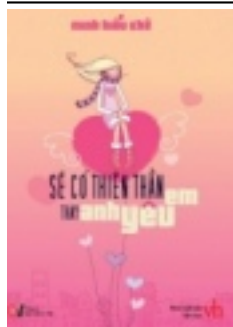

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Contents

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em	1
1. Chương 00	2
2. Chương 01 Part 1	3
3. Chương 01 Part 2	9
4. Chương 02	13
5. Chương 03	22
6. Chương 04 Part 1	30
7. Chương 04 Part 2	36
8. Chương 05 Part 1	41
9. Chương 05 Part 2	49
10. Chương 06 Part 1	55
11. Chương 06 Part 2	64
12. Chương 07 Part 1	70
13. Chương 07 Part 2	75
14. Chương 08 Part 1	81
15. Chương 08 Part 2	87
16. Chương 09-10	94
17. Chương 11-12	122
18. Chương 13-14	151
19. Chương 15-16 (end)	186

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Giới thiệu

Một tựa sách khiến người ta cảm động ngay từ trang sách đầu tiên và muốn nâng niu nó khi gấp lại..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/se-co-thien-than-thay-anh-yeu-em>

1. Chương 00

Mở đầu

“Tại sao anh lại thích em?” Cô luôn thích hỏi anh câu hỏi đó, từ mùa xuân đến mùa hè, từ mùa thu đến mùa đông. Nhưng bất kể mùa nào, nụ cười của anh đều dịu dàng như ánh nắng chiếu qua vòm cây

“Bởi vì từ nhỏ anh đã thích em rồi”

“Thế thì... có phải bởi vì anh chưa gặp được một người con gái khác. Nếu như anh tiếp xúc với nhiều con gái hơn, có thể anh sẽ nhận ra người mà anh thích không phải là em” . Cô lo lắng

Anh cười: “Được, có cơ hội anh sẽ thử xem sao.”

Cô vội vã cầm cổ anh, đe dọa: “Anh dám! Nếu như anh dám yêu người khác, em sẽ cắn chết anh!”

Anh cười ôm cô vào lòng, hôn vào sau gáy của cô và nói: “Anh thích em cắn anh. Ngay bây giờ em cắn anh được không?”

“Cắn vào đâu?”

Anh tựa vào ghế sofa, chìa môi ra: “Cắn vào miệng nhé”.

Cô chớp mắt nhào đến, cắn mạnh vào môi anh: “Đau quá!” Anh nói nhỏ

“Này! Ai bảo anh dẻo miệng!”. Cô hí hửng nhìn vào dấu răng trên môi anh: “Coi như cho anh một sự trừng phạt”.

Anh vuốt tóc cô: “Không thích anh thế này à? Anh sợ em ghét ngu ngơ.”

Cô nhìn anh, cười lớn: “Hình như anh rất thích, rất thích em đúng không?”

“Đúng vậy”

“Rốt cuộc là tại sao?” , cô lo lắng nói.

Bởi vì cô cảm thấy cô có rất nhiều khuyết điểm, còn anh quá xuất sắc, hai người thực ra không phải là một đôi hợp nhau

Anh cười: “Có lúc anh cũng cảm thấy kỳ lạ. Em vừa tùy hứng vừa cố chấp vừa qua loa, rất nhiều lúc còn hung dữ với anh. Nhưng, anh vẫn thích em. Ở bên cạnh em, bất kể tức giận hay vui vẻ, đều là hạnh phúc.”

“Thật không?” Cô cười trộm

Anh ôm cô vào lòng, để cô nghe tiếng đập trái tim anh. Nhịp tim có tiết tấu và mạnh mẽ, trái tim không biết nói dối, trái tim biết tình cảm của anh dành cho cô. Nghe tiếng đập trái tim anh, cô dần dần như sắp buồn ngủ.

Trước khi ngủ, cô hỏi anh: “Anh sẽ thích em trong bao lâu”

“Mãi mãi”

“.....Mãi mãi như thế nào?”

“Kể cả khi em không yêu anh nữa, kể cả khi em đã quên anh, kể cả khi anh không còn trên thế gian này nữa, anh sẽ vẫn yêu em.”

“Nói lung tung! Không còn trên thế gian này nữa, còn yêu em thế nào đây.”

“Anh sẽ đi tìm một thiên sứ, để người đó thay anh yêu em.” Anh ôm cô, làm cho tư thế ngủ của cô càng thêm thoải mái.

Cô ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh: “Em cũng sẽ mãi mãi yêu anh....”

Gió thổi lay động cánh cửa.

Anh vừa vỗ vào người cô, vừa cảm quyền vỗ lên giúp cô đánh dấu những nội dung trọng điểm của bài tập.

Cô nhẹ nhàng ngủ thiếp đi. “Anh sẽ thích em trong bao lâu đây?”

“Mãi mãi”

“.....Mãi mãi như thế nào?”

“Kể cả khi em không yêu anh nữa, kể cả khi em đã quên anh đi, kể cả khi anh không còn trên thế gian này nữa, anh sẽ vẫn luôn yêu em.”

“Nói lung tung! Không còn trên thế gian này nữa, thế thì còn yêu em thế nào đây.”

“Anh sẽ đi tìm một thiên sứ, để người đó thay anh yêu em.”

2. Chương 01 Part 1

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em - Chương 1

Sáng sớm.

Sân trường dày đặc sương mù, đâu đó có tiếng ve kêu nhẹ, chim chóc vỗ cánh bay qua. Trời mưa nhỏ, nhẹ nhàng mềm mại mà trong suốt, không khí tươi mới giống hệt như khung cảnh trong mơ. Nhưng Tiểu Mễ làm gì có tinh thần để thưởng thức khung cảnh đó.

Sáng sớm vừa xuống tàu, vẫn chưa có xe buýt sớm! Làm cho cô phải gọi taxi đến cổng trường, tốn mất mười lăm tệ, hết sức đau lòng. Cho nên đoạn đường từ cổng trường về ký túc cô quyết định đi bộ về!

Trong trường cây cối mọc um tùm, lá cây trong làn mưa nhẹ nhàng lay động. Tiểu Mễ kéo cái vali nặng nề, vất vả đi trên đường, trên trán đầy mồ hôi, cái váy trắng đã sớm bị nước mưa và bùn đất làm bẩn.

Cô dừng lại, nhìn bốn phía thở dài. Trời ơi, cái trường này thật lớn quá sức tưởng tượng! Cô từ cổng trường đi đến chỗ này đã mất ba mươi phút rồi, nhưng trong bản đồ trường cho thấy, cô còn phải đi thêm một phần ba đoạn đường nữa thì mới tới được ký túc xá của mình! Sớm biết như vậy thì thà đi xe buýt cho rồi, vì tiếc một tệ đôi chân của cô mệt mỏi như sắp gãy!

Tiểu Mễ đưa tay lên trán lau mồ hôi, mệt mỏi nhìn bốn phía. Đột nhiên, mắt cô sáng bừng lên—

Dưới bóng cây. Một người con trai đang nằm ngủ trên ghế đá. Mái tóc màu hạt dẻ, bờ vai rộng, đôi chân dài mạnh mẽ, vừa nhìn là biết là một người có sức mạnh. Tiểu Mễ khống chế lòng tự tôn, kéo vali đến trước mặt chàng trai, chào hỏi: “Bạn gì đó ơi.”

Chàng trai không động dậy, tiếp tục ngủ thiếp đi. Cô lay lay vai anh ta, nói to hơn: “Bạn ơi, bạn có thể giúp mình một chút không? Giúp mình kéo cái vali này về lầu năm Phong Viên.”

Mưa, nhẹ nhàng bay trong gió.

Chàng trai vẫn tiếp tục ngủ, như chẳng hề quan tâm đến lời nói của cô, sống lưng dài hiện ra hơi thở lạnh lùng.

“Này! Tôi đang nói với bạn đó, bạn không nghe thấy à?” Tiểu Mễ bắt đầu tức giận.

Kể cả không muốn giúp đỡ, cũng phải nói với người ta một câu chứ. Thế này là thế nào, thật là quá đáng.

“Này! Này!” Cô dùng lực đẩy vào người anh ta, tức giận đá vào người anh ta. Tại sao lại lạnh lùng với cô như vậy? Giọng nói của cô khó nghe quá chăng? Thật là một đòn đánh mạnh vào lòng tự trọng của cô.

Chàng trai hình như ngủ quá say. Trong lùm cây yên lặng, hình như chỉ có tiếng ve kêu nhẹ.

Tiểu Mễ đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, cô nghĩ một lát, cô cảm thấy bàn tay mình lạnh hơn. Hơi lạnh này hình như từ chàng trai truyền qua bàn tay cô.... Anh ta lạnh ngắt như— Tử thi!

Tiểu Mễ giật mình. Cô run người, trong giây lát cảm giác ớn lạnh truyền từ ngón tay xuống chân! Không biết trong bao lâu, cô cắn môi, lấy tay đẩy mạnh vào người chàng trai.

“Bình—” Anh ta lật mạnh người trên ghế đá. Mái tóc ngắn màu hạt dẻ, tràn đầy mùi vị của ánh nắng, cái mũi dài thẳng tắp, trên cánh mũi đeo một cái khuyên kim cương nhỏ. Một anh chàng thật đẹp trai! Nhưng sắc mặt anh ta xanh xao không có sức sống, làn môi thâm lại.

Cô đưa tay xem hơi thở từ mũi anh ta Hừ...hừ Vẫn còn thở. Tiểu Mễ vội vàng kêu lên: “Có người không! Có người không! Cứu—vớ—!”

Nhưng xung quanh không thấy ai cả Tiểu Mễ lo lắng Thật kỳ lạ! Cái trường to như vậy, người đâu? Mọi người đều đi đâu hết rồi? Tại sao lại chỉ có tiếng chim và tiếng ve kêu? Nhìn vào chàng trai, cô lo lắng không chờ thêm được nữa. Cô công anh lên lưng.

Nặng quá! Tiểu Mễ lấy hơi, mặt đỏ gay, cô đã đem tất cả sức mạnh mười chín năm của mình để công chàng trai rồi. Đôi chân dài của chàng trai không còn sức sống lê trên nền đất. Hơi thở dường như càng ngày càng nhẹ đi.

“Này! Này! Bạn đừng chết!” Tiểu Mễ căng thẳng quay đầu lại, hét lên: “Tôi đang cứu bạn đây!”

Làn môi của chàng trai càng lúc càng thâm lại. “Này! Đừng có như vậy chứ!” Cô dùng hết sức mình, cắn răng để công chàng trai, từng bước, từng bước.... Cuối cùng, cũng đến được đường lớn. Cũng may là trước cổng trường, taxi rất nhiều, cô nhanh chóng gọi một chiếc.

“Bệnh viện! Bệnh viện gần nhất!” Tiểu Mễ hét lên với người lái xe! Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh.

Mưa nhè nhẹ bám đầy khung cửa xe...

Ngoài đường vừa mưa vừa sương mù, không nhìn rõ cảnh vật.

Trong xe, Tiểu Mễ đặt đầu của chàng trai lên đùi mình, bàn tay run run khẽ đưa lên mũi chàng trai. Hơi thở yếu ớt.... Làn môi anh ta thâm xị, làn da xanh xao...

Có lẽ—— Có phải bệnh tim không? Tiểu Mễ nghĩ.

Cô đã từng xem qua rất nhiều sách về bệnh tim, trong đó nói rằng trạng thái phát bệnh tim chính là như vậy. Nếu như để vậy không được cấp cứu kịp thời, bệnh nhân sẽ nhanh chóng chết đi.

“Có phải anh ta bị bệnh tim không?” Tiểu Mễ hoang mang hỏi người lái xe.

“Làm sao tôi biết được, nhưng hình như tình trạng rất nguy cấp.”

Ngay lúc đó— Hô hấp dừng lại! Tiểu Mễ kinh hãi nhìn chàng trai! Anh ta sẽ chết chẳng?

Thôi, không nghĩ nhiều nữa! Cô kiên quyết, tay trái đặt lên tim chàng trai, tay phải dùng nắm đấm đánh mạnh vào bàn tay trái! Bộp! Bộp!! Bộp!!

Cố gắng nhớ lại tất cả những cách đã đọc trong sách, cô đánh mạnh vào tim chàng trai.

“Cô định đánh chết anh ta đấy à?” Lái xe ngạc nhiên hỏi.

“Không đánh thì cũng chết!”, Tiểu Mễ trán đầy mồ hôi, “ngựa chết đang được ngựa sống chữa bệnh đó”

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp! Bộp.....

“khục!” Chàng trai tóc hạt dẻ đột nhiên ho một tiếng, toàn thân rung mạnh lên

“Anh tỉnh rồi à?!” Tiểu Mễ vui mừng cúi đầu xuống, vừa lúc chàng trai mở mắt ra.

Một đôi mắt lạnh lùng. Mang theo mùi vị của sự khinh đời. Sương mù bên ngoài dường như tràn ngập đôi mắt của anh ta, xa lạ, mơ màng. Tiểu Mễ bị đôi mắt đó làm cho ngơ ngác. Trong tim dường như bị một cái gì đó đập vào!

“Cô là ai? Đây là đâu?” Chàng trai tóc hạt dẻ giật mình muốn ngồi dậy, nhưng cơ thể vẫn còn rất yếu, đầu óc quay cuồng, anh ta lại ngã vào lòng cô.

“Trên đường đến bệnh viện.” Tiểu Mễ đột nhiên cảm thấy đầu anh ta đè mạnh vào đùi cô, một cảm giác nặng nề rất kỳ lạ.

Chàng trai tóc hạt dẻ tức giận, nguyên rửa: “Mẹ kiếp! Tại sao cô lại đưa tôi đến bệnh viện! Muốn chết à!”

“Người muốn chết là anh mới đúng chứ.” Tiểu Mễ không dám nhìn, nhẹ nhàng nói, “người ta có lòng tốt mà không được đáp lại, còn bị mắng, làm người tốt thật quá khó”

“Đến bệnh viện rồi!” Lái xe đạp phanh, vui mừng nói. Bởi vì trên đường Tiểu Mễ đã gọi điện thoại cấp cứu, cho nên trước cửa bệnh viện Nhân Ái đã có bác sỹ, y tá và giường bệnh đợi sẵn, mọi thứ đã sẵn sàng.

Tiểu Mễ mở cửa xe, kêu to lên: “Bệnh nhân ở đây!”

Sau đó, cô nhìn vào anh chàng tóc hạt dẻ nở một nụ cười rất dễ thương.

Anh chàng tóc hạt dẻ ngơ ngác. Tiểu Mễ bất ngờ dùng tay đẩy mạnh, anh chàng tóc hạt dẻ không phòng bị, bị “đẩy” xuống khỏi xe taxi. Hihi, nhìn anh ta tức giận như vậy, chắc cơ thể không có vấn đề gì đây, cô đưa tay che miệng cười.

Anh chàng tóc hạt dẻ được bác sỹ và y tá nhanh chóng đưa lên giường cấp cứu, anh ta giãy dụa tức giận hét lên: “Thả tôi ra! Cái bọn ngu ngốc này!” Giường cấp cứu nhanh chóng được đẩy vào trong bệnh viện Tiếng hét và nguyên rửa của chàng thanh niên dần dần biến mất....

Tiểu Mễ nhẹ cả người, dựa vào ghế xe, dụi mũi, cười. Thật tuyệt vời, thế là có một người được cô cứu sống rồi. Như vậy, có lẽ cô có thể trở thành một thiên sứ cũng nên.

“Cô gái, cô còn muốn đi đâu nữa không?” Lái xe nhìn cô.

“À, được, tôi đưa cho anh tiền, tất cả bao nhiêu?” Cô đưa tay định cầm túi xách lên.

Nhưng....túi xách đâu mất rồi?....

A! Chết rồi! Túi xách và hành lý của cô đều để ở trong sân trường!

Tiểu Mễ quyết định— Cô thích ngôi trường này!

Khi cô vội vã chạy về đến nơi, hành lý và túi xách đều nằm nguyên chỗ cũ

“Hành lý của bạn à?” Một cô gái đậm người ngồi trên ghế đá, cô mặc váy màu hồng, trên áo có hình một bông hoa, rất dễ thương.

Cô gái một tay cầm hộp sữa, một tay cầm quả táo, vừa ăn vừa nói với Tiểu Mễ: “Sao bạn đi lâu thế, mình chờ đã rất lâu rồi.”

Tiểu Mễ nhìn cô gái, ánh mắt tràn đầy niềm vui. “Bạn trông giúp mình hành lý à?” “Ừ.” Cô gái nhìn đồng hồ, “Sắp đến giờ vào lớp rồi. Bạn mà không đến kịp, chắc mình phải gửi chỗ hành lý này cho bảo vệ rồi.”

“Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn....” Tiểu Mễ cảm động không biết nói gì khác, vali và túi xách là tất cả tài sản của cô, nếu mất đi chắc cô sẽ chết mất.

À, nhưng... Tiểu Mễ nghĩ.... cô ấy vừa nói gì nhỉ?

... Vào lớp?

.... Cô nhìn đồng hồ— Đã bảy giờ bốn mươi phút rồi!

“A, sẽ muộn học mất!” Tiểu Mễ lo lắng, hành lý vẫn chưa đưa về ký túc xá, lớp học cũng không biết ở đâu!

Làm thế nào! Làm thế nào đây!

Một cơn gió nhẹ thổi qua. Ánh nắng sớm chiếu xuống, mưa đã tạnh từ lúc nào. Dường như có một thiên sứ, bay đến bên Tiểu Mễ, cười với cô.

Khi cô đến lớp học, là bảy giờ năm mươi lăm phút.

Tiểu Mễ thở dốc đưa tay lên ngực, mỉm cười nhìn cô gái đứng trước, ánh mắt tràn đầy cảm ơn.

Tại sao lại có những sự việc tình cờ như vậy nhỉ? Cô gái đó tên là Uy Quả Quả, là bạn học cùng lớp của cô, Uy Quả Quả thật sự là một người rất tốt, giúp cô kéo cái vali nặng nề, đi về phía lớp học.

Hai người vừa chạy, Uy Quả Quả còn nhiệt tình nói chuyện với cô: “Hai cân táo”

“Được.”

“Loại Thủy Tinh Phú Sỹ nhé.”

“À...được.”

“Hai cân đào Mỹ Hầu.”

“....được.”

“Hai túi đậu phụ khô.”

“....Được...”

“Hai hộp socola Đức Phù.”

“...” Tiểu Mễ gỡ tóc, lo lắng: “Tội nghiệp cho cô, cô là người nghèo mà.”

Uy Quả Quả lườm cô, dừng lại: “Thế nào, không muốn mua cho mình à? Mình đợi bạn nửa tiếng! Lại còn làm phụ khuôn vác cho bạn nữa!”

“Hihi, không phải đâu.” Tiểu Mễ cười, “Mình chỉ thắc mắc, tại sao bạn luôn muốn hai phần?”

“Bởi vì mình béo mà.” Uy Quả Quả hít hít mũi, “Người béo đương nhiên phải ăn hai phần rồi.”

Tiểu Mễ ngạc nhiên tròn tròn mắt, nhìn cô gái: “Bạn béo ư? Bạn béo ở chỗ nào? Bạn không biết bạn nhìn dễ thương như thế nào không! Mình vừa nghĩ, thật may mắn, vừa đến đây đã được nhìn thấy mỹ nữ rồi.”

Uy Quả Quả sững người ra: “Bạn...bạn đang cười mình đấy à?”

Tất cả các sinh viên khác đều chê cô béo, cô gần như đã tuyệt vọng rồi, cô đã cố gắng để không quan tâm đến điều đó nữa.

“Nếu như mình có ý đó, thì phạt mình không biến được thành thiên sứ nhé.” Tiểu Mễ vừa kéo vali, vừa quay sang cười với cô, “nói thật đấy, mình thật sự cảm thấy bạn vừa tốt bụng vừa dễ thương.”

Uy Quả Quả cứ đi, một hồi lâu không nói gì.

“Này....”

“Cái gì?”

“Bạn là người đầu tiên nói mình dễ thương đó.” Uy Quả Quả buồn buồn nói, bước chân đi rất vội vã, Tiểu Mễ phải cố gắng hết sức mới theo kịp được. “Cho nên, mình quyết định—sau này bạn sẽ là bạn của mình!”

Ánh nắng sau cơn mưa chiếu sáng người Tiểu Mễ.

Thật là may mắn.

Tiểu Mễ nở một nụ cười sung sướng. Cho nên, đến lúc này, Tiểu Mễ vẫn đang say sưa trong niềm vui. Học viện Thánh Du sẽ là may mắn của cô chăng, vừa rồi đã xảy ra thật nhiều chuyện vui.

Cô ngây ngô mỉm cười một mình. Các sinh viên trong lớp tò mò nhìn cô.

“Tên bạn là gì?”

“Này, có thật là bạn chuyển từ trường Thanh Viễn qua đây không?”

“Tại sao bạn muốn đến đây học?”

Không phải sự tò mò của các bạn sinh viên quá lớn, thực sự thì Thanh Viễn quá nổi tiếng, những sinh viên thi đỗ vào trường đó đều là những người rất xuất sắc, tiền đồ hết sức sáng lạn.

Thánh Du mặc dù cũng không đến nỗi nào,nhưng so sánh với Thanh Viễn thì thật đáng buồn cười. Nghe thấy những câu hỏi đó,Tiểu Mễ ngẩng đầu lên,nụ cười dễ thương: “Tên mình là Mễ Ái.”

“Mễ Ái?” Mấy sinh viên nữ cố gắng nhin cười,Mễ Ái Mễ Ái,không phải chính là không có tình yêu ư?

“Haha,tên thật buồn cười đúng không?”Tiểu Mễ đưa tay lên tóc,nhìn xung quanh,“Mình cũng rất đau khổ vì cái tên này đây,cho nên mọi người cứ gọi mình là Tiểu Mễ nhé.”

“Tiểu Mễ.”Các sinh viên nữ cười,“thế thì chính là cơm ăn còn gì?”

“Ừ.”Tiểu Mễ không để tâm,“mặc dù rất rẻ,nhưng cũng rất có dinh dưỡng mà.”

Lúc đó,góc phòng học truyền đến một âm thanh lạnh lùng—

“Hừ,kỳ lạ thật,Thanh Viễn tốt như vậy,tại sao lại chuyển đến đây học,Tiểu Mễ?”Một sinh viên nữ xinh đẹp lên tiếng,ánh mắt hướng về Tiểu Mễ,“Hay là làm sai chuyện gì,không được học ở Thanh Viễn nữa,không còn cách nào khác phải chuyển đến đây.”

Trong phòng học dường như có một không khí lạnh lùng.

Các sinh viên quay sang nhìn Dương Khả Vi,vừa quay lại nhìn Tiểu Mễ.Vấn đề này mọi người đều rất tò mò.

Bên kia,Uy Quả Quả cầm túi khoai lang khô,quay sang nói nhỏ với nữ sinh bên cạnh: “Giúp mình chút đi,Tiểu Mễ là bạn mới của mình.”

Cô gái tóc ngắn mắt một mí,cô đang chuyên tâm học tiếng Anh.Nghe thấy tiếng Uy Quả Quả,cô ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Mễ. Uy Quả Quả nói liên hồi:“Mình dọn vệ sinh ký túc tuần này!”

“....Được.” Cô gái mắt một mí tiếp nhận điều kiện trao đổi,cô đứng dậy,đứng trước mặt Tiểu Mễ,chia tay ra—

“Chào bạn,mình là Thành Quyên,hoan nghênh bạn đến với lớp chúng mình.” Vừa nói,Thành Quyên đưa mắt nhìn quanh lớp,các sinh viên lập tức vỗ tay,nói to với Tiểu Mễ:“Hoan nghênh!Hoan nghênh!Nhiệt liệt hoan nghênh!”

Lớp học từ không khí tĩnh lặng biến thành náo nhiệt liệt như đang tiếp đón một ngôi sao điện ảnh. Ồ,bạn sinh viên Thành Quyên này thật có dáng lãnh đạo.

Tiểu Mễ vội vàng đứng dậy,nhìn Thành Quyên với ánh mắt cảm ơn,nắm chặt tay cô: “Cảm ơn!”

Thành Quyên cười,sau đó lạnh lùng quay mặt về phía sinh viên tóc dài,nói: “Dương Khả Vi,đây là thái độ dành cho bạn mới à?Bạn không thấy xấu hổ à?Người ta vừa đến đây,không giúp đỡ người ta thì thôi,lại còn nói lung tung nữa!”

Dương Khả Vi lạnh nhạt: “Thế à?Thế bạn ấy vì sao lại chuyển đến đây?”

Tiểu Mễ giật mình nhìn Dương Khả Vi cười:“Thánh Du rất tốt mà!”Nụ cười cô dễ thương,“mọi người đều nói Thánh Du là trường đẹp nhất nước,quả nhiên như vậy,mình chưa từng thấy một ngôi trường nào đẹp như thế này.Hơn nữa khoa Kinh Tế của Thánh Du cũng rất khá mà,rất có sức ảnh hưởng trên cả nước,có thể đến đây học cùng mọi người,mình rất vui.”

“À” Câu nói của cô làm cho trong lòng mọi người thoải mái,tất cả đều cười.

Nhưng Dương Khả Vi vẫn lạnh lùng:“cũng thật biết cách lấy lý do đấy nhỉ.”

Tiểu Mễ mặt đỏ,cô xấu hổ nói:“À,cái đó.....mình thật ra có ý muốn lấy lòng mọi người thôi,bởi vì....mình hy vọng mọi người tiếp nhận mình...”

Các sinh viên tròn tròn mắt nhìn Tiểu Mễ! Haha,một cô gái thật dễ thương,trong giây lát,khoảng cách của mọi người và cô được kéo lại thật gần.Các sinh viên đều nở nụ cười. “Tiểu Mễ!Chúng mình hoan nghênh bạn!”

Lần này là Uy Quả Quả mở đầu,lại một tràng pháo tay nữa cổ vũ Tiểu Mễ!

Tiểu Mễ cười thật tươi:“Cảm ơn!Cảm ơn mọi người!”.

*** **

Tiểu Mễ ngồi hàng ghế cuối cùng,chỗ bên cạnh cô còn trống.Thật ra,cô rất muốn ngồi vào chỗ đó,bởi vì nó ngay bên cạnh cửa sổ,có thể hít thở không khí trong lành,có thể nhìn thấy chim chóc bay nhảy trên cành cây.

Nhưng,chỗ ngồi mặc dù không có người ngồi nhưng trong ngăn bàn vẫn có hai quyển sách,bìa sách dường như đã có một lớp bụi mỏng. Cô đưa tay vuốt tóc,do dự một lúc.

Thôi kệ,có lẽ đây là chỗ ngồi của một người hay trốn học đây.Nếu như sau này người đó thường xuyên không đến thì mình sẽ chuyển sang đó ngồi.

Cô thôi nghĩ ngợi,tập trung nghe giảng.Tiết học đầu tiên của cô là Tài nguyên nhân lực,giáo sư chủ giảng họ Truyền,khoảng trên bốn mươi tuổi.Mặc dù nội dung giáo sư Truyền giảng không phải thật sự lôi cuốn,nhưng nghe kỹ lại rất có tính logic.Tiểu Mễ dần dần bị cuốn hút vào bài giảng.

Lớp học rất yên tĩnh. Các sinh viên vừa nghe giảng vừa ghi chép. Giáo sư Truyền cũng giảng bài sôi nổi hơn.

Cho nên,khi cửa lớp học bị một bàn chân “Rầm” đá mạnh vào,tất cả mọi người đều giật mình!

Âm thanh đó thật quá mạnh!Giống như một tiếng sấm.

Một sinh viên nam mặt đầy tức giận đứng trước cửa lớp,anh ta vừa cao lớn vừa đẹp trai,tóc màu hạt dẻ,áo phong màu đen,trên mũi đính một hạt kim cương nhỏ.

Tiểu Mễ ngẩng đầu lên nhìn.

Tiểu Mễ nheo nheo mắt,ngạc nhiên không nói lên lời.

Sau đó nụ cười tắt đi.

Haha,thì ra người được cô đưa đến bệnh viện lại là bạn học cùng lớp của cô.

Thế giới thật nhiều điều thần kỳ!

Anh chàng tóc hạt dẻ người bị nước mưa làm ướt,trong ánh mắt đầy sự tức giận,dưới chân đôi giày thể thao đã bị bùn đất làm cho vừa ướt vừa bẩn. Ngoài trời đột nhiên có tiếng sấm

Haha,tý nữa thế nào trời cũng có bão. Giáo sư Truyền sắc mặt không thay đổi,trùng mắt nhìn sinh viên nam:“Doãn Đường Diêu,anh lại đến muộn rồi,lại còn lấy chân đạp cửa,có biết rằng như thế làm ảnh hưởng đến mọi người không?”

Các sinh viên thì thầm bàn tán.

Doãn Đường Diêu làm ra vẻ không nghe thấy,đưa tay lau nước mưa trên mặt.

Giáo sư Truyền ánh mắt đầy sự tức giận.

Các sinh viên ngăn người ra.

Doãn Đường Diêu đi qua bàn giáo viên rồi đi xuống cuối lớp,không quên buông thêm một câu nói—

“Nhiều chuyện quá!Trời mưa,thầy không nhìn thấy à?”

Giáo sư Truyền vẻ mặt hết sức tức giận:“Thế các sinh viên khác?!Trời cũng mưa,tại sao họ không đi muộn?!Suốt ngày trốn học,đi muộn,đánh nhau sinh sự,anh vẫn chưa bị đuổi học thật là một kỳ tích!”

Doãn Đường Diêu đeo tai nghe nhạc vào,tỏ vẻ không quan tâm,vượt qua ánh mắt của các sinh viên,anh ta đi xuống cuối lớp.Anh đi đến bên cạnh Tiểu Mễ,nhìn cô.

Ngoài cửa,một tiếng sét đình tai nhức óc vang lên!

Từ lúc giáo sư Truyền nói ba chữ “Doãn Đường Diêu”,hơi thở của Tiểu Mễ như dừng lại!

Doãn Đường Diêu. Anh ta là Doãn Đường Diêu à? Cô nghiêng đầu,ngơ ngác nhìn anh ta,tất cả sức lực dường như không còn.

Tiểu Mễ cắn môi. Đầu óc cô quay cuồng,trước mắt dường như có một lớp sương mù,làm cho cô không thể nhìn rõ được anh ta.

“Đứng dậy!Cô cần đường của tôi!” Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô.

Anh ta dường như nhận ra cô gái trước mặt chính là người sáng sớm nay đã đưa anh ta đến bệnh viện.

Tiểu Mễ hoang mang đứng dậy,để anh ta đi vào trong.

À,chỗ ngồi đó là của anh ta.

Mưa bên ngoài cửa sổ vẫn mạnh mẽ không ngớt. Không khí mát mẻ và tươi mới.

Doãn Đường Diêu gục mặt xuống bàn ngủ.

3. Chương 01 Part 2

Tiểu Mễ dường như không còn tâm trí để nghe giảng nữa,quay mặt sang nhìn anh ta.Lúc đó,dường như tất cả thế giới đều biến mất trước mặt cô,trong mắt cô chỉ còn chàng trai ngồi bên cạnh.

Doãn Đường Diêu thật sự hết sức đẹp trai,cái mũi cao và cong,giống như quý tộc nước Anh trong những bức ảnh cổ,đôi vai rộng và săn chắc,chiếc khuyên đeo trên mũi mang đến cho anh ta một vẻ bất cần đời,nhưng cũng thêm một vẻ bí ẩn xa xăm.

Anh ta hình như hết sức mệt mỏi,gục mặt trên bàn ngủ say.Anh ta thường xuyên mệt mỏi,thường xuyên ngủ say như vậy chẳng?Tiểu Mễ nghĩ,có phải vì điều đó,cho nên sách vở của anh ta đã bị bụi bám đầy.

Bởi vì sự xuất hiện bất ngờ của Doãn Đường Diêu,không khí lớp học trở nên rất kỳ lạ,giáo sư Truyền giảng thêm lúc,cuối cùng bởi vì trong lòng tức giận,giảng bài không còn thông suốt nữa.

Ông cầm một tập vở lên,nói:“Lần trước để mọi người viết một bài tiểu luận,tôi đã xem qua,các bạn đa số đều viết được,có thể nhìn thấy các bạn đã bỏ công sức cho bài viết này.Tuy nhiên,trong đó có một bài mà tôi cảm thấy rất kỳ lạ.”

Các sinh viên bỏ bút xuống nhìn ông. “Doãn Đường Diêu!” Giáo sư Truyền nâng cao giọng nói.

Tiểu Mễ đẩy vào tay của Doãn Đường Diêu,nhẹ nhàng nói:“Này,dậy đi....”

“Làm gì đấy!”Doãn Đường Diêu bị đánh thức tức giận hét lên,hai mắt hằm hằm nhìn Tiểu Mễ.Có biết làm phiền người khác ngủ đáng ghét như thế nào không hả!

“Doãn!Đường!Diêu!”Giáo sư Truyền không kìm được tức giận,“Anh đứng dậy cho tôi!”

Doãn Đường Diêu hai vai nặng nề đứng dậy,tỏ vẻ chống đối: “Việc gì vậy?”

“Kỹ năng và tri thức đều là nhân tố quan trọng ảnh hưởng đến năng suất lao động,cho nên công cụ,cơ khí đều được coi là một bộ phận của thu nhập quốc dân.Đồng thời bởi vì tiền chi cho giáo dục sẽ mang đến càng nhiều thu nhập quốc dân hơn trong tương lai,đối với chi tiêu giáo dục cũng giống như chi tiêu cho các việc khác.”Giáo sư Truyền trừng mắt nhìn anh ta:“Anh trả lời cho tôi,quan điểm này do ai đề xuất?”

Doãn Đường Diêu nghĩ một lúc:“Adam Smith?”

“Không phải.”

“David Ricardo?”

“Không phải.”

“Henry?”

Giáo sư Truyền tức giận: “Tiếp theo chắc anh sẽ nói luôn cả Kart Mark, Engen đấy nhỉ?” Cả lớp đều cười, Doãn Đường Diêu căn cứ vào lịch sử phát triển của học thuyết Kinh Tế Đối Ngoại mà đoán mò mà.

Doãn Đường Diêu nói cùn: “Đều không đúng? Tóm lại quan điểm này không phải do tôi đề xuất là được mà.”

Giáo sư Truyền tức giận không kìm nổi nữa, cầm quyển vở ném vào anh ta: “John Mayer! Đây là nội dung trong bài viết của anh! Anh cũng thật kỳ lạ, bài tập của anh còn có thể viết được đến 6000 chữ! Doãn Đường Diêu, kể cả anh copy từ trên mạng xuống thì cũng phải để tâm một chút chứ?! Đường viên không xóa đi, kiểu chữ không sửa, sắp chữ không động, đến cả tên tác giả anh cũng không thèm xóa đi à?!”

Cả lớp cười nói râm ran.

Quyển vở không trúng Doãn Đường Diêu, rơi trên mặt bàn của Tiểu Mễ. Cô tiện tay mở ra xem, thảo nào thầy giáo tức giận, toàn bộ cả bài viết dường như chỉ là để đối phó.

Tiếng chuông tan học reo.

“Tôi cho anh thời gian hai ngày. Nếu như bài tập này anh không làm xong được.” Giáo sư Truyền trừng mắt nhìn Doãn Đường Diêu, “thì thi cuối kỳ anh cũng đừng đến nữa làm gì.”

Nói xong, ông đứng dậy đẩy cửa ra về, trong lớp mọi người vẫn bàn tán xôn xao.

Doãn Đường Diêu căn bản không nghe thấy, gục mặt xuống bàn tiếp tục ngủ say sưa.

Một chú chim nhỏ bay qua, đậu xuống khung cửa sổ bên cạnh anh ta say sưa hót vang.

*** **

“Bạn đừng ngồi chỗ đó nữa.” Uy Quả Quả kéo Tiểu Mễ ra khỏi lớp học, nói nhỏ với cô. Đã nói muốn làm bạn với cô, cho nên cũng phải có nghĩa vụ nói với cô một sự việc hết sức quan trọng.

“Tại sao?”

“Doãn Đường Diêu là kẻ hư hỏng nhất trường này!”

“Sao lại như vậy?” Tiểu Mễ tròn tròn mắt.

“Hắn ta suốt ngày bỏ học, đã ba môn học không qua rồi. Giáo viên Vi tích phân, Kế Toán và Thống kê một học kỳ tổng cộng điểm danh năm lần, hắn đều không có mặt. Những giáo viên đó trước kỳ thi đều nói: “Doãn Đường Diêu, anh không cần đến kiểm tra nữa đâu, có đến thì anh cũng chắc chắn không đủ điểm!”

“Sau đó, vẫn không đủ điểm à?”

“Ừ, ba môn đều 59 điểm.” Uy Quả Quả cười, “hắn thật đáng ghét, không đến còn yên ổn một chút, rất nhiều lúc cũng đến muộn giống như hôm nay, làm cho mọi người không tập trung nghe giảng.”

“59 điểm.....” Tiểu Mễ ngơ ngác, “Nói như vậy, nếu như cậu ta không bỏ học, có lẽ cậu ta đã thi đỗ rồi....”

“Ai biết được? Cũng có thể là các thầy giáo cố tình trêu tức hắn đấy.”

“À, ra vậy.” Tiểu Mễ nhìn Doãn Đường Diêu đang ngủ trên bàn.

“Hắn rất thích đánh nhau! Ít nhất hai lần đánh cho người ta phải nằm viện!” Uy Quả Quả nói, “Tuy nhiên, nhà hắn rất lắm tiền, bất kể sự việc lớn thế nào, mẹ hắn đều có thể giải quyết ổn thỏa, cho nên đến bây giờ hắn vẫn có thể tác oai tác quái như vậy.”

Tác oai tác quái?

Sáng sớm đưa anh ta đến bệnh viện, anh ta rất hung dữ, lúc đến lớp muộn anh ta cũng rất huênh hoang.

Nhưng, lúc này Doãn Đường Diêu giống như một đứa trẻ đang say sưa ngủ, Tiểu Mễ không cách nào tưởng tượng ra dáng vẻ “tác oai tác quái” của anh ta.

Uy Quả Quả chăm chú nhìn Tiểu Mễ đang thần thờ: “Này, Tiểu Mễ!”

“Hả?”

“Bạn thích xem phim tình cảm không?”

“Cũng không nhiều.”

Uy Quả Quả hít một hơi dài rồi nói: “He, thế thì được. Bạn đừng có học theo những cô gái trong phim đó, cái gì mà đàn ông càng hư hỏng càng có sức hấp dẫn, rất nhiều cô vây quanh Doãn Đường Diêu, có đuổi đi cũng không hết, thật là mất mặt. Tất cả đều trúng độc của phim tình cảm rồi!”

Tiểu Mễ cười: “Uy Quả Quả, cảm ơn bạn.”

“Cảm ơn vì cái gì?”

“Bạn đang quan tâm đến mình”, cô mỉm cười với Uy Quả Quả, “Mình thật may mắn đúng không? Có thể quen biết bạn.”

Uy Quả Quả cảm động, nắm tay cô: “Mình rất quý bạn! Có lẽ là duyên phận thôi, chúng ta chắc chắn sẽ là bạn tốt!”

Đang nói, cô đột nhiên quay ra nhìn “Ha ha, nhìn kìa! Có trò hay rồi đây!”

Tiểu Mễ nhìn theo ánh mắt của cô—

A, một cô gái thật xinh. Khuôn mặt trái xoan, một đôi mắt biết nói, mái tóc mượt đen nhánh dài ngang vai, dáng người mảnh mai yếu đuối.

Cô gái đi vào lớp học, tất cả ánh mắt của sinh viên nam đều hướng về cô. Tiểu Mễ vẫn cho rằng, chỉ có trong tiểu thuyết, mới có được một mỹ nhân như thế này. Thật là một vẻ đẹp mong manh, yếu ớt.

“Cô ta tên Na Lộ, hoa khôi khoa văn.”

“Họ tên thật kỳ lạ”

“Ừ, nghe nói có huyết thống Mãn Thanh, là hậu duệ của vương tộc triều đại cuối cùng.” Uy Quả Quả cười trộm, “Cô ta chỉ thích có Doãn Đường Diêu thôi, làm tan nát biết bao trái tim chàng trai khác.”

Na Lộ đi đến bên cạnh Doãn Đường Diêu, nhìn anh ta một chốc, rồi nhẹ nhàng nói: “Anh đến rồi à?”

”Nói vớ vẩn! Nếu như anh ấy không đến, bạn nhìn thấy là quỷ à?”

Dương Khả Vi lạnh lùng nói, cũng từ chỗ ngồi của mình đứng dậy, bước nhanh đến bên cạnh Doãn Đường Diêu, cản đường Na Lộ nói: “Mất trí à, không nhìn thấy anh ấy đang ngủ à? Đi đi, đừng làm phiền anh ấy nữa!”

Na Lộ không quan tâm đến Dương Khả Vi, chỉ nhìn Doãn Đường Diêu. “Anh vẫn khỏe chứ? Sao có vẻ mệt mỏi vậy?”

Dương Khả Vi tức giận: “Bạn đừng nhiều lời nữa, về đi.”

“Na Lộ với Dương Khả Vi, đại chiến hồi thứ ba trăm linh một,” Uy Quả Quả lắc đầu, “đây là phim chiến tranh kinh điển, chỉ cần Doãn Đường Diêu xuất hiện là chiến tranh lại nổ ra.”

“Cả hai người đều là bạn gái của anh ta à?” Nhìn qua có vẻ như là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau. “Hai người? Haha, bạn quá coi thường Doãn Đường Diêu rồi, bạn gái của hắn ta phải dùng xe tải mới chở được hết. Chỉ là hai người này hơi khoa trương thôi.”

Ánh nắng sau mưa chiếu vào phòng học. Một cô gái yếu đuối, một cô gái lạnh lùng, giữa hai người, Doãn Đường Diêu gục mặt ngủ say trên bàn, tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ. Phản chiếu trong suốt lên người Doãn Đường Diêu.

Tiểu Mễ đột nhiên cảm thấy, trong giấc mơ của anh ta, nhất định có một thế giới yên tĩnh.

“Đừng làm ồn nữa!” Doãn Đường Diêu tức giận hét lên, khuôn mặt ngái ngủ, trừng mắt nhìn Na Lộ và Dương Khả Vi.

“Xin lỗi....”Na Lộ vừa nói vừa khóc,“Em làm phiền anh à?Đều là lỗi của em....”

“Đã biết là không tốt,lại còn đến làm phiền người khác.”

Dương Khả Vi cười nhạt. “Biến đi.”

Tiếng Doãn Đường Diêu lạnh lùng.

Dương Khả Vi ngơ ngác,không dám nhìn anh ta.

“Tôi nói biến đi!Có nghe thấy không!”Doãn Đường Diêu ánh mắt đầy tức giận,hét lên với Dương Khả Vi,“Biến——!Tuần trước tôi nhớ là đã nói với cô,tôi không có chút hứng thú gì với cô cả!”

Tĩnh lặng——

Tất cả các sinh viên trong lớp đều sững người ra.

Tiếng nói của anh ta rất to,Tiểu Mễ đứng bên ngoài cũng nghe thấy rất rõ ràng.Sắc mặt Dương Khả Vi thẫn thờ,trong giây lát cô ôm mặt khóc chạy ra ngoài.

Na Lộ cắn môi,cố gắng để không chế vẻ mặt muốn cười.Cô đưa tay cầm lấy cánh tay của Doãn Đường Diêu,cúi mặt xuống và khóc.

“Lâu lắm rồi không nhìn thấy anh,xảy ra chuyện gì a?”

Doãn Đường Diêu đẩy tay cô ta ra,nói: “Cô cũng đi đi,tôi muốn ngủ.”

Na Lộ lúng túng đứng đó.Trong giây lát,cô ho một tiếng,miễn cưỡng cười:“Được.Thế thì em đi nhé,anh nghỉ đi.”

Doãn Đường Diêu lại gục mặt xuống bàn,tiếp tục ngủ.

Cứ như vậy,Doãn Đường Diêu ngồi trong lớp ngủ cả một buổi sáng.

*** **

Cho đến khi trưa,khi cảm giác đói bụng đến,anh ta mới tỉnh giấc,nguyên rủa: Mẹ kiếp! Hai cánh tay anh ta mệt mỏi rã rời vì ngủ quá lâu.

Bỗng một tiếng nói phát ra từ bên cạnh anh ta.

“Tư thế ngủ không đúng,cơ thể bị đau là rất bình thường,hơn nữa còn rất dễ bị cảm.”

Doãn Đường Diêu quay lại nhìn. “Lại là cô?Sao cô có vẻ giống hồn ma thế nhỉ?”

“Tôi tên là Mễ Ái,anh có thể gọi tôi là Tiểu Mễ.”Tiểu Mễ nở một nụ cười thật tươi,“Tôi là sinh viên vừa mới chuyển đến hôm nay!”

Các sinh viên khác đã ra về hết,trong phòng học chỉ còn hai người Doãn Đường Diêu và Tiểu Mễ.

Doãn Đường Diêu đứng dậy,đưa tay đẩy Tiểu Mễ ra: “Tránh ra!”

“Anh đói không?” Tiểu Mễ tỏ vẻ không quan tâm,nụ cười vẫn rất tươi.

Doãn Đường Diêu tức giận:“Muốn gì đây?”

Tiểu Mễ chớp mắt,bàn tay từ sau lưng đưa ra một hộp sữa và một cái bánh mì,nói: “Chắc anh đói lắm rồi phải không,anh ăn đi!”

Doãn Đường Diêu trừng mắt.Sáng nay bị cô đẩy từ trên xe xuống,bây giờ vai vẫn còn rất đau,không tính sổ với cô ta đã là rất cố gắng rồi,cô ta lại muốn chơi trò gì nữa đây.

Tiểu Mễ cầm ống hút vào hộp sữa,đưa vào tay anh,mỉm cười: “Uống đi.”

Đáng nhẽ sau khi tan học cô đã phải vội vàng đi làm thủ tục nhập học.Nhưng cô nghe thấy tiếng bụng anh kêu,có vẻ rất đói rồi đây,cho nên ngay lập tức cô chạy đi mua về.

“Ừc——” Tiếng bụng của Doãn Đường Diêu lại kêu.

Tiểu Mễ giơ tay lên, cười: “Tôi thèm, đồ ăn không có độc!”

Anh ta lại nhìn cô, cầm ống hút vút đi, rồi uống một hơi hết hộp sữa. Uống xong, cơn đói đã giảm đi phần nào, anh ngồi xuống ghế và nói: “Cô muốn gì?”

Một cô gái đưa anh ta đến bệnh viện, rồi đẩy anh xuống xe, rồi lại cho anh sữa và bánh mì, chắc chắn là muốn thu hút sự chú ý của anh để rồi trở thành bạn gái của anh. Kiểu con gái như thế này anh đã gặp nhiều rồi.

“Muốn gì?” Tiểu Mễ ngạc nhiên.

Doãn Đường Diêu cười đều. “Lịch hẹn hò của tôi đã sắp xếp đến tuần sau rồi, có kiên nhẫn thì đợi nhé. Nhưng.... Khi hẹn hò mà cô lại mặc như thế này thì thật mất mặt.”

“À.....” Tiểu Mễ cười, cô vuốt tóc, cầm lấy một tập vở trên bàn: “Cái này, anh định lúc nào viết đây?” Doãn Đường Diêu quay sang nhìn.

Là bài viết Tài nguyên nhân lực mà giáo sư Truyền vút trả lại anh.

“Tại sao phải viết?” “Không làm thì anh sẽ không đủ điểm thi!” Tiểu Mễ lo lắng nói, “Lúc tan học tôi đã xem qua các bài tập của các sinh viên khác, thực ra cũng không khó lắm đâu, chỉ cần cố gắng một chút là được, cũng không cần phải viết quá dài.”

Doãn Đường Diêu cười lạnh lùng. Anh không qua được kỳ thi? Nếu như anh ta không tốt nghiệp được, thì thư viện mới của trường sẽ không có tiền đầu tư. Giáo sư Truyền thực ra cũng chỉ là một kẻ ngốc không biết sự đời mà thôi.

“Có liên quan gì đến cô?” Anh lạnh lùng nhìn cô.

Tiểu Mễ ngơ ngác, nghĩ một lát, rồi tiếp tục nở nụ cười: “Tôi muốn trở thành Thiên Sứ bảo vệ cho anh!”

Haha——

Doãn Đường Diêu cười lớn, đưa tay lên trán cô: “Nếu bị bệnh thì phải nhớ đi bác sỹ. Còn nữa, đừng xem quá nhiều phim tình cảm, sẽ trúng độc đấy!”

Nói xong, anh quay mặt bước đi.

Tiểu Mễ cầm tập giấy ngồi trên ghế. Một lúc sau, cô ôm đầu cười gượng, có lẽ hơi căng thẳng một chút.

Nhưng——

Cô đi tìm anh đã rất lâu rồi.

4. Chương 02

Chương 2

Học viện Thánh Du xây trên một ngọn núi rất đẹp, hay là có thể nói rằng, Thánh Du bản thân là một ngọn núi quanh năm hoa lá đua nở. Trong trường trồng đầy các loại cây, đâu đâu cũng thấy cây.....

Cây cối miền Nam rất khác so với cây cối miền Bắc. Tại trường học trước đây của Tiểu Mễ, một cái cây chỉ là một cái cây, một cây trúc chỉ là một cây trúc. Nhưng cây cối trong trường Thánh Du làm cho cô hết sức ngạc nhiên, cây trúc giống như là hàng trăm cây trúc ghép lại, rất có khí thế, đa dạng hơn.....

Đường về Phong Viên có một con đường núi cong cong, hai bên đường như là một khu rừng, trong đó có đầy các loại cây. Đang vào lúc cuối tháng năm, cây cối, hoa lá đua nhau khoe sắc. Đi qua con đường đó, Tiểu Mễ cảm thấy mình như đang lạc vào một thế giới thần tiên.

Ký túc xá của Phong Viên cũng rất đẹp.

Đẩy cánh cửa sổ là có thể nhìn thấy cảnh đẹp Đông Hồ.

Nước hồ màu sắc giống như bầu trời,tầm nhìn mênh mông.

Tiểu Mễ hít thở,cô có thể cảm thấy được những cơn gió từ hồ thổi vào.

Haha,thì ra gió Đông Hồ còn mang một vị tanh nữa.Tuy nhiên,vẫn có thể giả tưởng nó vừa tươi mới vừa đẹp dễ.

“Chỉ còn một tháng nữa là học kỳ này sẽ kết thúc,tại sao không để học kỳ sau mới chuyển đến học ở đây?” Uy Quả Quả nằm trên giường,vừa ăn sô cô la mà Tiểu Mễ mua cho cô,vừa tò mò hỏi.

Tiểu Mễ bật đèn bàn lên,từ trong ngăn bàn lấy ra một quyển nhật ký,nghĩ một lúc rồi trả lời:“Mình muốn tìm một người.”

“Tìm người?Tìm ai?” Uy Quả Quả ngạc nhiên,“Học khoa nào?”

“Đã tìm thấy rồi.” Tiểu Mễ mỉm cười.Thật là may mắn,vừa đến đã tìm thấy rồi.

“Bạn của bạn à?Con trai hay là con gái?” Uy Quả Quả tiếp tục hỏi,a,một thanh sô cô la thật ít,ăn vào bụng là chẳng còn cảm giác nữa rồi.

Lúc đầu Tiểu Mễ định mua hai thanh sô cô la,nhưng nhìn vào ví của Tiểu Mễ chỉ vốn vẹn còn có 5 tệ,nên cô chỉ lấy 1 thanh.

Tiểu Mễ gãi đầu:“Cái đó...” Chẳng biết nói thế nào đây,nhưng cũng không muốn nói dối Uy Quả Quả.

Lúc đó,cửa ký túc mở ra.

Dương Khả Vi mặt hầm hầm bước vào,vứt sách vở lên giường,lạnh nhạt nhìn Tiểu Mễ và Uy Quả Quả rồi nói:“10 giờ rồi,tắt đèn đi ngủ.” Nói rồi,cô đưa tay tắt đèn.

Một âm thanh vang lên,trong giây lát căn phòng trở nên tối hẳn,chỉ còn chiếc đèn bàn của Tiểu Mễ phảng phất ánh sáng yếu ớt.

Uy Quả Quả tức giận ngồi dậy:“Này!Dương Khả Vi,mười giờ vẫn là thời gian học tập làm việc bình thường mà.Bạn có quyền gì mà tắt đèn!”

Tức chết đi được,Dương Khả Vi luôn như vậy,cô ta muốn ngủ,tám giờ là phải tắt đèn,cô ta không muốn ngủ,hai giờ đêm cũng không được tắt đèn!Nếu Thành Quyên còn ở ký túc thì cô ta còn không dám như vậy.

Dương Khả Vi lên giường,quay mặt vào tường ngủ. “Có người thất tình rồi,” Uy Quả Quả hát,rồi đi rửa mặt chuẩn bị đi ngủ,“Đệ nhất mỹ nhân của Học Viện Quản Lý hôm nay bị từ chối trước mặt mọi người,thật là một tin tức lớn!”

“Uy—Quả—Quả!” Một quyển sách từ giường của Dương Khả Vi được ném xuống.

Uy Quả Quả nhanh chóng tắt đèn đi ra ngoài,quyển sách đập vào cửa rồi rơi xuống đất.Trong giây lát,không khí trong phòng trở nên tĩnh lặng. Chỉ có ánh sáng yếu ớt từ cây đèn bàn.

Tiểu Mễ nhẹ nhàng ngồi trên ghế,hít một hơi,mở quyển nhật ký ra.Giấy trong quyển sổ có màu xanh nhạt,in rất nhiều hình của thiên sứ. Cô cầm bút lên,cố gắng nở một nụ cười dễ thương như thiên sứ

“Dục(tiếng Trung đọc là yi) Hôm nay thật vui,bởi vì cuối cùng em đã tìm thấy anh rồi!

Xin lỗi,lúc đầu em không biết đó là anh,cho nên đã đẩy anh xuống đất.Có đau không?Có bị thương không?Hihi,đương nhiên em biết rằng anh sẽ không giận em,nhưng em vẫn lo lắng.Đều do em quá tùy tiện.....anh từng nói đó là khuyết điểm của em,từ bây giờ em sẽ thay đổi được không anh?

Anh đang cười phải không?

Anh cười thật đẹp..... Những thiên sứ khác nhất định rất quý anh nhỉ.

Em biết,chẳng có ai không quý anh cả,các thiên sứ cũng nhất định thích anh thôi.....

Trường mới rất đẹp,các thầy cô giáo rất thân thiện,các sinh viên cũng rất tốt bụng.Ký túc của em có tất cả bốn người,tên là Uy Quả Quả,Thành Quyên,Dương Khả Vi.Tên nghe rất hay phải không?Nói với anh,tên của các bạn ấy không chỉ hay,mà các bạn ấy cũng rất tốt nữa,vừa quan tâm đến em,vừa nhiệt tình.Cho nên,anh không phải lo cho em đâu.

Thôi nhé,em phải đi ngủ đây. Tối nay nhất định phải ngủ thật say,bởi vì ngày mai em lại có thể nhìn thấy anh rồi.

À,còn nữa—

Hôn anh! Hi hi,thích không?

Anh không được thích một thiên sứ khác nhé,anh chỉ có thể mãi mãi yêu một mình em thôi!

Yêu anh—

Tiểu Mễ”

*** **

Buổi chiều,ánh nắng tươi đẹp. Bầu trời xanh thẳm,mây trắng bồng bênh,mặt chiếu ánh sáng rực rỡ qua các làn mây.

Bên cạnh Học Viện Quản Lý có một cái sân vận động,đường chạy màu đỏ,bên trong là một sân bóng đá.Mặc dù so với sân vận động của các trường khác có nhỏ hơn một chút,nhưng sân bóng chuyên,bóng rổ...đều có,học tiết thể dục có lẽ là đủ rồi.

Tiết thể dục là sinh viên nữ và sinh viên nam cùng học nhưng không cùng chung một lớp,sinh viên nữ ở bên này tập bóng chuyền,sinh viên nam ở bên kia đánh bóng rổ. Dưới bóng cây,hai sinh viên nữ một tổ đang tập đỡ bóng.

“Tay vươn ra!”

“Chân khom lại một chút,ừ,như vậy...”

.....

“Dùng phần trên tay đỡ bóng”,cô giáo thể dục đến trước mặt Tiểu Mễ,chỉnh tay của cô cho đúng tư thế,“đúng,giống như vậy...dùng ngón tay phát bóng,tư thế không đúng phát bóng sẽ không có lực.”

“Cảm ơn cô!” Tiểu Mễ lễ phép nói,cố gắng tìm cảm giác mà cô giáo chỉ.Cô giáo cười,rồi đi sang bên cạnh chỉ cho sinh viên khác.

Cô giáo vừa đi,Uy Quả Quả đã ngồi ngay xuống đất thở hổn hển:“Mệt quá!Học....Trời ơi,phải tăng được 20 lần mới đủ điểm,chi bằng giết tôi đi cho rồi!”

Môn thể dục với cô là ác mộng,không biết có phải bởi vì cô béo hay không,cô chưa có một phần nào của môn thể dục đạt yêu cầu.

Tiểu Mễ lau mồ hôi,an ủi:“Ừ,tăng bóng không dễ chút nào.”

“Thế phải làm thế nào đây?” Uy Quả Quả mệt mỏi. Tiểu Mễ đột nhiên quay sang bên trái,nói:“Bạn nhìn kia!Wow,Thành Quyên đỡ bóng tốt thật!”

Thành Quyên đang đánh bóng cùng cô giáo. Nhanh nhẹn,linh hoạt,động tác dứt khoát và linh hoạt,Thành Quyên làm cho mọi người hết sức ngưỡng mộ.

“Năm mươi sáu!”

“Năm mươi bảy!”

“Năm mươi tám!”

.....

Hòa theo số lần tăng bóng tăng lên, các sinh viên càng ngày càng hưng phấn, cổ vũ cho Thành Quyên. Tiểu Mễ và Uy Quả Quả cũng nhiệt tình cổ vũ cho bạn cùng phòng.

Tiểu Mễ đã hiểu một chút về Thành Quyên. Thành Quyên là một sinh viên ưu tú của trường Thánh Du, được các sinh viên kính trọng. Cô thân thể đáng thương, lúc ba tuổi ba mẹ cô chết bởi lũ lụt, tất cả tài sản trong nhà cũng bị lũ cuốn trôi. Cô được cô ruột nuôi lớn, cuộc sống rất khó khăn, học phí và sinh hoạt phí rất nhiều lúc dựa vào hàng xóm và người hảo tâm trợ giúp. Nhưng cô học vô cùng xuất sắc, gần như tất cả những kỳ thi đều xếp thứ nhất, thứ hai, hơn nữa cô đối xử với mọi người cũng rất tốt, từng được chọn là sinh viên ưu tú quốc gia.

Thành Quyên sau khi thi vào Thánh Du, trường học hết sức quan tâm đến cô, không chỉ miễn học phí cho cô, mà còn sắp xếp cho cô ruột của cô quản lý một ký túc xá.

Để báo đáp học viện Thánh Du, chỉ cần là một hoạt động có thể tham gia, bất kể là cuộc thi diễn giảng, biện luận, bóng chuyền, bóng rổ, tri thức.... Thành Quyên đều tham gia, mang giải thưởng về cho Thánh Du.

Thành Quyên là niềm tự hào của trường.

Từ đó Tiểu Mễ biết, Thành Quyên đã phải trả rất nhiều. Mỗi ngày chưa đến mười hai giờ, cô sẽ không từ phòng tự học quay về ký túc; mỗi ngày năm giờ sáng, cô đã dậy để tập thể dục, chuẩn bị cho cuộc thi tiếp theo.

Mặc dù cơ hội tiếp xúc với Thành Quyên trong phòng không nhiều, nhưng Tiểu Mễ cũng rất tôn trọng Thành Quyên.

.....

“Chín mươi sáu!”

“Chín mươi bảy!”

“Chín mươi tám!”

Các sinh viên vừa cổ vũ vừa đếm, tư thế đánh bóng của Thành Quyên thật đẹp mắt.

Các sinh viên học lớp bên cạnh cũng tò mò quay đầu sang xem.

“Chín mươi chín!”

Ngay lúc đó

—

Một quả bóng rổ không biết từ đâu đến, rơi trúng vào đầu Thành Quyên.

“Bình...”

Các nữ sinh bắt ngờ. Thành Quyên nhin đau ngồi dậy, tay ôm đầu.

Các nữ sinh chạy đến vây quanh cô, lo lắng hỏi: “Có bị thương không?”

“Nhanh đến phòng y tế đi!”

“Thằng thần kinh nào ném bóng rổ đấy, không có mắt à!”

.....

Tiểu Mễ vội vàng lấy khăn lau vết bẩn cho Thành Quyên. Cô hít thở, Thành Quyên bị quả bóng đập rất mạnh, trán sưng một mảng lớn, máu đang chậm chậm chảy ra.

Tiểu Mễ đỡ cô dậy: “Để mình đưa bạn đến phòng y tế lấy thuốc.”

Cô giáo thể dục cũng nhìn vết thương của Thành Quyên: “Các em nhanh đi đi, đừng để vết thương nhiễm trùng.” Con gái nếu như bị thương ở mặt thì phiền phức lắm đấy.

“Không cần đâu.” Thành Quyên nhẹ nhàng kéo tay Tiểu Mễ ra. “Mình tự đi được.”

“À”Tiểu Mễ nhìn cô,mỉm cười:“Thế thì bạn cẩn thận nhé.”

Thành Quyên hình như không thích quá thân mật với bạn cùng lớp,dường như có một cảm giác xa cách.

“À——”

Bầu trời đột nhiên lại xuất hiện một bóng hình,các sinh viên bên cạnh lại kêu lên! “Cẩn—thận—!”

Lại một quả bóng nữa bay đến! Tiểu Mễ giật mình nhắm mắt lại.

Các sinh viên nữ quá bất ngờ,sững người ra.

Nguy hiểm quá!

Thành Quyên vịn vào vai Tiểu Mễ,ngồi dậy,nhìn sang sân bóng rổ.

“Này,các bạn kia!Các bạn đang làm gì đây?!”

Cô giáo thể dục cũng tức giận,hét lên với các sinh viên bên sân bóng rổ bên cạnh.

*** **

Sân bóng rổ đột nhiên tĩnh lặng. Mười mấy quả bóng đều rơi xuống đất.

Một sinh viên nam đang rất tức giận,các sinh viên khác đang cố gắng can ngăn: “Doãn Đường Diêu!Người khác sợ mày,nhưng tao không sợ!Dựa vào nhà có tiền có quyền thì muốn làm gì thì làm à?Tao đứng ở đây,mày có bản lĩnh thì đến giết tao đi!”

Các sinh viên nữ ngạc nhiên Sinh viên nam này là Vệ Thụ,một sinh viên tính cách và thành tích học tập đều rất tốt,không biết vì sao mà anh ta lại phần nỡ đến mức phải đánh nhau như vậy.

Bên kia,Doãn Đường Diêu đứng đó.

Anh ta ánh mắt lạnh lùng.

Một quả bóng rổ trên ngón tay anh ta,quay càng lúc càng nhanh!

“Rất tốt,có khí phách.” Vừa nói,anh ta cầm lấy quả bóng ném vào rất mạnh vào Vệ Thụ.

Vệ Thụ đứng yên,không tránh.

Các sinh viên bên cạnh nhanh chóng đẩy anh sang một bên,quả bóng đập mạnh vào lưới sắt.Các sinh viên nữ lập tức hiểu rằng quả bóng do Doãn Đường Diêu ném.

Lại là anh ta.....

Từ khi Doãn Đường Diêu ra nhập Thánh Du,đã từng đánh nhau mười mấy lần,đáng nhẽ là đã bị đuổi học hoặc ít nhất cũng kỷ luật nặng.Nhưng anh ta vẫn chẳng sao cả,vẫn cứ coi như không có việc gì xảy ra.

Nhà có tiền thì như vậy à?.....

Hơn nữa họ Doãn không phải là gia đình có quyền có thế bình thường,nghe nói các quan chức cấp tỉnh cũng không dám đắc tội với mẹ anh ta.Bởi vì nếu như nhà họ Doãn ra đi,cả tỉnh sẽ bị tổn thất một nguồn tài chính rất lớn.

Các sinh viên nam cố gắng giữ chặt Vệ Thụ đang phần nộ lại.

Không phải họ muốn giúp Doãn Đường Diêu,mà họ biết rằng nếu như Vệ Thụ không cẩn thận làm bị thương anh ta,chờ đợi anh sẽ là một kết quả rất đáng sợ.

Các sinh viên nữ cũng im lặng.

Bầu không khí trên sân bóng trở nên nặng nề.

Chỉ có tiếng mắng chửi của Vệ Thụ:“Ngoài việc đánh người ra,mày còn biết làm cái gì khác?Doãn Đường Diêu!Mày nhớ rằng!Mày chỉ là đồ vô dụng!Kể cả mày đánh chết tao!Mày vẫn chỉ là đồ vô dụng!Mày học ngu,không biết đánh bóng rổ,chạy đường dài cũng không chạy được!Mày là kẻ vô dụng nhất trên thế giới!”

Doãn Đường Diêu nắm chặt tay lại.

Anh ta yên lặng đứng đó.

Trong ánh nắng mặt trời.

Bên cạnh anh ta không có một sinh viên nào khác. “Doãn Đường Diêu,xin lỗi Vệ Thụ!”

Thành Quyên đi lên phía trước,nhìn thẳng vào anh ta và nói:“Anh dựa vào cái gì mà đánh người?!”

Có sự xuất hiện của Thành Quyên,các sinh viên trong lớp như được tiếp thêm dũng khí.Tại Thánh Du,Thành Quyên chính là hóa thân của chính nghĩa.

Doãn Đường Diêu vẫn không thay đổi sắc mặt,ánh mắt lạnh lùng: “Không liên quan gì đến cô.”

Tiểu Mễ đứng trong đám đông,tim cô co thắt lại.Cô có thể nghe thấy Uy Quả Quả bên cạnh đang mắng chửi anh ta,có thể cảm thấy ánh mắt căm ghét của các sinh viên dành cho anh.Cắn chặt môi,cô không dám thở mạnh,một cảm giác đau buồn đang chảy trong con người cô.

.....

Dự: Anh ta có thật là thiên sứ không? Anh ta có vẻ giống một con quỷ hơn,một con quỷ tính cách tồi tệ.Anh ta rất tồi tệ anh có biết không?Anh ta dùng quả bóng ném vào bạn học,Vệ Thụ bị đánh rất dã man,Thành Quyên cũng bị bóng ném trúng đầu.

Anh ta cũng không thèm xin lỗi.

Anh ta cũng không nói tại sao mình tức giận.

Nhưng mà——

Nhìn anh ta rất cô độc.....

Giống hệt như lần đó,em vô cớ tức giận cãi nhau với anh rồi bước đi,anh đứng đằng sau gọi tên em em cũng không thèm quan tâm.Anh còn nhớ không?Lần đó thực ra em không đi xa,chỉ nấp ở một góc để nhìn trộm anh,em muốn biết anh có đau khổ không....

Anh cô đơn đứng đó.

Ánh nắng chiều kéo bóng hình của anh dài hơn.

Anh đứng đó rất lâu,rất lâu,hình như vẫn muốn đợi em.....

.....

“Vệ Thụ nói không sai,”Thành Quyên nhìn Doãn Đường Diêu,“Anh là một kẻ vô dụng!”

Các sinh viên yên lặng. Họ chưa từng nghe thấy Thành Quyên nói với người khác như vậy.Trước đây cô luôn đối xử tốt với mọi người.

Doãn Đường Diêu điên tiết lên! “Cô nói gì?”

“Tôi nói anh là một kẻ vô dụng!Anh chẳng biết làm gì cả,tất cả mọi việc đều do người khác làm thay anh,thậm chí chạy bộ cũng không được bốn trăm mét!”Thành Quyên không chớp mắt,“Sao lại trờng mắt như vậy,tôi nói sai à?Chỉ biết lấy bóng đánh người à?Có biết ném bóng vào rổ không?Cho anh ném mười lần anh cũng chẳng ném được một quả vào rổ đâu!”

Doãn Đường Diêu vung tay lên.

“Bốp——” Một cái tát mạnh đánh vào mặt Thành Quyên!Cái tát mạnh đến mức máu từ môi cô đang chảy ra.

Các sinh viên kinh ngạc!

“Anh thật là quá đáng!” Tiểu Mễ không nhịn nổi.

Cô đi lên đứng bên cạnh Thành Quyên, lấy khăn lau vết máu cho cô. Sau đó cô quay ra nói với Doãn Đường Diêu: “Vừa rồi anh ném bóng vào người ta, bây giờ lại đánh người ta, như thế rất quá đáng anh có biết không?”

Doãn Đường Diêu cười nhạt, cầm quả bóng trong tay quay quay: “A, lại một nữ hiệp khách ra tay rồi, có phải là phim kiếm hiệp xem quá nhiều rồi không?”

“Xin lỗi Thành Quyên và Vệ Thụ đi.” Tiểu Mễ nói.

Xin lỗi?..... Doãn Đường Diêu cười lớn. Ông trời chưa xin lỗi anh ta, tại sao anh ta lại phải xin lỗi người khác? Trong từ điển của anh ta không có hai chữ “xin-lỗi”

“Trừ khi tôi chết.” Doãn Đường Diêu lại cười, một kiểu cười hết sức đáng ghét.

Tiểu Mễ nhìn anh ta: “Chỉ có chết mới xin lỗi?”

“Tôi chết đi, các người có thể bắt đầu nằm mơ.” Ánh mắt Doãn Đường Diêu lạnh lùng.

“Tiểu Mễ, nói với cái loại người này chẳng khác gì đàn gảy tai trâu đâu!” Thành Quyên dùng tay xoa chỗ đau ở môi, vừa ngẩng đầu lên nhìn Doãn Đường Diêu, “với loại người này, ông trời tự nhiên sẽ trừng phạt hắn.”

Người Tiểu Mễ run run. Cô quay đầu nhìn Thành Quyên: “Đừng...”, cô nhìn Doãn Đường Diêu, rồi lại nhìn Thành Quyên, cô nắm chặt bàn tay, để móng tay đâm vào da thịt. Có lẽ, đành phải như vậy thôi. “Xin lỗi.”

Sân vận động buổi chiều.

Trời xanh mây trắng ánh nắng mặt trời xán lạn.

Gió nhẹ thổi vào đám cỏ, quả bóng màu nâu lăn nhẹ nhàng trên nền đất, xa xa là các sinh viên lớp khác đang đánh bóng, bên cạnh là các sinh viên lớp B Kinh Tế Ngoại Thương đang thể hiện những trạng thái kinh ngạc khác nhau.

Trước mặt tất cả các sinh viên. Tiểu Mễ mặc đồ thể thao màu trắng đang khom lưng xin lỗi Thành Quyên, đầu cô cúi xuống rất thấp.

Thành Quyên không dám tin vào mắt mình: “Bạn nói gì?”

“Xin lỗi...”, móng tay đâm vào lòng bàn tay rất đau, Tiểu Mễ vẫn giữ tư thế cúi người, “Mình thay mặt Doãn Đường Diêu xin lỗi bạn.”

“Bạn điên à? Tại sao bạn lại thay hắn xin lỗi?” Thành Quyên tức giận.

Uy Quả Quả cũng chạy ra từ trong đám đông, dùng sức kéo Tiểu Mễ lên: “Này, bạn làm sao vậy? Sao lại đi xin lỗi cho loại người đó?”

“Xin lỗi, hãy tha lỗi cho anh ta đi.” Tiểu Mễ cúi thấp người hơn xuống, trong làn gió nhẹ, cơ thể yếu ớt của cô dường như có thể bị gió thổi đi. “Còn nữa—Mong mọi người đừng nói anh ấy là đồ vô dụng, cũng đừng chửi mắng anh ấy nữa.”

Tiếng nói của cô còn nhẹ hơn làn gió, nhưng rất kiên quyết.

Doãn Đường Diêu nắm chặt bàn tay nhìn Tiểu Mễ, bước nhanh về phía cô, dùng sức lắc mạnh vào vai cô: “Mẹ kiếp! Cô lại bị bệnh gì nữa đây!”

Tiểu Mễ có vẻ như đứng không vững, cô miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn anh ta: “Không phải là anh không muốn xin lỗi à? Cho nên tôi sẽ thay anh.”

“Cô là cái quái gì!” Doãn Đường Diêu tức giận, “thay tôi xin lỗi?! Cô chết đi! Rút lại tất cả những lời vừa nói, có nghe thấy không!!”

Tiểu Mễ đầu óc quay cuồng: “Không được....”

“Doãn Đường Diêu! Lại là anh đang gây chuyện!”

Lúc đó, thầy giáo thể dục Phương đã trở về. Thầy giáo Phương đã nghe khái quát về sự việc từ các sinh viên, nguyên nhân là khi mọi người đang học tiết thể dục, còn Doãn Đường Diêu lại ngang nhiên nằm

ngủ.Vệ Thụ trên anh ta là đồ vô dụng,bị Doãn Đường Diêu nghe thấy,thế là bắt đầu khung cảnh dùng bóng đánh người.

Thầy giáo Phương cao một mét chín mươi,người rắng chắc như một lực sỹ,cho nên các sinh viên sau lưng ông đều gọi ông là “Phương kim cương”.Ông đưa tay nắm lấy cánh tay Doãn Đường Diêu,giải thoát Tiểu Mễ,tức giận nhìn Doãn Đường Diêu: “Tiết học của tôi anh cũng dám gây chuyện?!”

Toàn bộ các sinh viên đều trở nên hưng phấn.Nghe nói Phương kim cương luôn ghét các thói hư tật xấu,các sinh viên hay gây chuyện trước đây đều bị ông giáo huấn rất thảm hại.

Doãn Đường Diêu quay đầu lại!

Đáng sợ—

Các sinh viên căng thẳng đứng nhìn.

Doãn Đường Diêu đứng đối diện với thầy giáo Phương,khí thế không hề bị áp chế!

Lúc đó,tất cả các sinh viên trên sân đều cảm thấy không khí không bình thường.Nam sinh nữ sinh đều đứng xung quanh,căng thẳng chờ đợi những tiến triển của sự việc.

“Nghe nói Vệ Thụ mắng anh là đồ vô dụng?”Thầy giáo Phương nhìn Doãn Đường Diêu,“Anh ta mắng anh là không đúng.Nhưng,anh dùng cách này giải quyết vấn đề thì thật quá đơn giản và bạo lực quá đó.”

“Thầy giáo Phương!” Vệ Thụ tức giận,anh bị đánh còn nói là anh không đúng?!Thì ra thầy giáo Phương cũng chỉ giống như các giáo viên khác.

Doãn Đường Diêu cười lạnh:“Đánh thì đánh thôi,thầy muốn thế nào?”

“Muốn chứng minh anh không phải là kẻ vô dụng rất dễ.Trong các hạng mục thể thao,cái làm cho con người ta tôn kính và bội phục nhất là chạy Marathon,chỉ người có ý chí mới làm được.”Tay của thầy giáo Phương chỉ về phía đường chạy màu đỏ,“Nếu như anh có thể chạy được 10.000m.Thế thì,sẽ chứng minh được rằng Vệ Thụ sai.”

Các sinh viên kinh ngạc. 10.000 m cơ à! Chạy 1000 m đã mệt chết đi được rồi,10.000 m thì sẽ như thế nào đây. “Được!Nếu như bạn có thể chạy được 10.000 m,sự việc hôm nay cái sai là ở tôi!”Vệ Thụ kiên định nhìn Doãn Đường Diêu,“Nếu như không chạy được,cũng có thể cho mọi người biết được rằng—Doãn Đường Diêu chỉ là một thằng vô dụng!”

Trong 3 năm học đại học,Doãn Đường Diêu không chỉ chưa từng tham gia bất cứ một hoạt động thể thao nào,đến cả đợt kiểm tra cơ bản nhất cũng không tham gia,tất cả các hoạt động thể thao trong lớp trong trường anh ta cũng đều vắng mặt.Các sinh viên nam truyền miệng nhau,đứng nhìn đáng người Doãn Đường Diêu cao to như vậy,kỳ thực hẳn chỉ là một kẻ chạy 500 m cũng không được. Trong giây lát,tất cả các ánh mắt đều dồn về phía Doãn Đường Diêu!

Doãn Đường Diêu đứng đó,ánh mắt vẫn lạnh lùng.Viên kim cương dính trên mũi anh ta phản chiếu ánh nắng mặt trời chói lóa.

Các sinh viên nữ yên lặng.

Trời ơi,ngay cả lúc này,Doãn Đường Diêu vẫn đẹp trai đến như vậy.Nếu như tính cách anh ta không đến mức như vậy,có lẽ đã là một bạch mã hoàng tử trong phim và tiểu thuyết rồi.

Một cô gái đứng trước mặt Doãn Đường Diêu. “10.000 m,thế à?Tôi chạy thay anh ấy.”Ánh mắt cô gái kiên quyết,“Không cần phải xin lỗi anh ấy,bởi vì lỗi là ở anh ấy.Nhưng mà,xin mọi người tha lỗi cho hành vi hôm nay của anh ấy.”

Cô gái cúi người xin lỗi Vệ Thụ,Thành Quyên và thầy giáo Phương,sau đó cô bắt đầu chạy ra đường chạy màu đỏ.

Lại là Tiểu Mễ! Các sinh viên xung quanh hết sức kinh ngạc,cô gái này thật là tinh thần có vấn đề rồi!Thầy giáo Phương kinh ngạc,thật nhìn không ra,Doãn Đường Diêu thật cao tay,có thể tìm được một người bạn

gái dám hy sinh đến mức như vậy. Uy Quả Quả ngạc nhiên đến mức không biết nói gì. Thành Quyên nhìn bóng dáng Tiểu Mễ trên đường chạy, chán nản.....

Doãn Đường Diêu nhìn đồng hồ, lạnh nhạt nói: “Hết tiết rồi.” Nói xong, anh ta bước đi, ánh mắt cũng không thèm quay ra nhìn Tiểu Mễ.

“Này! Cô ấy chạy không tính!” Đến lúc này Vệ Thụ mới phản ứng.

*** **

Mặt trời đang lặn. Trời bắt đầu tối. Các sinh viên Thánh Du lần lượt ra về, không có ai thèm chú ý đến bóng hình yếu ớt của cô gái đang chạy.

Vòng thứ 17..... Trong người Tiểu Mễ như muốn vỡ tung ra, cố gắng hết sức nhưng cũng không hít thở được không khí. Trước mặt đều là màu đen, cô không nhìn thấy đường chạy, không nhìn thấy trước mặt có người hay không, cô không cảm giác thấy đôi chân của mình nữa, cô chỉ cảm thấy—

Sau đó cô có thể sẽ chết! Sân vận động vắng vẻ.

Thầy giáo đã về, các sinh viên cũng đi hết, chỉ còn vài người tò mò ở lại xem một lúc nhưng rồi cũng trở về đi ăn.

Không có ai đếm vòng cho Tiểu Mễ. Thực ra, Tiểu Mễ cũng không biết là mình chạy được 17 vòng hay 18 vòng. Cho nên cứ tính 17 vòng vậy, kể cả chạy đến mức nôn ra máu, cũng phải chạy hết 10.000 m này!

Tiểu Mễ mệt đến mức chẳng còn ý thức được gì nữa. Ngoại trừ nhịp tim đang đập dồn dập, hai bên tai cô chỉ nghe thấy ù ù như tiếng gió.

Ánh mặt trời cũng không còn.... Đèn đường đã sáng.

Con đường chạy màu đỏ.

Bóng hình Tiểu Mễ chìm trong màn đêm, chỉ đến khi cô chạy đến phía dưới bóng đèn mới nhìn thấy cơ thể nhỏ bé đang hết sức mệt mỏi của cô.

*** **

Màn đêm tràn ngập không gian.

Tiếng lá cây lay động trong gió.

Cơ thể giống như sắp tan nát!

Trong người đau đớn như có lửa đốt! Cuối cùng Tiểu Mễ cũng chạy hết 10.000m, cô cúi xuống thở dốc....

Thật mệt mỏi....

Cô ngồi xuống đất, ôm mặt khóc....

”Dục..., Hôm nay tập thể thao, chạy thật lâu, thật lâu. Anh đang cười à? Không lừa anh đâu, em thật sự đã chạy đấy! Nhưng mà, chạy thật là mệt.... có một lúc em nghĩ rằng có lẽ mình sẽ chết mất. Trước đây, anh luôn nói em quá lười, Không biết vận động thể thao, lúc đó em vẫn cứng đầu cái, mặc dù em không chạy nhưng chỉ cần em chạy thì sẽ là một thiên tài thể thao.

Em không phải là thiên tài. Em chạy đến mức sắp chết đây này. Dục, anh đang bận gì vậy? Có thể xuất hiện một chút được không? Chỉ cần một chút thôi....”

Ánh đèn chiếu qua lá cây.

Một bóng người xuất hiện trước mặt Tiểu Mễ.

Cô ngẩng đầu lên. “Hình như cô cũng không giỏi chạy bộ nhỉ.” Tiếng nói rất lạnh nhạt, người nói ngạo nghễ đứng đó, khoanh hai tay....

Tiểu Mễ vội vàng lau nước mắt trên mặt, mỉm cười: “Em không sao, không mệt chút nào.”

Doãn Đường Diêu lắc lắc vai cô: “Ai quan tâm đến cô! Tôi chỉ là tiện đường đi qua đây thôi.”

“À.” Tiểu Mễ do dự vuốt tóc.

“Tại sao lại chạy thay tôi?” Doãn Đường Diêu lạnh lùng.

Tiểu Mễ cố gắng đứng dậy, cô dựa vào cây, tiếng thở vẫn hết sức khó khăn, trong người vẫn đang hết sức mệt mỏi: “Tại sao.....không nói với họ anh không thể vận động mạnh được?”

Doãn Đường Diêu kinh ngạc! Anh nắm vào vai cô, hét lên: “Cô—!”

“Không phải anh bị bệnh tim à?” Tiểu Mễ lắc người, anh ta định bóp nát đôi vai cô ra chắc

“Bệnh tim không thể vận động mạnh được, tại sao anh không nói với thầy giáo và các bạn?”

“Sao cô biết được?!”

“Trí nhớ kém thật....” Tiểu Mễ thử cố gắng thoát khỏi đôi tay hộ pháp của anh ta, “Hôm đó là em đưa anh đến bệnh viện. Có lẽ bệnh của anh phát tác nhỉ, cả người đều hôn mê.”

Nói ra, anh ta còn chưa trả tiền taxi cho cô..

Doãn Đường Diêu thất thần, đôi tay của anh ta rời khỏi người cô.

“Tôi không bị bệnh tim.” Đôi môi anh ta cứng như Đại Lý thạch (một loại đá ở TQ)

Tiểu Mễ tỏ vẻ an ủi: “Cơ thể có bệnh không phải là một việc mất mặt.”

“Tôi nói rồi—! Tôi—không—bị—bệnh—tim! Tai cô bị điếc à?!” Doãn Đường Diêu tức giận hét lên. Anh ta nắm mạnh vào cây.

“Em biết rồi.” Tiểu Mễ ho nhẹ, mồ hôi trên người đã hết, một cảm giác lạnh tràn đến.

“Yên tâm, em sẽ không nói với người khác đâu.” Cô mỉm cười, ánh mắt đẹp như vầng trăng khuyết trong đêm, “Nhưng mà anh phải tự chăm sóc bản thân mình nhé, đánh nhau cũng là hoạt động mạnh đấy. Nếu như anh không biết chú ý đến cơ thể của mình, có thể em sẽ nói bí mật này cho người khác đấy!”

Cái này—

Có được coi là uy hiếp không?

Dưới tán cây trong đêm, Doãn Đường Diêu tức giận nhìn cô gái tóc ngắn mắt nhắm một mí.

5. Chương 03

Chương 3

Từ sau sự việc ở sân bóng rổ, các sinh viên cùng lớp đều coi Tiểu Mễ như người vô hình. Không có ai nói chuyện với cô, không có ai quan tâm đến cô, cô mỉm cười chào mọi người chỉ coi như là năm nay gián, muỗi đến sớm hơn một chút.

Thật ra mà nói, thường xuyên ở bên cạnh người điên người khác sẽ nghĩ rằng bạn cũng là kẻ điên. Hành vi của Tiểu Mễ là cho mọi người coi cô như là một kẻ điên. Lấy bóng đánh người rõ ràng là Doãn Đường Diêu không đúng, đánh Vệ Thụ dã man như vậy, thậm chí còn đánh người được các bạn trong lớp tôn trọng nhất—Thành Quyên! Còn Tiểu Mễ lại giúp Doãn Đường Diêu, thay anh ta xin lỗi, thay anh ta chạy 10.000m, cô ta nghĩ rằng như vậy có thể thu hút sự chú ý của mọi người, có thể làm cho bản thân trở thành “Thiên Sứ tốt bụng” chẳng? Đáng ghét, rõ ràng cô ta đang muốn đối địch với các bạn cùng lớp!

Thánh Du lại không phải là truyện cổ tích thiếu nữ.

Các nữ sinh cũng phải tất cả đều say mê anh chàng đẹp trai đến mức điên rồ như vậy.

Doãn Đường Diêu mặc dù rất đẹp trai, nhưng hành vi của anh ta quá điên rồ ngạo mạn, chẳng coi ai ra gì, về lý mà nói nên chịu sự trừng phạt. Nhưng tất cả đều đã bị Tiểu Mễ phá hoại! Cô ta có lẽ là loại con gái nhìn bên ngoài thì thuần khiết nhưng bên trong thì đầy dã tâm, bị gia thế của Doãn Đường Diêu thu hút, mới dùng tất cả mọi thủ đoạn để thu hút sự chú ý của anh ta.

Cho nên, các sinh viên trong lớp quyết định lạnh nhạt với Tiểu Mễ. Trong lớp học, Uy Quả Quả vừa uống sữa vừa nhìn trộm Tiểu Mễ đang ngồi ở một góc đọc sách. Hình như cô đang bị ốm, sắc mặt xanh xao, không ngừng ho, làn môi thâm lại, trông rất đáng thương.

Hôm đó trong ký túc xá, Tiểu Mễ yếu ớt đẩy cửa bước vào, đáng vẻ mệt mỏi sau khi chạy 10.000m của Tiểu Mễ làm cho cô quên luôn lời thề “không bao giờ quan tâm đến Tiểu Mễ nữa”.

Uy Quả Quả dìu Tiểu Mễ vào giường, không nhịn được mắng cô: “Rất mệt mỏi phải không? Bạn bị điên à, tại sao lại phải chạy thay hần? Bạn có biết rằng các bạn cùng lớp nói bạn thế nào không?”

“Xin lỗi.....” Tiểu Mễ miễn cưỡng cười, nụ cười yếu ớt làm cho cô mềm lòng.

“Sau này đừng có quan tâm đến Doãn Đường Diêu nữa, có nghe thấy không?” Uy Quả Quả thở dài.

Tiểu Mễ thần thờ nhìn cô. Sau một lúc, cô nói: “Xin lỗi, mình không thể không quan tâm đến anh ấy.”

Uy Quả Quả tròn tròn mắt: “Tại sao—?”

Tiểu Mễ không nói gì cả, cô nằm trên giường sắc mặt xanh xao, ánh mắt phảng phất một nỗi buồn.

“Nói đi, tại sao?” Uy Quả Quả nói to, “Không lẽ bạn yêu hần rồi à! Thật đáng buồn cười! Bạn mất trí à! Lẽ nào bạn muốn như Dương Khả Vi, Na Lộ, vì Doãn Đường Diêu mà tranh đấu nhau trở thành trò cười cho mọi người à? Tên Doãn Đường Diêu này được chiều quá nên hư rồi, hần chẳng yêu được ai thật lòng đâu! Hơn nữa, Doãn Đường Diêu có cái gì tốt? May mà tiết thể dục Dương Khả Vi không đến, nếu không hôm nay trong phòng sẽ không yên tĩnh thế này đâu.”

“Cảm ơn bạn, Quả Quả,” Tiểu Mễ cố gắng mỉm cười với cô, “Mình hiểu, bạn muốn tốt cho mình.”

“Đừng nói vớ vẩn nữa!” Uy Quả Quả càng nói càng tức giận, “Mình hỏi bạn một câu, sau này gặp sự việc tương tự như vậy, bạn có còn làm bất cứ điều gì cho hần không?”

Tiểu Mễ cười đau khổ.

Uy Quả Quả cảm thấy cô chỉ là cười đau khổ, mà căn bản không hề do dự.

“Ừ, mình sẽ vẫn làm như vậy.” Tiểu Mễ nói, ánh mắt cô từ đau khổ chuyển sang một kiểu tình cảm sâu sắc, “xin lỗi, Quả Quả.”

Xin lỗi làm cái quái gì nữa đây. Uy Quả Quả tức giận bước đi, nằm trên giường của mình, lấy gối úp lên mặt. À—! Cô nguyên rủa, đáng ghét! Mình sẽ không bao giờ quan tâm đến Tiểu Mễ nữa! Uy Quả Quả lại đau khổ quay sang nhìn Tiểu Mễ, sữa uống như không còn mùi vị nữa. Không biết cô ấy định làm trò gì nữa, hôm đó chạy hết 10.000m cơ thể đã hết sức mệt mỏi rồi, lại hai hôm liền thức đêm đến hai giờ sáng, chẳng hiểu làm gì nữa. Như thế sẽ rất có hại cho sức khỏe.

Uy Quả Quả chán chường đặt hộp sữa lên bàn, quay sang nói với Thành Quyên: “Tiểu Mễ hình như bị ốm.”

Thành Quyên không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói: “Cô ấy không còn là trẻ con nữa, sẽ tự biết lo cho bản thân.”

“Ừ.” Uy Quả Quả thở dài, tiếp tục uống nốt hộp sữa. Nếu như... nếu như sau này Tiểu Mễ không mù quáng yêu Doãn Đường Diêu nữa, cô sẽ tha thứ cho Tiểu Mễ, rốt cuộc chính mình nói là muốn làm bạn của cô ấy....

Ừ, cứ như vậy! Uy Quả Quả lướt nhìn khắp phòng, rồi nhìn ra bên ngoài.

Doãn Đường Diêu được vài cô gái lớp khác vây xung quanh, các cô gái cười tươi như hoa, hoặc là thuần khiết, hoặc kiêu diễm, hoặc dịu dàng, mỗi người đều là các mỹ nhân xuất chúng. Doãn Đường Diêu khoác vai một trong số đó, anh ta cười lớn, giọng cười rất ngạo nghệ, tiếp theo đó anh ta cúi đầu xuống hôn cô gái. Cô gái hết sức tự hào, các cô gái khác ánh mắt tỏ rõ vẻ đố kỵ.

Anh ta sẽ không thể thích một cô gái như Tiểu Mễ.

Uy Quả Quả gật đầu. Tiểu Mễ rất nhanh sẽ tỉnh ngộ thôi.

Nhưng mà—

Uy Quả Quả đoán sai mất rồi.

*** **

Tiếng chuông vào học vang lên. Lại là tiết Quản Lý Tài Nguyên Nhân Lực.

Giáo sư Truyền bước lên bục giảng, đặt tài liệu giảng dạy sang một bên, không nói gì, ánh mắt lướt khắp lớp như đang dò xét một điều gì đó. Các sinh viên cảm thấy có gì đó kỳ lạ, đều ngẩng đầu nhìn ông.

“Doãn Đường Diêu.” Giáo sư Truyền cuối cùng cũng nhìn thấy Doãn Đường Diêu đang đặt hai chân lên bàn ngồi ở cuối lớp.

Nhanh chóng, anh ta thu hai chân xuống, đứng dậy: “Vâng, thưa thầy.” Giáo sư Truyền lấy ra một văn bản: “Bài viết rất tốt.”

Doãn Đường Diêu ngăn người ra: “Bài viết? Mẹ kiếp, bài viết nào?”

“Lần trước bài viết của anh là Download trên mạng xuống, tôi phê bình anh, muốn anh nộp lại một bài khác. Bài viết mới này của anh tôi xem qua rồi, viết rất tốt, nhìn ra rằng người viết đã rất cân nhắc và đọc rất nhiều tài liệu liên quan.” Giáo sư Truyền không nói ra rằng, lúc đầu ông nghi ngờ bài viết này là Download, cho nên tốn mất nửa buổi tối dùng các công cụ để tìm kiếm nguồn gốc của bài viết, nhưng kết quả là bài viết thật sự là nguyên tác.

Các sinh viên xôn xao. Học cùng lớp với Doãn Đường Diêu ba năm, đã quen nghe thầy giáo mắng anh ta cậy nhà giàu không biết phấn đấu, đây là lần đầu tiên nghe thầy điều bất ngờ như vậy. Không lẽ hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây?

“Chỉ có một vấn đề—” Giáo sư Truyền nghi ngờ, “có phải anh viết không?” Doãn Đường Diêu cười.

Nụ cười vẫn lạnh nhạt như bình thường. “Thầy nghĩ thế nào?” Một câu nói làm cho giáo sư Truyền ngỡ ngàng.

Ông lưỡng lự đẩy cặp kính của mình: “Đương nhiên, cũng có thể là do anh viết, nếu như thật sự là anh tự mình viết, tôi sẽ rút lại nghi vấn vừa rồi.”

Với sự hiểu biết của mình về Doãn Đường Diêu, giáo sư không nghĩ rằng anh ta nghiêm túc như vậy để viết bài này, bài viết này cũng gần như đạt đến trình độ để phát biểu trên các tạp chí kinh tế rồi.

Doãn Đường Diêu không có hứng thú, quay mặt ra cửa nhìn trời nhìn đất, lạnh lùng nói: “Không sai, cái đó không phải do em viết....”

“Bài viết là của Doãn Đường Diêu!” Một nữ sinh đứng bật dậy, tiếng nói rất vội vã.

Vừa nói, cô vừa ho liên hồi, mặt đỏ lừ, cơ thể đang run lên.

Lại—là—Tiểu—Mễ—!!

Các sinh viên trong lớp xôn xao. Uy Quả Quả chán chường gục mặt xuống bàn, đột nhiên hiểu rằng, thì ra ngày nào Tiểu Mễ thức đêm là để giúp Doãn Đường Diêu làm bài tập!! Thành Quyên ngồi im quay bút, không nói gì.

Dương Khả Vi lạnh nhạt nói lớn: “Không biết xấu hổ!” Khoảng cách của Tiểu Mễ và Doãn Đường Diêu rất gần.

Giữa họ chỉ là một chỗ ngồi trống. Doãn Đường Diêu quay mặt sang

Anh nhìn cô. Phải kiên trì! Tiểu Mễ cố gắng nắm tay lại, khắc chế một cơ thể đang run lên cảm lạnh. Cô nhìn thẳng vào giáo sư Truyền: “Ý tưởng của bài viết là do Doãn Đường Diêu đề ra, chỉ là em giúp bạn ấy sắp xếp lại thôi.”

Nói dối có là gì.

So với việc để cho anh đủ điểm,kể cả phải nói dối mười lần cũng chẳng có vấn đề gì. Tiểu Mễ tự nói với bản thân như vậy.

Nhưng mà—

Ánh mắt lạnh nhạt của các bạn cùng lớp đổ dồn về phía Tiểu Mễ. “Em nói,bài viết này do em viết phải không?” Giáo sư Truyền đi đến trước mặt Tiểu Mễ,khuôn mặt của cô gái đỏ lên,dấu vết nói dối rất rõ ràng.Cho nên,ông rất khó tin rằng bài viết là của Doãn Đường Diêu.

“Không phải!” Tiểu Mễ đứng thẳng người lên,dùng tất cả sức mạnh để không chế những đợt ho:“Bài viết là của Doãn Đường Diêu!Chỉ là người đánh máy là em.”

Giáo sư Truyền cười:“Doãn Đường Diêu đã tự thừa nhận rồi...”

“Cậu ta thừa nhận là—bài viết không phải cậu ấy ”viết“.Vâng,cậu ấy không cầm bút,cho nên không phải là cậu ấy ”viết“.Tuy nhiên,một bài viết quan trọng nhất là tư tưởng không phải à?Em chỉ là người đánh máy thôi.” Cô mệt mỏi..... Cô lại bắt đầu ho mãnh liệt.

Giáo sư Truyền cười,đây là sự việc thú vị nhất mà ông chứng kiến từ khi bắt đầu bước lên bục giảng:“Doãn Đường Diêu,anh tự nói đi,ý tưởng trong bài viết có phải của anh không?” Ánh mắt của Doãn Đường Diêu vẫn đặt lên người Tiểu Mễ.Ánh nắng sớm chiếu vào phòng học,anh và cô đều bị ánh nắng chiếu rọi cùng nhau.

“Không phải.” Anh trả lời rất dứt khoát.

Cả lớp cười lớn! Các sinh viên cười đến mức nước mắt sắp chảy ra.

Tiểu Mễ nhỏ bé và đáng thương,cố gắng làm bao nhiêu việc cho Doãn Đường Diêu,nhưng mà người ta không tiếp nhận.Thiếu nữ cổ tích là thiếu nữ cổ tích,hiện thực là hiện thực.Kiểu người máu lạnh như Doãn Đường Diêu,con gái gặp phải hẳn chỉ là tự tìm đường chết.

Uy Quả Quả không nhẫn tâm nhìn Tiểu Mễ lúc đó.

Các ngón tay buông lỏng....

Tất cả sức mạnh của Tiểu Mễ đã dùng hết lúc đó,cô dựa tay lên bàn,đột nhiên như muốn khóc.Đồ ngốc,sẽ không đủ điểm à!Nếu như tiếp tục không đủ điểm nữa,có thể sẽ không nhận được bằng tốt nghiệp.....

Cô ngẩng đầu lên,nhìn Doãn Đường Diêu. Có còn cơ hội thay đổi lại không?Chỉ sợ rằng chỉ có một cơ hội đó,không biết chừng bài viết..... Doãn Đường Diêu nhìn thấy một đôi mắt như vậy..... Đôi mắt sáng,đạm buồn,yếu đuối nhưng cũng đầy mạnh mẽ!

Anh lạnh lùng,đưa tay đặt lên vai cô,dùng lực kéo mạnh cô vào trong lòng mình. Anh cúi đầu xuống. Hôn vào môi cô! Giáo sư Truyền đứng trước mặt anh và cô! Các sinh viên trong lớp đang nhìn họ!

Doãn Đường Diêu hôn Tiểu Mễ. Các sinh viên lớp B Kinh Tế Ngoại Thương gần như ngừng thở. Không khí cực kỳ yên tĩnh. Doãn Đường Diêu hôn Tiểu Mễ,dùng tay giữ chặt đầu cô,anh hôn rất sâu,các sinh viên thậm chí còn nghe thấy tiếng động.Tiểu Mễ kinh ngạc mở to đôi mắt,trong giây lát cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đôi môi của anh nóng bỏng. Trong lòng anh,Tiểu Mễ có thể nghe thấy nhịp tim “bịch,bịch” của anh,a,tiếng đập quen thuộc mà lâu lắm rồi cô đã không được nghe. Cô nhắm mắt lại,đôi tay ôm vào lưng anh.Cứ để cô trong lòng anh như vậy,coi như không có chuyện gì,coi như tất cả đều đẹp đẽ như trước đây. Doãn Đường Diêu bỏ cô ra. “Ngày mai,hẹn hò nhé.”

Đây chỉ là một mệnh lệnh,mà không phải là thỉnh cầu.Tiếng nói của anh lạnh lùng,như là người vừa nhiệt tình hôn cô không phải là anh.

*** **

Đường đi đến Lầu 5 Phong Viên dường như dài như đến cùng trời cuối đất,lá cây trên đường núi xào xạc rơi,gió cũng như lạnh hơn mọi hôm rất nhiều.

Tiểu Mễ chậm chậm bước đi, cơ thể vừa nóng vừa lạnh, trong đầu như đang bị một chiếc búa dùng lực mạnh đánh vào.

Cuối cùng cô cũng về đến ký túc xá. Tiểu Mễ dựa vào cửa, thở dốc, ho, sức lực cuối cùng cũng biến mất. Trước mắt cô toàn một màu đen, đôi chân mệt mỏi lê bước, Dục, anh ở đâu? Không phải nói là sẽ biến thành một thiên sứ tiếp tục yêu em à? Nhưng mà, anh ở đâu....

Đột nhiên— Một đôi tay ấm áp đặt lên người cô, bàn tay dịu dàng đặt lên trán cô.

“Bạn sốt rồi.” Nghe thấy câu nói đó, nước mắt Tiểu Mễ rơi xuống, cô thì thầm nói: “Dục—!”

Cô biết rằng, Dục sẽ không nhẫn tâm nhìn thấy cô khóc. Mỗi lần cô cảm thấy mệt mỏi, anh luôn luôn vô cùng lo lắng, dỗ cô uống thuốc, dỗ dành cô đi bệnh viện, ngồi bên cạnh giường cô cho đến khi cô ngủ. Sao anh có thể bỏ cô lại một mình như vậy? Nước mắt trào dâng, cô nắm chặt đôi tay đó! Lần này, có chết cô cũng sẽ không để anh ra đi!

“Sốt bao nhiêu lâu rồi? Đã uống thuốc chưa? Trong ký túc có thuốc hạ sốt không?” Tiếng nói thân thiết và dịu dàng..

Không..... Không phải..... Không phải anh ấy.....

Đôi mắt Tiểu Mễ sưng đỏ, cô cố gắng gượng cười: “Cháu không sao, cảm ơn cô Thành.”

Quản lý ký túc xá là cô của Thành Quyên, khoảng 50 tuổi, rất gầy, tóc đã bạc. Bà mặc đều là quần áo cũ, tuy nhiên rất sạch sẽ.

Tính cách của bà rất ôn hòa, đối xử rất tốt với các sinh viên, bất kể các sinh viên về muộn như thế nào bà đều không tức giận. Mọi người đều rất quý bà, nhìn thấy bà đều chào và thân thiết gọi bà là “cô Thành”.

Cô Thành đỡ Tiểu Mễ lên lầu, đẩy cửa, nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống giường, giúp cô đắp chăn. Ngồi bên cạnh giường cô, đặt tay lên trán cô để kiểm tra nhiệt độ.

“Hình như sốt rất cao. Thành Quyên, cháu xuống dưới nhà đem cặp nhiệt độ lên đây.” Cô Thành không quay đầu lại, nói với Thành Quyên đang ăn mỳ. Thành Quyên gật đầu, đặt đĩa xuống rồi đi ra ngoài.

Trong lòng Tiểu Mễ như có lửa đốt, ngoại trừ lúc trước khi đến Thánh Du vài ngày, thái độ lạnh lùng của các bạn cùng lớp làm cô buồn. Mặc dù cố gắng nói với bản thân là không được quan tâm, các bạn không thích hành vi của cô là rất bình thường, nếu như cô gặp phải một cô gái đối xử với một chàng trai như vậy, cô cũng sẽ nghĩ rằng cô gái đó có dã tâm..

Cho nên, không thể trách các bạn cùng lớp, là do hành vi của cô quá kỳ quái.

Tuy nhiên thật sự rất cô đơn, không có người để nói chuyện, giống như đang sống trong một cái hộp sắt băng giá.

“cô Thành....” Nước mắt chảy ra trên gò má Tiểu Mễ.

“Muốn ăn gì không? Hôm nay cháu không phải ra khỏi giường, muốn ăn gì cô bảo Thành Quyên đến nhà ăn mua.” Cô Thành mỉm cười với cô.

“Cháu không muốn ăn.” Tiểu Mễ hít hít mũi, chẳng hiểu vì sao, cô Thành càng tốt với cô, cô lại càng muốn khóc.

“Để cô nấu bát cháo cho cháu nhé.” Cô Thành đặt khăn mặt ướt lên trán của cô.

“Cháu không thể ăn được....”

“Bát cháo cô sẽ cho thêm một ít đường, ngọt ngọt, thơm thơm, được không?” Cô Thành dỗ dành cô, ánh mắt dịu dàng.

Một câu nói thật quen thuộc....

Tim của Tiểu Mễ như co thắt lại!

.....

“Em không muốn ăn đâu!” Cô lấy chăn che mặt, hét lên, “người ta đang ốm, anh còn bắt người ta ăn nữa! Thật đáng ghét!”

Anh thở dài: “Ngoan nào, không ăn thì làm sao khỏi bệnh được.”

“Không ăn!” Cô cố gắng hét lên, trốn trong chăn cười trộm. Thích nhất khi bị bệnh, không cần bệnh nặng, chỉ là cảm nhẹ thôi. Mũi sứt sứt, chảy nước mũi, sốt một chút, nhìn có vẻ rất nặng, thực ra lại không phải rất mệt mỏi. Sau đó nhìn anh ấy lo lắng dỗ dành cô giống như một công chúa.

“Ăn chút cháo nhé?”

“Không được!”

“Một bát mì trứng nhé?”

“Không được!”

.....

Haha, không thể bỏ qua cơ hội tốt để “hành hạ” hắn. Anh lại thở dài, không có cách nào để nhìn thấy cô trong chăn- cái này không được, cái kia cũng không xong, trong mắt anh đầy lo lắng.

“Tiểu Mễ, em cứ như vậy, anh sẽ giận đấy!”

“Giận đi, giận đi!” Cô lè lưỡi, ma mới tin rằng anh sẽ tức giận, từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng thực sự tức giận với cô lần nào. Cô biết rằng, anh rất yêu, rất yêu cô, cho nên anh mới lo lắng như vậy. Nhưng mà, lần này cô nhầm rồi! Anh thật sự tức giận, kéo mạnh chăn của cô ra, nhìn cô, sau đó hôn cô.

“Anh....làm....cái.....gì.....vậy.....?” Cô dùng sức đánh mạnh vào lưng anh, hai chân đá lung tung. Sẽ lấy cảm sang anh, đừng mà!

“Anh cũng muốn bị bệnh!” Anh hành động như một đứa trẻ, vừa hôn cô vừa nói, “đội anh cũng bị bệnh, thì cũng cho em ném thử mùi vị của sự lo lắng...” Kề xấu!

Cô cười: “Được rồi được rồi, xấu xa, làm cho người ta chưa chơi đã!”

Anh ôm cô vào lòng.

Cô thở sâu, có thể ngửi thấy hương thơm từ người anh. “Tiểu Mễ...”

“Hả?”

“Sau này đừng bị bệnh nữa, biết không?” Anh nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, “Anh sẽ rất, rất lo lắng.”

..... Bát cháo nóng hổi. Thành Quyên ngồi bên cạnh giường dùng thìa xúc cho Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ dựa vào gối, do dự: “Không cần đâu, cảm ơn bạn, mình có thể tự ăn được.” Như thế không tiện, cô cũng không phải bị bệnh gì đó quá nghiêm trọng.

Thành Quyên gạt tay Tiểu Mễ ra, ánh mắt lạnh nhạt: “Mình đã hứa với cô mình là sẽ xúc cho bạn ăn hết.” Vừa rồi cô của Thành Quyên dưới nhà đã bảo cô nhất định phải chú ý chăm sóc Tiểu Mễ, người bị bệnh đều sẽ rất yếu ớt và cô độc, đặc biệt cần sự quan tâm chăm sóc. Cô của Thành Quyên hiểu tại sao lại biết được Tiểu Mễ gần đây đã làm những việc hết sức hoang đường, cũng biết được Tiểu Mễ bị các bạn cùng lớp cô lập.

Tiểu Mễ là một cô gái tốt, nhất định cháu phải chăm sóc tốt cho cô ấy. Nhất định? Thành Quyên kinh ngạc nhìn cô của mình, cô Thành tốt bụng thì từ nhỏ cô đã biết, nhưng mà nghiêm túc như vậy yêu cầu cô chăm sóc một người thì là lần đầu tiên. Cô Thành cẩn thận múc cháo vào hộp, cười nói, vừa nhìn thấy Tiểu Mễ là đã cảm thấy đặc biệt có duyên với cô.

“Cô Thành thật là một người tốt bụng.” Tiểu Mễ cảm động nói, thật hâm mộ Thành Quyên.

“Ừ.” Thành Quyên chỉ trả lời một từ.

Không khí trong phòng tĩnh lặng vừa cổ quái, Tiểu Mễ do dự không biết làm thế nào, Thành Quyên chỉ như một người máy từng thừa một xúc cháo cho cô. Thời gian chậm chậm trôi qua. Thành Quyên quay lại bàn ăn nốt bát mì đã nguội lạnh từ lâu.

Tiểu Mễ nằm trên giường nhìn ra bên ngoài, cô nghĩ đến nụ hôn đó....nụ hôn nồng cháy....nhìn anh có vẻ lạnh lùng, nhưng làn môi lại ấm áp như vậy, dường như tất cả nhiệt tình đều hội tụ trên làn môi đó....

Cơ thể nếu như khác nhau, hôn cũng sẽ khác nhau chẳng? Trước đây nụ hôn của anh, mềm mại và dịu dàng....

“Lại giả trò gì đây?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên cạnh.

Tiểu Mễ thần thờ, quay sang nhìn, chỉ nhìn thấy Dương Khả Vi lạnh nhạt nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy băng giá.

“Nên vui mới phải chứ, không phải rốt cuộc có thể hẹn hò với Doãn Đường Diêu à? Tại sao lại phải nằm trên giường giả bệnh? Ghét nhất loại người giả dối như vậy!”

Tiểu Mễ cười khổ sở: “Mình rất đáng ghét à?”

“Ừ.”

“Nếu như không thích, thì đừng nói chuyện với mình.” Tiểu Mễ nhắm mắt lại, cô rất mệt, đầu óc quay cuồng, không còn sức để cãi nhau với Dương Khả Vi.

Dương Khả Vi tức giận: “Này! Bạn nói gì vậy?” Cô ta tức giận bước lên phía trước, giơ tay định kéo chăn của Tiểu Mễ ra.

“Làm gì đấy?” Thành Quyên không biết lúc nào đã chắn trước mặt Tiểu Mễ, cô giữ tay Dương Khả Vi lại.

Dương Khả Vi tức giận: “Bảo vệ cô ta? Thành Quyên, không phải bạn rất ghét cô ta à? Doãn Đường Diêu làm bạn bị thương, cô ta giả dối như vậy....”

“Giả dối cũng còn hơn bạn.” Thành Quyên đẩy tay cô ta ra, “Bạn đã làm được gì? Thích Doãn Đường Diêu đúng không, muốn làm bạn gái anh ta đúng không, nhưng mà ngoại trừ bên cạnh hắn làm trò, bạn đã làm được gì? Tiểu Mễ ít nhất cũng thay anh ta chạy 10.000m, thức đêm làm bài tập cho anh ta, so sánh với nhau, bạn còn giả dối hơn người ta nhiều.”

“Thành Quyên!” Dương Khả Vi tức giận nói, “Mình biết là bạn giận mình, ai bảo lần đó mình không cẩn thận....”

“Cộc cộc”. Tiếng gõ cửa phòng. Tiểu Mễ định ngồi dậy: “Để mình đi mở cửa.” Thành Quyên ra hiệu cô nằm đó, đi về phía cửa, mở cửa ra, cô kinh ngạc.

Một bó hoa hồng rất lớn! Giấy gói màu tím, mấy chục bông hồng đỏ, tươi mới đẹp đẽ.

Một khuôn mặt thanh niên xuất hiện sau bó hoa, anh mặc đồng phục, in dòng chữ “Tâm Ngữ Hoa Phương”.

“Cô Tiểu Mễ có phải không ạ?” Thành Quyên lắc đầu, nhìn về phía Tiểu Mễ đang nằm trên giường: “Cô ấy kia.”

“Anh Doãn tặng cô hoa và quà,” chàng trai cười lễ phép với Tiểu Mễ, lấy ra một mảnh giấy và bút, “Mời cô ký vào đây.”

“À.” Tiểu Mễ cầm lấy bút và giấy từ tay Thành Quyên, ký tên mình vào, ngẩng đầu lên hỏi, “anh Doãn? Là ai vậy?”

Dương Khả Vi đứng bên cạnh, tức giận dường như đến mức không chịu được: “anh Doãn, không là Doãn Đường Diêu thì còn ai vào đây nữa, lại còn giả vờ không biết!”

“À.” Nhưng mà, Doãn Đường Diêu tại sao lại tặng hoa cho cô? Tiểu Mễ ngăn người nhìn bó hoa.

Chàng trai lại lấy ra một hộp giấy màu hồng: “Đây là quà của anh Doãn tặng cô, chúc cô vui vẻ.”

Chàng trai Tâm Ngữ Hoa Phương đã ra về.

Thành Quyên ngồi trước bàn học sắp xếp sách vở để chuẩn bị lên phòng tự học, Dương Khả Vi đứng bên cạnh giường Tiểu Mễ nói: “Mở ra!” Cô muốn biết rốt cuộc Doãn Đường Diêu tặng gì cho Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ ngồi trên giường, nhẹ nhàng mở hộp giấy, bên trong có một tấm bưu thiếp, trên tấm bưu thiếp viết vài dòng chữ rồng bay phượng múa—

“Mười giờ sáng mai, quảng trường Phấn Tuyền.

Doãn Đường Diêu.”

Phía dưới của tấm bưu thiếp, là một cái váy màu xanh nhạt.

Thật đẹp.....

Uy Quả Quả đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cái váy trong tay Tiểu Mễ, dụi dụi mắt, không dám tin vào mắt mình: “WOW, đây là hàng xịn của Hàn Quốc đó, mình và mấy bạn vừa nhìn thấy ở cửa hàng, đắt lắm đấy! Tiểu Mễ, bạn mua đấy à?”

“Rầm!” Dương Khả Vi đi ra ngoài, đóng mạnh cửa lại, đẩy Uy Quả Quả sang một bên. “Sao vậy? Lại bị làm sao đây.” Uy Quả Quả ngồi xuống bên cạnh giường Tiểu Mễ, lo lắng nhìn cô, “Bạn bị bệnh à? Lúc trên lớp bạn liên tục ho.”

Cô đã đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng quyết định—bỏ qua, Tiểu Mễ yêu ai là chuyện của cô ấy, cũng tại bản thân cô quý Tiểu Mễ mà.

“Bạn không giận mình nữa à?” Tiểu Mễ nói, nắm chặt bàn tay lại, trong lòng ấm áp. Tự cô đã làm rất nhiều việc làm cho mọi người ghét, nhưng mà, Thành Quyên và Uy Quả Quả vẫn quan tâm đến cô như vậy.

Uy Quả Quả cười: “Thế bạn mời mình ăn thịt dê nhé?” Haha, cảm giác bạn bè đối xử tốt với nhau thật tuyệt.

“Ok.”

“Mười xiên nhé!”

“Được.”

“Bạn ăn năm xiên, mình ăn năm xiên, ăn ở quán Kim Điền ngoài cổng trường là ngon nhất đấy, đợi bạn khỏi bệnh thì chúng mình đi nhé!”

“Ok.” Tiểu Mễ cười rất hạnh phúc, lúc này, hình như đầu không còn đau nữa, cơ thể cũng không còn nhức nữa.

Uy Quả Quả đột nhiên nhìn thấy nhìn thấy bưu thiếp trong hộp giấy, nhìn kỹ lại, cô kinh ngạc: “Trời đất, ngày mai đi chơi phải mặc cái này à? Cái váy mỏng thế này, bạn lại vẫn còn bị bệnh mà!”

*** **

Bầu trời trong xanh, mây trắng, có gió nhẹ, thổi lên người cảm thấy một chút lạnh. Tiểu Mễ đến quảng trường Phấn Tuyền từ sớm, cô mặc cái váy đó, làn gió làm cho cái váy tung bay, cô dễ thương giống như công chúa trong truyện cổ tích.

Mọi người qua đường đều ngoái nhìn cô gái.

Cô đang đợi ai?

Có lẽ là người trong mộng của mình.

Thanh xuân thật là đẹp, tình yêu cũng thật là đẹp.

Lạnh quá.....

Tiểu Mễ cố gắng khắc chế cảm giác lạnh.

Ánh mắt Doãn Đường Diêu nhìn cô: “Lúc đi chơi mà cô lại ăn mặc như thế này thì thật mất mặt.”

.....

Tiểu Mễ cắn môi,mỉm cười.

Ừ!Lạnh hơn nữa cũng không để anh ấy không vui.Cùng lắm thì bệnh cảm lạnh bị nặng hơn một chút thôi,chẳng có gì quan trọng!

Nhưng mà——

Tại sao anh ấy vẫn chưa đến? Mười giờ ba mươi. Mười một giờ. Mười một giờ ba mươi. Mười hai giờ. Mười hai giờ ba mươi.....

Ánh nắng mặt trời lạnh lẽo chiếu sáng từ không trung chiếu sáng,lên mái tóc,bờ vai,sau lưng Tiểu Mễ.Bụng của cô đã bắt đầu đói,đôi chân đã mệt mỏi,đầu óc quay cuồng,tâm nhìn của đã trở nên hư ảo.

Thật mệt mỏi.....

Tiểu Mễ nắm chặt đôi tay,cố gắng giữ nụ cười trên môi,cô muốn mình đợi anh ấy với vẻ mặt rạng rỡ nhất.

Thời gian cứ trôi đi.....

“Em đã nói là cô ta sẽ không bỏ đi đâu....”

Tiếng nói mềm mại,từ sau lưng Tiểu Mễ vang lên.

“Làm nhiều việc như vậy,chỉ vì được đi chơi với anh,không thấy anh đến,cô ta sẽ không bỏ đi đâu.Anh cũng thật là vô tình,gặp cô ta một lúc thì có làm sao,kể cả rất vô vị cũng nhanh chóng qua đi mà.Anh đi với em,cô ta sẽ rất buồn tủi đấy.”

Vừa nói,cô gái đó đưa tay phải ra,đứng trước mặt Tiểu Mễ nói:“Tiểu Mễ,sao lại mặc ít như vậy,bạn không lạnh à?”

Tiểu Mễ ngơ ngác. Hai người xuất hiện trước mặt cô. Doãn Đường Diêu vẫn vậy.

6. Chương 04 Part 1

Chương 4

Ánh nắng lạnh lẽo.

Nước từ trong vòi phun được ánh nắng chiếu chói lòa,tiếng nước phun ào ào,mang theo âm thanh tiết tấu mạnh mẽ.

Bởi vì là thời gian giữa trưa,mọi người trên quảng trường không có bao nhiêu. Doãn Đường Diêu ngồi trên ghế băng,anh duỗi tay đặt lên ghế.Na Lộ khoác tay anh,ngẩng đầu lên nói với Tiểu Mễ: “Xin lỗi nhé,hôm nay là ngày hẹn hò của bạn và Diêu,đáng nhẽ mình không nên xuất hiện.Nhưng mà....Diêu nói rằng anh ấy rất nhớ mình....mình.....mình đành phải....”

Trên ghế băng đã không còn thừa ra để cho Tiểu Mễ có thể ngồi xuống.Cô đứng đó,chiếc váy xanh cô mặc dưới ánh nắng càng trở nên mỏng manh.

“Không sao.”Tiểu Mễ ngắt lời,liếc nhìn Doãn Đường Diêu,“thế thì mình đi trước đây,hai người vui chơi thoải mái nhé.”Nói xong,cô quay người bước đi,trong tim dường như bị một vật sắc nhọn đâm vào.

Một bàn tay kéo cô lại! Doãn Đường Diêu đặt tay lên vai cô: “Không vui à?”

Tiểu Mễ thở mạnh,lắc đầu: “Không.”

“Thế thì,cô rất vui?”

“Vâng.”

Doãn Đường Diêu ngẩng đầu cười lớn: “Tôi đem cô gái khác đến chỗ hẹn hò với cô, cô lại rằng cô vui? Tiểu Mễ, trên đời này còn có người khác giả dối hơn cô không?”

“Có.” Tiểu Mễ nói. Doãn Đường Diêu ngạc nhiên.

Nụ cười của Tiểu Mễ đẹp như thiên thần: “Em không giả dối. Chạy mười nghìn mét, viết bài luận, đều là để cho anh vui. Lúc đi chơi cũng vậy, anh thích chiếc váy này, mặc dù rất lạnh em cũng mặc vì anh. Anh thích Na Lộ, muốn ở bên cạnh cô ấy, thế thì anh cứ ở cô ấy. Chỉ cần anh vui, tại sao em lại không vui?”

“Thật lạnh.” Na Lộ trừng mắt nhìn Tiểu Mễ, trong lòng nghĩ.Ồ, Dương Khả Vi luôn nói rằng cô nói chuyện thô bỉ, nhưng như thế này còn thô bỉ gấp trăm lần.

“Được!” Doãn Đường Diêu gật đầu, “Cô nói rất hay, rất cảm động.” Anh ta kéo cô ôm vào lòng.

Doãn Đường Diêu tay trái ôm Na Lộ, tay phải ôm Tiểu Mễ, cười lớn: “Thế thì ba chúng ta cùng nhau hẹn hò nhé, thật vui!”

Hôm đó, tất cả mọi người trên quảng trường đều tròn mắt nhìn. Một thanh niên lại ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật ôm hai cô gái! Thanh niên bây giờ, thật là khác người.

“Điều, cảm ơn anh, bữa trưa rất ngon, em thích nhất món canh cá biển, ồ... vừa tinh tế vừa thơm ngon!” Na Lộ ngọt ngào nói với Doãn Đường Diêu.

“Thích thì lần sau đi tiếp.”

“A!” Na Lộ vui vẻ, rất thích nhà hàng Pháp này, kiến trúc cửa hàng, không khí, đồ ăn, phục vụ đều là cao cấp.

“Tiểu Mễ, bạn ăn chưa?” Cô giả vờ thân thiện hỏi Tiểu Mễ.

“Chưa.” Bụng cô đang sôi lên. Trên trán Tiểu Mễ phảng phất chút mồ hôi.

“À, như thế thì làm thế nào đây? Nhưng mà chúng mình đã ăn rồi.” Na Lộ cười...

Tiểu Mễ nhìn ra xa thấy một siêu thị, đứng dậy, nói: “Mình đi mua cái bánh mì ăn được rồi.”

Bắt buộc phải ăn cái gì đó, không thì không chịu được, cô không muốn xấu mặt trước anh.

Doãn Đường Diêu ngồi trên ghế băng.

Anh không nói gì, sâu trong mắt hiện lên một ánh nhìn khó đoán. “A, Điều, em đột nhiên rất muốn ăn kem!” Na Lộ nói. Rồi cô quay sang Tiểu Mễ, “Nhưng mà.....mình không muốn đi mua, cũng không muốn Điều đi mua cho mình.....Nhưng mà.....mình rất thèm....Tiểu Mễ....”

Tiểu Mễ nhắm mắt lại: “Được, mình mua giúp bạn.”

“Cảm ơn! Cửa hàng ở bên kia!” Na Lộ chỉ tay, cửa hàng kem ở phía bắc quảng trường, còn siêu thị có bán bánh mì lại ở phía nam quảng trường, “nhanh quay về nhé, mình rất muốn được ăn ngay lập tức.”

Ánh nắng giữa trưa chẳng ấm áp chút nào.

Kem cầm trong tay thật lạnh.

Khi Tiểu Mễ dùng tốc độ nhanh nhất để mua kem mang về, cái lạnh làm cô rét run người. Nhưng Doãn Đường Diêu và Na Lộ lại không có ở đó, hai người đứng cạnh vòi phun nước ngắm nước phun lên. “Xin lỗi, kem mình không muốn ăn nữa,” Na Lộ nói, “hay bạn ăn đi, không phải bạn rất đói à?”

“Ừ.” Tiểu Mễ cúi đầu xuống nhìn chiếc kem, bước đến, vứt chiếc kem vào thùng rác. Na Lộ tỏ vẻ tức giận, nhìn Doãn Đường Diêu. Cuối cùng cô cũng nhịn được, quay sang nói với anh: “Vòi phun nước là nơi lãng mạn nhất nhỉ.”

Doãn Đường Diêu tỏ vẻ không quan tâm.

Na Lộ tiếp tục nói: “Nghe nói chỉ cần ném tiền xu xuống bể nước, sau đó ước nguyện, nguyện vọng sẽ trở thành sự thật.”

Doãn Đường Diêu vẫn vậy.

“Điều,anh không tin à?” “Rất nhiều người tin vậy đó,cho nên ở mỗi vòi phun nước đều có tiền xu dưới đáy.”

“Tiền xu,trị giá nhất là một tệ nhĩ.”

“Vâng.”

“Như vậy có thể nói,những ước nguyện đó chỉ đáng giá một tệ thôi.”

Na Lộ cứng họng. Doãn Đường Điều vẫn tỏ vẻ không quan tâm:“Ước nguyện chỉ đáng giá một tệ,có thực hiện được hay không chẳng quan trọng.”

“Không nên nói như vậy.” Tiểu Mễ nhìn vòi phun nước,ánh nắng chiếu thật đẹp. “Khi đồng tiền xu chìm vào trong nước,giống như một ước nguyện đẹp dễ được cất giấu đi.Khi có ánh nắng,tiền xu dưới đáy nước sẽ phát sáng,khi nước phun lên,cũng giống như ước nguyện trong đồng tiền xu đang cất tiếng hát.Hoặc là,chỉ có tiền xu là không thể làm cho ước nguyện thành hiện thực.Nhưng mà,khi anh ném đồng xu vào trong bể nước là có hy vọng,vì niềm hy vọng đó,anh sẽ nỗ lực cố gắng,sau đó,ước nguyện sẽ thật sự được thực hiện.”

Doãn Đường Điều trừng mắt nhìn cô,cười nhạt: “Thế à?Thế thì tôi cũng ước một điều vậy.”

Anh ta đưa tay vào túi quần lục,nhưng trong túi chỉ có chi phiếu và thẻ ngân hàng.Na Lộ vội vàng lục tìm trong túi xách của mình:“Em có,em đưa cho anh.” Doãn Đường Điều ngăn tay Na Lộ lại,đưa tay gỡ chiếc khuyên kim cương trên mũi xuống,vung tay ném xuống vòi phun nước. “Điều!Kim cương...”

Na Lộ kinh ngạc,từ khi cô biết Doãn Đường Điều,anh luôn đeo chiếc khuyên đó, ba năm không hề tháo nó ra.

“Ước nguyện bằng kim cương có thể thực hiện chứ?”Doãn Đường Điều hỏi Tiểu Mễ.

“Chỉ cần cố gắng,ước nguyện nào cũng có thể thực hiện được.”

“Tôi không tin.”

“Lúc đầu,em cũng không tin,cho đến khi ông trời cướp đi hạnh phúc của em,làm cho cuộc sống của em trở nên vô ý nghĩa,rồi lại âm thầm trả lại cho em một kỳ tích.”

Na Lộ không thể chịu được cảnh Doãn Đường Điều và Tiểu Mễ nói chuyện với nhau như không có cô ở đó,cô vội vàng khoắc chặt tay anh,ngọt ngào nói với Tiểu Mễ: “Ừ,mình tin tưởng kỳ tích sẽ đến với bạn,bởi vì rất ít gặp con gái mặt dày như bạn.Cả ngày bám theo Điều,làm những việc vô nghĩa,có phải bạn đang cố gắng hy vọng bạn có thể thực hiện được ước nguyện tiếp cận Điều không?”

Doãn Đường Điều ôm cô,hôn lên má:“Ghen à,có con gái điên cuồng yêu anh,em nên cảm thấy tự hào chứ.”

Na Lộ cười:“Làm gì có,người ta chỉ cảm thấy Tiểu Mễ quá điên cuồng,sợ cô ấy bị thần kinh thì chết,nhờ làm hại đến anh thì sao!”

Quay đầu lại,cô nhìn Tiểu Mễ,“Phải không,Tiểu Mễ?”

Tiểu Mễ cắn chặt môi:“Xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?”Na Lộ ánh mắt lạnh lùng,“Thế thì sau này bạn đừng theo đuổi Điều nữa,bạn bạn không biết rằng như thế rất đáng ghét à,bạn không có lòng tự trọng ư?Bạn không cảm thấy xấu hổ à?”

Tiểu Mễ nhắm mắt. Cô nói không nên lời,cô biết rằng bản thân rất đáng ghét,nhưng mà,cô chỉ muốn—ở bên cạnh anh.

Doãn Đường Điều nhìn Tiểu Mễ,đột nhiên ôm cô vào lòng,nói nhỏ vào tai cô:“Cô thích tôi?”

Tiểu Mễ sững người.

“Cho tôi biết,cô thích tôi nhiều như thế nào?”Nụ cười Doãn Đường Điều đầy khinh miệt.

Câu nói này..... Nước mắt Tiểu Mễ trào ra. “Em mãi mãi yêu anh.Kể cả khi anh không yêu em nữa,kể cả khi anh quên em đi,kể cả khi em không còn trên thế gian này nữa,em sẽ vẫn yêu anh.”

Cô nhẹ nhàng nói.

“Bốp—” Một cái tát thẳng vào mặt Tiểu Mễ.

Na Lộ quát: “Nói không biết xấu hổ, cô lại càng không biết tự trọng!”

Doãn Đường Diêu cũng sưng người, anh ta xoa nhẹ lên vai cô, sau đó, anh ta khôi phục nụ cười nhẹ: “biết vừa rồi tôi dùng kim cương ước nguyện điều gì không?”

Mặt Tiểu Mễ vừa đau vừa buốt, cô bắt đầu ho, chút sức lực cuối cùng đang dần dần biến mất.

“Tôi ước, cô sẽ không theo đuổi tôi như thế này nữa.” Anh ác ý hôn lên tai cô, nhẹ giọng nói, “Con gái như cô, thật đáng sợ.” Tiểu Mễ sắc mặt xanh xao. “Nhưng mà, bây giờ tôi có chút hối hận rồi—”

Doãn Đường Diêu lấy tay lau nước mắt cho cô, rồi đưa lên miệng nếm thử, ừ, lạnh lạnh, mặn mặn, “được người khác yêu mạnh mẽ như vậy, cảm giác thật mới lạ, nếu không thì, chúng ta thử hẹn hò một thời gian xem sao.”

“Điều!” Na Lộ hét lên, một chút khí chất của gái nhà lành cũng không còn. “Nhưng mà, làm sao đây,” Doãn Đường Diêu nụ cười đều giả, “Chiếc khuyên kim cương đã rơi vào trong nước, tôi lại không muốn cái ước nguyện đó nữa.”

Tiểu Mễ quá mệt đến mức khó nghe rõ những lời anh nói. “Giúp tôi tìm lại cái khuyên,” Anh hôn lên làn môi xạm xỉt của Tiểu Mễ, “Tìm lại được cái khuyên, tôi sẽ hẹn hò với cô một tháng.”

“Điều! Anh nói gì vậy?” Na Lộ lại hét lên.

Tiểu Mễ chậm chậm ngẩng đầu lên, ngược nhìn anh, làn môi thâm tím: “Không cần, em không cần làm bạn gái của anh, chỉ cần anh vui, chỉ cần anh cho em ở bên cạnh anh, em đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.”

Doãn Đường Diêu nhếch mép: “Ồ? Chỉ nghe thấy phải vào bể nước tìm cái khuyên cô đã sợ hãi rồi à, không phải cô có thể làm tất cả vì tôi sao, chỉ cần tôi vui. Thế thì đi tìm lại cái khuyên đi.”

Na Lộ nhìn Doãn Đường Diêu, rồi nhìn xuống bể nước, đột nhiên hiểu ra anh đang muốn làm gì, không nhịn được cười: “đúng rồi, Tiểu Mễ nhanh lên, bạn có thể làm tất cả mà, vào bể nước này thì có đáng gì?” Bể nước rộng phải đến 20 mét. Vòi phun nước đang phun lên từng đợt mạnh mẽ. Nước rất sâu. Doãn Đường Diêu đáng người cao cao, khuôn mặt đẹp trai, dưới ánh nắng toát lên một mùi vị lạnh lẽo.

Anh nhắc vai cô lên: “Sao vậy, sợ nước quá lạnh, không muốn đi à? Cô yêu thôi cũng chỉ có vậy thôi à?”

Tiểu Mễ nắm chặt tay, sắc mặt cô xanh xao còn tiếng nói yếu ớt như lụa. “Tìm thấy chiếc khuyên, anh sẽ vui chứ?”

“Ừ, tôi sẽ rất, rất vui.” Doãn Đường Diêu lạnh lùng, ánh mắt thậm chí còn không thèm nhìn cô.

.....

Anh nắm lấy khuỷu tay cô dùng sức lay mạnh, ánh mắt ác hiểm.

“Em muốn nhìn thấy tuyết!”

“Tuyết?” Anh cười khở sở.

Tháng tư ánh nắng tràn đầy, bây giờ thì kiếm đâu ra tuyết đây?

“Em muốn nhìn thấy tuyết mà,” Cô hưng phấn nói, “Để tuyết nhẹ nhàng bay, bay lượn xung quanh em, khắp trời đất đều là tuyết, em ở trong tuyết nhắm mắt lại đưa tay ra hứng tuyết rơi.... sẽ rất lãng mạn đúng không?!”

“Tiểu Mễ, em lại xem phim truyền hình nào rồi?”

“Bản tình ca mùa đông! Bae Jong Joon ở trong tuyết..... anh ấy mỉm cười..... Wow, thật đẹp thật quyến rũ!”

Anh luôn biết. Mỗi lần cô xem cảnh tượng đẹp nào trong phim Hàn Quốc, là cô muốn bắt chước bằng được, cô nói như vậy có thể cảm nhận sâu sắc tình yêu trong câu chuyện.

“Mặc kệ, em muốn nhìn thấy tuyết..... Dục.....” Cô lại nũng nịu đòi anh, “Được không..... năn nỉ anh đấy....”

“Đợi sau khi tốt nghiệp, anh đưa em đến Thụy Sĩ xem tuyết rơi được không? Nghe nói tuyết ở đó rất đẹp.” Anh dịu dàng nói.

“Không!” Cô nhủ môi, “Người ta muốn xem bây giờ cơ!”

“Tiểu Mễ....”

“Dục.....” Cô nài nỉ, “được không, năn nỉ anh đấy, Tiểu Mễ biết rằng Dục vĩ đại của cô có thể làm được bất cứ điều gì! Tiểu Mễ sùng bái Dục nhất!”

“Nhìn thấy tuyết, em sẽ vui chứ?” Anh cười thở dài.

“Vâng! Vâng!” Cô gật đầu lia lịa, “Em sẽ rất, rất vui!” Hai mắt cô sáng lên, ôm chặt hai cánh tay anh, “Dục, anh có cách rồi đúng không? Wow, em biết là Dục yêu Tiểu Mễ nhất! Dục có thể làm tất cả vì Tiểu Mễ!”

Sân trường Thanh Viễn tràn ngập ánh nắng.

Tiếng cười cô vang lên, ánh mắt anh tràn đầy là chiều chuộng, hai người cười ôm lấy nhau, tưởng như tất cả ánh nắng đang chiếu lên hai con người đó.

Sinh viên Thanh Viễn mặc dù đều biết là anh và cô là một đôi nổi tiếng nhất trong trường, nhưng nhìn thấy cảnh tượng đó cũng không nhịn được ngược nhìn.

Khuôn mặt cô hồng hào tràn đầy sức sống. Anh nhìn cô, rồi bất chợt hôn nhẹ lên môi cô. Cô sững người, khuôn mặt cô càng đỏ hồng hơn. Anh mỉm cười, rồi nắm lấy tay cô chạy nhanh trên con đường rừng trong trường.

Chạy qua sân vận động.

Chạy qua hồ Kính Minh.

Chạy qua Viện Giao Lưu nhập văn học thuật.

Anh dừng lại, mỉm cười: “Nhìn kìa, hoa Anh Đào.”

Đây là con đường hoa Anh Đào trong trường. Đang là mùa hoa nở. Sắc hoa trắng toát như tuyết. Khi gió nhẹ thổi qua, cánh hoa bay bay, tạo nên khung cảnh tuyệt đẹp.

Hoa Anh Đào thật đẹp.....

Hoa Anh Đào trắng toát rơi giống hệt tuyết.....

Tiểu Mễ giơ hai tai ra, nhắm mắt lại, mỉm cười. Trong tuyết hoa Anh Đào, cô giống như một thiên thần.

“A! Dục đang ở trên cây!” Tiểu Mễ mở mắt ra, a, cô nhất thời mỉm cười, nụ cười tươi sáng hơn cả hoa Anh Đào. Thì ra Dục trèo lên cây rung mạnh, làm cho cánh hoa rơi xuống.

Anh mỉm cười với cô, ánh mắt đầy triu mến.

Từng đợt, từng đợt hoa Anh Đào rơi xuống làm cho Tiểu Mễ dường như trở thành công chúa hoa Anh Đào xinh đẹp nhất.

Còn Bùi Dục—

Vì trèo lên cây phá hoại nên bị kỷ luật.

“Em vui là được.”

Anh từ trong phòng bảo vệ đi ra, ôm lấy cô đang đứng đợi ở đó, mỉm cười nói.

.....

Cuối tháng năm nhưng ánh nắng lại lạnh lẽo bất thường, trong không khí ngập tràn hơi lạnh, Tiểu Mễ mặc chiếc váy xanh mỏng manh, cơ thể cô đang run lên, cô cố gắng để không ho thành tiếng, sắc mặt cô trắng bệch như giấy.

Cô nhìn Doãn Đường Diêu. Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cố gắng để hít thở, để cho không khí đi sâu vào trong tim. Chỉ cần cô lấy được chiếc khuyên trong bể nước, anh sẽ rất vui chứ? Nụ cười lại nở trên môi Tiểu Mễ, sau đó, hơi thở của cô trở nên rất nhẹ. Như thế, hãy làm cho anh ấy vui.....

“Có người nhảy xuống bể nước!”

Mọi người trên quảng trường kinh ngạc!

Chỉ nhìn trong làn nước sâu một mét, một cô gái mặc váy xanh đang vất vả tìm kiếm, nước từ vòi phun vào người cô, chiếc váy ướt đầm, dính chặt lên người cô gái. Thân thể cô đang run lên vì lạnh, run đến mức làm cho mọi người cảm thấy cô sẽ gục xuống ngay lập tức.

Dưới ánh nắng.

Trong bể nước.

Cô gái bị vòi nước lạnh lẽo phun vào.

Thân thể yếu ớt của cô gái giống như ngọn cỏ đang bị mưa dày xéo. Cô cúi xuống, cố gắng tìm kiếm gì đó ở dưới nước, một chút một chút, cô tìm kiếm rất tỉ mỉ. Nước.....

Rất lạnh, rất lạnh...

Tiểu Mễ trước mắt đã không còn nhìn thấy gì, ánh nắng mờ ảo, làn nước cũng mờ ảo, khắp nơi là nước, khắp nơi lạnh lẽo. Cô chỉ dùng ngón tay mò tìm dưới đáy nước, cái khuyên nhỏ bé, mà ở đâu, ra đây đi. Hơi thở cô khó nhọc, làn nước lạnh lẽo đang lấy dần đi chút hơi sức cuối cùng của cô.

Cái khuyên nhỏ bé, mà ở đâu.....

Tiểu Mễ lại cúi xuống kiếm tìm.....

Khi Tiểu Mễ nhảy vào bể nước, vòi nước phun lên một đóa hoa nước.

Hoa nước làm ướt đầm bàn tay Doãn Đường Diêu.

Trong bể nước, Tiểu Mễ cuối cùng cũng đứng thẳng lên, cô vẫy tay, hoa nước trên không trung phun lên trong suốt rồi rơi xuống. Cô vẫy tay với anh, nói điều gì đó, nhưng tiếng nước quá lớn, nghe không rõ ràng.

Doãn Đường Diêu đi lên phía trước.

Anh vẫn không hiểu được mình rốt cuộc đang làm cái gì, thì đã đi vòng đến bên cạnh vòi phun nước, đưa tay ra đỡ lấy Tiểu Mễ đang ướt đầm người.

Tiếng nước phun ào ạt.

Tiểu Mễ đứng trước mặt anh, cô trông tội nghiệp giống như một con cá vừa nhảy ra khỏi nước.

Bàn tay Doãn Đường Diêu vẫn giơ ra.

Nhìn tay anh, cô sững người, ngẩng đầu lên, nụ cười yếu ớt nở trên môi cô. Sau đó, cô cũng giơ tay ra—

Hai bàn tay nắm lấy nhau.....

Ngón tay tiếp xúc ngón tay....

Ngón tay cô lạnh buốt.....

Ngón tay anh nóng hổi.....

Ngay lúc đó, Tiểu Mễ đột nhiên ngã xuống nước.....

*** **

7. Chương 04 Part 2

Trong bệnh viện đông đúc người, hành lang lộn xộn. Các bác sỹ y tá đi đi lại lại, nhìn người bệnh đi đi lại lại, người thăm bệnh đi đi lại lại, giường bệnh đầy qua đầy lại. Uy Quả Quả và Thành Quyên vội vã chạy đến bệnh viện, đến tầng ba. Cửa phòng bệnh bị đẩy ra!

“Tiểu Mễ!” Uy Quả Quả hét lớn. Đột nhiên nhận được điện thoại nói Tiểu Mễ trong bệnh viện, bảo họ đến, không nói rõ tại sao lại ở trong bệnh viện, cũng không nói rõ tình hình thế nào, điện thoại đã ngắt.

Vội vàng chạy đến bệnh viện, cô và Thành Quyên đến mức không nói với nhau được câu nào.

Đóng cửa lại, Thành Quyên nhìn không thấy bác sỹ trong phòng bệnh, cũng không có thiết bị cấp cứu khẩn cấp, trong lòng đôi chút yên tâm, biết rằng tình hình của Tiểu Mễ cũng không đến mức quá nghiêm trọng.

Uy Quả Quả vội đến bên Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ! Tiểu Mễ! Bạn thế nào rồi?!”

Tiểu Mễ yên lặng nằm trên giường bệnh, mái tóc ngắn của cô vẫn còn đôi chút nước, sắc mặt xanh xao, đôi môi tím ngắt, cô nặng nề ngủ, bàn tay trái nắm rất chặt.

“Nói nhỏ chút, cô ấy đang ngủ.” Thành Quyên nhẹ giọng nói, rồi kéo Uy Quả Quả từ bên cạnh giường bệnh ra xa một chút.

“À.” Uy Quả Quả liếc nhìn Tiểu Mễ, rồi nhẹ nhàng lùi ra xa. Hy vọng không ảnh hưởng đến cô nghỉ ngơi.

Phòng bệnh yên lặng trong giây lát.

Trong không khí dường như chỉ có hơi thở yếu ớt của Tiểu Mễ.

Ánh mắt của Uy Quả Quả từ giường bệnh dịch chuyển, rồi kinh ngạc nhận ra, thì ra trong phòng bệnh còn có một người khác nữa!

Doãn Đường Diêu đứng ở góc tường, cách Tiểu Mễ khoảng ba, bốn mét. Bàn tay anh đút túi quần, ánh mắt không có biểu cảm gì.

Uy Quả Quả xông đến, chỉ tay về phía anh: “Đúng rồi, hôm nay Tiểu Mễ đi chơi với bạn phải không? Bạn lại làm điều gì khiến cô ấy phải vào bệnh viện thế này?!”

Doãn Đường Diêu không quan tâm.

Uy Quả Quả tiếp tục hét lên: “Này! Tiểu Mễ tốt với anh như vậy, thay anh chạy mười nghìn mét, giúp anh viết bài luận, chiếc váy mỏng như vậy anh đưa cô ấy cũng mặc.....anh không biết là cô ấy đang bị bệnh à? Cô ấy đang sốt cao, sốt ba mươi chín độ! Tôi không cho cô ấy đi, nhưng cô ấy vẫn cứ đi, còn nói là sợ anh phải đợi, chưa đến mười giờ đã đi rồi! Nói đi! Anh rốt cuộc đã làm gì hại cô ấy đến nông nỗi này!”

“Quả Quả!” Thành Quyên nói với cô phải nói nhỏ. Doãn Đường Diêu là một kẻ hết thuốc chữa, điều này cả trường Thánh Du đều biết. Hy vọng Tiểu Mễ qua lần này sẽ không như vậy nữa.

Uy Quả Quả nhịn giọng. Chết thật, tức giận lại quên hết rồi. Cô lại trừng mắt nhìn Doãn Đường Diêu.

Doãn Đường Diêu vẫn lạnh lùng, anh ta không nhìn Uy Quả Quả, dường như cũng chẳng nghe thấy cô nói gì.

Đột nhiên—

Anh đứng thẳng dậy, đi đến bên giường bệnh.

“Này! Anh làm gì vậy!” Uy Quả Quả vội vàng giơ tay ngăn anh lại. Lại muốn làm điều gì hại đến Tiểu Mễ đây? Doãn Đường Diêu đẩy tay cô ra, đi đến bên Tiểu Mễ.

“Tĩnh rồi à?” Giọng nói anh vẫn lạnh lùng.

Uy Quả Quả cũng vội vàng đi đến, cúi đầu nhìn. À, Tiểu Mễ yên lặng nằm đó, cô dần dần mở mắt, có vẻ vẫn rất mệt mỏi.

Tiểu Mễ cố gắng ngồi dậy, ánh mắt quay sang nhìn Uy Quả Quả và Thành Quyên: “Cảm ơn các bạn, mình không sao.”

Uy Quả Quả lo lắng, vội vàng ấn cô nằm xuống, hét: “Sao lại không sao? Không sao mà lại vào bệnh viện à! Cho chúng mình biết, Doãn Đường Diêu đã làm gì với bạn?”

“Không sao. Mình không sao mà.” Tiểu Mễ nở nụ cười yếu ớt. Sau đó, ánh mắt cô nhìn Doãn Đường Diêu.

Nụ cười cô đẹp như thiên sứ.

Giọng nói rất, rất yếu ớt, cô nói với anh—

“Em tìm thấy rồi.” Cô vắt vẻo bàn tay trái ra, một cái khuyên kim cương....

Doãn Đường Diêu nhìn cái khuyên. Cái khuyên trong bàn tay cô đột nhiên phát sáng rực rỡ!

*** **

Khi Bùi Ưu chuẩn bị về nhà, nhìn thấy cửa của nhà bên cạnh vẫn mở, còn bên trong u ám không bật đèn.

Bùi Ưu gõ cửa rồi bước vào, vừa bước đi vừa hỏi: “Mẹ Doãn? Diêu? Có ai ở nhà không?”

Không có ai trả lời.

Phòng khác yên tĩnh dường như không có ai cả.

Khi ánh mắt của Bùi Ưu dần dần thích nghi với bóng tối, anh nhìn thấy Doãn Đường Diêu đang nhắm mắt ngồi trên ghế sofa.

Bùi Ưu bước đến, ngồi bên cạnh anh, khoác vai anh: “Này, đang nghĩ gì thế.” Rất ít khi nhìn thấy Diêu thế này.

Doãn Đường Diêu bị đánh thức, mở mắt ra nhìn thấy Bùi Ưu—người bạn lớn lên cùng với anh.

Bùi Ưu tỉ mỉ dò hỏi anh: “Nghe viện trưởng nói, hôm nay cậu đến bệnh viện?”

“Ừ.”

“Ái chà, chuyện lạ nhỉ,” Bùi Ưu vuốt mũi cười cười, “Cậu không phải là có chết cũng không vào bệnh viện à? Sao hôm nay lại tự mình đến đó vậy?”

Doãn Đường Diêu quay sang, biểu cảm có chút lúng túng. “Nghe nói, cậu bé một cô gái đến đó, có vẻ rất lo lắng, hét lớn ra lệnh viện trưởng Nhiệm phải đích thân khám bệnh cho cô gái.” Bùi Ưu cười thành tiếng: “Diêu, có phải yêu rồi không, chúc mừng, chúc mừng.”

“Viện trưởng Nhiệm thật lắm mồm!” Doãn Đường Diêu nói.

“Cô gái đó là ai? Hôm nào cho mình gặp nhé, ái chà, có thể làm cho công tử Diêu lo lắng như vậy.” Bùi Ưu hài hước đùa.

“Không phải. Cô ta chỉ là một người điên.” Giọng nói Doãn Đường Diêu có vẻ buồn buồn.

“Người điên?” Bùi Ưu lại càng tò mò. Là người điên như thế nào, có thể làm cho Diêu xấu hổ và lo lắng như thế này.

Doãn Đường Diêu lại im lặng.

Sắc mặt anh có vẻ khác thường, sâu trong mắt dường như có cái gì đó đang phát sáng. Nhưng lại có vẻ mờ ảo, tranh đấu và không rõ ràng.

Ngón tay anh vô ý thức nắm cái gì đó.

Bùi Ưu nhìn thấy, chỉ nhìn thấy cái khuyên kim cương, trong bàn tay Doãn Đường Diêu không ngừng phát sáng.

“Này, cái khuyên trên mũi cậu sao lại gỡ xuống.” Diêu đeo nó đã lâu lắm rồi, Bùi Ưu thậm chí còn cảm thấy cái khuyên đã trở thành một bộ phận trong cơ thể của Diêu.

Doãn Đường Diêu nhìn chiếc khuyên.

Ánh sáng từ chiếc khuyên kim cương phát sáng khắp phòng.

Một hồi lâu—

Doãn Đường Diêu hỏi:“Ưu,nếu như có người nói với cậu—cô ấy thích cậu,chỉ cần cậu vui,bất cứ điều gì cô ấy cũng có thể làm.Kể cả,cô ấy thật sự không muốn làm,kể cả việc khó khăn như thế nào cũng làm....”

“Là cô gái đó à?”

“Ừ.” Doãn Đường Diêu dựa đầu vào ghế sofa,nhắm mắt lại,anh nắm cái khuyên vào trong lòng bàn tay:“Nhưng mà,tại sao đây?Mình luôn đối với cô ta rất tệ,cũng không thể hiểu được cô ta tại sao....”

Bùi Ưu yên lặng nghe anh nói. “Ưu,cậu không biết....”

“Cậu thích cô ấy à?”Bùi Ưu mỉm cười.

Doãn Đường Diêu trầm ngâm. “Không biết.Chỉ là mỗi lần cô ấy cười với mình,mình chỉ muốn hung dữ với cô ấy.Mình hung dữ với cô ấy,cô ấy vẫn cười với mình.Sau đó....Mình lại muốn càng hung dữ với cô ấy không....”

“Diêu,cậu là thằng ngốc!”Bùi Ưu cười lớn.

Doãn Đường Diêu hít thở sâu,mở mắt ra,nói lớn: “Cô ta là một con điên.”

“Ừ,Thằng Ngốc và Con Điên là một đôi trời sinh mà.”Bùi Ưu nghiêm túc nói.

“Ưu!” Khuôn mặt Doãn Đường Diêu đỏ gay.

“Yêu đi,”Bùi Ưu cười,“đàn ông con trai từng này tuổi rồi,cũng nên yêu một lần đi.”

Doãn Đường Diêu đẩy anh ra:“Nói chuyện như ông già,chỉ hơn mình có hai tuổi.À này,tại sao cậu không yêu?”

“Mình?”Bùi Ưu xoa xoa mũi cười,“Mình vẫn đang chờ đợi cô gái của đời mình.”

Doãn Đường Diêu chịu không nổi nhìn anh.

Bùi Ưu lại cười lớn.

Hai người cười rất vui vẻ,căn phòng trong giây lát trở nên rộn rã.

Qua một lúc,khổ sở lại hiện lên trên khuôn mặt Doãn Đường Diêu. “Ưu,mình lo....”

“Sao vậy?” Doãn Đường Diêu im lặng.

Bùi Ưu mỉm cười,nhìn anh:“Cậu bây giờ đang khỏe mạnh,chỉ cần cẩn thận một chút,điều gì cũng có thể.Nếu như cô ấy thật sự là một cô gái tốt,thì đừng có do dự nữa,yêu đi....”

“Ừ....”

“Cậu đã cảm động trước cô ấy rồi.”

“Mình không có!”Doãn Đường Diêu thiếu chút nữa nhảy lên.

“Được,được,cậu không có,”Bùi Ưu nhin cười,“thế thì coi như cho cô ấy một cơ hội đi.”

Thật à—

Được không? Chiếc khuyên lạnh lẽo được bàn tay nóng hổi làm ấm

“10.000 mét à?Mình thay anh ấy chạy.”

Con đường chạy dài màu đỏ.

Bóng hình cô chìm trong bóng tối,chỉ khi cô chạy qua bóng đèn mới nhận ra.

“Bài viết là của Doãn Đường Diêu!” Cô đứng bật dậy,tiếng nói đầy vẻ cương quyết. Anh nhìn thấy đôi mắt đỏ—

Trong sáng như nước trắng đen rõ ràng,mang đôi chút buồn,yếu ớt,nhưng lại cực kỳ kiên cường!

“Tìm thấy cái khuyết,anh sẽ vui chứ?”Cơ thể cô đang run lên.

Cô im lặng nằm trên giường bệnh,mái tóc ngắn vẫn còn đôi chút ướt,khuôn mặt xanh xao,đôi môi tím ngắt.Cô đang ngủ,tay trái nắm chặt lại. “Em tìm thấy rồi.”

Chiếc khuyết trong bàn tay cô đột nhiên lóe sáng rực rỡ!

..... Doãn Đường Diêu hít thở sâu,anh có thể nghe thấy nhịp tim mình đang đập nhanh.....

“Bịch!Bịch!Bịch!Bịch!....”

*** **

Buổi sáng.

Trước tiết học đầu tiên.

”Này,bạn vẫn chưa hết sốt,đi học làm gì!Nếu như bệnh càng nặng thì làm thế nào?!Uy Quả Quả ngồi cạnh Tiểu Mễ,nhìn cô.Thật không hiểu nổi,ngủ học thì cứ ngủ,dù sao bác sỹ cũng đã viết đơn bệnh rồi,sẽ không bị đánh dấu bỏ học mà.

Tiểu Mễ ho nhẹ,mở sách ra: “Thầy giáo khi dạy sẽ bổ sung rất nhiều nội dung khác,chỉ dựa vào tự mình đọc sách sẽ bị thiếu hụt một số kiến thức.”

“Này,tiết học này quan trọng,hay là bệnh của bạn quan trọng đây?”

“Mình không sao,chỉ còn 38 độ thôi,sẽ khỏi ngay thôi mà.”

Uy Quả Quả khổ sở: “Năn nỉ đấy,có đi học hay không có quan hệ gì đâu,bạn chắc chắn sẽ đủ điểm mà.”

Tiểu Mễ mỉm cười lắc đầu: “Chỉ có cố gắng,người học xuất sắc mới có thể làm thiên sứ.”

“Thiên sứ?” Cái gì vậy? “Tại sao bạn muốn làm thiên sứ?”

“Người ở bên người,hoa bên hoa,chim bên chim,thiên sứ cũng sẽ ở bên thiên sứ.”Tiểu Mễ vừa đọc sách vừa nói.

Càng nói càng khó hiểu,Uy Quả Quả hai mắt mơ hồ.

Cửa phòng học bị đá mạnh! Các sinh viên lại sững sờ quay sang nhìn. Doãn Đường Diêu lạnh lùng,anh mặc bộ đồ đen,vai khoác chiếc ba lô to,ánh mắt không biểu cảm.

“Lại là hần,thật đáng ghét!Tại sao gần đây hần ngày nào cũng đi học nhỉ?Không giống như trước đây ngày nào cũng bỏ học,mọi người đều được yên.”Uy Quả Quả thì thầm.Cửa phòng học thường xuyên bị hần đá,hậu cần đã phải đến sửa bốn,năm lần rồi.

Doãn Đường Diêu đứng đó,ánh mắt lạnh lùng dò xét khắp phòng học,sau đó bước thẳng đến.Uy Quả Quả mở to mắt,kinh ngạc.Cái gì?Anh ta đang đi về phía cô và Tiểu Mễ!

“Tiểu Mễ!” Uy Quả Quả nói.Trời ơi,Doãn Đường Diêu lại muốn làm gì đây,anh ta vẫn hại Tiểu Mễ chưa đủ hay sao?

Khi Tiểu Mễ ngẩng đầu lên—

Doãn Đường Diêu vừa lúc bước đến trước mặt Tiểu Mễ.Ánh nắng sớm chiếu lên người anh,dáng người cao to của anh như bao vây lấy Tiểu Mễ.

“Cô đến đây làm gì?” Giọng nói anh ta vừa hung dữ vừa lạnh lùng.

Tiểu Mễ sững người,bắt đầu ho:“Khụ....em đến học mà....”

“Doãn Đường Diêu,làm gì mà hung dữ như vậy!Anh hại cô ấy vẫn chưa đủ hay sao,hôm nay lại định giở trò gì để hại cô ấy nữa đây!Cho anh biết—”Uy Quả Quả nói liên hồi,tất cả sinh viên trong lớp đều quay lại nhìn.

“Bác sỹ nói cô phải nghỉ ngơi!” Tiểu Mễ sững người.

Uy Quả Quả tròn tròn mắt ngạc nhiên.

Các sinh viên trong lớp cũng vậy, trong giây lát không hiểu vì sao. “Doãn Đường Diêu đang quan tâm đến Tiểu Mễ à?”

“Không học hành gì nữa, quay về ký túc!” Doãn Đường Diêu cầm cặp của Tiểu Mễ lên, thô lỗ nhét sách vở của cô vào cặp, nhét nhầm cả sách của Uy Quả Quả vào đó mà cũng không biết.

“Em.....em muốn đi học.....” Bàn tay Tiểu Mễ nắm chặt cặp sách, nói nhẹ nhàng. Trên chiếc cặp sách màu trắng, bàn tay của Doãn Đường Diêu, bàn tay của Tiểu Mễ, khoảng cách không đến hai cen ti met. Anh muốn giật lấy cặp sách của cô, cô lại dùng sức giữ lại.

Doãn Đường Diêu hét lên: “Này! Cô—” Tiểu Mễ cười với anh.

Ánh mắt cô nhìn thẳng, đôi môi vẫn còn chút xạm xỉt, nhưng nụ cười rất có tinh thần.

“....Em thật sự không muốn nghỉ học....” Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô một hồi lâu.

Cuối cùng——

Anh nói: “Tùy cô!” Anh buông cặp sách của cô xuống!

“Cảm ơn.”

Tiếng nói của Tiểu Mễ rất nhẹ nhàng, nhỏ đến mức chỉ có Uy Quả Quả bên cạnh mới nghe thấy, cũng chỉ có Uy Quả Quả nhìn thấy hình như sắc mặt Doãn Đường Diêu đột nhiên đỏ lên một chút.

Doãn Đường Diêu quay lưng bước đi.

Đột nhiên, hít sâu một hơi, biểu cảm của anh dường như đang tranh đấu. Anh lại quay người, mở cặp sách của mình, lấy từ bên trong ra——

Một bình thuốc!

Một gói thuốc giấy!

Một hộp thuốc!

Lại một gói thuốc giấy nữa!

.....

Cuối cùng là một bình nước giữ ấm!

Tiểu Mễ và Uy Quả Quả sững người nhìn đồng thuốc trên mặt bàn, cả lớp đều kinh ngạc.

“Uống hết chỗ thuốc này!” Doãn Đường Diêu cương quyết nói, rồi quay người bước về chỗ của mình.

Uống hết.... chỗ thuốc này?

Có phải Doãn Đường Diêu đã mua hết thuốc cảm lạnh ở cửa hàng thuốc chẳng, uống hết chỗ thuốc này, sẽ xảy ra chuyện.....

Uy Quả Quả cúi mặt xuống bàn cười lớn.

Tiểu Mễ cười khổ sờ mở bình nước ra. Hơi nóng thoát ra.

Uy Quả Quả kinh kỳ: “Ha ha, Doãn Đường Diêu lại có một lần chu đáo!”

Tiểu Mễ cầm bình nước ấm, không nhịn được quay mặt lại nhìn Doãn Đường Diêu đang lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tim cô mềm mềm, giống như bị một vật gì đó đập vào.

Mấy hôm nay thời tiết thật không bình thường.

Tháng năm đáng nhẽ sẽ rất nóng, nhưng đợt lạnh này đã ba, bốn ngày rồi, trong phòng học tràn ngập không khí lạnh.

Thầy giáo đang giảng bài.

Tiểu Mễ vừa chăm chú nghe vừa ghi chép, cơ thể cô rất nóng, muốn ho thành tiếng nhưng sợ ảnh hưởng đến các bạn xung quanh.

“Bạn không sao chứ?” Uy Quả Quả thì thầm hỏi.

Tiểu Mễ lắc đầu, mỉm cười, cố gắng tỏ vẻ như không có chuyện gì. Cô đã quyết định là muốn ngồi học, sẽ không thể để chút bệnh này ảnh hưởng đến người khác.

Cố gắng nhịn ho.

Cố gắng nhịn cái lạnh đang ảnh hưởng đến cơ thể.

Cô gắng chịu đựng đầu óc đang quay cuồng. Chiếc bút cố gắng viết lên giấy, Tiểu Mễ tập trung toàn bộ sức lực để quên đi mệt mỏi, cố gắng nghe rõ thầy giáo giảng bài. Nhưng mà, bởi vì cố gắng để không cho mình ho thành tiếng, trong phổi khó chịu đến mức như muốn nổ tung, hơi thở cũng trở nên khó khăn, khuôn mặt cô đỏ rực.

“Bịch!” Tiếng cặp sách vút trên bàn.

Các sinh viên quay đầu nhìn, chỉ nhìn thấy Doãn Đường Diêu đứng dậy, khoác ba lô lên vai. Anh lạnh lùng lấy trong túi ra một chiếc mp3, ấn vào phím ghi âm, rồi bước đến bục giảng, đặt lên bàn giáo viên, nói với thầy giáo: “Nội dung bài giảng nói vào đây, giọng nói to một chút!”

Thầy giáo sững người, chưa kịp nói gì, Doãn Đường Diêu đã bước đi.

Doãn Đường Diêu bước đến bên Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ hoang mang muốn nói gì đó, nhưng mà biểu cảm của anh lạnh lùng như vậy, nhất thời cô nghĩ không ra nói điều gì.

Doãn Đường Diêu cũng không nói gì.

Anh bế xốc Tiểu Mễ lên.

“Làm gì vậy—?!”

Tiểu Mễ kinh ngạc, trong lòng anh giãy giụa, trong lúc căng thẳng, cô không nhịn được ho nữa.

“Đến phòng khám bệnh.” Doãn Đường Diêu vừa bế cô đi vừa nói, “đã ghi âm cho cô, sẽ không làm cô gián đoạn nghe giảng!”

“Khụ! Bỏ tôi xuống! Nhanh....” Tiểu Mễ vừa ho vừa hét lên, cố gắng thoát khỏi vòng tay anh.

“Im lặng!” Doãn Đường Diêu nói! Anh ôm chặt cô bế ra khỏi lớp. Thầy giáo và các sinh viên kinh ngạc chẳng nói được gì.

8. Chương 05 Part 1

Chương 5

“Bình”

Cửa phòng y tế bị đẩy mạnh ra! Âm thanh mạnh làm cho nhân viên y vụ Dương Thắm run tay, chút nữa đâm kim tiêm vào bên cạnh mạch máu của nữ sinh.

Ông chậm rãi, cố gắng không quan tâm đến âm thanh bên cạnh, tiếp tục tiêm cho nữ sinh.

“Này! Ông qua đây!” Một tiếng nói hung tợn vang lên trong phòng y tế.

Dương Nhuận tiêm xong, dùng cồn sát trùng chỗ tiêm cho nữ sinh, nhẹ nhàng nói: “Buổi chiều lại đến tiêm mũi cuối cùng.”

“Bác sỹ! Bảo ông đến đây không nghe thấy à!”

“Cảm ơn bác sỹ.” Nữ sinh bị bệnh quay sang nhìn về phía cửa, nhìn thấy một đôi mắt rực lửa, giống như đang muốn giết người, đáng sợ! Cô bị dọa đến mức vội vàng đi khỏi phòng y tế.

Dương Nhuận bỏ ống tiêm và bông vào thùng rác.

“Ông điếc à?” Doãn Đường Diêu hét lên.

Dương Nhuận không ngẩng đầu lên, ông đưa tay phải lên chỉ về phía tấm bảng trên tường.

“Không làm ồn.”

Sắc mặt Doãn Đường Diêu nóng nảy, nếu như trên tay không bế Tiểu Mễ, nắm đấm của anh đã vung lên rồi!

“Ha ha!” Tiểu Mễ trong vòng tay anh cười, từ khi đến Thánh Du, đây là lần đầu tiên cô thấy Doãn Đường Diêu lo lắng như vậy. Từ phòng học đến phòng y tế, anh ôm cô rất chặt, xương cốt của cô như bị anh làm cho tan vỡ, rất đau.

“Cười cái gì?!” Doãn Đường Diêu phát hỏa.

“Ha ha...” Tiểu Mễ cố gắng nhịn cười, ho lên vài tiếng, “cuối cùng đã đến phòng y tế, em rất vui, haha.”

Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô, dường như vẫn cảm thấy trong mắt cô có nụ cười kỳ quái. “Khụ, anh vừa nói như vậy là không hay, bác sỹ...”

“Im lặng!” Doãn Đường Diêu hét lên, “cô vì ông ta mà dạy bảo tôi?! Không phải cô nói là thích tôi à—”

Đột nhiên anh không nói nữa, sắc mặt giống hệt người chết, hai môi mím chặt.

Dương Nhuận làm xong công việc, quay lại nhìn anh chàng vừa nói lớn tiếng.

Chàng trai cao lớn, đẹp trai, mái tóc màu hạt dẻ, trên mũi đeo một chiếc khuyên kim cương. Chàng trai hai tay bế một cô gái, tư thế ôm của anh rất chặt, cảm giác đó, giống như một chàng ngốc không biết làm thế nào để chăm sóc búp bê yêu quý của mình.

“Anh là Doãn Đường Diêu?” Dương Nhuận hỏi.

Doãn Đường Diêu tỏ vẻ dọa dẫm: “Tôi không biết ông.” Trước đây anh chưa hề bước chân vào phòng y tế.

“Bùi Ưu là em kết nghĩa của tôi.” Lúc học đại học Dương Nhuận và Bùi Ưu tình bạn rất tốt, đã từng vài lần trong ví của Bùi Ưu anh nhìn thấy ảnh chung của Bùi Ưu và Doãn Đường Diêu, cũng nghe qua một vài điều Bùi Ưu nói về Doãn Đường Diêu.

“À.” Doãn Đường Diêu buồn buồn nói, thì ra là bạn của Bùi Ưu.

“Người có bệnh tim, thường xuyên tức giận như vậy không tốt lắm.” Dương Nhuận nhẹ nhàng nói.

“Mẹ kiếp!” Doãn Đường Diêu nguyên rửa, thẳng khốn kiếp Bùi Ưu này! Trong lúc tức giận, hai tay anh ta ôm càng chặt, xương cốt của Tiểu Mễ dường như đang kêu răng rắc.

“Đau...” Tiểu Mễ nói.

“Anh nên để người bệnh đặt lên giường, cô ấy sẽ bị anh bóp nát mất.” Dương Nhuận lắc đầu. Một người ôn hòa chu đáo như Bùi Ưu lại có thể kết bạn với một kẻ bốc đồng như Doãn Đường Diêu, thế giới này thật là không cái gì không có.

Doãn Đường Diêu sững người, cúi đầu nhìn Tiểu Mễ, nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của cô, vội vàng bước đến bên giường bệnh đặt cô xuống.

“Cảm ơn.” Tiểu Mễ vừa ho vừa nói với anh.

Doãn Đường Diêu không nói gì, lấy chăn đắp cho cô, rồi hét lên với Dương Nhuận: “Này! Mau đến khám bệnh cho cô ấy!”

Dương Nhuận chậm chậm bước đến, nở nụ cười nhạt, dường như không quan tâm đến lời Doãn Đường Diêu nói.

“Nhanh lên một chút được không!” Doãn Đường Diêu lại hét lên!

“Đừng như vậy....” Tiểu Mễ nắm lấy cổ tay anh, “anh hét làm cho tai em ù hết cả lên rồi.”

“Thật à?” Mặc dù không tin rằng tiếng hét của mình có uy lực lớn như vậy, nhưng không ngờ, anh lại hạ thấp giọng xuống.

Tiểu Mễ chớp chớp mắt: “Đùa thôi, lừa anh đấy.”

“Cô—”

“Em rất vui.” Cô mỉm cười, nụ cười như trong suốt, bàn tay vẫn nắm lấy cổ tay anh, dịu dàng ấm áp.

Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô. “Cảm ơn anh đối xử tốt với em như vậy,” cô nhắm mắt lại hít thở, “Anh biết không? Anh dường như giống như một thiên sứ....”

Thiên sứ? Cái quái gì đây! Doãn Đường Diêu nghi hoặc.

Dương Nhuận nhìn thăm dò Doãn Đường Diêu một hồi lâu, muốn tìm ra bóng hình của thiên sứ trên người anh. Nhìn qua nhìn lại, cuối cùng nhận định rằng anh vẫn trong quá trình phát triển của thiên sứ, còn về trong quá trình tiến hóa thành thiên sứ của anh có chậm như quá trình tiến hóa từ vượn thành người hay không thì thật là một câu hỏi khó khăn.

“Tôi không phải là thiên sứ!” Doãn Đường Diêu xẩu hổ nói, anh ghét những lời đường mật như vậy.

“.....À.” Tiểu Mễ yếu ớt vuốt vuốt tóc.

Thôi, không sao, thiên sứ bình thường sẽ không thừa nhận bản thân là thiên sứ. Cô mở mắt ra, vẫn giữ nụ cười trên môi, “thế thì.....anh không cần tốt với em như vậy....em sẽ.....không biết làm như thế nào....” đã quen với dáng vẻ hung dữ của anh, đột nhiên nhìn thấy anh dịu dàng với cô như vậy, không biết thế nào, cô đang có một cảm giác đau đớn.

“Tôi không đối xử tốt với cô. Chỉ là, tôi đã nhận lời cô, chỉ cần cô tìm thấy cái khuyên, tôi sẽ hẹn hò với cô một tháng mà thôi.” Doãn Đường Diêu nói, một khuôn mặt lạnh lùng, nhưng sâu trong mắt lại lộ lên vẻ căng thẳng khó hiểu.

“À....thế à.....” Sự lúng túng của anh dường như truyền đến bên Tiểu Mễ, cô hoang mang, rồi bắt đầu ho mạnh hơn.

“Bác sỹ—!” Doãn Đường Diêu lại bắt đầu hét lớn.

Dương Nhuận đã đi đến bên cạnh giường bệnh của Tiểu Mễ, anh đỡ cô dậy, giúp cô thở: “Sốt mấy ngày rồi?”

“Khụ khụ....khụ....bốn ngày....”

“Lâu như vậy vẫn chưa khỏi?” Dương Nhuận thở dài.

Tiểu Mễ cố gắng để không ho thành tiếng. Khụ, thực ra đáng lẽ đã khỏi rồi, chỉ là lại nhảy xuống bể nước ở vòi phun.

“Này! Buông cô ấy ra!” Doãn Đường Diêu tức giận nắm lấy cánh tay Dương Nhuận, kéo mạnh ra. “Ai cho phép ông chạm vào cô ấy!”

Trong giây lát không được Dương Nhuận đỡ lấy, Tiểu Mễ “bịch” một tiếng rồi ngã xuống giường bệnh! Á, cô kêu lên, đau quá, may mà cái gối cũng mềm, nếu không thì cô đau chết mất.

“Nói đi, cô ấy thế nào rồi! Có phải nằm viện nữa không!” Doãn Đường Diêu tức giận trừng mắt nhìn Dương Nhuận vừa bị đẩy sang một bên.

Dương Nhuận hít thở, cố gắng kìm nén sự tức giận. Thằng nhóc này, nếu như không biết rằng nó có bệnh, thật sự muốn cho nó một trận nhớ đời rồi.

“Không sao. Uống thuốc nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi,” Dương Nhuận quay về bàn cạnh cửa sổ, cầm bút lên viết y bạ, “Nhưng mà—”

“Cái gì?” Doãn Đường Diêu truy hỏi. “Nếu như có người cứ cả ngày hét lên với cô ấy như thế này, làm cho cô ấy không được yên tĩnh, sẽ hồi phục rất chậm.” Dương Nhuận chậm rãi nói.

Doãn Đường Diêu im lặng. Coi mình là thằng ngốc à?! Câu này lừa ma còn được! Nhưng mà.....

“Anh hét lên làm em sắp ù lên rồi, rất đau đầu....”

Anh nhìn Dương Nhuận, rồi lại nhìn Tiểu Mễ, không nói gì.

Cả buổi sáng hôm đó, Doãn Đường Diêu không nói thêm câu nào nữa.

*** **

Uy Quả Quả không dám tin vào mắt mình, khi cô vừa ăn bỏng ngô vừa nghe tiếng Anh quay về ký túc xá, Doãn Đường Diêu đang đỡ Tiểu Mễ bước vào! Anh vụng chân vụng tay đặt Tiểu Mễ lên giường, để cô nằm xuống, đắp chăn cho cô, ra lệnh cô đi ngủ.

Sau đó, anh trừng mắt nhìn Uy Quả Quả, bước đến bên cô, giật cái mp3 ra: “Không được nghe! Sẽ làm ồn đến Tiểu Mễ!”

Uy Quả Quả cứng họng không nói lên lời.

Trong lớp học cô cho rằng Doãn Đường Diêu chỉ là nhất thời phát điên, không nghĩ rằng bệnh tình anh ta lại nặng đến mức này.

Doãn Đường Diêu lại giật lấy gói bỏng ngô trong tay cô, nói: “Cái này ăn vào cũng gây ồn!” Uy Quả Quả sững người, mắt cũng quăn nhấp nháy.

Doãn Đường Diêu lại trừng mắt nhìn cô chốc lát, nói: “Đi lên thư viện! Tiểu Mễ cần nghỉ ngơi, cô ở trong phòng sẽ gây ồn!”

Cửa phòng ký túc “bình” đóng lại!

Uy Quả Quả bị Doãn Đường Diêu đẩy ra ngoài, cô dẫn người đứng đó, lắc lắc đầu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trong đó, hình như là phòng của cô cơ mà, Tiểu Mễ hình như là bạn của cô, hình như kẻ luôn luôn hung dữ với Tiểu Mễ là anh ta cơ mà!

Còn nữa—

Kể cả phải đến thư viện thì cũng phải mang cặp sách chứ!

Bình tĩnh lại, Uy Quả Quả dùng sức gõ cửa: “Này! Mở cửa ra! Cặp sách của tôi vẫn ở trong đó! Còn nữa, phải đi ra ngoài là anh chứ! Để anh chăm sóc Tiểu Mễ, bệnh của cô ấy chỉ càng nặng thêm!”

Cửa mở ra.

Uy Quả Quả không dừng lại kịp chút nữa ngã vào trong phòng.

Một cái cặp sách đập vào người cô, cô còn chưa kịp bước chân vào trong phòng, cửa phòng đã nhanh chóng bị đóng sập lại!

Tiếng Doãn Đường Diêu trong nhà dọa dẫm: “Cô mà còn dám làm ồn đến Tiểu Mễ, tôi sẽ cắt cổ cô!”

Tiếng nói thật hung dữ.

Uy Quả Quả im lặng, đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng quyết định chịu thua. Cô cúi xuống nhặt cặp sách lên, chuẩn bị lên thư viện, rồi mắt cô lại trợn tròn—

Trời! Cặp sách Doãn Đường Diêu vứt ra là của Tiểu Mễ!

Doãn Đường Diêu là một thằng ngốc!

Doãn Đường Diêu là con lợn!

Từ hôm đó trở đi, trong ký túc ngoại trừ buổi đêm Doãn Đường Diêu không cho phép bất cứ ai “làm phiền” Tiểu Mễ dưỡng bệnh, Uy Quả Quả, Thành Quyên và Dương Khả Vi ngày nào cũng phải lang thang bên ngoài. Thành Quyên thì không sao, cô ngày nào cũng quen ở trên thư viện rồi, nhưng mà Uy Quả Quả và Dương Khả Vi thì thật tệ. Dương Khả Vi tức giận đến sôi người, nhưng trước mặt Doãn Đường Diêu không dám nói gì. Ha ha, nhìn biểu cảm của cô ấy trở thành niềm vui duy nhất Uy Quả Quả trong mấy ngày đó.

Nhưng mà, bệnh của Tiểu Mễ thật sự đang khôi phục rất nhanh.

“Bệnh không nhanh khỏi, các bạn sẽ không quan tâm đến mình nữa.” Tiểu Mễ xấu hổ nói với Uy Quả Quả đang nằm trên giường thở dài.

“Xin lỗi mà...”

“Quả Quả...” Tiểu Mễ khổ sở.

Uy Quả Quả lườm cô, “chỉ có bạn là bảo bối, chúng mình đều là cỏ rác! Tức chết đi được!”

“Xin lỗi mà, Quả Quả.” Tiểu Mễ cúi đầu. Cô biết rằng Doãn Đường Diêu thật quá đáng. Nhưng mà, anh không cho cô cơ hội nói nào. Chỉ cần cô mở miệng, anh lại hét bắt cô im lặng. Cô nếu như muốn nói bằng được, anh sẽ dùng chặn bịt miệng cô lại.

“Doãn Đường Diêu là thằng điên!” Uy Quả Quả nhắc lại lời cô đã nói n lần.

“Ừ.”

“Ừ cái gì! Hắn là một thằng hâm, bạn còn thích hắn à, bạn còn điên hơn cả hắn ấy!”

“Ừ.”

“Lại ừ cái gì!” Uy Quả Quả lườm cô.

“Điên mà, mình là kẻ điên. Dương nhiên, phải ”ừ” rồi.” Tiểu Mễ cười khờ dại.

“Thôi, chịu không nổi bạn rồi!” Uy Quả Quả nhin không nổi cười thành tiếng. Nụ cười này, làm cô không còn cách nào tức giận tiếp được nữa.

“Bạn rốt cuộc thích Doãn Đường Diêu ở điểm nào hả? Tiểu Mễ.”

Nụ cười của Tiểu Mễ vụt tắt, sắc mặt của cô trở nên khó hiểu. Lúc đó, Uy Quả Quả đôi chút có thể nhìn thấy trong mắt cô một tình cảm ghi tâm khắc cốt. Sau đó, Tiểu Mễ cười, nụ cười nhạt...

“Chỉ cần là anh ấy, cái gì mình cũng thích.”

*** **

Đợt lạnh qua đi, thời tiết trở nên nóng nực. Ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu vào phòng đọc sách, các sinh viên cầm cúi tìm kiếm sách báo tạp chí. Tiểu Mễ ôm một chồng tạp chí bước đến, ngồi xuống, đưa tay lau mồ hôi trên trán. Cô mở tờ tạp chí kinh tế ra chăm chú xem, hễ nhìn thấy bài viết nào có dòng chữ “tài nguyên nhân lực” là cô kẹp lại. Nửa tiếng sau, cô đã dùng hết mười mấy chiếc kẹp.

Ừ, tương đối rồi.

Cô vươn vai, thở một hơi dài, sau đó nhìn sang Doãn Đường Diêu bên cạnh đang gục mặt xuống bàn ngủ ngon lành.

“Dậy đi...” cô đẩy nhẹ vào vai anh.

Anh tiếp tục ngủ, dường như đang cố gắng từ chối sự làm phiền đáng ghét đó.

“Dậy đi nào!” Cô nói lớn vào tai anh.

Đáng ghét! Ánh nắng ầm ập như thế này thật phù hợp để ngủ! Là đứa nào không muốn sống đây! Bàn tay anh nắm thành nắm đấm trên bàn, mắt nhắm chặt, rồi văng ra vài câu nguyên rủa.

“Dậy,dậy,dậy,dậy....” Giống như niệm chú,âm thanh liên tục phát ra bên cạnh anh.Doãn Đường Diêu dữ tợn ngẩng đầu dậy,mắt rực lửa!Muốn chết à?!

Tiểu Mễ đang yên lặng xem sách.

Cô cúi đầu xuống,cổ gồng nhin cười.Nghe thấy anh động dậy,cô quay đầu đi,gia vờ ngạc nhiên:“A,đang định gọi anh,anh đã dậy rồi,tốt quá.”

“Vừa rồi.....”Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô.Rõ ràng là giọng nói của cô đánh thức anh!

“Em cũng đang định đánh thức anh,nhưng mà,”Cô cười ngọt ngào,“nhìn anh ngủ ngon như vậy,nên định để anh ngủ thêm một lúc nữa.”

Dáng vẻ của anh thật đáng sợ. “Không phải cô?!”

“Em?Em làm sao?”Tiểu Mễ giả vờ ngạc nhiên,rồi mỉm cười,“vừa rồi anh nằm mơ thấy em phải không?”

Doãn Đường Diêu nghi ngờ dò xét cô. “Mơ thấy gì về em?”Cô vui vẻ cười,“nói cho em biết đi!”

“Mơ thấy cô biến thành cái đồng hồ báo thức”

Tiểu Mễ mỉm cười,cô đẩy chồng tạp chí về phía trước mặt anh. “Nội dung cần xem em đều dùng ghim kẹp lại rồi,không nhiều lắm đâu.Anh xem đi,em tiếp tục tìm tài liệu.”

Tiểu Mễ cúi đầu,tiếp tục mở quyển tạp chí tiếp theo.Cô cố gắng nhin cười,ha ha,bất kể anh biến thành như thế nào,vẫn bị cô làm cho trở nên khờ khờ,dễ thương thật! Doãn Đường Diêu thần thờ xem tạp chí trên bàn.

Nằm mơ?.....Này!Cho mình là kẻ ngốc à!Hơn nữa rõ ràng nghe thấy tiếng cô ta cười trộm!

“Này!”Giọng anh dọa dẫm.

Cô vội vàng dứt tiếng cười,tỏ vẻ nghiêm túc nghe anh nói: “Sao vậy?”

Giả vờ chẳng giống chút nào!Doãn Đường Diêu nhìn ánh mắt cô đầy khả nghi,làn môi đang cố gắng ngậm chặt lại để nhin cười,giống hệt một con cao vừa ăn trộm gà xong.

Chỉ là——

Hình như dễ thương hơn lúc bị bệnh.

“Tại sao tôi lại phải xem những thứ này?”

Lật qua lật lại chồng tạp chí,chỗ đánh dấu đều là những thứ nhảm chán,“tài nguyên nhân lực”,Doãn Đường Diêu không ngần ngại đẩy chúng sang một bên,suýt chút nữa đập vào đầu sinh viên nam đang đọc sách bên cạnh.

“Xin lỗi xin lỗi.....”Tiểu Mễ vội vàng xin lỗi sinh viên bên cạnh,rồi cầm lấy chồng tạp chí kéo lại về phía trước mặt Doãn Đường Diêu,nói nhẹ nhàng:“Anh quên mất bài luận đó rồi?”

“Bài nào?”

Tiểu Mễ định nổi giận nhưng nghĩ giây lát,cô lại nở nụ cười:“Bài luận viết cho thầy giáo Tài nguyên nhân lực.”

Doãn Đường Diêu từ ký ức xa xăm của mình cuối cùng cũng lấy được đôi chút bóng hình mờ ảo.

“....Không phải cô đã viết thay tôi rồi à?”

“Em đã viết thay anh.”

“Thế còn viết cái gì nữa?”Doãn Đường Diêu mơ hồ.

Tiểu Mễ cố bình tĩnh,nở nụ cười: “Anh rất thành thật,anh nói bài luận không phải của anh.”

“....”Doãn Đường Diêu sững người,đột nhiên cảm thấy trước mắt sao Kim đang bay.

Tiểu Mễ mỉm cười: “Cho nên, trước thứ sáu anh bắt buộc phải nộp một bài luận mới cho thầy giáo.” Cô cười rất tà ác.

Trong sao Kim hỗn loạn, Doãn Đường Diêu vẫn nhìn thấy nụ cười giả vờ của cô.

“Đâu có, khụ!” Tiểu Mễ cúi đầu xuống ho, khi cô ngẩng đầu dậy, lại là nụ cười thuần khiết như thiên sứ, “thực ra, em rất ngưỡng mộ sự thành thực và dũng cảm của anh, tự đưa ra quyết định viết bài luận thay anh là lỗi của em. Cho nên bài luận này anh phải cố gắng viết nhé.”

“Cô viết thay cho tôi.”

“.....?” Tiểu Mễ chờ người ra. Chồng tạp chí dày bị đẩy về trước mặt cô, Doãn Đường Diêu lại gục mặt xuống bàn trong thư viện để ngủ.

“Nhưng mà lần trước anh——”

“Lúc đó tôi không biết cô đang giở trò gì.”

“Giở trò?”

“Ví dụ như viết bài luận thay tôi để cảm động tôi, bắt ép tôi phải hẹn hò với cô.” Anh trừng mắt nhìn cô, giọng nói lạnh lùng.

Tiểu Mễ há hốc mồm. Kẻ đáng ghét này, cô là loại người bắt ép người khác ư?! Cuối cùng cô cũng hiểu ra tâm trạng của Lữ Động Bình bị cắn(?)

“Này!.....” Cô buồn buồn.

“Cô lườm như vậy rất xấu.” Giọng nói anh lạnh lẽo như dao.

“Tôi lườm?”

“Tiểu Mễ!” Doãn Đường Diêu tỏ vẻ lúng túng.

Cô vuốt vuốt tóc, tò mò nhìn anh: “Anh đang muốn cười hay muốn khóc?”

Doãn Đường Diêu gõ vào đầu cô!

Đau quá

~

Tiểu Mễ ôm đầu kêu đau.

“Còn nữa, lần đó trên taxi cô đẩy tôi xuống, đúng không?!” Doãn Đường Diêu hung dữ. Thật kỳ lạ, khi cô bị bệnh anh rất yếu ớt như ngọn cỏ, khi hết bệnh lại đáng ghét như vậy.

Tiểu Mễ hai mắt sùng bái: “Wow, sự việc lâu như vậy mà anh còn nhớ à, giỏi thế!”

“Cô quên rồi?” Cô gật đầu.

“Bốp!”

Lại một cái gõ nữa lên đầu cô.

“Nhớ ra chưa!” Ánh mắt anh thật đáng sợ.

Tiểu Mễ xoa đầu: “À, nhớ ra rồi!” Cô cười, đưa tay ra: “Tiền xe tất cả 16 tệ, em không thu lãi suất.”

“Bốp!” Anh giơ tay đập mạnh vào bàn tay cô!

”Đau chết đi được

“Nước mắt cô chảy ra, cô lấy tay xoa xoa để giảm đau,” đau qua

tay cũng đau, đầu cũng đau

”

Cô đang giả vờ đau! Doãn Đường Diêu không biểu cảm.

Chỉ là, bàn tay cô đỏ lên một chút, trán cũng sưng lên một chút.....

“Này.” Anh hét lên với cô.

Cô vẫn cúi đầu xuống, ngoại trừ vai đang run, cô im lặng giống như một bức tượng.

“Để tôi xem!” Anh đưa tay nắm lấy tay cô, bàn tay vừa chạm vào, bàn tay cô ảm áp. Đáng ghét! Rõ ràng là không đánh mạnh mà! Mím chặt môi, trong mắt anh đầy vẻ khổ sở. “Đau lắm không?” Anh lấy tay xoa cho cô.

“Thối một chút là hết đau.” Cô nhẹ nhàng nói, giọng nói có vẻ run run.

“Đó đều là lừa trẻ con!” Đáng ghét, chỉ có đồ ngốc mới làm như vậy.

Cô lại không nói gì, vai lại bắt đầu run lên. Các sinh viên trong thư viện yên lặng đọc sách, thỉnh thoảng có một hai sinh viên nói chuyện thì thầm. Ánh nắng chiếu xuyên qua kính chiếu sáng khắp trong phòng.

Doãn Đường Diêu kéo tay cô về một góc mà các sinh viên khác không dễ nhìn thấy.

“Phù——!” Anh hung dữ thổi một hơi mạnh vào bàn tay cô!

Buồn chết đi được! Tiểu Mễ không nhịn được, cười thành tiếng, vội vàng lấy tay che miệng lại, không dám để bản thân cười quá lớn.

Doãn Đường Diêu lườm cô.

Đôi tay Tiểu Mễ đưa lên che miệng cười. Thực ra, thực ra thật dễ thương! Cô cười hạnh phúc. Cô biết rằng, bất kể anh như thế nào, đều sẽ mãi mãi đối xử tốt với cô.

“Mễ! Ái!” Doãn Đường Diêu lạnh lùng.

Các giáo viên và sinh viên trong thư viện đều quay mặt về phía anh và cô.

“Suyt!” Cô đưa tay ra hiệu, dùng lời nói nhỏ bé nhất: “Yên lặng, đây là thư viện.”

“Cô lừa tôi!” Doãn Đường Diêu tức giận.

“Vâng.” Cô lè lưỡi.

Không nghĩ rằng cô thừa nhận dứt khoát như vậy. Anh trừng mắt, nhất thời không nghĩ ra nói điều gì.

“Là anh đồng ý mà.”

“Mẹ kiếp! Tôi đồng ý cái gì!”

“Anh nói là muốn hẹn hò với em một tháng. Như vậy trong vòng một tháng, anh là bạn trai của em.” Tiểu Mễ cười, tiếp tục mở tạp chí ra. “Đùa với bạn trai của mình, thì có làm sao.”

Nói rồi, cô trộm nhìn anh. “Này.”

“Làm gì vậy!” Giọng nói anh đầy giận dữ.

“Không đau nữa rồi.”

“.....”

“Cảm ơn anh.” Đôi mắt cô chớp chớp.

Doãn Đường Diêu trầm ngâm hồi lâu, gục mặt xuống bàn ngủ, nói: “Bài luận cô tự viết! Đừng có làm phiền tôi, không thì tôi đập nát đầu cô!”

*** **

9. Chương 05 Part 2

Chập tối,khi Tiểu Mễ ôm chồng tài liệu đã phôi tã xong quay về lầu năm Phong Viên,nụ cười vẫn nở trên môi cô.Cô hít sâu,mùi vị mùa hè nhiệt liệt mà ấm áp.À,thật sự,một hương thơm thật đẹp!Thực ra dùng “đẹp” để hình dung hương thơm hình như không phù hợp lắm,nhưng đây là tính từ duy nhất đang hiện lên trong đầu cô.

Cô tìm kiếm nơi tỏa ra mùi thơm.

Trên cửa sổ của phòng nhân viên quản lý,đặt bình hoa thật đẹp.Bình thủy tinh nhỏ bé,nước ngập nửa bình,màu lá xanh đậm,cắm vào là bốn năm bông hoa trắng.Mùi hương tỏa khắp nơi,Tiểu Mễ không tránh khỏi bị thu hút.

“Đây là hoa gì?” Cô tò mò cẩn thận đưa tay chạm vào bông hoa.

Cô Thành đóng quyển sổ ghi chép lại,ngẩng đầu lên,dịu dàng cười:“Là hoa Di Tử.”

“Hoa Di Tử?”Tiểu Mễ nói nhỏ.Trước đây cô chỉ nghe nói đến hoa Di Tử qua sách báo,đều nói là nó thuần khiết lại thơm ngát.Nhưng mà cô không có dịp nhìn thấy.Không nghĩ đến rằng,nó còn dễ thương hơn cả những gì cô nghĩ.

“Thích không?”

“Vâng!Hoa đẹp quá,hơn nữa lại rất thơm!”

Cô Thành đứng dậy,cầm bình hoa Di Tử lên,đặt vào tay Tiểu Mễ,mỉm cười:“thế thì tặng cháu đó.Nhớ là mỗi ngày thay một lần nước,sẽ có thể nở thêm ba bốn ngày nữa.”

“Không,không.....”Tiểu Mễ vội vàng đặt bình hoa xuống,xấu hổ nói:“Cô Thành,mấy hôm trước cháu bị bệnh cô chăm sóc cháu,tốt với cháu như vậy.....trong lòng cháu.....cháu không biết cảm ơn cô như thế nào.....cháu không thể lại nhận bình hoa của cô nữa....”

“Con bé ngốc....”Cô Thành nắm chặt tay Tiểu Mễ.“Cháu vừa chuyển đến đây,còn rất nhiều điều không quen,quan tâm đến cháu là điều nên làm.Hơn nữa cô cũng nghe các bạn nói,biết được là cháu cũng chịu nhiều vất vả.”

Tiểu Mễ cắn môi:“Không,mọi người đối xử với cháu rất tốt.”

Cô Thành nhìn Tiểu Mễ,mỉm cười:“Tiểu Mễ à,cô quý cháu,từ ngày đầu tiên cháu chuyển đến ký túc,cô đã rất quý cháu.Cho nên,sau này có chuyện gì,nhớ cho cô biết nhé,cô sẽ giúp cháu.”

Quảng mắt Tiểu Mễ đỏ lên:“Vâng,cháu biết,cảm ơn cô.”Khi cô còn rất nhỏ,mẹ cô đã qua đời,bố cô là bác sỹ của hội chữ thập đỏ,năm nào cũng ở nước ngoài để cứu trợ bệnh nhân và nạn nhân thiên tai.Sự quan tâm của cô Thành giống như một luồng hơi ấm,hội tụ trong cơ thể cô rồi biến thành nước mắt muốn trào ra.

“Cháu cầm hoa mang đi.”Cô Thành lại cầm lọ hoa đặt vào tay cô.“Nếu thích thì cháu đặt bên cạnh giường,ngửi thấy mùi thơm của hoa,tâm trạng sẽ vui hơn,rồi sức khỏe cũng hồi phục nhanh hơn.”

“Vâng!” Tiểu Mễ không nói gì nữa.Cô hít một hơi,đột nhiên đặt hoa và tập tài liệu trong tay xuống,cô đưa tay ra ôm lấy cô Thành. “Cô Thành,cháu cũng quý cô!” Nói xong,mặt cô đỏ lên một chút,rồi cầm lấy bình hoa và tập tài liệu,chạy lên gác.

Cô Thành nhìn bóng hình Tiểu Mễ khuất đi đằng xa,cô mỉm cười,nụ cười nhân hậu.

Trong ký túc không có người.

Tiểu Mễ đặt bình hoa Di Tử lên bàn học,rồi cúi xuống ngồi xuống.A,tâm trạng vui muốn cất tiếng hát,haha.Giờ tập tài liệu ra,cô ngồi xuống,chuẩn bị viết bài luận.Lần này đợt cô làm xong phần sơ bộ của bài luận,nhất định phải để Doãn Đường Diêu tham gia ý kiến,nếu không khi thầy giáo tra hỏi,thì lại bị lộ mất.

Cái bút màu da cam chậm chậm viết ra những nội dung có giá trị.

Cô đọc rất chăm chú.

Ngoài cửa sổ trời càng lúc càng tối.

“Reng reng—”

Đột nhiên tiếng di động kêu làm Tiểu Mễ giật bắn người.

Cô vội vàng nghe máy: “A lô.”

“Tiểu Mễ...” Âm thanh phát ra từ điện thoại làm cô sững người. Có vài giây cô quên mất hít thở, cả người ngồi im, bàn tay nắm chặt lấy cái bút.

“Bố, bố về nước rồi à.” Cô thì thầm nói. Từ trước đến nay chỉ có sau khi về nước, bố cô mới nghĩ đến gọi điện cho cô.

“Tiểu Mễ.....” Bố cô thở dài, “Sao chuyển trường cũng không nói với ba một câu, tại sao lại chuyển đến chỗ xa như vậy? Số điện thoại cũng thay đổi, nếu không có Hạo Dương giúp đỡ, có phải con không dính liên lạc với ba nữa?”

“Không a, con nghĩ ba phải tháng 11 mới về nước, không muốn làm phiền ba.” Giọng nói của Tiểu Mễ rất khách khí, “Đến đây con đổi số điện thoại sẽ rẻ tiền hơn, con định sau khi ba về nước sẽ liên hệ với ba.”

“Tiểu Mễ, mọi việc đã qua nửa năm rồi, con không nên...”

“Ba!” Tiểu Mễ giành nói, “Dạo này ba có khỏe không? Ở Kenya có việc gì vui không?”

“Rất tốt, con yên tâm.” Ông bố do dự, cuối cùng thở dài, “Thời tiết phía nam khác phía bắc rất nhiều, con phải tự chăm sóc bản thân nhé, đừng để bị bệnh, đừng để ba phải lo lắng.”

“Vâng.”

“Mấy ngày nữa ba sẽ đi Iraq, khoảng ba, bốn tháng.”

“Bên đó hình như rất hỗn loạn, ba phải cẩn thận đấy.”

“Được, hai chúng ta đều phải tự chăm sóc tốt cho bản thân.” Dừng một lúc, “Tiểu Mễ, tiền con còn đủ dùng không. Trước khi ba đi sẽ gửi cho con thêm một khoản nữa.”

“Không cần đâu, còn có rất nhiều trẻ em ở các nước nghèo cần khoản tiền đó. Con ở đây đủ dùng rồi.”

“Tiểu Mễ, ba xin lỗi con.”

“Ba, ba nói gì vậy,” Tiểu Mễ cười, “Con rất tự hào có một người ba như vậy, ba giống như một Thiên Sứ quan tâm đến những người cần giúp đỡ. Hơn nữa, con đã trưởng thành rồi, không giống như lúc nhỏ cứ bám theo ba khóc lóc nữa đâu.”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, Tiểu Mễ dường như nghe thấy tiếng thở dài của ba.

“Ba, sao vậy? Con rất khỏe, ba không phải lo lắng.” Cô mỉm cười nói.

“Sau này cứ mỗi hai tháng ba sẽ gọi điện cho con một lần, được không?”

“Vâng, được ạ.” Sau đó, hai người không biết nói gì nữa. Từ lúc bảy tuổi sau khi mẹ mất, lần nói chuyện điện thoại này đã lâu hơn tất cả những cuộc gọi điện nửa năm trước cộng lại rồi.

“Tiểu Mễ, Hạo Dương bên cạnh ba, cậu ấy muốn nói chuyện với con.”

“Hạo Dương?” Tiểu Mễ sững người, sau đó có vẻ hoang mang nói: “Không cần đâu, con bây giờ có chút việc.....”

Nhưng có một giọng nói đã vọng đến tai cô——

“Tiểu Mễ!” Một giọng nói trầm buồn, mang theo những ký ức ác mộng trong quá khứ, vang lên bên tai Tiểu Mễ! “Tiểu Mễ, cậu nghe thấy mình nói gì chưa? Mình là Hạo Dương!”

Cô nhắm mắt lại, cố gắng để tất cả những ký ức trấn tĩnh lại, cô nắm chặt cái bút trong tay, thở ra một hơi.

“Hạo Dương.....”

“Bạn thật là đã chạy trốn hả! Đến cả một lời từ biệt cũng không nói à?! Bạn biết là mình tìm bạn rất vất vả không! Mình nghĩ là bạn mất tích rồi, nghĩ là bạn xảy ra chuyện gì rồi! Việc chuyển trường tại sao lại không thương lượng với mình!”

Tiểu Mễ cắn chặt môi: “Xin lỗi, Hạo Dương....”

“Cậu ta đã chết rồi! Tiểu Mễ, cậu ấy chết rồi!!” Giọng nói hét lên.

“Trịnh Hạo Dương....” Sắc mặt Tiểu Mễ xanh xao.

“Dục chết rồi! Trong phòng xác bệnh viện bạn đã chạm vào thi thể của cậu ấy! Thâm tím lạnh ngắt không có chút sức sống! Cậu ấy chết rồi! Cậu ấy đã chết hoàn toàn rồi! Người đó không phải là Dục! Kể cả có quả tim của Dục thì cũng không phải là Dục! Bạn tỉnh lại đi được không? Lẽ nào bạn thật sự điên rồi!”

Cả người Tiểu Mễ bắt đầu run lên, giọng nói phẫn nộ trong điện thoại cùng bóng tối ngoài cửa sổ, giống hệt như bàn tay sắc nhọn của ác ma, một cơn ác mộng.

“Tiểu Mễ, bạn quay về đi, Dục đã.....”

“Bạn lại nói từ đó nữa.” Tiểu Mễ hạ giọng nói, “Nếu như bạn lại nói từ đó nữa, Trịnh Hạo Dương, tôi thề là bạn sẽ không còn là bạn của tôi và Dục nữa.”

Bên kia đầu dây vọng lên một tiếng thờ dài.

“Tiểu Mễ....”

“Trịnh Hạo Dương, bạn biết rõ là Dục vẫn còn sống, anh vẫn còn sống trên thế gian này! Chỉ cần anh ấy vẫn còn, kể cả chỉ có một ngón tay, một sợi tóc, tôi cũng sẽ ở bên anh ấy! Tôi đi đâu, tôi khỏe hay không, không cần phải nói với bạn. Tôi yêu Dục, kể cả một nghìn năm, một vạn năm sau, người mà tôi yêu vẫn là Dục. Bạn—quên tôi đi.”

“pa” tiếng cúp máy vang lên, cô cố gắng cắn chặt môi, cả người run lên, hương hoa Di Tử tràn ngập không khí làm cô không thể thở được.

Dục.....

Tại sao họ đều nói là anh đã chết rồi? Anh rõ ràng vẫn sống, anh vẫn rất khỏe, em có thể nghe thấy nhịp thở của anh, nhìn thấy anh cười, cảm nhận được hơi ấm của anh. Anh vẫn sống, em biết là anh vẫn còn sống, em biết là anh mãi mãi không rời xa em.....

Nhưng mà.....

Tại sao nước mắt chảy dài trên mặt.....

Nước mắt mặn chát, ướt đầm khuôn mặt, chảy xuống môi. Tim cô lạnh băng băng, cố sức hít thở, nhưng không cảm nhận được không khí, hình như nước mắt tràn ngập tim cô, không còn không gian để hít thở.....

Tiểu Mễ gục mặt trên bàn.

Nghe thấy tiếng khóc, bóng dáng của cô bị ánh đèn chiếu dài dài. Hoa Di Tử yên lặng tỏa hương thơm ngát, cánh hoa trắng toát giống như một cơ thể không còn một giọt máu.

”Ding dong dong

~” Tiếng di động lại kêu lên.

Tiểu Mễ bịt tai lại, cô không muốn nghe, không muốn nghe những lời nói ấy nữa! Tiếng nhạc di động vẫn không ngừng kêu lên.

Cô cầm điện thoại lên, định lấy pin ra để nó không thể kêu lên được nữa. Đột nhiên, cô nhìn thấy tên của người gọi điện——

“Doãn Đường Diêu”

Là lúc nào nhớ vào máy vậy? Trong nước mắt, trong đầu cô là một khoảng trống.

“Này!Sao không nghe điện thoại!”

“.....”

“Nói đi chứ!”

“.....”

“Cô đang khóc à?”Tiếng nói của Doãn Đường Diêu có vẻ lo lắng,sau đó phần nộ,“Ai làm cô buồn,cho tôi biết!”

“Không có,chỉ là em.....”Tiểu Mễ vội vàng lau nước mắt,ho vài tiếng,dừng tiếng nấc trong họng.

“Chỉ là cái gì?”

“Em muốn nhìn thấy anh.....”Tiểu Mễ nhắm mắt lại,nhẹ nhàng nói.

“.....”Doãn Đường Diêu sưng người giây lát,“Này!Buổi chiều vừa gặp nhau mà,hơn nữa buổi tối tôi rất bận,không có thời gian.”

“.....Hehe,em đùa đấy.”

“Thật à?”

“Vâng.”

“Thế thì tám giờ tối gặp nhau ở cổng học viện Kinh Doanh.”Doãn Đường Diêu cứng giọng nói.

“.....” “Tôi chỉ cho cô 20 phút!Có chuyện gì thì lúc đó nói!Thế nhé!”

Trong điện thoại vang lên tiếng “bip bip bip” Hương thơm của hoa Di Tử thoang thoảng bay đến.

Trước bàn học,Tiểu Mễ cố gắng hít thở,tự nói với bản thân phải lấy lại tinh thần!Cô lau nước mắt trên mặt,rồi cười với cái gương trước mặt,mặc dù trong nụ cười vẫn còn nước mắt.

*** **

Trên bầu trời đầy sao.

Sân vận động nhỏ ở học viện Kinh Doanh có những chiếc đèn tỏa ra ánh sáng yếu ớt,vài sinh viên nam đang vui vẻ đá bóng,con đường chạy nhựa trong đêm tối đã không nhìn rõ màu sắc,sân chiếu phim ngoài trời bên cạnh bất thời truyền sang những lời đối thoại,âm nhạc và tiếng cười nói của sinh viên.

Tiểu Mễ chạy chậm chậm chậm trên đường chạy màu đỏ. Mồ hôi chảy ra,cô chạy rất chậm,gió đêm nhẹ nhẽ thổi qua,mồ hôi được gió thổi khô rồi mồ hôi khác lại chảy ra.Cơ thể chạy rất nóng,mồ hôi toát ra có một cảm giác thoải mái.Nước trong cơ thể mỗi người đều có hạn,nếu như biến thành mồ hôi,sẽ không còn biến thành nước mắt nữa.

Cô vẫn chạy chậm chậm. Khi cô chạy đến vòng thứ năm,dưới bóng đèn của đường chạy xuất hiện một cái bóng.Dáng người anh cao,mái tóc ướt dường như vừa gội qua,chiếc khuyên kim cương dưới ánh đèn liên tục tỏa ánh sáng lấp lánh.Sân vận động trong đêm,trong giây phút đó anh thật sự giống như đang phát sáng,làm cho sao trên trời cũng mất đi màu sắc vốn có. Anh trừng mắt nhìn Tiểu Mễ,đưa tay vẫy cô lại gần.

Tiểu Mễ chậm chậm bước đến. “Bảo cô đợi tôi ở cửa học viện Kinh Doanh,sao lại chạy ra đây!Muốn chết à?!Ánh mắt Doãn Đường Diêu nảy lửa.Mẹ kiếp,làm cho anh tắm xong còn không kịp lau tóc,kết quả là cô lại đang chậm chậm chạy ở đây!

“À,tám giờ rồi à?Em nghĩ là.....”Cô vội vàng lấy di động ra,xem thời gian..... 7 giờ 40. Cô xấu hổ vuốt vuốt tóc:“Xin lỗi,có lẽ là thời gian trong điện thoại chậm mất rồi.Cái đó....anh đợi em lâu lắm không?”

Doãn Đường Diêu đứng đó,không nói gì.Anh sẽ không cho cô biết là anh vừa tắm xong là đi đến chỗ hẹn luôn,còn không kịp xem thời gian.

Tiểu Mễ cười:“Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn cái gì?”

Cô cười nhẹ: “Không có gì, chỉ là muốn cảm ơn anh.” Chỉ có nhìn thấy anh, ở bên cạnh anh, nhịp tim hoảng loạn sợ hãi đó mới có thể chậm chậm ổn định lại.

Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô hồi lâu.

Cô gái cổ quái! “Tại sao khóc?”

“Em không có...”

“Nói đi!” Anh nắm chặt lấy khuỷu tay cô, tiếng nói hung dữ, cô đau đớn.

“Đau...”

“Mắt lại sưng mọng lên, cô coi tôi là thằng ngốc à?! Nói đi, ai bắt nạt cô! Có phải là....” Anh đột nhiên không nói nữa.

“Ai?” Tiểu Mễ quên mất đau đớn, tò mò truy hỏi.

“Dương Khả Vi.” Sắc mặt cô ta có vẻ kỳ lạ. “Là cô ta bắt nạt cô?!”

“Tại sao lại là cô ấy?” Càng tò mò hơn.

“Cô chỉ cần nói có phải hay không là được! Ít nói vớ vẩn đi!” Anh hung dữ, biểu cảm lại càng kỳ lạ.

“Anh đã hẹn hò với Dương Khả Vi bao giờ chưa?” Nhớ lại rồi, lần đầu tiên trong phòng học nhìn thấy anh, Quả Quả nói là Dương Khả Vi và Na Lộ là bạn gái của anh

“Không phải!”

“Thế tại sao cô ấy lại phải bắt nạt em?” Cô nhìn anh, “Cái đó, anh hơi coi thường con gái rồi đấy.”

Anh trừng mắt nhìn cô.

“Kể cả bị anh từ chối, cũng không nhất định sẽ thù hận em chứ, anh quá kiêu ngạo đấy. Khả Vi mặc dù không thích em lắm, nhưng cũng thật sự không làm gì hại đến em, em cảm thấy thực ra cô ấy cũng rất dễ thương đấy.” Cô cười ngọt ngào, hai mắt chớp chớp.

“Kiêu ngạo?!”

“He he,” Cô nhớ lại. Chết rồi, cô thật sự đã nói hai từ đó?

“Cô nói tôi kiêu ngạo?!” Anh đang hết sức giận dữ.

“A..... cái đó.....” Cô nghĩ trước nghĩ sau, “Cái đó..... a! Đúng rồi! 20 phút rồi chứ?”

“20 phút nào!”

“Anh nói chỉ gặp em 20 phút,” cô lấy điện thoại ra, nụ cười rạng rỡ, “sắp hết 20 phút rồi, anh có thể về rồi, haha.”

“Mề Ái——” Anh tức giận nghiêng răng. Hơi thở nguy hiểm..... Tiểu Mễ cẩn thận lùi lại nửa bước.

“Bình!” Một cái cốc mạnh vào trán cô! Cô đau đớn. Ôi, thế là không tránh kịp rồi.

“Tôi là người có thể bị cô gọi đến đuổi đi à? Muốn chết phải không?!” Doãn Đường Diêu trừng mắt, “Tôi cứ không đi đây!”

“....À.” Tiểu Mễ xoa trán. Không đi thì thôi, sao lại đánh người ta.

“....Đau không?” Tiếng nói anh vẫn cứng nhắc.

Cô kêu lên: “Đau.”

“Bình!” Lại một cái cốc nữa. Tiểu Mễ nước mắt như sắp chảy ra, Doãn Đường Diêu, kẻ bạo lực này.

“Tôi hỏi cô đau không?!” Anh nguy hiểm giơ ngón tay lên, chuẩn bị tiếp chúc thân mật với trán cô một lần nữa.

“....Anh.....anh muốn em nói đau.....hay là không đau.....”

“Nói thật!”

“Cái đó.....hình như có một chút chút đau.....” Ngón tay anh lại giơ lên,dường như ngay sau đó lại không hề niệm tình cốc thêm một phát nữa.

“Nhưng mà thực ra không đau chút nào!Thật sự không đau mà!”Tiểu Mễ nói liên hồi,“Không đau!Không đau!Kỳ lạ thật!”

“Ừ.” Có vẻ như cảm thấy hài lòng,bàn tay anh xoa vào trán cô,lực rất mạnh,Tiểu Mễ đau đến mức nước mắt như sắp chảy ra.Doãn Đường Diêu là một thằng ngốc! Thằng ngốc Doãn Đường Diêu đột nhiên dùng đôi tay đỡ lấy đầu cô.

Dưới ánh đèn.

Mặt anh dần dần tiếp cận cô.

Tiểu Mễ mở to mắt.

Môi anh trước mặt cô.

Cô lo lắng nhắm mắt lại không dám thở.

Sau đó——

Hơi thổi dịu dàng,có chút ấm áp,có chút lạnh lẽo,rất gần trán của cô,nhẹ như lông vũ,rất nhẹ,rất nhẹ.

Cô mở mắt ra.

Sâu trong mắt anh có sự nhiệt tình và xấu hổ.Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của cô,anh hét lên:“Nhìn cái gì!Nhắm mắt lại!”

Cô không dám mở mắt ra nhìn nữa.

Doãn Đường Diêu cười,anh thích hung dữ,thích bắt nạt cô,giống như một con mèo thông minh biến cô thành một con chuột dễ thương.Không nhớ ra là quyển sách nào nói,nếu như con gái thích một ai đó,thế thì kể cả bạn bắt nạt cô ấy,cô ấy cũng sẽ không còn cảm thấy đau.Có lẽ là lừa gạt,bởi vì trán cô ấy đã đỏ rực lên rồi.

“Này.....” Tiểu Mễ nhìn trộm.Anh đang cười.

“Làm cái gì đấy!”

“Muốn về rồi.....”

“Tại sao.”

“Hơi lạnh.”Mồ hôi trên người đã khô hẵn,gió đêm thổi đến,cô lạnh.Bệnh vừa khỏi,cô không muốn nhiễm bệnh lại.

“Nhưng tôi không muốn đi!”

“A.....”Tiểu Mễ quay mặt đi.

Trong màn đêm,bộ phim chiếu trong sân vận động truyền đến tiếng cười của các sinh viên,Doãn Đường Diêu quay đầu nhiên,đột nhiên nói: “Đi xem phim.”

Trong màn đêm.Khắp trời đầy sao.

Màn hình chiếu phim là một bức tường màu trắng,ánh sáng máy chiếu chiếu lên,nhân vật nam nữ chính bắt đầu lãng mạn yêu nhau,chia tay,rồi lại yêu nhau.....

Các sinh viên ngồi trên từng bậc thang,ba ba hai hai,có lúc chảy nước mắt,có lúc vỗ tay,có lúc lặng im không nói gì.

Tiểu Mễ và Doãn Đường Diêu ngồi trên bậc thang cao nhất,gió đêm thổi qua người anh và cô,tóc anh đã khô,cơ thể có mùi thơm thoang thoang.Anh đưa tay ôm lấy Tiểu Mễ đang run người lên,cứng giọng nói:“Như thế này thì không lạnh nữa chứ!”

Anh dùng lực rất mạnh,cô ngay lập tức bị kéo vào trong lòng.

Nhưng mà——

Bởi vì như vậy,cô nghe thấy nhịp đập của trái tim anh.

“Thình thịch——”

Tim anh đập bên tai cô.

“Thình thịch——”

Tim anh đập cùng với cô.

“Thình thịch——”

Cô thậm chí có thể cảm thấy nhiệt độ và dòng máu đang lưu thông qua trái tim ấy. Thời gian qua đi trong đêm,tất cả như không có gì thay đổi.Cô vẫn là cô,chỉ cần có anh là nhất định có cô,chỉ cần có cô là nhất định có anh.

Dực.....

Em biết,anh không hề ra đi....

*** **

Các sinh viên lớp 2 Kinh Tế Đối Ngoại đã quen với việc Doãn Đường Diêu đi học đầy đủ,mặc dù lần nào anh cũng đến muộn,hơn nữa lần nào cũng dùng chân đá vào cửa để mở ra.

Các sinh viên trong lớp cũng dần dần quen với việc Tiểu Mễ giúp Doãn Đường Diêu chép bài,khi thầy giáo hỏi cô thì thầm giúp anh trả lời,Doãn Đường Diêu đánh nhau với người khác cô đến can đồng thời xin lỗi thay anh,khi Doãn Đường Diêu bắt nạt cô dường như cô luôn nở một nụ cười tỏ vẻ không có chuyện gì.

Cho nên khi đến tiết Tài Nguyên Nhân Lực,Doãn Đường Diêu nộp bài luận,rồi rất lưu loát trả lời câu hỏi về bài luận của thầy giao,các sinh viên cũng chỉ biết trợn tròn mắt,không thể hiện thái độ kinh ngạc quá lớn.

Doãn Đường Diêu và Tiểu Mễ đang yêu nhau ư?

Những người “bạn gái cũ” của Doãn Đường Diêu ở học viện Pháp Luật đến phòng học của lớp họ,dùng ánh mắt tò mò nhìn Tiểu Mễ năm phút,rồi hỏi cô về chuyện đó.

Kết quả của họ là bị Doãn Đường Diêu dùng quyển sách ném thẳng vào mặt làm lệch cái mũi vừa làm xong ở thẩm mỹ viện.

Thế là,vấn đề đó chẳng có ai dám hỏi nữa.

Cho đến một buổi chiều——

“Đây là Trịnh Hạo Dương,vừa chuyển đến từ đại học Thanh Viễn,mọi người hoan nghênh.”Thầy chủ nhiệm mỉm cười giới thiệu sinh viên nam đang đứng trên bục giảng.Anh cao khoảng 1m90,mái tóc đen nhánh,đôi mắt sáng,.....

10. Chương 06 Part 1

Chương 6

Tiểu Mễ thần người nhìn Doãn Đường Diêu,trong lớp một vài sinh viên thì thầm bàn tán,ngoài cửa sổ chim tung cánh lay động cành lá,cô đang rất hoang mang.

Trên bục giảng,ánh mắt của Trịnh Hạo Dương đã tìm thấy cô.

Ánh mắt anh sáng lên.

Anh nhìn cô.

Cô nhìn anh, sắc mắt vẫn hơi xanh xao, răng cắn lên môi, ngón tay nắm chặt lấy chiếc bút, thất thần, “rẹt—”, ngòi bút vạch một đường dài lên quyển vở.

Còn bên cạnh cô.

Doãn Đường Diêu đang gục mặt ngủ, hơi thở đều đặn, không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, không biết rằng là có một sinh viên mới chuyển đến.

“Trịnh Hạo Dương, em tự tìm chỗ ngồi, sắp đến giờ vào học rồi.” Thầy chủ nhiệm nói rồi rời khỏi phòng học. Lớp 2 Kinh Tế Đối Ngoại bắt đầu sôi nổi bàn luận, việc kỳ lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều.

Tiểu Mễ giữa học kỳ chuyển đến đã là một điều là rồi, không nghĩ rằng là lại còn có điều kỳ lạ hơn nữa! Còn cách kết thúc học kỳ có một tháng, sức hút của Thánh Du trở nên mạnh mẽ từ lúc nào. Ha ha, hay là sự nổi tiếng của Thanh Viễn chỉ là hư danh.

Trịnh Hạo Dương đi xuống dưới lớp. Anh không để lộ biểu cảm gì, nhưng đôi mắt vẫn để lại cho người khác ấn tượng mạnh mẽ...

Các nữ sinh có đôi chút hứng khởi, từng người một dọn dẹp đồ trên bàn của mình, hy vọng rằng anh sẽ đến ngồi cạnh mình.

Ánh mắt anh căn bản không quan tâm đến điều đó.

Anh đi thẳng xuống cuối lớp.

Tiểu Mễ có thể cảm nhận thấy tiếng bước chân anh đang bước đến, từng bước từng bước. Cô cố gắng hít thở, tay nắm chặt bút, tuy nhiên không biết có phải do dùng lực quá mạnh hay không, chiếc bút từ trong tay rơi xuống, nảy trên bàn một lúc, rồi rơi “cộp” xuống đất.

Chiếc bút mực lăn dưới đất.

Một đôi giày da đen bóng, chiếc bút máy dừng lại trước đó.

Trịnh Hạo Dương nhặt chiếc bút lên.

Không biết vì sao, khi anh lấy thân người cao một mét chín mươi cúi xuống nhặt chiếc bút, rất nhiều sinh viên nữ trong lớp đột nhiên có cảm giác run lên.

Anh đưa chiếc bút cho cô.

“Cảm ơn.” Tiểu Mễ thì thầm nói, không ngẩng đầu lên nhìn anh.

Khi cô đưa tay lên để lấy chiếc bút, anh lại cầm rất chặt, rất rất chặt, cảm giác như mãi mãi không muốn buông ra. Cô sững người, ngón tay vẫn để trên chiếc bút. Khoảng hai ba giây sau, anh nắm tay cô lên, đặt chiếc bút máy vào lòng bàn tay cô, sau đó gấp bàn tay cô lại.

Tay anh thật lạnh.

Tiểu Mễ cắn chặt môi, cuối cùng ngẩng đầu lên. Đôi mắt anh buồn buồn, cảm giác như bị ai đó làm tổn thương.

Anh im lặng quay người bước đi.

Ngồi sang chỗ trống bên cạnh, anh và Tiểu Mễ chỉ cách nhau một chỗ đi lại. Im lặng, anh bắt đầu sắp xếp sách vở.

“Này! Kia là ai?” Doãn Đường Diêu hét lên, mẹ kiếp, vừa mở mắt ra đã thấy thằng đó nắm chặt tay Tiểu Mễ! Lại dám nắm tay cô! Còn cô lại thể hiện một bộ mặt thất thần.

Tiểu Mễ giật mình: “Anh dậy rồi a?”

“Tôi hỏi cô thằng kia là ai?!” Doãn Đường Diêu trừng mắt, chuẩn bị cáu tiết.

“À.....anh ta.....” Cô do dự, cố gắng mỉm cười, “cậu ấy là sinh viên mới chuyển đến.”

“Đến từ đâu?”

“.....Thanh Viễn.” Lại là Thanh Viễn. Doãn Đường Diêu dò xét: “Cô quen nó à?”

Tiểu Mễ cúi đầu nhìn vớ, giả vờ ngốc nghếch: “À, thầy giáo vừa giới thiệu rồi.”

“Mề Ái!” Tiếng hét của Doãn Đường Diêu làm cả lớp quay lại nhìn, thầy giáo Tài Chính Quốc Tế vừa bước vào cũng giật mình.

Trịnh Hạo Dương quay đầu nhìn Doãn Đường Diêu, ánh mắt thách thức.

Doãn Đường Diêu cũng trừng mắt nhìn.

Trong sự yên lặng, các sinh viên dường như có thể nghe thấy tiếng hai ánh mắt chạm nhau.

“Vào học! Chào thầy giáo!” Lớp trưởng Thành Quyên đứng dậy chào giáo sư, các sinh viên khác cũng chào theo.

Trịnh Hạo Dương quay đầu lại, chuyên tâm nghe giảng.

Tiểu Mễ kéo áo Doãn Đường Diêu, thì thầm nói: “Vào học rồi.”

“Vào học thì sao!” Anh tức giận, “Nói đi, thằng đó là ai?!” ánh mắt cô nhìn hẩn, chắc chắn không phải là vừa mới quen biết. Đặc biệt là ánh mắt thằng kia nhìn Tiểu Mễ, thật sự là không thể nhìn được!

“Em phải chép bài.....” Tiểu Mễ nói càng nhỏ. “Ghi chép cái gì!”

“Chép bài đầy đủ, sau này khi anh ôn tập kiểm tra, mới có thể có cơ hội đạt kết quả cao hơn.” Cô cười dễ thương.

“Ma nó thèm quan tâm.” Anh lẩm bẩm, đối mặt với nụ cười của cô, cơn giận trong người anh bắt ngờ tiêu tan.

“Anh cũng đừng ngủ nữa, thầy giáo Tài Chính dạy rất hay.”

“Muốn chết à! Cần cô phải lo cho tôi!” Doãn Đường Diêu lại trừng mắt nhìn, rồi lại gục mặt xuống bàn. À, ánh nắng buổi chiều quá nhức mắt, không phù hợp nghe giảng, chỉ hợp với ngủ.

“Ngủ quá nhiều sẽ biến thành lợn....” Cô thì thầm.

“Bình!” Một cái gõ lên trán cô! Tiểu Mễ oán, ồ, anh ta không ngủ à, sao lại nghe thấy được.

Doãn Đường Diêu đang nằm ngủ nỡ một nụ cười lớn, giống như một đứa trẻ. Tiểu Mễ im lặng nhìn anh, lời giảng của thầy giáo toàn bộ bay qua tai cô.

Cô đang nghĩ chỉ muốn ở bên anh như thế này.

Yên yên tĩnh tĩnh ở bên cạnh anh.

Tiết học buổi chiều trôi qua rất nhanh.

Doãn Đường Diêu ngủ cả buổi chiều, anh lồm cồm ngồi dậy, cả người nhức mỏi. Anh vươn người để cho đỡ nhức, rồi nói với cô: “Tỷ nữa đưa cô đến một nơi.”

Tiểu Mễ cất sách vở: “Chỗ nào?”

“Đi thì biết! Hỏi nhiều thế!” Anh khó chịu nói, sau đó nhìn cô. Cô mặc một cái váy dài màu trắng, mái tóc ngắn bóng mượt, tron ánh nắng, cả người dường như đang trong suốt.

“Cô....”

“Sao vậy?”

“À, hôm nay rất xinh.” Giọng nói anh rất hàm hồ, Tiểu Mễ suyết chút nữa nghe không rõ.

“À, ha ha.”

“Tại sao luôn mặc màu trắng?”Ngoại trừ lần đầu tiên “hẹn hò” cô mặc cái váy xanh anh đưa,cô hình như luôn chỉ thích mặc màu trắng.

“Màu trắng,là màu của thiên sứ.”Cô mỉm cười.

“Thiên sứ?”Tại sao cô luôn thích nói cái điều vớ vẩn này ra.

“Vâng.Thiên sứ là trong sáng không tỳ vết,cho nên họ thích màu trắng,nếu như mặc quần áo màu trắng,thiên sứ tìm ra sẽ dễ hơn.”

“Tìm cái gì?”Doãn Đường Diêu chẳng hiểu sao cả,tại sao càng ỏi càng không hiểu nổi.

“Tiểu Mễ.” Một giọng nói trầm như đêm tối xen vào.

Tiểu Mễ run tay,quyển vở“bộp” rơi xuống đất.Cô hoang mang cúi xuống nhặt,trời ơi,thật vô tích sự,tại sao lại có thể vụng về như vậy.

Hai bàn tay cùng lúc xuất hiện trước mặt cô.

Cô sững người.

Một bàn tay tranh lên trước mặt cô nhặt quyển vở lên,“Bộp” ném vào người cô,sau đó một cái gõ mạnh quen thuộc tìm đến trán của cô.

“Vụng về thật!Tỷ nữa gặp bạn tôi,đừng có như thế nữa,hiểu không!”Doãn Đường Diêu tức giận.Từ khi sinh viên mới chuyển đến,cô bắt đầu không bình thường,trong đó chắc chắn có trò gì đó.

“Vâng.” Tiểu Mễ gật đầu,do dự mỉm cười.

“Xin lỗi cô ấy.” Trịnh Hạo Dương đứng trước mặt Doãn Đường Diêu,chiều cao một mét chín mươi có cái gì đó tạo cảm giác cho người đối diện phải khiếp sợ,anh uy hiếp Doãn Đường Diêu,ánh mắt lạnh lùng.

“Mày là cái quái gì!”Doãn Đường Diêu nổi giận.

“Cô ấy không phải là người mà mày có thể bắt nạt.”Trịnh Hạo Dương nhìn vết đỏ trên trán Tiểu Mễ,trong lòng đau nhói,“Xin lỗi cô ấy đi!”

“Mình không sao!Không đau mà!”Tiểu Mễ vội vàng nói.

“Cô ấy với mày có quan hệ gì!”Doãn Đường Diêu nhìn Tiểu Mễ,“Bạn gái của tao,tao thích bắt nạt cô ấy,liên quan gì đến mày!”

“Bạn gái?.....” Một ánh mắt đau đớn chậm chậm quay sang nhìn Tiểu Mễ.

“Em —là bạn gái của nó?”

Tiểu Mễ cắn chặt môi,trong ánh mắt đau đớn của Trịnh Hạo Dương,đột nhiên cô không thở được.

Vẫn còn một số sinh viên trong lớp vẫn chưa ra về,họ tò mò quan sát ba người cuối lớp.Doãn Đường Diêu đẩy về tức giận,Trịnh Hạo Dương có vẻ đang đau khổ,đứng giữa họ,Tiểu Mễ trông thật nhỏ bé.

Ánh nắng buổi chiều rọi khắp phòng học.

Lá cây bên cửa sổ trong suốt thơm ngát.

Doãn Đường Diêu chậm chậm quay đầu lại,anh trừng mắt nhìn Tiểu Mễ đang yên lặng:“Này!Cho tôi biết,cô có phải là bạn gái của tôi không!”

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Mễ như thế này.

Sắc mặt cô nhợt nhạt dường như linh hồn đã bay mất,cô đứng đó,trong ánh nắng,nhưng dường như lại không có cách nào đưa tay chạm vào được.

“Có nghe thấy không!Nói cho nó biết!”Doãn Đường Diêu trong lòng có vẻ hoang mang,anh bắt đầu lắc mạnh vai cô.

“Buông cô ấy ra!” Trịnh Hạo Dương giữ chặt tay anh lại.

“Bốp—!” Doãn Đường Diêu vung tay đập thẳng vào mặt Trịnh Hạo Dương.

“Hạo Dương!” Tiểu Mễ kinh hãi, đỡ lấy Trịnh Hạo Dương. Lúc đó, cô đã lấy lại tinh thần, dùng sức hít thở, để bản thân bình tĩnh lại.

Máu mũi chảy ra.

Tiểu Mễ vội lấy khăn giấy ra giúp anh cầm máu. Anh giữ chặt khăn giấy, cũng giữ chặt lấy ngón tay cô. Cô bất ngờ, vội vàng buông tay ra, có chút lo lắng nhìn Doãn Đường Diêu.

Nhưng Doãn Đường Diêu lại bình tĩnh khác thường.

Anh lạnh lùng quan sát Tiểu Mễ và Trịnh Hạo Dương: “Cô và nó trước đây quen biết nhau?” Câu nói này không phải là câu hỏi, là trần thuật.

“Tao và cô ấy từ nhỏ lớn lên với nhau.” Trịnh Hạo Dương trầm giọng nói.

“Im miệng! Tao hỏi cô ấy!” Ánh mắt Doãn Đường Diêu lạnh lẽo như dao, nhìn thẳng vào Tiểu Mễ, “Nói đi!”

“...Vâng.”

“Nó thích cô?” Tiểu Mễ hoang mang. Cô không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

“Tao có thích cô ấy hay không, không liên quan đến mày.” Trịnh Hạo Dương nắm chặt vai cô, nói: “Có phải nó không? Có phải nó có....”

“Trịnh Hạo Dương!” Tiểu Mễ kinh hồn ngất lời anh.

Trịnh Hạo Dương cười khở: “Trên đời lại có chuyện như thế này....”

“Mề Ái,” Doãn Đường Diêu từng câu từng chữ, “cho tôi biết, giữa cô và nó là quan hệ gì?” Máu trong người anh như ngừng chảy, anh cảm thấy mình giống như một thằng ngốc nhất trên thế gian này.

“Em....” Tiểu Mễ biết là anh hiểu lầm, nhưng sự xuất hiện đột ngột của Trịnh Hạo Dương làm cô trở nên hỗn loạn. Cô với Trịnh Hạo Dương là quan hệ gì? Nói anh ấy là bạn thân nhất của Dực? Nói là anh yêu cô?.... “Em và anh ấy trước đây là bạn học.” Cuối cùng cô cũng nghĩ ra câu nói này, cúi đầu xuống.

“Chỉ là bạn học?” Doãn Đường Diêu nghi ngờ, bóng dáng của cô và thằng đó bên cạnh nhau, làm anh tức giận đến mức muốn đâm hấn thêm nhiều lần nữa.

“Vâng.” Cô miễn cưỡng gạt đầu, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô.

Cô đang lừa anh.

Đây là lần đầu tiên cô lừa anh, hay là cô luôn luôn lừa anh?!

“Đi với anh.” Trịnh Hạo Dương không muốn nghe thêm nữa, anh nắm lấy tay cô, đi ra phía cửa lớp.

Tiểu Mễ vùng vẫy, không được, cô không được đi, Doãn Đường Diêu đã tức giận rồi, sự lạnh lùng chưa bao phát của anh còn đáng sợ hơn cả đánh người.

“Bỏ em ra! Hạo Dương! Em không thể đi, em có việc....” Cô cố gắng thoát ra khỏi bàn tay của anh.

“Em có chuyện gì?!” Tiếng nói của Trịnh Hạo Dương cũng trở nên đáng sợ vô cùng.

“Em....” Tiểu Mễ cắn chặt môi, cô quay sang nhìn Doãn Đường Diêu đang đứng cuối lớp.

Doãn Đường Diêu trơ trọi đứng đó.

Ánh nắng chiếu lên người anh run run in bóng lên mặt đất.

Chiếc khuyên trên mũi phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Anh lạnh lùng nhìn cô. “Nếu như cô đi với nó, đừng có nhìn mặt tôi nữa.” Tiếng nói của anh còn lạnh lùng hơn hơi lạnh của kim cương.

“Anh cũng có chuyện muốn nói với em!”Trịnh Hạo Dương kiềm chế phần nộ,“Nếu không muốn đi với anh,thế thì chúng ta sẽ nói trong phòng học!”Tại sao,chỉ là một thằng mới quen biết chưa đầy một tháng,em lại bảo vệ như vậy.

“Anh—!”Tiểu Mễ hoang mang.Trong mắt Trịnh Hạo Dương,cô nhìn thấy sự đau đớn không tả.Anh.....anh có thể gây ra bất cứ điều gì..... Trịnh Hạo Dương kéo cô ra khỏi lớp,cô thậm chí còn không kịp giải thích với Doãn Đường Diêu.

Nhìn thấy cô và hần rời đi,sắc mặt Doãn Đường Diêu nhợt nhạt,ngón tay anh nhè nhẹ run lên.

“Rầm—!” Mặt đất vang lên một tiếng động rất mạnh!

Doãn Đường Diêu vung chân đá đổ chiếc bàn học trước mặt!

Trong lớp vẫn còn một vài sinh viên,họ sợ hãi thất thần.

“Nhìn cái gì!Cút hết đi—!!”

*** **

Cửa hàng kem lúc chập tối,ánh nắng chiều muộn xuyên qua cửa kính chiếu vào trong nhà.Trong cửa hàng không có nhiều người,chỉ có một vài khách,không khí rất yên tĩnh.Bên cạnh cửa kính có một chàng trai và một cô gái ngồi đó yên lặng rất lâu.Cốc nước lạnh trước mặt chàng trai chưa hề được đụng vào,cốc trà sữa nóng trước mặt cô gái cũng nguội lạnh từ lâu lắm rồi.

“Quay về với anh.” Trịnh Hạo Dương cuối cùng cũng mở miệng,giọng nói buồn bã.Anh không thể nhìn cô vì một nguyên nhân hoang đường mà làm những chuyện hoang đường như vậy.

“Không.” Anh ngẩng đầu lên,trong mắt phát ra ánh sáng mạnh mẽ: “Anh ta không phải là Dục!”

Tiểu Mễ nắm chặt ống hút trong tay:“Hạo Dương,anh quay về đi.Anh học rất giỏi,quay lại về Thanh Viễn chắc là sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Trừ khi em quay về cùng với anh!”Trong ngữ khí không hề có bất cứ sự thương lượng nào.

Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn anh.

Anh vẫn giống hệt như trước đây,chỉ cần là việc mà anh cho là đúng,sẽ không có sự nhượng bộ nào cả.

“Không.”Cô nói với anh.

“Tiểu Mễ!” Từ khi quen biết cô,cô đã nói với anh không biết bao nhiêu từ “không”.Dục tuyệt vời như vậy,con người như vậy anh không thể đánh bại,anh cũng không biết nói gì.Nhưng mà,Dục đã chết rồi,tại sao cô vẫn tiếp tục nói “không” với anh! Tiểu Mễ im lặng hồi lâu.

“Anh quay về đi,hãy xem như là chưa bao giờ quen biết em.” Nói xong,cô đứng lên chuẩn bị bước đi.

Trịnh Hạo Dương nổi giận,anh nắm chặt lấy cánh tay cô,dùng sức kéo cô trở lại ghế ngồi!

“Em muốn anh nói với em bao nhiêu lần nữa đây,em mới có thể nhớ được!Dục chết rồi!Cậu ấy đã chết rồi!Người đó không phải là Dục!!Em có hiểu không?”

“Soạt—!”

Cốc trà sữa đổ thẳng vào mặt Trịnh Hạo Dương! Dòng nước trên mặt anh chảy xuống,những hạt trân châu tàn nhẫn theo dòng nước rơi xuống.....

Tiểu Mễ hít thở,cơn lạnh trong người làm cô không thể hít thở:“Em nói với anh,để em nghe thấy anh nói từ này một lần nữa,thì đừng có làm bạn của em nữa.”

.....

“Em không yêu Trịnh Hạo Dương!” Cô lẩm bẩm,tức giận oán trách.Thật đáng ghét,tại sao cô và Dục lại là hàng xóm của Trịnh Hạo Dương,từ nhỏ đến lớn,anh luôn nhìn chăm chăm vào cô giống hệt như con chim ưng.

Anh ngồi trước máy tính tra tài liệu, nghe thấy tiếng nói của cô chỉ mỉm cười.

“Chúng ta sau này không quan tâm, không nói chuyện với anh ta được không?” Cô tức giận nói, cho một miếng thạch trái cây vào miệng.

Anh vẫn mỉm cười, trong một tháng cô luôn luôn ca thán với anh như vậy vài ba lần.

“Này! Đang nói chuyện với anh đấy! Em tức giận bây giờ!” Cô hét to vào tai anh, như muốn làm trở nên điếc.

Anh cười, cuối cùng cũng từ trước màn hình vi tính quay mặt lại. “Lại chuyện gì vậy?”

Cô có chút đỏ mặt: “Cái đó... hần... hần dầm... hôn ngón tay của em!” Tức chết đi được! Tên Trịnh Hạo Dương đáng ghét muốn cô xem hần đánh bóng rổ, bởi vì dù sao hần cũng là bạn của Dục, cô miễn cưỡng ngồi xuống xem, trong tay còn giúp hần ôm đồng quần áo. Nhưng mà, khi kết thúc trận đấu cô đưa quần áo cho hần, hần lại dùng đôi mắt đáng ghét đó nhìn chăm chăm vào cô, cô đẩy đồng quần áo về phía hần, hần lại dầm—cầm lấy ngón tay của cô và hôn lên đó!

Buồn nôn chết đi được!

Nhưng mà, ha ha, cô lập tức cho Trịnh Hạo Dương một cái tát!

Anh nhũu mày, sau đó lấy ra một chiếc khăn tay, cầm ngón tay của cô lên, nhẹ nhàng giúp cô lau: “Tốt hơn chút nào chưa?”

“Vẫn cảm thấy buồn nôn!”

Anh hôn lên ngón tay cô, trong nụ hôn dường như có hương thơm của cây Tùng, tim cô dường như trong chốc lát biến mềm nhũn ngọt ngọt như thạch trái cây. Rúc người trong lòng anh, cô tìm thấy một tư thế thoải mái.

“Dù sao em vẫn ghét hần.”

“Cậu ấy thích em.”

“....Em biết.” Cô thụt mặt, từ nhỏ đến lớn Trịnh Hạo Dương đã tỏ tình với cô chính thức lần không chính thức mười mấy lần rồi. “Cho nên em ghét hần!”

“Hạo Dương là bạn của chúng ta.”

“Không phải!”

“Em quên rồi à, năm đó bị bệnh phải nằm viện, đêm hôm đó phải đóng rất nhiều tiền viện phí, anh lấy tất cả tiền trong người ra nhưng vẫn không đủ. Em ở trong lòng anh đau đến chảy nước mắt, anh cầu xin ông bác sỹ đó thế nào, ông ta cũng bắt anh phải nộp đủ tiền....”

“Em căm thù cái bệnh viện đó!” Cô tức giận nguyên rửa. Cô còn nhớ, lúc đó Dục lo lắng cầu xin ông bác sỹ, Dục của cô, niềm tự hào của cô, cô có chết cũng không thể chịu được Dục đi cầu xin người khác. Nhưng mà Dục hoang mang lúc đó không nghe thấy lời phản đối của cô.

“May mà có Hạo Dương....”

“Hần chỉ là nhà có tiền mà thôi.” Cô bĩu môi

“Tiểu Mễ!”

“Được, được,” Cô đầu hàng, “bạn, bạn tốt, thế được chưa.”

Anh lắc đầu cười: “Hạo Dương luôn luôn rất tốt với em.”

Cô nhấp nháy mắt, đột nhiên cười lớn: “Đúng vậy nhỉ, nghĩ kỹ lại, Hạo Dương đối với em rất tốt.... hay là....”

“Sao?”

“Em thử hẹn hò với anh ta một thời gian xem sao.” Hai mắt cô sáng lên. “Được không?”

Anh nhìn cô. Cô cười rạng rỡ.

Anh mỉm cười: “Được thôi.”

Nụ cười của cô vụt tắt. Cô trừng mắt nhìn anh, tức giận, nếu như ánh mắt có thể giống như phi đao, cô sẽ phi thẳng vào nụ cười đáng chết đó! “Cố gan thì anh nói lại một lần nữa!”

Cô muốn cắn anh! Hừ

~~thực ra anh không thích cô? Lại không ghen, lại không đố kỵ! Trong tiểu thuyết không viết như vậy! Anh đáng nhẽ sẽ lo lắng hốt hoảng ôm chặt cô rồi hét lên, không, không, em thuộc về anh!

“Ai yo!” Cô vì cười với tình cảnh trong tưởng tượng mà ho sặc sụa.

Anh xoa lưng cô, giúp cô dễ thở hơn.

Vừa rồi cô còn tức giận nở đom đóm mắt, bây giờ lại cười như vậy, anh lắc đầu cười nhẹ, nụ cười trên môi như ánh nắng chiếu qua vòm lá cây.

“Anh đáng nhẽ phải ghen chứ!” Cô lại bĩu môi, nhìn anh.

“Tại sao?”

“Bởi vì em muốn hẹn hò với người khác!” Anh cười.

“Cười cái gì! Không được cười, nghiêm túc chút đi!” Cô tiếp tục trừng mắt nhìn anh.

“Chỉ cần anh làm cho em không vui, em sẽ.....sẽ.....” cô cầm cốc thạch đã ăn hết một nửa lên, đánh đá uy hiếp anh, “một miếng thạch em cũng sẽ không cho anh ăn!”

Anh xoa xoa mũi, cười khỏ: “Ừ.” Anh cũng rất thích ăn thạch trái cây, mặc dù con trai thích ăn thạch trái cây có đôi chút kỳ lạ.

“Nói đi!”

“Bởi vì em sẽ không như vậy, cho nên anh không cần phải ghen.”

“Kỳ lạ, tại sao em sẽ không như vậy?”

Anh cười nhạt: “Bởi vì, anh yêu em.”

“....”

“Bởi vì, em cũng yêu anh.”

“.....” Ngón tay cầm cốc thạch trái cây của cô đột nhiên trở nên mềm nhũn. “Trên thế giới này, người yêu em nhất là anh, người yêu anh nhất là anh.” Anh ôm chặt cô, đặt nhẹ khuôn mặt lên đỉnh đầu cô, thở nhẹ, “Anh biết rằng em yêu anh, cũng giống như em biết rằng anh yêu em.”

Gió ngoài cửa sổ thổi vào. Anh nhẹ nhàng mềm mại ôm chặt cô.

Giây phút đó, chỉ có thể hạnh phúc nhắm mắt lại, để nụ cười hạnh phúc leo lên môi nhí!!!!!!

Nhưng mà——

“Nếu như em chết đi?” Cô mở to mắt, “Em chết đi anh có còn yêu em nữa không?” Anh thở nhẹ.

Cô lo lắng nắm chặt cánh tay anh, ngược mắt lên: “Em chết đi anh có đi yêu người khác không? Trước đây đọc một bài thơ của một thi sỹ, nói là sau khi vợ ông ta chết, vì để cho vợ ông ta yên tâm, ông ta muốn mỗi ngày còn hạnh phúc hơn cả lúc vợ còn sống, ngày hôm sau hạnh phúc hơn ngày hôm trước! Tức chết đi được! Còn nữa, trong tiểu thuyết và phim truyện cũng thường xuyên có chuyện như vậy, nói là trước đây người yêu hay vợ chết đi, sau đó nhân vật nam chính lại tìm một người khác, sau đó đôi nam nữ chết tiết đó lại nói cái gì....., nếu như cô ấy dưới cửu tuyền có biết, nhất định sẽ rất vui vẻ thấy anh lại tìm thấy hạnh phúc, sẽ chúc phúc cho chúng ta.....Chết tiết! Chết tiết!” Cô trừng mắt nhìn anh: “Bùi Dục, em cho anh biết——Em! Sẽ! Không! Vui!”

“Ừ, được.” Anh chẳng biết nên khóc hay cười.

“Kể cả em chết đi, anh cũng không thể đi yêu người con gái khác, nghe thấy không!” Cô nghiêng răng nói: “Vừa rồi anh nói, anh yêu em nhất, như thế vẫn chưa đủ!”

“.....”

“Anh phải nói là ‘chỉ’ yêu em!Không được đi yêu người con gái khác!”

“Thế còn mẹ anh?”

“Vớ vẩn!”Cô đâm vào ngực anh,“Đừng có nói tránh!Em chết đi anh cũng không được đi yêu người con gái khác,nghe thấy không,nếu không em sẽ từ dưới đất chui lên,nửa đêm biến thành ma dọa anh!Hơn nữa sẽ tuyệt đối không chúc phúc cho anh!”

“Em.”Anh buồn cười vuốt mái tóc ngắn của cô,tỉ mỉ lấy cảm giác,cô nhe nanh giờ vuốt lên giống như một con nhím dễ thương.

“Hứa với em!”

“Được.”Anh nhìn cô,“Anh mãi mãi chỉ yêu một mình em.”

Cô cười hài lòng:“Em cũng vậy.”

“Không được,nếu như anh chết trước em,nhớ là phải tìm một chàng trai tốt yêu em.”Ngón tay anh đặt lên môi cô,“Không được buồn,không được khóc,không được chỉ yêu một mình anh,phải vui vẻ như bây giờ,bởi vì Tiểu Mễ của anh cười rất đẹp.Phải nhớ rằng,anh sẽ chúc phúc cho hai người....chỉ cần,thỉnh thoảng có thể nhớ đến anh là được.....”

“Ồ!Sao anh không nói là hoàn toàn quên anh đi?Như vậy anh sẽ càng vĩ đại hơn?”Cô bĩu môi,“Toàn như vậy,làm em cảm thấy mình như là một kẻ xấu,anh chính là người hoàn hảo như vậy,đáng ghét!”

Anh cười:“Anh không nỡ để em hoàn toàn quên anh đi.Nếu như em hoàn toàn quên anh đi,anh sẽ rất đau lòng.Em hãy đặt anh vào một góc trong trái tim em,một góc nhỏ bé nhất,anh đã rất hạnh phúc rồi.”

“Không đời nào!”Cô đắc ý tiếp tục ngồi ăn thạch trái cây.

“.....?”

“Làm gì có chuyện anh sẽ chết,anh chắc chắn sẽ chết sau em,”Cô do dự nhìn cái cốc không còn nhiều thạch,đầu tranh tư tưởng không biết có nên chia cho anh một ít không,“bởi vì anh sẽ không nỡ bỏ mặc em,ai chăm sóc em anh cũng sẽ không yên tâm.....Thôi,cho anh ăn thạch,chỉ được ăn một chút thôi đấy nhé.....”

Gió ngoài cửa sổ thổi mạnh làm cho rèm cửa tung bay.

Cô cẩn thận dứt thạch lên miệng anh: “Một chút thôi đấy.....”

.....

Trà sữa từ trên mặt Trịnh Hạo Dương chảy xuống,anh không lấy khăn lau,ánh mắt nhìn Tiểu Mễ,buồn buồn. “Cậu ấy rõ ràng đã chết rồi.”

Một cảm giác lạnh lẽo xuyên qua cơ thể cô.Cô hít thở,mở túi xách tìm ví,rồi lấy ra tiền của một cốc trà sữa đặt lên bàn.

Cô không muốn nói chuyện với anh nữa. “Thằng đó không phải là Dực!Nếu như nó biết được là em tiếp cận nó vì trái tim của nó,nếu như nó biết được nụ cười của em,sự quan tâm của em là vì người khác,thì sẽ như thế nào?!”Trịnh Hạo Dương đón.

“Anh đang uy hiếp em?” Tiếng nói của Tiểu Mễ rất nhẹ,nhẹ như một lời thì thầm bên tai.

Không biết vì cái gì,tiếng nói nhẹ như vậy của cô nhưng lại làm cho anh đột nhiên làm cho anh thất thần.Anh nhớ lại hồi nhỏ,cô luôn luôn cười đùa với Dực,còn khi nhìn thấy anh,cô lại luôn trầm mắt.

Cô đứng dậy,nói với anh: “Em biết anh ấy không phải là Dực,nhưng mà,Dực và anh ấy là một.”

Nói xong,cô rời khỏi cửa hàng kem.

Ánh nắng chiều muộn chiếu qua cửa kính vào trong,Trịnh Hạo Dương ngồi đó,không thể động đậy.Cô thậm chí còn không quay lại nhìn anh lấy một lần.

Cô luôn luôn không thèm nhìn anh.

Dù cho từ khi Dực ra đi, anh luôn luôn ở bên cạnh cô, anh muốn làm cho vui trở lại, anh muốn nụ cười lại nở trên môi cô. Nhưng mà, chỉ khi cô biết rằng trái tim của Dực đã được hiến cho một người tên “Doãn Đường Diêu”, anh mới nhìn thấy trong mắt của cô ánh sáng. Cô chuyển đến Thánh Du, đến bên thangka đó, như thế, anh cũng chuyển từ Thanh Viên đến Thánh Du, nhưng mà, cô đến một nụ cười hoan nghênh cũng không dành cho anh.

Cô lại cười với “nó”. Dù cho biết rõ ràng đó không phải là Dực, nhưng, cô tình nguyện nở nụ cười với một cái bóng, cũng không muốn chuyển ánh mắt đến với bản thân anh ư? Trịnh Hạo Dương nhắm mắt lại. Trà sữa lạnh lẽo chảy xuống sau gáy anh.

*** **

11. Chương 06 Part 2

Buổi chiều, ngoài cửa sổ mưa đang rơi nhẹ. Trong phòng học, đang là tiết học của thầy giáo Kế Toán Quốc Tế, các sinh viên của lớp 2 Kinh Tế Ngoại Thương đang chăm chú ghi chép.

Thầy giáo Kế Toán Quốc Tế nổi tiếng nghiêm khắc, mỗi học kỳ đều có rất nhiều sinh viên bị ông bắt phải thi lại, hơn nữa nội dung bài giảng của ông rất nhiều không có trong sách, phải ghi chép hết sức cẩn thận mới được. Ngoài ra, thường thì mỗi tiết học ông đều điểm danh, có một số sinh viên các khóa trước từng nói, bắt kể bị ông điểm danh ba lần mà không có mặt, thì coi như đã thi trượt rồi.

“Câu hỏi này tôi mời một bạn sinh viên trả lời,” Thầy giáo Kế Toán Quốc Tế cúi đầu xuống, mở danh sách lớp ra, các sinh viên cúi đầu chờ đợi, “Doãn Đường Diêu.” Ánh mắt thầy giáo nhìn xuống lớp.

“Doãn Đường Diêu?” Tiểu Mễ quay xuống nhìn chỗ ngồi của Doãn Đường Diêu, cô cắn chặt môi, lông mày nhíu lại. Trịnh Hạo Dương cũng ngẩng đầu lên, anh nhìn Tiểu Mễ, ánh mắt buồn buồn.

Chỗ ngồi cuối lớp cạnh cửa sổ trống trải.

Một con chim sẻ bay đến, quay đầu về chỗ ngồi đó hót líu lo.

“Lại nghỉ học phải không?” Thầy giáo Kế Toán Quốc Tế không biểu cảm cầm bút lên định đánh dấu vào danh sách lớp, “Doãn Đường Diêu đã nghỉ học hai lần rồi.”

“Anh ấy bị bệnh!” Tiểu Mễ vội vàng đứng dậy, lo lắng “giải thích” với thầy giáo.

“Bị bệnh? Bệnh gì?”

“Cảm lạnh.” Đây là từ đầu tiên lóe lên trong đầu Tiểu Mễ.

“Cảm lạnh là có thể không đi học?”

“Sau đó bị sốt cao!”

“Bao nhiêu độ?”

“.....Ba mươi chín độ.” Tiểu Mễ đỏ mặt, dường như người bị sốt là cô chứ không phải Doãn Đường Diêu.

Thầy giáo nghi ngờ nhìn cô giây lát, rồi quay sang hỏi Thành Quyên đang ngồi bàn đầu: “Lớp trưởng, Doãn Đường Diêu có xin phép em nghỉ học không?”

Thành Quyên chầm chậm ngẩng đầu, cô liếc nhìn thấy Tiểu Mễ đang rất lo lắng, do dự một chút, cô nói nhỏ: “Vâng, có ạ.”

Thầy giáo gật đầu, rồi lấy bút sửa lại danh sách.

Tiểu Mễ thả lỏng người, trán cô lạnh toát, nhưng lại đầy mồ hôi. Không chịu được, cô lại ngược nhìn chỗ ngồi phía sau của Doãn Đường Diêu.

Con chim sẽ vỗ cánh bay đi.

Bàn học phủ một lớp bụi mỏng.

Anh đã ba ngày không đến lớp rồi.

*** **

Biệt thự nhà vườn màu trắng.

Hơi lạnh của làn gió mang theo cơn mưa nhỏ thổi bay rèm cửa, rèm cửa màu trắng nhẹ nhàng tung bay lên, trong căn phòng khách yên lặng không một tiếng động nhảy nhót. Một đoạn nhạc của điện thoại di động từ tầng hai vọng xuống, có chút vang lên, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng “Cộp” vang lên, có vẻ như bị ném mạnh xuống đất, tiếng nhạc im bặt.

Bùi Ưu ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, anh ngẩng đầu nhìn trần nhà, gượng cười xoa xoa mũi. Ba ngày trước Diêu nói là muốn giới thiệu một cô gái cho anh, kết quả là anh chờ hai tiếng trong quán cà phê cũng không thấy mặt mũi Diêu đâu, sau khi trở về, anh liền nghe cô Doãn nói là Diêu đóng chặt cửa phòng không chịu ra ngoài, bữa tối cũng không ra ăn. Đêm hôm đó, Diêu bắt đầu bị ốm, viện trưởng Nhiệm vội vàng đến, cô Doãn và viện trưởng Nhiệm sau khi trao đổi có vẻ rất lo lắng, hai ngày sau đó cô đều không đến công ty.

“Ưu.” Doãn Triệu Man đứng ngoài cửa sổ, bóng dáng của bà bị che khuất bởi chiếc rèm cửa đang tung bay, như khói như sương, da thịt như trong suốt, nếp nhăn nhỏ bé nơi khóe mắt như nước mùa thu. Giọng nói của bà nhẹ nhàng, cũng nhẹ như làn sương.

“Vâng, cô Doãn.” Bùi Ưu lễ phép, năm bà hai mươi lăm tuổi thì chồng mất, người đàn bà yếu đuối như vậy phải một mình gánh vác cả một tập đoàn khổng lồ, rất nhiều người sau lưng bà nói ra nói vào, nhưng mà bà mạnh mẽ đến hoàn hảo....

“Diêu dạo này làm sao vậy?”

“.....”

“Cháu là bạn thân nhất của nó, từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện nó đều nói cho cháu biết.” Doãn Triệu Man chăm chú nhìn anh.

“Vâng.....” Bùi Ưu cười gượng. Anh không có điều gì chắc chắn có thể nói cho cô Doãn.

“Là cô gái như thế nào?” Bùi Ưu giật mình ngẩng đầu lên.

“Diêu yêu rồi, phải không?” Doãn Triệu Mẫn thở dài. Cũng chỉ có tình yêu mới làm Diêu không quan tâm đến học hành chăm chỉ ngày nào cũng đi học, bữa tối đột nhiên thất thần, ngồi trên ghế sofa đột nhiên cười thành tiếng, buổi sáng trước khi ra khỏi cửa soi gương rất kỹ để xem quần áo đầu tóc có đẹp hay không.

“Cháu đã gặp con bé đó chưa, Ưu?”

“Chưa ạ.”

“Đã nghe nó nhắc đến chưa?”

Bùi Ưu do dự một chút: “Vâng.”

“Như thế nào?”

“Hình như là một cô gái rất dễ thương.” Bùi Ưu xoa xoa mũi, mỉm cười, “Nghe Diêu nói một số điều về cô ấy, cô gái ấy hình như thật sự rất dễ thương.”

“Dễ thương?.....” Doãn Triệu Man nhìn ra ngoài cửa sổ đầy mưa bụi.

Diêu là một đứa trẻ ngờ nghệch, lúc nhỏ nó thích một con mèo dễ thương, ngày nào cũng cho nó ăn, chờ nó ngủ xong mới đi ngủ. Sau đó con mèo không biết chạy đi đâu mất, Diêu đã khóc rất lâu, bệnh tim cũng là lúc đó lần đầu tiên xuất hiện, phải nằm viện hơn một tháng.

Cô bé đó cũng rất dễ thương à?

“Cô Doãn, cháu đi lên trên thăm Diêu một chút.” Bùi Ưu lo lắng đứng dậy, đây là lần đầu tiên bị bệnh sau phẫu thuật của Diêu, anh đáng nhẽ cho rằng sau phẫu thuật thay tim Diêu sẽ không bị bệnh nữa mới phải.

“Được.” Doãn Triệu Man nhẹ nhàng nói, “Hỏi nó muốn ăn gì, cô đi làm cho nó.”

Bùi Ưu đi lên tầng hai, anh đi đến cửa phòng của Diêu, anh đưa tay mở cửa, nhưng cửa bị khóa, anh gõ gõ cửa: “Diêu, là tôi đây.”

“Đi đi!” Trong phòng vọng ra một tiếng thét.

Bùi Ưu lại gõ cửa, nhẹ nhàng nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Chuyện buồn nhất định phải chia sẻ với bạn bè mới phải chứ.”

“Bảo cậu đi đi! Có nghe thấy không!”

“Diêu, có người đến tìm cậu này.” Bùi Ưu nhú mào, “Hoặc là cậu không muốn nói chuyện với tôi, muốn nói với cô ấy?”

Trong phòng đột nhiên im lặng kỳ quái.

“Này, Diêu, cô ấy nói là bạn học của cậu, nhất định phải vào gặp cậu.” Bùi Ưu dựa người vào tường, xoa mũi cười, “cô ấy bây giờ đang ngồi ở phòng khách nói chuyện với cô Doãn.”

Tiếp tục yên lặng. Sau đó—

“.....Ai vậy?” Qua một cánh cửa, giọng nói của Doãn Đường Diêu nghe có vẻ rất kỳ lạ “Hình như là.....Tiểu Mễ....gì đó.”

Cửa “bình” bị mở ra.

Doãn Đường Diêu đầu tóc rối bù, sắc mặt hằm hằm, anh trừng mắt nhìn Bùi Ưu, giọng bức tức: “Bảo cô ta đi đi, bảo cô ta rằng tôi không bao giờ muốn gặp lại cô ta!”

“Cậu tự nói với cô ấy đi,” Bùi Ưu thở dài, “lời nói làm tổn thương người khác như vậy tôi không nói được.”

Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn anh, bước nhanh ra cầu thang kiểu Pháp, cúi đầu nhìn xuống phòng khách. Phòng khách không có ai cả, chỉ có rèm cửa đang tung bay và bóng hình mẹ anh bên cửa sổ, làm gì có cô gái nào đến thăm!

“Cậu lừa tôi!” Anh tức giận quay lại hét lên, bởi vì sự lừa dối của Bùi Ưu, cũng bởi vì trong tim đột nhiên trào lên một sự thất vọng khó chịu đựng.

Bùi Ưu đi vào phòng ngủ, ngồi trên chiếc giường rộng rãi, nói với Doãn Đường Diêu đang đứng ngoài cửa gầm gừ tức giận: “Không phải là không muốn gặp cô ấy à? Quả nhiên không nhìn thấy cô ấy, sao lại trông như muốn đánh tôi vậy?”

Doãn Đường Diêu hằm hằm đi vào, ném người mình xuống ghế sofa, nghiêng mặt, nhắm mắt lại, một câu cũng không nói.

“Thất tình à? Bùi Ưu cười xoa xoa mũi. Chỉ có thất tình mới làm cho cho Diêu chán chường đến như vậy.”

“Muốn đánh nhau thì nói thẳng ra đi!” Âm thanh từ trong miệng Doãn Đường Diêu kèn kẹt phát ra.

“Thật là thất tình rồi,” Bùi Ưu lắc đầu, “Vì một đứa con gái, kể cả bạn bè cũng định đánh.”

“Cậu—!” Doãn Đường Diêu nắm chặt tay lại, “tôi không thất tình! Có nghe thấy không!”

“Được, được, không thất tình, chỉ là vì một cô gái mà đau khổ.” Bùi Ưu nhìn thấy sàn nhà thấy chiếc điện thoại di động bị văng pin ra, đưa tay ra nhặt lên, “Đau khổ đến mức giọng nói của cô ấy cũng không muốn nghe nữa à?”

“Bùi, Ưu.” Doãn Đường Diêu tức giận hai mắt đỏ rực, “Cậu như thế đã đủ chưa?”

Bùi Ưu lắp pin của di động vào,mở máy,sau đó,anh ngạc nhiên nhìn thấy trên màn hình có hơn hai mươi tin nhắn mới và mười mấy cuộc điện thoại lỡ.Kiểm tra kỹ,những tin nhắn và cuộc gọi đều của một người tên là—“Tiểu Mễ”.

Anh chăm chú nhìn Doãn Đường Diêu: “Tại sao không trả lời điện thoại của cô ấy?Cũng có thể là hiểu lầm không biết chừng.”

“Không phải.”

“Không phải hiểu lầm?”

“.....Ừ.” Hơi lạnh của cơn mưa bên ngoài tràn vào trong phòng,trên ghế sofa,Doãn Đường Diêu mặt không biểu cảm,chiếc khuyên kim cương trên mũi anh tối tối,cả người dường như bị nhốt trong bóng hình của chính mình.Trong lòng anh như lửa đốt,ngón tay anh nắm chặt,khuôn mặt lạnh lùng.

Anh trở trối đứng đó. Ánh nắng làm cho bóng hình anh trải dài trên mặt đất. Anh lạnh lùng nhìn cô.

“Nếu như cô đi với nó,thì đừng có nhìn mặt tôi nữa.”

Giọng nói của anh lạnh hơn lưỡi dao.

Nhưng mà——

Cô vẫn đi cùng thằng đó

.....

Không phải hiểu lầm,cũng không cần phải giải thích.Trước mặt anh,cô lại bước đi cùng người con trai khác,thậm chí cũng không quay mặt lại để nhìn anh.

Khuôn mặt Doãn Đường Diêu nhợt nhạt.

Anh hít một hơi dài,được,cô đã chọn đi với thằng đó,thì đừng có nói chuyện với tôi nữa,tại sao lại còn gọi điện thoại đến! Ngay lúc đó,tiếng nhạc của di động vang lên!

Bùi Ưu cúi đầu nhìn,không nhìn được cười,tên người gọi hiện lên vẫn là“Tiểu Mễ.”

“Tắt máy đi!” Doãn Đường Diêu vung tay định giật lại chiếc điện thoại!

*** **

Trong ký túc,Tiểu Mễ im lặng chờ đợi tiếng chuông điện thoại.

Anh ấy vẫn tức giận à?

Không trả lời tin nhắn của cô,không trả lời điện thoại,có lẽ anh ấy thật sự tức giận rồi.Hôm đó bị Trịnh Hạo Dương kéo ra khỏi lớp học,cô nhìn thấy vẻ mặt tức giận xen lẫn thất vọng của Doãn Đường Diêu.

Tiếng chuông chờ điện thoại vẫn tiếp tục vang lên.

Đây là cuộc gọi thứ ba mươi,bốn mươi trong ba ngày của cô.Cô biết rằng Doãn Đường Diêu sẽ không nghe máy,nhưng mà,cô vẫn muốn gọi cho anh,chỉ cần nghe thấy tiếng chuông chờ cũng được,nghe thấy anh tắt máy,cũng giống hệt như đang ở bên cạnh anh.....

“Alo.” Trong điện thoại đột nhiên phát một giọng con trai dễ nghe.

“.....”Tiểu Mễ đã quen với việc điện thoại bị ngắt,đột ngột có người trả lời,trong giây lát cô không nghĩ ra phải nói gì,ngơ ngác bên đầu dây.

“Xin chào,có phải Tiểu Mễ không?”Giọng nói bên đầu dây dịu dàng nhẫn nại,“Tôi là bạn của Diêu.”

Giống như một tiếng sét ngang tai!Cô như bị ù tai!Giọng nói đó.....giọng nói đó.....cô cố gắng nghe rõ ràng giọng nói đó,ngơ ngác trả lời:“Vâng,chào anh,tôi là Tiểu Mễ.”

“Cô tìm Diêu có chuyện gì không?”

“Anh ấy....anh ấy ba ngày rồi không đi học,tôi muốn biết....”Tiểu Mễ nói giọng có chút hoảng loạn,bởi vì,không biết có phải do điện thoại không thể hiện giọng nói chính xác hay không làm cho cô cảm giác giọng nói trong điện thoại quá đỗi quen thuộc.

Thật sự rất quen thuộc.....quen thuộc như hơi thở của cô,quen thuộc đến mức có nằm mơ cô cũng không thể quên được.....

“Điều bị ốm,cho nên không đi được.”Trong giọng nói có tiếng cười,giống như ánh nắng đầu mùa hè chiếu qua vòm lá thơm ngát,nhẹ nhàng chiếu xuống đất.“Tôi thay Điều cảm ơn sự quan tâm của cô.”

“.....”

“A lô?”

“.....”

“Tiểu Mễ,vẫn nghe máy chứ?”Một câu hỏi quan tâm.

Cô gắng sức lắc đầu,không,không thể như thế được,nhất định là điện thoại có vấn đề nên cô mới nghe lầm.Cô không thể nghe thấy giọng nói của Dục,đây là một việc hoàn toàn không thể xảy ra!

Cô hít thở sâu,nói:“.....vâng,tôi đang....xin lỗi,có thể hỏi một câu được không?”

“Được.”

“Có thể cho tôi biết địa chỉ của Doãn Đường Điều không?Tôi....”thực ra là Doãn Đường Điều bị bệnh,không biết có nặng không,lúc nào có thể đi học lại được,anh không muốn trả lời điện thoại của cô,cho nên,cô chỉ còn cách này thôi. Giọng nói mỉm cười:“Được,tôi cho cô biết.”

Anh nói cho cô địa chỉ chi tiết,sau đó nói,“nhưng mà——”

“Sao vậy?”

“Cô không định bây giờ sẽ đến chứ?”

“Tôi.....”Tiểu Mễ cắn chặt môi,cô định nói chuyện xong điện thoại sẽ đi.

“Ngoài trời đang mưa,đợi mưa dứt hay đến nhé,nếu không bị ngấm nước mưa có thể bị cảm lạnh.Đợi mưa dứt cô hãy đến,tôi cũng đi khuyên Điều một chút,để cậu ta bớt tức giận đi.Được không?”

“....Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”Trong giọng nói có nụ cười dịu dàng,“đúng rồi,Điều hơi ngượng,có hiểu lắm gì thì phiền cô nói chuyện với cậu ta.Cậu ta rất thích cô,nhắc đến cô với tôi,nói là cô là một cô gái rất dễ thương.....” Vẫn chưa nói xong,trong điện thoại vang lên một tiếng hét ghê người——

“Im miệng lại!!” Tiếng nói rất to,tai của Tiểu Mễ ù lên.Cô không cần nghĩ cũng biết,người nổi giận đó chính là Doãn Đường Điều.

Âm thanh giành giật diễn ra một hồi,cô cắn môi chờ đợi,đến khi nghe thấy hình như có người đã giành được điện thoại.

“Là anh à?Em là Tiểu Mễ!” Cô lo lắng nói,hy vọng Doãn Đường Điều sẽ không nhanh chóng tắt máy.

Một tiếng chữ thê vang lên.

“Anh bị ốm à?Đã đỡ chút nào chưa?”

“mẹ kiếp!” Có thể mắng người và đánh nhau,như thế bệnh tình có lẽ đỡ hơn nhiều rồi.Tiểu Mễ nhẹ giọng,sau đó,cô dịu dàng:“xin lỗi,hôm đó em thực ra không muốn đi với anh ta.”

“Im miệng!Tôi đã nói là tôi mãi mãi không muốn nghe giọng nói của cô nữa!”

“Nhưng mà anh đã nghe thấy rồi còn gì.”

“Cô——!” Cô cố gắng mỉm cười nói,“anh vẫn còn giận à?”

“....”

“Phải làm thế nào thì mới hết giận đây?” Cô có thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần anh vui, chỉ cần cô có thể ở bên cạnh anh.

“....Muốn chết à! Tôi nói rồi, tôi không bao giờ muốn nghe giọng nói của cô nữa!” Nói xong, một tiếng đập, giống như tiếng điện thoại bị ném vỡ vang lên, sau đó là tiếng “bíp bíp” vang lên.

Tiểu Mễ nhìn điện thoại ngơ ngác.

*** **

Ngày hôm sau, mưa đã ngừng.

Mùa hè là như vậy, mỗi lần sau khi có một trận mưa, là thời tiết lại trở nên nóng hơn. Mặt trời trên không trung chiếu ánh nắng gay gắt xuống, cây cối dường như cũng đang phát sáng theo, trong làn cây vắng vắng lên tiếng ve kêu, con đường hai bên là biệt thự hoa đang nở rộ.

Buổi chiều, làn gió thổi đến dường như mang theo hơi nóng. Đường núi được làm rộng rãi, nhưng người đi bộ rất thưa thớt, xe cộ cũng không nhiều.

Chỉ có một mình Tiểu Mễ bước đi.

Xe buýt đi đến chân núi là dừng lại, nghe nói những người sống trong những khu biệt thự này đều có xe ô tô riêng. Trên con đường này đi bộ đã bốn mươi phút, lưng cô ướt đầm mồ hôi. Có lẽ sắp đến nơi rồi, giọng nói trong điện thoại nói cho cô biết, Doãn Đường Diêu sống ở biệt thự màu trắng đằng xa. Cô đã có thể nhìn thấy tòa nhà màu trắng rồi. Dưới ánh nắng và bên những hàng cây, tòa nhà hiện lên trông rất sang trọng và cao quý. Lau mồ hôi trên trán, cô tiếp tục đi lên trên núi, đưa tay che ánh nắng chói chang đang chiếu vào mặt, hít thở không khí trong lành trên núi. Đi vòng qua con đường núi, phía trước mặt có một chiếc xe đua màu trắng. Bóng cây và ánh nắng chiếu lên chiếc xe, màu trắng lịch sự chứ không phải phô trương. Tốc độ xe đi không phải rất nhanh, chiếc xe bình thản đi đến.

Chiếc BMW màu trắng đi đến bên cạnh Tiểu Mễ. Một tiếng nhạc từ trong xe vang ra, âm thanh đẹp dễ mềm mại, theo gió bay ngang qua tai cô.

Cô đột nhiên kinh hồn—

Bài hát đó.....

Là bài hát mà Dục từ cấp hai đã rất thích nghe, mỗi khi nghe làm bài tập hoặc trước khi ngủ, anh đều thích bật lên.

Chiếc xe BMW màu trắng chậm chậm đi qua người cô.

Cô kinh hãi quay đầu nhìn— Trong xe, dường như có một bóng dáng quen thuộc, làn môi chứa nụ cười dịu dàng, mái tóc sạch sẽ, chiếc mũi thẳng, đường nét thanh lịch.....

Ánh nắng gay gắt.....!

Tiếng ve riu rít kêu, hơi nóng từ mặt đất bốc lên có thể khiến người ta ngất lịm, trước mặt cô một trận đen, một trận đỏ, trong đầu dường như muốn nổ tung ra!

Chiếc xe BMW màu trắng chạy qua.

BMW màu trắng chạy qua Tiểu Mễ đang rất mệt mỏi.

Khi cô đã cố gắng áp chế được sự mệt mỏi vì chóng mặt, muốn nhìn lại rõ ràng xem người trong xe rốt cuộc là ai—

Cuối con đường núi chỉ còn lại lưu lại một chút bóng dáng màu trắng.

Gió, thổi qua vòm cây, trời đất yên tĩnh chỉ còn lại một mình cô chạy rất nhanh. Cô muốn đuổi theo.

Nhưng mà, cô chỉ có thể đứng nhìn như một pho tượng gỗ.

Cô muốn gọi to cái tên đó.

Nhưng mà,tiếng nói trong cổ họng cô “kha kha” dường như vang lên chỉ một giây sau là sẽ ho ra máu.

BMW màu trắng hoàn toàn biến mất.

Cô nhắm mắt lại,đôi chân mỏi nhừ,đột nhiên chút sức lực cuối cùng cũng bị lấy đi mất,cô ngồi xuống đất,gục mặt xuống gối.

Con đường núi yên lặng.

Vắng vẻ không một bóng người,cây lá nhẹ nhàng lay động,ve sầu vẫn kêu râm ran,ánh nắng nhức mắt mà chói mắt.

Đôi vai của Tiểu Mễ chậm chậm vươn lên.

Trên núi,bóng dáng nhỏ bé của cô giống như một đứa trẻ bị lạc đường.

Ánh nắng đang dần dần tắt.

Con đường núi dần dần được phủ một màu đỏ của chiều muộn.

Xe cộ trên đường có vẻ đông đúc hơn,còn cô vẫn cô độc ven đường.Mỗi một chiếc xe đi qua người cô đều phải ấn còi,còn cô dường như không nghe thấy,trong thế giới của cô dường như không còn bất cứ âm thanh nào.

Không biết đi qua bao nhiêu người.

Khi mặt trời dường như hoàn toàn lặn xuống sau núi. Một giọng nói tức giận vang lên trước mặt cô—

“Tại sao cô lại ở đây!”

12. Chương 07 Part 1

Chương 7

Con đường núi cô đơn,hai bên đường là những hàng cây xanh mướt,gió thổi qua lá cây,tiếng kêu xào xạc,hơi nóng của buổi chiều dường như đã giảm đi một chút.

Màu đỏ của mặt trời chiều muộn ôm trọn cả đất trời,Doãn Đường Diêu đứng trong ánh nắng,mái tóc màu hạt dẻ ngang ngang,nhưng lại được ánh nắng chiều muộn chiếu thành vẻ dịu dàng.

“Cô đến đây làm gì?!” Giọng nói anh hung tợn,trong mắt đầy hỏa khí. Tiểu Mễ ngơ ngác ngồi trên mặt đất,đầu gối cô chậm chậm đứng thẳng lên,khuôn mặt rạng rỡ,trong đôi mắt đen láy dường như có sương mù,cô yên lặng nhìn anh,đôi mắt không nhấp nháy,có chút thất thần,có chút trống rỗng,dường như nghe không hiểu anh nói cái gì.

“Tôi hỏi cô đến đây làm gì?!” Doãn Đường Diêu hét lên,tức giận nắm chặt bàn tay.

Đã nói không muốn gặp cô,nhưng cô lại vẫn cứ đến,từ cửa sổ phòng ngủ nhìn thấy bóng dáng đi bộ của cô trên con đường núi,lúc đầu anh định không mở cửa cho cô,kể cả cô có đợi bao nhiêu lâu trước cửa cũng không cho cô vào,nhưng mà,cô lại đột nhiên không đi nữa,như người mất hồn ngồi bên đường,cúi mặt ôm chặt đầu gối không biết có phải đang khóc hay không,anh vẫn không thèm quan tâm,tuy nhiên,cô lại ngồi đó hai giờ liền!

Cô ta đang giở trò gì đây?!

Doãn Đường Diêu nắm chặt vai cô,kéo cô dậy,trừng mắt nhìn: “Này!Nói đi chứ!”

Bị anh cầm vai lắc mạnh,Tiểu Mễ dường như dần dần tỉnh lại,cô lắc đầu,cố gắng để bản thân tỉnh giấc lại khỏi ảo ảnh vừa rồi.

Điều đó là không thể, đó là cô bị ảo giác, trước đây cô cũng thường nhìn nhầm, cố gắng hết sức chạy theo, nhưng rồi lại phát hiện ra đó là một ảo giác đáng buồn cười!

Còn Doãn Đường Diêu đứng trước mặt cô.....

Mặc dù có chút hung dữ, có chút trẻ con, có chút vụng về, có chút thích bắt nạt cô, nhưng mà, cô có thể cảm thấy hơi ấm từ hơi thở của anh, có thể cảm thấy sự quan tâm sâu sắc từ trong ánh mắt của anh, dường như cũng có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim anh.

Lá cây trong làn gió của hoàng hôn xào xạc kêu.

Lại là ảo giác à? Cô dường như thật sự có thể nghe thấy tiếng trái tim đập, nhịp tim dịu dàng hơn cả làn gió nhẹ trong buổi hoàng hôn.....

“.....Anh bị ốm à?” Hít một hơi, ánh mắt cô không còn thất thần nữa, quan tâm nhìn anh.

“Không.”

“Đỡ hơn chút nào chưa? Là cảm cúm? Sốt? Đau bụng? Hay là dạ dày không khỏe?”

“Tôi không bị ốm! Cô nghe không hiểu à!”

Cô dường như thật sự nghe không hiểu, cô đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trán anh.

Bàn tay cô rất lạnh, giống hệt như bông tuyết rơi đầu mùa đông, bông tuyết bay vào trong người Doãn Đường Diêu, lạnh lạnh, làm anh giật mình.

“Này, hình như không bị sốt.” Tiểu Mễ nở nụ cười, nụ cười rất nhẹ, cũng nhẹ như một bông hoa tuyết, “xin lỗi, anh luôn nói là không bị bệnh, cho nên em không tin lắm.”

Doãn Đường Diêu cau có: “Tôi hỏi cô đến đây làm gì?!”

“Nhưng mà, hình như anh gầy đi một chút, sắc mặt cũng nhợt nhạt đi một chút,” Cô chăm chú nhìn anh, nghi ngờ nói, “Hay là có chỗ nào khác không thoải mái?”

“Mễ—Ái—!”

“Có phải là.....tim.....” Cô hốt hoảng mở to mắt, sợ hãi vì ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu, “Có phải là tim có vấn đề không?!”

“Có phải cô mãi mãi nghe không hiểu lời tôi nói!” Doãn Đường Diêu giận dữ hét lên với cô, “Tôi nói tôi không bị bệnh! Tôi nói là tôi không muốn nghe thấy giọng nói của cô nữa, đừng có gặp tôi nữa! Cô hoàn toàn không hiểu à?! Cô là con ngốc à?!”

Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn anh.

Ánh nắng hoàng hôn đỏ rực khắp nơi, con đường núi được bao phủ bởi một màu đỏ rực rỡ của buổi chiều tàn, cây cối hai bên đường trong làn gió nhẹ buổi tối xào xạc kêu, lá cây trong ánh nắng dịu dàng hình như say muốn đi ngủ rồi.

Một lúc lâu, đứng trước mặt anh, cô gật đầu nói: “Vâng, nghe không hiểu.”

Câu trả lời thật là rõ ràng dứt khoát, Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô, không biết là có cảm tình hay là cuốn cười, giống hệt như một quả bóng bị gió thổi đột nhiên bị kim châm vào.

Cô cười khổ sở nói với anh: “Bởi vì em không định làm theo lời anh nói, cho nên, cứ coi như hoàn toàn nghe không hiểu là xong.”

“Có!”

“Muốn nói chuyện với anh, muốn lại nhìn thấy anh, muốn ở bên cạnh anh, muốn nhìn thấy anh cười, nhìn thấy anh vui, cho nên những lời nói đó của anh em cứ coi như hoàn toàn không hiểu.”

Ánh mắt trắng đen rõ ràng giống như dòng suối trong vắt, nụ cười trên môi cô có một chút run run, tuy nhiên vẫn nhìn thẳng vào anh, ánh mắt không nhấp nháy.

Doãn Đường Diêu nổi cáu. “Mẹ kiếp,cô coi mình là cái quái gì mà muốn làm gì thì làm!”

“Tôi nói không muốn gặp cô là không muốn gặp cô!”

Cô yên lặng cười một lúc.

“.....À.” Cúi đầu xuống,cô lấy từ trong túi xách của mình ra một quyển vở da mềm,cầm tay anh lên,đặt quyển vở vào trong lòng bàn tay anh:“đây là vở ghi toàn bộ bài học mấy hôm nay và một số tài liệu ôn tập,nửa tháng nữa là thi rồi,anh phải chú ý ôn tập mới được.”

Anh trừng mắt nhìn quyển vở,bàn tay nắm chặt lại,quyển vở dường như đang bị bóp nát.”

“Đừng!” Cô nhảy dựng lên,giống hệt như một con khỉ treo trên tay anh,dùng sức kéo,ôm chặt cánh tay của anh vào lòng,“Năn nỉ anh đấy,đừng như vậy,những nội dung này phải mất cả một buổi tối mới làm xong!Anh nhìn quãng thâm trên mắt em,có phải rất giống con gấu trúc không?Năn nỉ anh,nếu như lại thức thêm một đêm nữa là em sẽ bị bệnh đấy!”

“Cô là con cóc?!”

“.....Hả?”

“Quyển vở có vứt đi cũng không bị nát!Cô căng thẳng như thế làm gì!”

“.....hả.....đúng rồi,ha ha.” Cô xấu hổ cúi đầu,buông tay anh ra.

Khuôn mặt anh không biểu cảm:“Có lẽ nên xé nát nó ra mới phải.”

Nói rồi,hai tay anh cầm quyển vở lên,chỉ cần dùng sức.....

“Em sẽ về!” Tiểu Mễ hét lên,đôi tay giữ chặt tay anh lại,liên tục hét:“Em sẽ lập tức biến mất,anh đừng xé nó!”

Doãn Đường Diêu lạnh lùng:“Kể cả tôi xé nát nó,cô chép lại một lần nữa cũng được mà.”

Thì ra,cái mà cô gọi là tốt với anh,cũng có thể cảm thấy thức đêm rất khổ sở.

“Nhưng mà,như vậy anh sẽ phải đọc quyển vở này chậm mất một ngày.”

“....”

“Hôm nay em về đây,ngày mai sẽ đến thăm anh,ngày kia cũng sẽ đến thăm anh,ở trường không biết chừng cũng có thể gặp anh.Nhưng mà,nếu như tối nay anh có thể đọc quyển vở này có lẽ sẽ nhớ thêm được một số kiến thức.”

Nụ cười cô dễ thương,đôi mắt cong cong,“hơn nữa,buổi tối em cũng sẽ có thời gian chuẩn bị thêm một số tài liệu ôn tập mới.”

Trong buổi hoàng hôn.

Con đường núi chỉ có anh và cô.

Anh trừng mắt nhìn cô,dáng người cao lớn có chút gượng gạo.Không biết tại sao,khi anh đối diện với cô hình như rất nhiều lúc là trừng mắt nhìn cô,ngoài điều đó ra,anh ngốc nghếch không nghĩ ra còn biểu cảm nào khác cho phù hợp. Bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt đôi tay to lớn của anh.

Đôi tay anh có chút nóng bỏng.

Bàn tay cô lạnh lẽo như làn mưa tối hôm qua.

Tiểu Mễ buông tay anh,xấu hổ vuốt vuốt tóc,ho lên một tiếng,nói với anh:“Thế.....em đi về đây,anh nhất định phải xem quyển vở này đấy nhé!”

Nói xong,cô đeo túi xách lên,quay người chuẩn bị bước đi.

Anh trừng mắt nhìn bóng dáng của cô,mắt nhìn cô càng đi càng xa.

“Này!Đứng lại!” Doãn Đường Diêu hét lên,tổ vể bực bội.

Lần này cô rất nghe lời,ngoan ngoãn đứng lại,quay người nhìn anh: “Sao vậy.”

“Cô——”

“....” Cô chăm chú nhìn anh.

“Cô đến chỉ vì quyển vở này?!”

“Hả,không phải.”

“Thế thì tại sao?”

“Em còn muốn biết bệnh tình của anh thế nào rồi.”

“Đã nói với cô là tôi không có bệnh!!”

“....À.” Giống như người say luôn nói rằng mình không say,người điên nói rằng mình không điên,Tiểu Mễ thậm thụt nghĩ.

“Còn gì nữa không?!” Doãn Đường Diêu hung dữ nhìn cô.

“Còn gì nữa?....” Cô vuốt vuốt tóc,nghe giấy lát,sau đó khuôn mặt đỏ lên một chút,“Còn nữa là...mấy ngày rồi không nhìn thấy anh,em....”

“Còn gì nữa?!” Anh ngắt lời cô,tiếp tục chất vấn.

Cô tròn tròn mắt,ngơ ngác nhìn anh:“.....hết rồi.”

“Muốn chết à!Còn gì nữa?!”

“....Cái đó.....còn gì nữa đây?”

“Nghĩ đi!”

“....” Khổ sở nghĩ.....

“Nói đi!”

Cô khổ sở vuốt vuốt tóc:“Còn gì nữa,anh nói cho em biết được không?” Thật sự không nghĩ ra còn gì nữa.

Trộm nhìn anh,wow,dáng vẻ anh thật đáng sợ,ánh mắt hình như đang phun lửa,hình như tức giận đến mức ngay sau đó sẽ định đánh cho cô một trận.

“Mễ—Ái—!” Lại nữa rồi,mỗi khi anh nổi điên là cả tên cả họ của cô đều lòi ra,cô lùi lại một bước.

“Ha ha,xin lỗi,em lúc này đầu óc có chút trục trặc....năn nỉ....anh nhắc nhở cho em biết được không?Một chút chút là được....”

Tiểu Mễ cười,trước ánh mắt đáng sợ của anh cô lại lùi lại một bước. Doãn Đường Diêu hít sâu,muốn kiềm chế cơn giận,nhưng mà khi anh mở miệng ra lại là tiếng hét—

“Nó là ai?!”

“Ai?”

“Thằng đó là—ai—?!” Thật sự muốn giết chết cô ta,giết chết cô ta!

“À,anh nói Hạo Dương phải không?”

“.....” Hạo Dương....gọi thật thân mật,trái tim Doãn Đường Diêu đột nhiên như co thắt lại.

Cô cẩn thận thăm dò anh,nhẹ nhàng nói:“Anh ghen à?”

Sắc mặt anh có vẻ không thoải mái.

“Mẹ kiếp!Ai ghen chứ!”

“Ha ha,em nghĩ là anh sẽ không ngốc như vậy chứ.”

Doãn Đường Diêu trừng mắt, anh hít thở sâu, nắm chặt tay, quyển vở trong tay đang kêu “sột soạt”, nếu như đó là cổ của cô thì đã bị đứt cả chục lần rồi!

Tiểu Mễ mỉm cười: “Trịnh Hạo Dương là hàng xóm của em, em và anh ấy từ nhỏ đã quen biết nhau, hơn nữa luôn luôn là bạn học, cho nên có vẻ thân thuộc, chỉ vậy thôi.”

“Nó thích cô.” Ánh mắt thẳng đó nhìn cô, hình như sẽ nuốt mất cô, khát vọng chiếm hữu mạnh mẽ đó hình như trong bán kính năm mươi mét đều có thể cảm nhận thấy.

“....Vâng.”

“Cô biết?” Doãn Đường Diêu trợn mắt.

“Vâng.”

“Thế cô——” Thế cô còn để cho nó tiếp cận cô, thế cô còn để nó dùng ánh mắt đó nhìn cô, thế cô còn để cho nó nắm tay cô bước đi trước mặt tôi! Doãn Đường Diêu có vẻ đau đớn.

“Cho nên, nếu như em thích anh ta, em sẽ không đến Thánh Du, cho nên, nếu như mười mấy năm không thể thích anh ta, thế thì sẽ không thể đột nhiên thay đổi, cho nên, nếu như bởi vì anh ta mà tức giận, thì anh là một thằng ngốc.” Giọng nói cô rất nhẹ, nụ cười cũng rất nhẹ, ánh mắt nhìn anh, hình như anh thật sự là thằng ngốc số một thiên hạ.

Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô.

Tiểu Mễ an ủi: “Còn giận à?”

Doãn Đường Diêu tiếp tục trừng mắt nhìn cô.

Tiểu Mễ vuốt vuốt tóc, cũng trừng mắt nhìn anh: “Thế thì anh tiếp tục giận đi, em về đây.” Quay người, cô đeo túi xách lên vẫy vẫy tay, cười nói, “Bye bye, nhớ buổi tối xem quyển vở nhé.”

Ánh nắng chiều muộn như say.

Tiểu Mễ đã đi xa rồi.

Doãn Đường Diêu cúi đầu xuống, mở quyển vở đã nhàu nát ra, nét chữ trong đó rất đẹp, mỗi nét chữ đều viết rất cẩn thận, hình như người viết sợ người đọc nhìn không rõ ràng.

Quyển vở lật đến trang cuối.

Giữa trang có một hàng chữ— “Nhất định phải nghiêm túc xem nhé, nếu không thi không đỗ sẽ rất ngốc rất ngốc, em sẽ cười anh đấy!”

Đáng ghét! Muốn chết à! Doãn Đường Diêu “bóp” đóng quyển vở lại, tức giận ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy bóng dáng mặc váy trắng của Tiểu Mễ dần dần mất hút dưới con đường. Bầu trời đầy ánh nắng đỏ rực, bóng dáng của cô đột nhiên trong suốt, trong suốt như ở phía sau có một đôi cánh của thiên sứ.

Buổi sáng.

Cửa lớp học bị một bàn chân đá vào!

Tiếng động mạnh làm cho các sinh viên lớp 2 Kinh Tế Ngoại Thương đều ngẩng đầu nhìn ra phía cửa lớp. Hừ, thực ra không cần nhìn, nhắm mắt lại cũng biết là kẻ đó chính là Doãn Đường Diêu.

Cánh cửa lật qua lật lại, vang lên tiếng “cách cách cách” đáng thương. Nhưng mà đôi tai Doãn Đường Diêu làm sao có thể nghe thấy, anh đang đeo earphone nghe nhạc, tìm đến chỗ ngồi phía cuối lớp.

“bộp—!”

Quyển vở vút xuống trước mặt Tiểu Mễ, làm cô giật mình. Cô ngẩng đầu lên, nhìn Doãn Đường Diêu, trên khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ: “A, anh đến rồi, em nghĩ là mấy hôm nữa anh mới đến.”

Doãn Đường Diêu không lộ biểu cảm ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh cô: “Ở nhà rất chán.”

“Quyển vở đã xem xong chưa?”

“Chưa.”

“.....Chưa?” Cô mở to miệng, “Tại sao lại không xem?”

“Vớ vẩn, cô bảo tôi xem thì tôi phải xem à,” Anh trừng mắt nhìn cô, “Tôi cứ không xem đấy!”

“Sẽ thi trượt đó, anh đã thi trượt ba môn rồi.....” Cô than thở, để thêm một môn thi trượt nữa thì sẽ không lấy được bằng tốt nghiệp đâu.

“Tôi không quan tâm.”

“Nhưng mà.....”

“Ai quan tâm thì tự nghĩ cách đi.” Doãn Đường Diêu gục mặt xuống bàn bắt đầu ngủ.

Con lợn

Đồ gỗ

Dở hơi

13. Chương 07 Part 2

Tiểu Mễ tức không thể lấy chân đá vào anh ta, tức chết đi được, hẳn biết điểm yếu của cô? Đúng rồi, cô rất quan tâm, cô không muốn anh thi trượt sau đó bị người khác cười, nhưng mà đáng về nhỡ như đó của anh thật đáng ghét!

“Này, đừng ngủ nữa!” Cô dùng sức đẩy mạnh người anh.

“Muốn chết à!”

“Anh không thể thi trượt,” Cô trộm nhìn anh, như thế muốn ngủ thì đừng đi học nữa. “Từ hôm nay anh phải bắt đầu ôn bài, phải chăm chú nghe giảng!”

“Cô thật lắm chuyện!” Doãn Đường Diêu tức giận ngẩng đầu lên, cô đến trường là cô phải vui chứ, thật lắm điều.

“Em rất lắm chuyện,” Cô buồn bã, “Anh mà thật sự thi trượt thì làm thế nào...”

“Thế thì có làm sao, vẫn lấy được bằng tốt nghiệp, vẫn vào được công ty nhà tôi.” Anh lạnh lùng, chẳng có khác biệt nào cả.

“Không được!”

“.....?” “Như thế anh sẽ bị chê cười, sẽ bị người ta nói là vì mẹ mà được vào công ty, người ta sẽ cười sau lưng anh.”

“tôi không quan tâm.” Anh lạnh lùng. Cô nhầm rồi, không có ai dám cười anh, ít nhất là trước mặt anh tất cả mọi người đều rất tôn kính anh, thế giới này đã yên định như vậy rồi.

“Em quan tâm!” Tiểu Mễ cắn chặt môi, nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh phải là người xuất sắc nhất.” Từ nhỏ đến lớn, anh luôn giỏi giang làm cho mọi người phải ngưỡng mộ.

Doãn Đường Diêu lười biếng nhìn cô: “Tùy cô, ai quan tâm thì đi mà cố gắng.” Nói rồi, anh lại gục mặt xuống bàn để ngủ.

”Này

~“Cô tiếp tục dùng sức đẩy anh,” đừng ngủ nữa, kể cả em có cố gắng hơn nữa, một con lợn cũng không thể thi đỗ được.”

“Cốp—!” Một cái gõ mạnh vào trán cô!

Doãn Đường Diêu sắc mặt đầy vẻ u ám: “Gần đây càng ngày càng khoa trương rồi đấy.” Mẹ kiếp, thật là đã xơi tái anh rồi đúng không!

“Đâu có....” Cô đau đớn xoa trán, uất ức nói: “Em sẽ cố gắng giúp anh thi đỗ, nhưng mà anh cũng phải đóng góp một phần chứ, sao lại như vậy....”

“Muốn chết!” Anh giơ tay lên uy hiếp.

“Ha ha,” Cô nắm chặt cánh tay anh, nở một nụ cười dễ thương, “năn nỉ anh đấy, hợp tác một chút đi, không vất vả lắm đâu, rất dễ thi đỗ mà.”

“Có lợi gì không?”

“Hả?”

“Tôi hỏi cô có lợi gì đây, nếu không thì tại sao phải hợp tác?” Đang nói, Doãn Đường Diêu đột nhiên nhận ra một ánh mắt u ám, anh ngẩng đầu nhìn ánh mắt đó, cách một đoạn, Doãn Đường Diêu và Trịnh Hạo Dương đang trừng mắt nhìn nhau.

“Lợi là anh sẽ có thể thi đỗ mà, ha ha.”

“Không đủ.”

“Hả?....” Tiểu Mễ há miệng.

Doãn Đường Diêu đột nhiên cúi đầu xuống, hôn lên làn môi đang kinh ngạc của cô, nụ hôn đó thời gian rất ngắn nhưng mang theo mùi vị của sự thị uy.

“Anh—!” Cô hoang mang đẩy anh ra, nhìn trước nhìn sau. Phù, may mà ngồi bàn cuối, các bạn trong lớp đều không nhìn thấy. Ngoại trừ.... ngoại trừ Trịnh Hạo Dương, anh im lặng nhìn cô, ánh mắt đau đớn, anh, hình như đã nhìn thấy tất cả.

“Kể cả hôn cũng chưa đủ.” Doãn Đường Diêu kéo mặt cô quay lại về phía mình, để cô chỉ có thể nhìn anh, “Tôi muốn quà tặng.”

“Hả.....? Quà tặng?” Cô ngơ ngác nghe, trong giây lát quên mất Trịnh Hạo Dương.

“Nếu như thi đỗ, cô phải mua quà cho tôi, đồng ý không?”

“À,” Cô vuốt vuốt tóc, cũng được, chỉ cần anh thi đỗ là được, “anh muốn cái gì?”

“Không biết.”

“Không biết?!” Cô tròn tròn mắt, “Thế em tặng anh cái gì đây?”

“Vớ vẩn! Nếu như biết trước là cái gì thì còn ý nghĩa gì nữa!”

Anh tức tối, trừng mắt nhìn cô, “chỉ cần cô nhớ là được.”

“À, ha ha.” Cô xấu hổ cười: “được thôi, em đồng ý.”

“Ừ.” Doãn Đường Diêu lại gục mặt xuống bàn ngủ. “Sao anh lại ngủ nữa thế? Vừa rồi không phải nói là....” Cô ngơ ngác nó, con.....con lợn này.

“Dù sao cũng chỉ cần thi đỗ là được mà, đừng nhiều chuyện nữa!”

“Nhưng mà....”

“Im miệng, cô nói nữa là môn nào tôi cũng để giấy trắng cho cô xem!”

Tiểu Mễ cười gượng, Mẹ ơi, đây là thế giới nào vậy, rõ ràng là sợ anh thi trượt chứ không phải cô thi trượt. Cứ như vậy, cả một buổi sáng, anh cứ ngủ gục, cô không nhịn được nghi ngờ sự đồng ý của anh chỉ là kế hoãn binh mà thôi.

Nhưng mà, thực tế chứng minh là Tiểu Mễ đã sai.

Những ngày tiếp theo, Doãn Đường Diêu lại thật sự bắt đầu “học” rồi! Anh ngày nào cũng đi học, mặc dù thời gian ngủ nhiều hơn thời gian nghe giảng, anh ngày nào cũng cùng cô lên thư viện, mặc dù tiếng ngáy của anh luôn làm các sinh viên khác quay mặt lại khó chịu, ngày nào anh cũng để cô chỉ bảo học tập, mặc dù không chịu xem vở ghi và sách, chỉ đồng ý nghe tiếng nói của cô, cả một buổi tối nói hết cả nước bọt, còn anh vẫn là một bộ mặt buồn ngủ.

Anh ta thật sự là một con lợn đầu thai!

Tiểu Mễ đã n lần hận không thể nắm tóc anh đá cho mấy cái, ngủ! ngủ! ngủ! tại sao lại cứ ngủ như vậy!

Nhưng mà—

Anh ngủ thật ngon, đôi môi mím lại, gục mặt xuống bàn ngủ giống như một đứa trẻ.

Đang mất hồn nhìn Doãn Đường Diêu ngủ ngon, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt đang nhìn mình.

Cô sững người quay mặt lại.

À, vẫn là Trịnh Hạo Dương.

Anh vẫn luôn luôn như vậy, thường xuất hiện ở những nơi cô thường đến, dùng ánh mắt lạnh lẽo đó theo dõi cô.

Tiểu Mễ cúi xuống, cố gắng không để tâm đến sự bất an trong lòng, đưa ánh mắt trở lại quyển sách trên bàn.

Mùa hè đã đến, thời tiết càng ngày càng nóng.

Trong một ngày tưởng như nóng nhất mùa hè, kỳ thi cuối năm cuối cùng cũng kết thúc. Khi Tiểu Mễ nộp bài đi ra khỏi phòng thi, Doãn Đường Diêu đã ở trong bóng cây bên ngoài chờ bốn mươi phút.

“Anh nộp giấy trắng à?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Không phải.”

“Đánh dấu lung tung à?”

“Không phải.”

“Thế tại sao lại nộp bài sớm như vậy!” Cô trừng mắt nhìn anh, “Kể cả không thể làm được cũng phải trả lời hết, chỉ cần chuông kết thúc vẫn chưa kêu, thì phải không ngừng bút viết viết viết viết viết! Em chưa nói với anh à?!”

Doãn Đường Diêu vừa giận vừa cười nhìn cô. Con nhỏ này, trước đây hình như dịu dàng nghe lời, sao bây giờ lại khoa trương to mồm như vậy nhỉ.

Nhưng mà....

Hình như thế này có vẻ dễ thương hơn.

“Cười cái gì, anh còn cười được à!” Cô tức giận sôi người, “thi trượt thì làm thế nào!”

“Đi thôi, tôi đói rồi.” Ánh mắt dữ tợn của anh ra lệnh cho cô im lặng, sau đó anh khoác vai cô, đi về phía nhà ăn Quế Viên.

“Hôm nay muốn ăn cá sốt.”

Con lợn—!

Tiểu Mễ hai mắt tối sầm lại, chán chường.

Vài ngày sau, có sinh viên từ phòng thầy chủ nhiệm lấy về bảng kết quả, khi truyền đến tay Tiểu Mễ, cô kinh ngạc. Dụi dụi mắt, rồi lại dụi dụi mắt, cô thật sự muốn cúi hẳn xuống bàn dùng kính hiển vi để nhìn!

Cái này.... Không có nhầm lẫn gì chứ!

Kỳ thi cuối năm có tất cả năm môn, môn nào kết quả cao nhất cũng là một cái tên! Cái tên đó lại là—

Doãn! Đường! Diêu!

“Anh mua chuộc thầy giáo đúng không?” Kéo Doãn Đường Diêu ra một góc cây vắng bóng người, Tiểu Mễ thì thầm hỏi anh, “Anh mua chuộc tất cả các giáo viên?”

Doãn Đường Diêu dựa lưng vào gốc cây, gằm gù: “Muốn chết à!”

“Anh làm thế này thì khoa trường quá! Chỉ cần xin thầy giáo cho anh đủ điểm là được, tại sao lại làm giả kết quả thế này?” Cô gắt gỏng, “Thật là ngốc như một con lợn!”

Anh hét lên: “Này! Đây là tôi tự làm! Hơn nữa tôi đã cảnh cáo cô, để tôi nghe thấy cô nói ‘lợn’ nữa là tôi cho cô ăn đòn!”

“Anh tự làm?” Cô đưa tay lên trán.

“Ừ.”

“Anh cho rằng tôi là lợn à?” Cô ngơ ngác nhìn anh, “Kể cả là lợn, cũng không thể tin được.”

#@\$%&*“%\$##

~~

Một tiếng kêu vang lên từ trong sân trường.

Cánh cửa thủy tinh của cửa hàng được đẩy ra, hơi lạnh của không khí tỏa ra khắp nơi, khác hẳn với không khí nóng nực bên ngoài, thật thoải mái.

Cô gái bán hàng mỉm cười với hai vị khách.

Có lẽ là sinh viên, nam sinh vừa cao vừa đẹp trai lóa mắt như ánh nắng mùa hè, trên mũi đeo một chiếc khuyên kim cương làm cho anh có vẻ trở nên dĩnh dục hơn, nữ sinh có đôi mắt to tròn, mái tóc ngắn, đáng vẻ vô cùng dễ thương, chỉ là không biết tại sao trên trán lại đỏ lừng lừng như vừa bị ai đó gõ mạnh vào.

“Này! Quà tặng vẫn chưa chuẩn bị xong à?” Doãn Đường Diêu cau gắt nhìn Tiểu Mễ, đáng ghét, cô đã nhận lời, kết quả là chẳng có gì cả, bây giờ mới kéo anh đi mua.

“Ha ha.”

“Cô còn dám cười!”

Tiểu Mễ vuốt vuốt tóc: “Thực ra em đã biết mua gì rồi, chỉ là cái này em một mình không dễ mua được thứ phù hợp.”

“Cái gì?”

“Ha ha,” Cô kéo tay anh lại gần gian trưng bày, trên gian hàng đẹp mắt đó bày rất nhiều đôi giày da nam, “nghe nói giày của nhãn hiệu này chất lượng rất tốt.”

“Giày?” Doãn Đường Diêu ngơ ngác, “tại sao lại mua giày?” Tôi nghĩ là cô sẽ mua cho tôi món quà gì lãng mạn một chút chứ.

“Xin hỏi, ở đây đôi giày chắc chắn nhất là đôi nào?” Tiểu Mễ hỏi nhân viên bán hàng.

“Chắc chắn nhất?” Nhân viên bán hàng ngơ ngác, thường xuyên có người hỏi loại nào là thịnh hành nhất, loại nào đi vào thoải mái nhất, còn rất ít có người hỏi loại nào chắc chắn nhất.

“Vâng,” Tiểu Mễ cười, “cái loại mà thường xuyên đá vào cửa mà cũng không bị hỏng ấy, lại không làm chân bị đau.”

Cô quay đầu nhìn Doãn Đường Diêu, thậm thụt cười, “Thường xuyên đá cửa lớp, chân có lẽ cũng sẽ bị đau nhĩ, cho nên mua một đôi giày chắc chắn tặng anh là hợp nhất.”

“....”

“Có thích không?” Cô lắc lắc tay anh.

“không thích!”

“Tại sao vậy?” Cô ngạc nhiên tròn tròn mắt, “Em nghĩ rất lâu mới nghĩ ra món quà phù hợp nhất này đây.”

“Mẹ kiếp!” Doãn Đường Diêu nghiêm mặt, “kể cả không muốn tôi đá cửa thì cũng không cần dùng cái trò này chứ!”

“Hả—” Tiểu Mễ chớp chớp mắt, “bây giờ có chút tin rằng kết quả thi của anh là thật rồi.” Thì ra anh cũng không ngốc đến như vậy.

“Cốp!” Cái cốc thứ năm trong ngày lên trán cô!

Doãn Đường Diêu tức giận giơ tay lên, trong lòng là một mùi vị không diễn tả được, nhìn cái trán đỏ lựng của cô muốn giúp cô xoa xoa, nhưng mà, con nhỏ đáng ghét này!

“Tức giận à?” Tiểu Mễ cẩn thận nhìn anh, “Đùa với anh chút ấy mà.”

Anh mím chặt môi không nói. “Đừng có nhỏ nhen như vậy mà, ha ha,” Cô cười dịu dàng nói, “thực ra, quà tặng em đã chuẩn bị xong rồi, nhưng mà không định hôm này tặng anh.”

“Lại lừa tôi à!” Anh gầm gừ, “Cô thực ra đã quên rồi đúng không!”

“Không phải.” Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, mỉm cười.

“Bởi vì thứ bảy mới là sinh nhật anh, em muốn hôm đó mới tặng quà cho anh.”

Doãn Đường Diêu run người: “Làm sao cô...”

Anh chưa từng cho ai biết về sinh nhật của mình, anh chưa từng tổ chức sinh nhật.

“Xin lỗi, em cũng sơ ý mà biết được.” Cô nhẹ giọng nói. Nếu như anh không muốn cho cô biết, như vậy nhất định có lý do.

Anh chăm chú nhìn cô hồi lâu, hít thở một hơi dài, nói: “Thứ bảy tặng quà cho tôi.” Hôm đó, để cho bản thân không còn một mình nữa vậy.

“Vâng!” Tiểu Mễ vui vẻ lắc lắc tay anh, nụ cười tươi như hoa nở.

*** **

Sau kỳ thi cuối năm, nghỉ hè cũng bắt đầu.

Uy Quả Quả đã mua vé tàu, nhưng không nở rời đi, cô ôm chặt lấy Tiểu Mễ và Thành Quyên, hứa rằng học kỳ mới sẽ mang rất nhiều đồ ăn ngon đến, rồi vui vẻ ra đi.

Dương Khả Vi lại yên lặng rời khỏi ký túc xá, có người nói hình như một công ty người mẫu nào đó quan tâm đến cô, nhân kỳ nghỉ hè sẽ luyện tập bước đi.

Thành Quyên không đi, bởi vì kỳ nghỉ hè ký túc xá vẫn phải có người trực ban, cô Thành ở đâu, nhà của cô cũng ở đó. Tiểu Mễ cũng ở lại Thánh Du.

Với cô mà nói, ở đâu cũng như nhau, bố cô phải mấy tháng sau mới về nước.

Lầu 5 Phong Viên trở nên yên tĩnh, bước trên hành lang có thể nghe thấy tiếng chân vọng lên.

Thời tiết nóng như lửa đốt, Tiểu Mễ dành rất nhiều thời gian trong ký túc bật quạt đọc sách viết nhật ký. Còn Thành Quyên bắt đầu cuộc sống làm việc, ngày nào cũng rất bận rộn mới quay về.

Ký túc xá thường xuyên yên lặng chỉ có mỗi một mình Tiểu Mễ, cũng không thể ngày nào cũng đi chơi cùng Doãn Đường Diêu, cho nên sự tiếp xúc của cô và cô Thành cũng trở nên nhiều hơn.

Tiểu Mễ luôn luôn vui vẻ kể những việc thú vị.

Cô Thành luôn luôn hiền từ mỉm cười nghe cô nói.

Tiểu Mễ nói một lúc rồi yên lặng, ngơ ngác say sưa, say sưa nhìn lên bức tường trắng một hồi lâu.

Cô Thành sẽ chống tay xuống, ngồi dậy đi lấy một bát chè đậu xanh mát cho cô uống.

Đợi một lúc, Tiểu Mễ uống xong bát chè đậu xanh lại bát đầu kể tiếp những chuyện thú vị.

Cô Thành lại bắt đầu im lặng ngồi nghe.

Thời gian cứ thế trôi đi, chớp mắt đã là thứ năm.

Chập tối hôm đó, Tiểu Mễ vừa cùng Doãn Đường Diêu chia tay trước cửa ký túc, vẫn chưa kịp đi vào phòng của cô Thành, di động đã kêu lên.

Cô mỉm cười, đồ ngốc, cô sẽ không quên ngày kia sẽ tặng quà cho anh. “A lô” “Tôi là mẹ của Diêu.”

Giọng nói bên đầu dây cao nhả mà uy nghi.

Tiểu Mễ sững người trong giây lát.

*** **

“Cô là Mễ Ái phải không?”

Trong chiếc xe sang trọng rất thoải mái và sạch sẽ, nhưng không lãng mạn như trên phim. Doãn Triệu Man mặc một chiếc váy màu gạo, trên người không đeo trang sức nào, da dẻ của bà như ngọc, một đôi mắt như sương đêm chăm chăm nhìn sang Tiểu Mễ ngồi bên cạnh.

“Vâng, chào cô ạ.” Tiểu Mễ chưa từng gặp một người phụ nữ nào đẹp như vậy, chỉ cần nhìn bà là cũng cảm thấy thời gian như ngừng lại, mặc dù biết rằng cứ nhìn thẳng vào bà như vậy là không lễ phép, nhưng mà ánh mắt của cô không thể rời khỏi người bà.

Doãn Triệu Man nhìn Tiểu Mễ hồi lâu, vài phút không nói gì. Tiểu Mễ rất nghi hoặc, cô ấy đến đây chỉ là xem mình thế nào thôi à?

“Cô rất trắng trợn.” Doãn Triệu Man nhẹ giọng nói, giọng nói không ăn nhập với sự nhu nhả bên ngoài.

“Dạ?” Tiểu Mễ giật mình.

“Ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào người lớn như vậy, một chút giáo dục cũng không có.”

“À,” Tiểu Mễ nghiêng đầu, “xin lỗi cô. Nhưng mà, không có ai nói với cô à?”

“.....?”

“Cô quá đẹp, đẹp đến mức có thể làm người ta quên đi rất nhiều điều.” Tiểu Mễ xấu hổ cười.

“Cô dùng những lời ngọt ngào này để tiếp cận Diêu phải không, bởi vì nó là một đứa trẻ ngây ngô, cô luôn dùng những lời ngọt ngào như vậy để mê hoặc nó phải không?” Doãn Triệu Man lạnh lùng.

Tiểu Mễ sững sốt mở to mắt. “Những đứa con gái bên cạnh Diêu tôi đã gặp một số, có người ngây thơ, có người huênh hoang, có người cố tình làm ra vẻ, có người thâm độc. Nhưng mà, họ đều không thể làm cho Diêu động lòng.” Doãn Đường Diêu lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt dò xét, “Nhưng cô lại rất tài giỏi, lại có thể làm cho Diêu yêu cô, thậm chí muốn chính thức giới thiệu cô cho tôi.”

Tiểu Mễ ngơ ngác.

“Thì ra, cái cô có chỉ là lời nói ngọt ngào. Những lời nói này, cô có thể làm động lòng Diêu, nhưng đừng hòng tác động đến tôi.”

Trong xe lạnh lẽo.

Hít thở một hơi dài, Tiểu Mễ cười gượng: “Thưa cô, tại sao cô không phân biệt đâu là lời nói thật lòng, đâu là lời nịnh hót? Vừa rồi cháu lừa cô à, lẽ nào nhìn thấy cái đẹp mà không tán thưởng, mới là thành thật hay sao?”

“Lòng người không giống nhau.”

“Lòng người?”

“Thành thật sẽ không có bất cứ dã tâm nào, còn lời nịnh hót để muốn đạt được mục đích của mình.” Doãn Triệu Man trầm giọng, “Tại sao cô lại chuyển đến Thánh Du?”

Tiểu Mễ sững sốt. “Tôi đã xem qua rồi,học bạ của cô ở Thanh Viễn không vi phạm kỷ luật gì,không phải phạm phải lỗi lầm gì mới chuyển đến Thánh Du.Cô hãy cho tôi biết nguyên nhân,tại sao cô chuyển đến Thánh Du?”

Tiểu Mễ cứng người như một pho tượng. “Hơn nữa,tại sao lại muốn chuyển đến lớp học của Diêu?Trưởng phòng quản lý sinh viên của Thánh Du nói,khi đó có một nữ sinh từ Thanh Viễn muốn tìm hiểu về lý lịch của Diêu.Nữ sinh đó là cô phải không?”

Doãn Triệu Man chăm chú nhìn cô:“Cho tôi biết,tại sao lại muốn tiếp cận với Diêu?”

Tiểu Mễ cắn chặt môi,sắc môi dần dần nhợt nhạt.

Không khí lạnh trong xe có âm thanh tĩnh lặng.....

Cô nói không nên lời,trong đầu như hỗn loạn,lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

“Cô cảm thấy.....cháu vì cái gì đây?”

Tiểu Mễ cuối cùng cũng nói nên lời,sống lưng đã ướt đầm mồ hôi.Không,cô không thể để Doãn Đường Diêu biết nguyên nhân của mình,như thế cô sẽ không còn có cơ hội ở bên cạnh anh nữa.

Doãn Triệu Man ánh mắt lạnh lùng: “Tôi không đồng ý cho cô ở bên cạnh Diêu,cô cũng sẽ không có khả năng được chia bất cứ tài sản nào,cho nên,cô hãy ra đi.”

“Tài sản?Cô nói tài sản ư?”Tiểu Mễ thở ra một hơi,nụ cười trong giây lát hoàn toàn hiện lên trên mặt cô.“Vâng,cháu biết phải làm như thế nào.”

Doãn Triệu Man khom vai,không hiểu tại sao cô gái đó lại cười vui vẻ đến như vậy.

Tiểu Mễ nhìn bà nói:“Cô hãy yên tâm.”

14. Chương 08 Part 1

Chương 8

Hẹn hò ngày sinh nhật ở đâu thì hay đây?

Thảm cỏ trong sân trường quá nóng,quán ăn quá nhiều người,rạp chiếu phim quá ồn ào,thư viện quá nhàm chán,đi mua đồ là việc mà con gái mới làm.....

Doãn Đường Diêu nghĩ rất lâu,cuối cùng buổi tối thứ sáu anh gọi điện cho Tiểu Mễ.

“Ngày mai đến nhà tôi.”

“Nhà anh?”

“Ừ,sáng mai đến nhà tôi.”

“Nhưng mà.”

“.....?”

“.....”Trong đầu Tiểu Mễ hiện lên ánh mắt lạnh lùng của mẹ anh,do dự vuốt vuốt tóc.

“Nói đi,sao thế?”

“.....Cái này.....mẹ anh sẽ ở nhà chứ?”

Một hồi im lặng.

“A lô?”Sao đột nhiên không nghe thấy giọng nói của anh....

“Không.” Từ nhỏ đến lớn, năm nào sinh nhật anh, mẹ anh cũng không có mặt tại nhà. Doãn Đường Diêu nhắm mắt lại, dùng giọng nói không quan tâm.

“Ngày mai chỉ có tôi và cô. Cô thích ăn gì? Để tôi nói quán gia làm.”

“À.” Tiểu Mễ thả lỏng hơi thở, “Không cần, để em nấu cho anh ăn được không?”

“Đồ ăn không ngon là tôi không ăn đâu đấy.”

“Yên tâm đi, nhất định sẽ rất ngon! Từ tối hôm nay anh có thể chờ đợi được rồi!” Cô cười đắc ý.

“Thật à?” Anh cũng cười thành tiếng.

“Đương nhiên!”

*** **

Nhưng mà, cái mà nhất định sẽ rất ngon là cái này ư?

Doãn Đường Diêu nhìn chăm chăm vào cái bát.

Sợi mì thon thon như râu rồng, trên bát mì có một quả trứng ốp la, nước mì rất nhạt, lác đác vài sợi hành và mấy sợi rau thơm.

“Đây là cái gì?” Cô xách một túi đồ đi vào trong bếp, trong bếp lách ca lách cách nửa tiếng đồng hồ, bảo anh không được nhìn trộm, bận rộn đến mức mồ hôi chảy đầm đìa để cuối cùng cái mà cô đưa ra bàn ăn trước mặt anh là cái này à?

Anh còn nghĩ rằng đó sẽ là một bữa ăn rất thịnh soạn cơ.

“Đây là mì trường thọ.”

“Mì trường thọ?” Anh dùng đũa gấp lên, ngẩng đầu nhìn cô, “Tôi thích ăn cơm.”

“Xin anh! Làm sinh nhật người ta đều ăn mì trường thọ, đây là tập tục, anh xem, sợi mì dài dài, biểu thị tương lai có thể sống lâu, nhất định sẽ là thọ tinh công!”

“(?)” “Tôi thấy người khác đều ăn bánh sinh nhật mà.” Doãn Đường Diêu có vẻ buồn bã.

Mặc dù chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, nhưng mà, nhìn thấy người khác tổ chức sinh nhật rồi mà.

À! Quên mất bánh ga tô rồi!

Cô mím chặt môi, ánh mắt chuyển động, rồi cười ha ha: “bánh sinh nhật làm sao hơn mì trường thọ được. Chỉ cần đưa tiền, cửa hàng bánh sẽ bán bánh cho anh, nhưng mà, mì trường thọ cần người yêu của anh làm cho anh đấy.”

“Thế à?” Trong lòng anh được kích động, đột nhiên cảm thấy những lá hành trong bát mì như khinh đan (một vị thuốc quý) bay trong nước mùa xuân.

“Đương nhiên rồi. Hơn nữa, tôi qua em ở chỗ cô Thành luyện tập qua mấy lần, bát mì này nhất định sẽ rất ngon, anh nếm thử đi!”

Doãn Đường Diêu gấp mì cho vào miệng. “Thế nào?” Tiểu Mễ nhìn anh chờ đợi, “rất ngon đúng không, đây là mì râu rồng, sợi mì mảnh như râu rồng, nhưng mà lại dai. Anh nếm thử nước dùng đi....”

Anh uống nước dùng....

“Rất nhạt đúng không? Chỉ cho vào một chút muối và một chút dầu thơm, sẽ không mặn đến nỗi làm mất đi hương vị tự nhiên của sợi mì. Trứng ốp la cũng rất ngon đấy....”

Anh cắn một miếng trứng. “Trứng ốp la muốn ngon, không thể quá chín hoặc quá sống, hợp lý nhất là khi anh cắn một miếng sẽ có một chút nước vàng, sau đó ngay lập tức đông lại trên đầu lưỡi của anh. Cuối cùng anh nếm thử chút hành đi....”

Hành? Anh khom vai, đang khỏe tại sao lại phải ăn hành?

“Hành có màu xanh đúng không?” Tiểu Mễ cười títt mắt, “Anh biết không? Hành là khó nấu nhất, lửa quá to thì sẽ cháy, lửa nhỏ thì hành sẽ không tỏa hương vị, cho nên trình độ nấu hành của em bây giờ rất tuyệt đấy.”

Doãn Đường Diêu ăn hết cả bát mỳ trường thọ.

Anh ngẩng đầu lên.

Tiểu Mễ nhìn anh chờ đợi, trong mắt có vô số ngôi sao đang lấp lánh, “anh thích không? Thấy ngon không?”

Anh không nói gì, trong mắt biểu lộ vẻ kỳ dị, chiếc khuyên kim cương trên mũi cũng tỏa ánh sáng kỳ dị.

“Thế nào? Thật sự không ngon à?” Cô lo lắng hỏi, à, có phải là cô quá ngốc không, cố gắng làm thử rất lâu rồi mà vẫn không ngon?

“Thêm một bát nữa.”

“Hả?”

“Không, hai bát!”

“Hả?” Tiểu Mễ tròn tròn mắt.

“Ồ ngốc! Mỳ ngon thế này ăn một bát thì làm sao đủ?!” Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô, nụ cười trẻ con trên môi lại đang để lộ ra niềm vui trong lòng anh, “Hơn nữa, cô cũng phải ngồi xuống đây ăn với tôi.”

“Anh nói ngon à! WOW!” Tiểu Mễ hạnh phúc nhảy cẫng lên, ôm chặt vào đầu anh dùng sức vò, “Ha ha ha ha ha, anh nói đồ ăn em nấu ngon à, anh thật sự nói là ngon à.....”

“Cốp!”

Doãn Đường Diêu gỡ tay cô ra, đưa tay gõ vào trán cô: “Này, cười quá khoa trương rồi đấy, tai của tôi sắp bị tiếng cười của cô làm cho điếc rồi.”

Tiểu Mễ không cảm thấy đau, cô vẫn cười ngốc nghếch, cười rồi cười, đến khi nước mắt chảy xuống.

Nước mắt của cô lan tràn khắp mặt.

Nước mắt lấp lánh.

Giống như nước mắt rục rờ của các vì sao lấp lánh.

Doãn Đường Diêu hốt hoảng, anh lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Mễ khóc, trước đây anh có hung dữ thế nào cô cũng đều không khóc. Trong lòng anh sợ hãi, vụng chần vụng tay ôm lấy cô, vụng chần vụng tay muốn lau hết nước mắt cho cô, nhưng lại phát hiện ra nước mắt của cô ngày càng nhiều, những giọt nước mắt lấp lánh lạnh lẽo tuôn ra giống như ngay lập tức muốn nhấn chìm anh.

“Đừng khóc nữa, sao vậy, tôi nói sai cái gì à?”

Anh vụng về hoang mang lau nước mắt cho cô, liên tục nói: “Mỳ rất ngon mà, thật sự rất ngon, tôi chưa từng được ăn bát mỳ nào ngon như thế này, ngon đến mức cả đời này tôi không cần ăn bất cứ cái gì nữa, chỉ muốn ăn mỳ của cô làm! Tiểu Mễ.....”

Tiểu Mễ hít một hơi dài.

Cô đưa tay lau nước mắt.

Cô cười khúc khích, đôi mắt khóc đỏ cả lên nhưng vẫn sáng như ánh trăng: “Em quá hạnh phúc mà.”

Doãn Đường Diêu yên lặng nhìn cô chăm chú, trái tim anh lâu lắm rồi mới đau như vậy, anh tức giận hét lên: “Điên à! Tỷ nữa bị cô dọa chết khiếp!”

Đợi hai người ăn xong mỳ đã là một tiếng sau, Doãn Đường Diêu và Tiểu Mễ bụng no căng ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Đồng hồ treo trên tường chỉ một giờ hai mươi phút.

À,vừa đúng giờ ngủ trưa.Tiểu Mễ ngáp,có vẻ buồn ngủ,nếu như bây giờ mà ở ký túc xá thì chắc chắn cô đã nằm trên giường ngủ mất rồi.

“Không được ngủ!” Doãn Đường Diêu đẩy mạnh vào người cô,dữ tợn nói.

“Buồn ngủ quá,”Cô díp díp mắt,vừa ngáp vừa nói,“Anh không buồn ngủ à,em còn thích ngủ hơn em mà.”

Doãn Đường Diêu giơ tay ra.

Cô cười rặng rờ:“A,anh nói là em có thể ngủ trên tay anh à?”Sờ một chút,tay anh không quá mềm mà cũng không quá cứng,làm gối thì rất phù hợp.

“Bộp!” Anh hung dữ đẩy tay cô ra,sau đó lại giơ lòng bàn tay ra trước mặt cô

. “Hả?”Cô ngơ ngác.

“Đưa tôi.”

“Cái gì?”

“Đồ ngốc,đưa tôi!”

“.....”Cô tròn tròn mắt chẳng hiểu gì cả,đôi tay nắm chặt quần áo trước ngực,“Anh muốn làm điều xấu xa nào vậy?”

Doãn Đường Diêu giận nổ đom đóm mắt: “Quà!Sinh!Nhật!Của!Tôi!”

Đáng ghét,cô ta rõ ràng là đang giả vờ!Lúc đến thần thần bí bí mang một cái túi to như vậy,nhất định là đựng quà tặng cho anh,nhưng lại để đến bây giờ vẫn chưa tặng anh,làm lòng anh như lửa đốt,đáng ghét!

“Ha ha,”Tiểu Mễ cười nghiêng ngả,“anh như vậy giống hệt một đứa trẻ con.”

Cốp! Cốp!! Cốp!!! Anh gõ liên tiếp ba cái lên đầu cô.

“Cô đang chọc tức tôi đấy à?”Doãn Đường Diêu nghiêng răng,“dạo này cô càng ngày càng thích chọc tức tôi rồi đấy.”

“Vâng.”Cô nở nụ cười rặng rờ,“quà sinh nhật phải để người nhận sốt ruột thì mới thú vị chứ,cứ trực tiếp lấy ra thì chẳng có gì vui nữa.”

“Đưa tôi!”

“Tang~tang~tang~tang~”

Tiểu Mễ vui vẻ nhịp điệu,từ sau lưng lấy ra một hộp to,trên chiếc hộp buộc một chiếc dây băng lụa kết hình bướm.

Cô đưa cái hộp ra trước mặt anh,mỉm cười nói: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Doãn Đường Diêu đáng nhẽ cố gắng không cười,không muốn cô biết rằng anh chờ đợi món quà này như thế nào,từ nhỏ đến lớn,đây là món quà sinh nhật đầu tiên mà anh nhận được.Nhưng mà,đợi đến khi anh tự mình nhận ra,anh đã cười đến mức miệng sắp chạm đến tai rồi.

Anh mở hộp quà ra.

Bên trong một cái áo sơ mi yên tĩnh nằm đo,chất liệu bông,màu trắng vô cùng mới và sạch sẽ,có những hoa văn màu tối tinh tế,tỏa ra hương bị dụ dàng thanh lịch.....

.....

“Đoán đi!”Cô để món quà ra sau lưng,cười ha ha ra lệnh cho anh đoán món quà năm nay cô tặng anh là gì.

“Là áo sơ mi trắng.”Anh mỉm cười.

“Hả?”Cô sững người,sau đó tức giận giơ nắm đấm lên đánh anh,“đáng ghét!kẻ xấu!Tại sao lại đoán là áo sơ mi trắng,anh đoán là cái khác không được à?Em cũng có thể tặng anh sô cô la,găng tay,thạch trái cây....tại sao lại đoán là áo sơ mi trắng!”

Anh nắm chặt lấy nắm đấm của cô, trong mắt là một nụ cười rạng rỡ: “Bởi vì từ năm mười lăm tuổi, năm nào em tặng anh cũng là áo sơ mi trắng.”

Cô sưng người.

À, hình như là vậy.

“Nhưng mà, trước đây là vậy, nhưng không có nghĩa là năm nay cũng như vậy!” Cô chum môi lên, “vừa rồi không tính, đoán lại nào!”

Nói xong, cô cười tinh quái, rồi ngồi lên sofa bên cạnh anh, hai mắt sáng rực nhìn anh, “Dự, anh đoán năm nay em sẽ tặng anh cái gì?”

“À, sô cô la à?”

“Không phải.” Cô lắc đầu.

“Thạch trái cây?”

“Không, phải.” Cô lắc đầu đắc ý.

“À, anh biết rồi, thế chắc chắn là găng tay.”

“Cũng, không phải.” Cô thở dài thành tiếng, lắc đầu an ủi, “anh thật ngốc, kết quả bài thi của anh tốt như vậy nhất định là quay cóp phải không? Thật sự không đoán ra món quà là gì à?”

Anh xoa xoa mũi, cười trộm. Thực sự là rất ngốc, cái hộp to như vậy làm sao có thể là thạch trái cây hay là cái khác đây?

“Ừ, đoán không ra.”

“Ha ha ha ha,” Cô cười hưng phấn, “Thế có muốn biết bên trong rốt cuộc là cái gì không?”

“Muốn.”

“Muốn nhiều như thế nào?”

“Vô cùng muốn.”

“Được thôi! Vì hôm nay là sinh nhật anh, cho nên em sẽ mở lòng tốt không hành hạ sự tò mò của anh nữa.” Cô đưa hộp quà cho anh, cười lớn, “Em có tốt bụng không?”

“Ha ha, em rất tốt bụng.”

“Anh xem món quà đi.” Cô chờ đợi anh dùng mười ngón tay dài mở hộp quà, “anh thích không?”

Bên trong là một cái áo sơ mi màu trắng. “Cái áo này rất đẹp phải không? Khuy áo bằng gỗ, nhìn rất tinh xảo, màu trắng cũng không quá chói mắt, trong cửa hàng nhìn thấy nó là em nghĩ, nếu như Dự mặc nó lên sẽ nhất định vô cùng đẹp!” Cô thở dài hài lòng.

Anh mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chiếc áo, sau đó đặt nó xuống, ôm chặt cô, dịu dàng tựa lên đầu cô: “Cảm ơn em, anh rất thích, thật là một cái áo sơ mi rất đẹp.”

“Dự, anh biết không?” rúc người trong lòng anh, cô làm nũng như một con mèo con.

“Hả?” “Anh là người con trai mặc áo sơ mi trắng phù hợp nhất trên đời này! Một chút tỳ vết cũng không có, trong sạch, hoàn mỹ, khi anh mặc áo sơ mi màu trắng, kể cả chiếc áo sơ mi trắng bình thường nhất, cũng sẽ hoàn hảo như một thiên sứ.” Cô vuốt vuốt tóc, nghi hoặc nói, “Thực ra có lúc em cũng cảm thấy rất kỳ lạ, trên đời này rõ ràng không có người hoàn hảo, nhưng mà tại sao anh lại hoàn hảo đến mức một chút khuyết điểm cũng không có vậy?”

“Cô bé ngốc.” Anh mỉm cười.

“Này! Anh dám mắng em!” Cô giơ tay lên đấm anh.

Anh hôn lên trán cô, mái tóc ngắn mềm mại của cô luôn dịu dàng làm lay động trái tim anh, “cô bé ngốc, đó là bởi vì em yêu anh, bởi vì yêu anh, cho nên em không nhìn thấy khuyết điểm của anh.”

“Có phải vậy không?” Cô nghĩ một hồi, nhìn anh, hai mắt mở to, “thế trong lòng anh, em có phải hoàn hảo không có khuyết điểm không?”

Anh cười, lắc đầu: “không phải, em rất nhiều khuyết điểm.”

Trong giây lát tay nắm, chân đá đều nhằm thẳng vào anh.

Cô nghiêng rằng dùng sức đánh anh: “Kẻ đáng ghét này! Anh không yêu em nữa à! Đánh chết anh! Đánh chết anh!”

“Em có rất nhiều, rất nhiều khuyết điểm, lười biếng, ích kỷ, không thích học, thiếu kiên nhẫn, hung dữ thích đánh người..... hơn nữa nhiều lúc em vô lý làm cho người khác tức giận,” anh cười nhẹ nhàng, thở dài, “nhưng mà, kể cả như vậy thì anh vẫn yêu em, Tiểu Mễ.”

Cô ngơ ngác nghe anh nói.

Tim cô đập “thình thịch”, đột nhiên mặt cô đỏ gay, cô lại rúc vào trong lòng anh, ngón tay nín kéo chiếc áo sơ mi trắng của anh, nhẹ nhàng nói: “được rồi, khó nghe lắm.”

Hai người yên lặng dựa vào nhau.

Không khí yên lặng dường như đang tỏa hương hoa ngày xuân. “Sau này mỗi năm em đều tặng anh áo sơ mi trắng nhé?” Cô cười trộm, “Tặng cho đến khi anh thành ông già, tóc bạc trắng đến mức không muốn mặc áo sơ mi trắng nữa, làm cho tất cả những bà già đều ghen tỵ em có một người bạn đời tuyệt vời như vậy.”

“Được.”

“Hơn nữa, chúng ta giữ lại tất cả những chiếc áo sơ mi trắng này. Mặc dù đều là áo sơ mi trắng, nhưng mà mỗi chiếc đều không giống nhau, sau này không biết chừng có thể làm thành bảo tàng áo sơ mi trắng đấy nhỉ, ha ha, không biết chừng có thể biến thành bảo vật gia truyền đấy!”

“Được!”

“Anh đừng có nghĩ là tặng áo sơ mi trắng làm quà sinh nhật sẽ rất nhẹ nhàng đơn giản nhé!” Cô trừng mắt nhìn anh, “em phải đi qua rất nhiều cửa hàng mới có thể tìm thấy một chiếc áo sơ mi trắng đẹp nhất, cũng rất vất vả đấy.”

“Ừ, anh hiểu mà.” Anh cười nhẹ. “Cười cái gì! Anh có điều gì không hài lòng hả?!” Cô hung dữ nhìn anh.

“Anh chỉ nghĩ là.....”

“.....?”

“Năm sau em có thể tặng anh thêm một món quà nữa không?”

“À? Anh muốn cái gì?”

“Hình như sinh nhật đều phải ăn mì trường thọ.....” Anh xâu hổ xoa xoa mũi, “Cái đó.....”

“Anh nghe ai nói vậy, bánh sinh nhật là được rồi, bây giờ còn ai ăn mì trường thọ nữa!”

“Nhưng mà.....” Cô gật đầu: “được rồi được rồi, buổi tối em sẽ mời anh ăn ở cửa hàng.”

“Anh muốn em tự tay làm cơ?”

“Cái gì! Anh đùa à?” Cô kinh ngạc, “em không biết nấu ăn!”

Từ nhỏ đến lớn, nếu như ở bên cạnh anh, tất cả các bữa ăn đều do anh nấu, cô không biết nấu ăn một tý nào. Anh mỉm cười: “không ngon thì cũng không sao. Tiểu Mễ, anh đột nhiên rất thích mì trường thọ do em làm.”

“Không! Được!” Cô kiên quyết phản đối.

“Tiểu Mễ.....”

”Dục

~~“Cô nũng nịu nói,”Tiểu Mễ thích nhất là món ăn Dực nấu,tài nghệ nấu ăn của Dực là số một thiên hạ,mỗi lần ăn món ăn mà Dực nấu cho Tiểu Mễ rất hạnh phúc

~Tiểu Mễ cả đời này đều không muốn xuống bếp,Tiểu Mễ cả đời này đều muốn Dực chiều chuộng

~”

Anh không nhịn được cười.

”Được không

~~Tiểu Mễ rất lười rất xấu xa,nhưng mà Dực rất cưng chiều Tiểu Mễ,sau đó Tiểu Mễ sẽ cảm thấy rất hạnh phúc,rất hạnh phúc

~Dực

~”

“Được.”

Anh mỉm cười cốc cốc vào đầu cô,“Tiểu Mễ là kẻ lười nhất thế giới,Dực vẫn yêu Tiểu Mễ nhất.”

Cô vui vẻ hôn một cái lên má anh:“thể quà sinh nhật chỉ cần áo sơ mi trắng là đủ rồi nhé!”

“Được.”

“Wow!Dực thật là người tốt nhất thế giới!”

Cô hưng phấn.

.....

15. Chương 08 Part 2

Chiếc đồng hồ treo tường vẫn yên yên lặng lặng chạy. Doãn Đường Diêu cầm chiếc áo sơ mi trắng trong hộp ra,tò mò hỏi:“Tại sao lại là áo sơ mi trắng?”

Anh rất ít khi mặc áo sơ mi,cảm thấy áo phong vẫn thoải mái hơn.

“Bởi vì anh mặc áo sơ mi trắng sẽ là người đẹp trai nhất trên thế giới.”Tiểu Mễ mỉm cười nói với anh.

“Thế à?”

“Vâng!”Cô dùng sức gạt đầu,đôi mắt sáng rực nhìn anh,“Mặc thử đi xem thế nào?”

Doãn Đường Diêu do dự,rồi đứng dậy,rồi mặc chiếc áo sơ mi trắng ra ngoài chiếc áo phong màu đen.Mái tóc ngắn màu nâu,hỗn loạn nhưng rất phong độ,chiếc khuyên mũi tỏa ánh sáng lấp lánh của kim cương,môi anh nở một nụ cười hạnh phúc,nụ cười đó giống như một đứa trẻ được mặc quần áo mới ngày tết.

“Đẹp không?” Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn anh.

“Không đẹp à?”Nhìn cô đột nhiên như người câm,trong phòng khách lại không có gương,anh không giấu được vẻ lo lắng.

Cô vẫn ngơ ngác nhìn anh,hình như có vẻ không hề nghe thấy anh nói gì cả.

“Mẹ kiếp!”Doãn Đường Diêu phẫn nộ cởi chiếc áo ra,kể cả không đẹp thì cũng không cần phải tỏ ra đàn mặt như vậy chứ!

“Đẹp....” Giọng nói của cô như thở dài.

“.....?”Đôi tay cởi áo của anh yên lặng ở giữa chừng.

“Thật sự rất đẹp,”Cô cười hài lòng,đôi mắt cong cong như trăng non,“Anh mặc cái áo,đẹp như một thiên sứ.”

“Đang lừa tôi hả?!”

Anh hung dữ nói,làm gì dễ bị lừa như thế,vừa rồi cô biểu cảm kỳ lạ như vậy.

Cô nhảy lên,xông ra trước mặt anh,hưng phấn nói với anh:“Sau này mỗi ngày anh đều mặc áo sơ mi trắng được không?Thật sự rất đẹp mà!”

“Không.”Anh giận dữ nói.

“Hả?Tại sao?”Cô cầm lấy cánh tay anh lắc lắc,nài nỉ,“mặc áo sơ mi trắng đi,rất đẹp mà,đẹp đến mức làm cho mọi người đều nín thở.”

“Mặc áo sơ mi không thoải mái.”Thật là,mặc áo phong vẫn thoải mái hơn.

“Quen rồi thì sẽ thoải mái mà,”cô cố gắng lắc tay anh,khổ sở nài nỉ,“mặc đi mặc đi,năn nỉ anh đấy.”

“Thật là đẹp như vậy à?”Anh đắc ý hỏi.

“Em thề!”Tiểu Mễ giơ tay phải lên,nghiêm túc nói,“Bất kể anh biến thành như thế nào,cũng là người mặc áo sơ mi trắng đẹp nhất trên thế giới!”

“Được rồi,biết rồi.”Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn bàn tay cô đang để trên cánh tay anh,“Còn không bỏ tay cô ra,làm cái áo sơ mi của tôi nhàu nát rồi!”

“Vâng.”

Tiểu Mễ xấu hổ,vội vàng rút tay lại.

Anh ngồi trên ghế sofa,cởi chiếc áo sơ mi ra,dịu dàng dùng tay vuốt phẳng chỗ bị tay cô làm nhàu,chao ôi,có một chút nhàu nát rồi.

“Này!Sao lại mạnh tay như vậy!”Anh tức giận hét lên,“cái áo bị nhàu nát thì làm thế nào?!”

Cô giật mình,rồi nhẹ nhàng an ủi:“không sao đâu,là một chút là phẳng lại ngay.”

“Sao lại ‘không sao đâu’ !Đây là quà sinh nhật của tôi!Đây là món quà sinh nhật đầu tiên mà tôi nhận được!Làm sao có thể.....”

Nói rồi,anh đột nhiên ngậm miệng lại,hai môi mím chặt.

Phòng khách đột nhiên trở nên yên lặng.

Doãn Đường Diêu không nói gì nữa,anh im lặng,ngón tay vô ý thức nhẹ nhàng vuốt lên chiếc áo sơ mi trắng.

“Này.” Tiểu Mễ cúi xuống dưới mắt anh nhìn trộm.

Khuôn mặt anh hằm hằm.

“Đây là món quà sinh nhật đầu tiên của anh à?Cô tò mò hỏi,”Tại sao vậy?Trước đây anh chưa từng tổ chức sinh nhật bao giờ à?”

Anh vẫn im lặng. “À,đúng rồi,anh cũng chưa từng nói với em hôm nay là sinh nhật anh,chỉ là em tình cờ biết được thôi.À,có phải là anh xấu hổ,xấu hổ nói với người khác ngày sinh nhật của mình,cho nên không có ai chúc mừng anh?Ha ha.”Cô thậm thụt,quen biết Doãn Đường Diêu lâu như vậy,cô đã biết thừa rằng cái vẻ ngoài khó tiếp cận đó của anh chỉ là giống như một đứa trẻ con hay xấu hổ.

“Đừng nói nữa!”Anh gầm gừ,ngón tay lại nắm chặt vào chiếc áo.

Cũng không phải,kể cả người khác không biết,mẹ anh cũng phải nhớ sinh nhật ạnh chứ.Tiểu Mễ nghi hoặc nhìn Doãn Đường Diêu,biểu cảm của anh giống như vừa bị ai đâm vào mặt.

“Nói cho em biết được không?”

Cô nắm chặt tay anh, nghiêng mặt nhìn anh nói.

“Không liên quan đến cô!”

Anh giận dữ đẩy tay cô ra.

“Sao lại không liên quan đến em?” Đôi mắt cô không chớp nhìn anh, “anh đột nhiên trở nên buồn bã như vậy, anh buồn rất lâu rồi phải không? Anh nói là anh chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, thế thì, có phải từ khi biết được ngày sinh nhật của mình, anh đã bắt đầu buồn rồi không? Doãn Đường Diêu cắn chặt môi. Cô lại nắm chặt tay anh, im lặng chờ đợi.

Cuối cùng— Anh khẽ nói: “Ngày mà tôi sinh ra, cũng là ngày bố tôi qua đời.”

Tiểu Mễ “bỗng nhiên” mở to mắt.

“Mẹ vừa sinh tôi ra, ba vào trong bế tôi lên, nghe nói còn rất vui vẻ ôm tôi cười với tôi, nhưng mà, đột nhiên bệnh tim phát tác làm cho ông ra đi trong phòng sinh của bệnh viện.”

Cô kinh ngạc không nói được câu nào.

Doãn Đường Diêu câu môi: “cho nên, cô thấy đấy, ngày sinh của tôi cũng là ngày giỗ của ba tôi, làm sao có thể chúc mừng đây?”

“Ba anh.....bởi vì bệnh tim à?”

“Ừ.”

“Em nghe nói, bệnh tim là bởi vì bị kích động mới phát tác.” Cô nhẹ giọng nói.

“.....”

“Thế thì, ba anh nhìn thấy anh vừa sinh ra, nhất định rất vui, ông ấy yêu anh như vậy, cho nên hạnh phúc ôm anh làm cho ông ấy không thể hứng chịu.”

“Ông ấy bởi vì tôi mà chết!”

Doãn Đường Diêu hét lên, một âm thanh chói tai vọng lên trong phòng khách.

“Nhưng mà, đó đều là bởi vì ông ấy quá yêu anh. Nếu như, ông ấy có thể yêu quý anh ít đi một chút, nếu như ông ấy không mong chờ sự xuất hiện của anh như vậy.....nhưng mà, anh sinh ra trong tình yêu và sự mong chờ của ông ấy.”

Cô nắm chặt bàn tay anh, cắn chặt môi: “Xin lỗi, em quá ngốc, không biết an ủi anh như thế nào. Nếu là em cũng sẽ rất đau lòng, nếu như có người an ủi em như vậy, em cũng rất tức giận.”

Phòng khách lại trở nên yên lặng.

Tiếng kim đồng hồ đứt quãng vang lên.

“Cô nói đi, ông ấy có hận tôi không?” Doãn Đường Diêu hít thở sâu.

“Ba anh?”

“Ừ.”

“Không đâu,” cô lắc đầu, “ông ấy rất yêu quý anh, kể cả ở trên trời, ông ấy vẫn yêu quý anh.”

“Nhưng mà, mẹ tôi hận tôi.”

Từ nhỏ đến lớn, mẹ chưa bao giờ chúc mừng sinh nhật tôi. Lúc nhỏ, mỗi lần đến sinh nhật anh, anh đều nghe thấy tiếng khóc của mẹ trong phòng. Sau này, mẹ anh mỗi năm đến ngày này đều đi ra ngoài, không nghe thấy tiếng khóc của bà nữa, nhưng mà khi nhìn thấy bà quay về, anh luôn luôn thấy hai mắt bà đỏ ngầu.

Mẹ?

Tiểu Mễ nhớ lại hôm đó gặp mẹ anh. Bà cao nhả đoan trang, trong ánh mắt có nỗi buồn phảng phất, bà không muốn Doãn Đường Diêu và cô ở bên nhau, trong giọng nói của bà có sự hoài nghi.

“Bà ấy yêu quý anh.”Tiểu Mễ mỉm cười,một người mẹ có thể tấn công kẻ tiếp cận con trai mình với ý đồ không rõ ràng giống như một con nhím,không phải là tình yêu thì là gì?

“Không,bà ấy hận tôi hại chết ba.....”Doãn Đường Diêu đau khổ.

“Bà ấy yêu ba anh,cũng yêu anh.”Tiểu Mễ nhẹ nhàng nói,“Ba anh đã không còn trên thế gian này nữa,bà ấy chỉ còn lại anh thôi,anh là người thân duy nhất của bà ấy,chỉ có anh ở bên cạnh mẹ anh.Cho nên,anh phải yêu quý mẹ anh nhiều hơn.”

Doãn Đường Diêu chăm chú nhìn cô.

Cô cười với anh.

Hai người yên lặng nhìn nhau.

Một hồi lâu.

Doãn Đường Diêu và Tiểu Mễ đột nhiên bị một cảm giác nào đó làm cho tỉnh dậy,anh và cô cùng quay lại nhìn cửa ra vào Doãn Triệu Man cầm chìa khóa đứng đó.

Không biết là bà đã đứng đó bao nhiêu lâu rồi,nhưng anh và cô vẫn không nhận ra.

*** **

Phòng đọc sách. Doãn Đường Diêu ngồi sau chiếc bàn rộng rãi đắt giá,trên chiếc ghế có chỗ đặt tay bằng ngọc,bà mặc một chiếc váy màu đen,đôi mắt có vẻ đỏ ngầu,nếp nhăn trên mắt cũng rõ ràng hơn lần trước gặp mặt một chút.Bà nhìn Tiểu Mễ đang đứng trước mặt,trong giọng nói dường như không có chút tình cảm nào.

“Tôi đã nói với cô,không được lại gần Diêu.”

Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn bà,biết được chuyện của ba Doãn Đường Diêu,rồi lại nhìn thấy bà,trong lòng cô cũng xót xa.

Doãn Triệu Man tức giận:“Sao không nói gì?”

“Xin lỗi.”

Tiểu Mễ đột nhiên cắn chặt môi,nhìn bà chăm chú.

Hành động đó làm cho Doãn Triệu Man giật mình,bà ngồi thẳng người lên,sau đó khôi phục lại sự lạnh lùng.

“Cô muốn làm trò gì?”

“Cháu làm cô lo lắng phải không?”Tiểu Mễ vuốt vuốt tóc,xấu hổ nói,“xin lỗi,xin lỗi cô.”

Doãn Triệu Man lạnh lùng:“Bất kể cô làm thế nào,cũng không thể làm tôi động lòng,cho nên hãy dừng lại đi.”

“Lúc đầu cháu nghĩ rằng,cô giống như những người mẹ trong một gia đình giàu có ở trên phim,chỉ cần không phải là cô gái từ một gia đình không môn đăng hộ đối là đều có dã tâm không tốt.Cháu cho rằng như vậy,cho nên cảm thấy rất đáng tiếc và cũng có chút thất vọng.”

Doãn Triệu Man chăm chú nhìn cô,ánh mắt lạnh lẽo.

Tiểu Mễ mỉm cười:“Bây giờ cháu biết là mình sai rồi,cho nên mong cô tha lỗi.”

“Cô không sai.”Doãn Triệu Man dường như không động tĩnh,gọng nói bình tĩnh giống như một đường thẳng,“Tôi rõ ràng cho rằng một cô gái lai lịch không rõ ràng như cô,không phải vì tiền thì cũng là có dã tâm đen tối.”

“À.....thế ạ....”

Tiểu Mễ bị âm thanh lạnh lẽo của bà làm cho đông cứng,ngơ ngác một lúc,sau đó hoang mang cúi đầu tìm trong túi xách của mình,rồi cô lấy ra một bức thư,đặt lên mặt bàn trước mặt Doãn Triệu Man.

“Đây là thư của cô.”

Doãn Triệu Man mở phong thư ra, lấy ra một tờ giấy có chữ ký và dấu đỏ.

Bà nhìn một hồi, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên.....

Tiểu Mễ mỉm cười: “Làm như vậy, cô có thể yên tâm chưa? Nếu như không yên tâm, cô có thể chỉ định phòng công chứng hoặc luật sư mà cô tin nhiệm hoặc là bất cứ cách nào mà cô cảm thấy hợp lý, nếu như cháu thể với cô là không quan tâm đến tiền bạc mà vẫn không làm cô tin tưởng, cô hãy dùng pháp luật để cô có thể tin tưởng cháu vậy.”

“Cô....”

Tiểu Mễ yên lặng đứng trước bàn sách, cô mặc chiếc váy màu trắng, mái tóc ngắn mềm mại, dáng người mảnh mai yếu ớt nhưng lại toát ra một ý chí mạnh mẽ.

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua rèm chiếu vào trong phòng, Doãn Triệu Man cầm chặt tờ giấy bảo đảm sẽ không lấy đi bất cứ phần tài sản nào của nhà họ Doãn.

“Bao giờ thì đến phòng công chứng?”

“Sau ngày cô đến gặp cháu.”

“Cô cho rằng, có cái này tôi sẽ cho cô lại gần Diêu ư?”

“Lúc đầu cháu nghĩ rằng như vậy,” Tiểu Mễ cười gượng, “nhưng mà, bây giờ không dám nghĩ như vậy nữa.”

“Tại sao?”

“Lúc đầu cháu nghĩ rằng cô sợ cháu vì tài sản, bây giờ cháu biết rằng tài sản với cô không quan trọng, cái mà cô quan tâm là con trai cô.”

Doãn Triệu Man cười lạnh: “Lại định dùng lời ngọt ngào à? Đây là lần thứ hai cô gặp tôi nhỉ, cô có hiểu rõ về tôi không?”

“Cháu hiểu.” Tiểu Mễ nói, nhìn bà, “Cháu hiểu, khi người mà cô yêu thương nhất không còn nữa, bất kể thế nào cũng không quay về, nhưng mà cô vẫn mãi mãi không thể quên được người đó.”

Doãn Triệu Man đột nhiên nắm chặt lấy thành ghế.

“Nếu như cảm giác đó đến một năm cũng không thể chịu đựng, đau đến mức đứt khoát chết cho xong, đau đến mức không thể để mình chưa từng tồn tại trên thế gian này, nếu như cháu đến một năm cũng không thể chịu đựng được,” Tiểu Mễ cố gắng mỉm cười, làn môi run lên, “Còn cô có thể vượt qua được hai mươi mấy năm như vậy. Không phải bởi vì tình yêu thương của cô dành cho Doãn Đường Diêu, thì là bởi vì cái gì?”

Doãn Triệu Man nhắm chặt mắt lại.

“Cháu lúc đầu nghĩ rằng cô đã quên đi ba của Doãn Đường Diêu, nhưng mà, cháu vừa mới biết rằng mỗi năm hôm nay đều là ngày mà cô buồn nhất. Bởi vì không muốn Doãn Đường Diêu đau lòng, cho nên cô mới đi ra ngoài, hơn nữa cháu nhìn thấy hai mắt của cô vẫn còn dấu vết của nước mắt. Hơn hai mươi năm vẫn không thể quên đi người mình yêu, như thế, làm sao có thể chỉ vì tài sản mà ghét cháu à? Cho nên, cháu rất xin lỗi.”

Tiểu Mễ lại cúi xuống hành lễ: “Cháu xuất hiện bên cạnh Doãn Đường Diêu làm cô lo lắng phải không? Xin lỗi.”

Doãn Triệu Man rất lâu, rất lâu không nói gì.

Cơn gió mùa hè nhẹ thổi bay rèm cửa.

Rèm cửa màu trắng, giống như làn sương mù mỏng buổi sáng sớm.

“Tại sao muốn ở bên Diêu?” Doãn Triệu Man thấp giọng hỏi.

“Bởi vì cháu muốn đem lại hạnh phúc cho anh ấy.” Tiểu Mễ nhìn thẳng vào mắt bà, ánh mắt trong vắt giống hệt như nước suối, “Cháu muốn mang đến cho anh ấy hạnh phúc nhiều nhất, nhiều nhất, để anh ấy trở thành người hạnh phúc nhất trên thế gian này.”

*** **

Đã đến thời gian nóng nhất của kỳ nghỉ hè, ánh nắng nóng bỏng chiếu khắp nơi, ve sầu trên cây kêu không ngừng nghỉ, quạt máy đã bật mức to nhất, nhưng mà thối lại đều là hơi nóng, trong ký túc giống như một cái lò thiêu, không khí như thiêu như đốt thật sự như đang muốn biến Tiểu Mễ thành một cái bánh bao thịt người. Hơi nóng vẫn không phải là đáng sợ nhất, mồ hôi mới là khó chịu, hình như nước nóng đang ở khắp người, làm cô không thể thở. Đã sớm biết là mùa hè ở Thánh Du cực kỳ khó chịu, nhưng cô không nghĩ rằng sẽ đáng sợ đến mức này.

Tiểu Mễ chỉ còn cách ngồi trên chiếc ghế mát, hai mươi phút trước cô vừa tắm lần thứ ba trong ngày, nhưng mà bây giờ hơi nóng và mồ hôi đã nhấn chìm bao vây khắp người cô.

Cho nên khi cửa ký túc có tiếng gõ, cô khổ sở xoa xoa mặt, không muốn rời khỏi cái quạt máy đáng thương. Mặc dù quạt máy không thể làm cho cô mát mẻ, nhưng mà không có quạt máy thì chắc chắn cô sẽ ngay lập tức ngất đi.

“Này! Mở cửa!” Là giọng nói của Doãn Đường Diêu.

Tiểu Mễ mở to mắt, vội vàng ba chân bốn tay mặc váy vào, trời ơi, sao anh có thể đi vào ký túc xá nữ nhỉ! Kể cả nghỉ hè ký túc gần như không có người, nhưng anh cũng không thể xông vào như thế này! Chao ôi, may mà cô không cả người mát mẻ thế này ra mở cửa.

“Nhanh lên! Mở cửa ra! Cô đang làm trò gì đấy, tôi sắp nóng chết rồi này!” Doãn Đường Diêu ở bên ngoài không kiên nhẫn được hết lên.

“Đến rồi, đến rồi!” Tiểu Mễ xông ra cửa, nhanh chóng mở cửa ra. “Ôi, hôm nay sao anh lại.....”

Cô nói được nửa câu, đột nhiên mở to mắt, không dám tin vào mắt mình nhìn ra sau lưng Doãn Đường Diêu. Sau lưng anh có ba người đàn ông, ba người đó mặc đồng phục màu xanh, trên đồng phục viết dòng chữ “HAIER”. Trước cửa phòng đặt mấy hộp carton lớn, bên ngoài viết dòng chữ “Điều hòa nhiệt độ”.

Doãn Đường Diêu đi thẳng vào trong phòng, quan sát xung quanh phòng của cô, cánh tay giơ lên, chỉ về phía bức tường đối diện với bàn học của cô, nói với các nhân viên lắp đặt: “Lắp ở chỗ này.”

Các nhân viên gật đầu, bắt đầu mở hộp carton ra, lấy ra các dụng cụ lắp đặt.

“Anh định làm cái gì vậy?”

Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn anh, cái đó, không lẽ anh định.....lắp điều hòa trong ký túc xá!

“Lắp điều hòa cho cô, đồ ngốc!”

Doãn Đường Diêu nhắc chiếc quạt trên bàn học lên, để nó thổi về phía mặt mình, trên lưng anh trên mặt anh ướt đầm mồ hôi. Mẹ kiếp, hôm nay sao lại nóng như vậy, dự báo thời tiết nói là ba mươi chín độ, nhưng mà rõ ràng là phải hơn bốn mươi độ mới đúng.

“Tại.....tại sao lại lắp điều hòa?” Cô vẫn đang ngơ ngác không hiểu.

“Đồ ngốc, cô không nóng à!” Doãn Đường Diêu trừng mắt.

“Nóng.....” À, anh nhắc cho cô biết, nóng quá, nóng quá, cô vội vàng đến bên cạnh anh, giơ mặt về phía quạt máy. Phù, chỉ vài phút thôi, cả người cô đã ướt đầm mồ hôi như vừa nhảy xuống nước lên.

Doãn Đường Diêu đắc ý cười: “Thế là đúng rồi, cho nên mới lắp điều hòa cho cô, nếu không thì cô sẽ nóng đến mức đầu óc càng ngày càng ngốc.”

Ngốc là anh mới đúng chứ, Tiểu Mễ vuốt vuốt tóc: “Anh điên à, trong ký túc xá làm sao có thể lắp điều hòa đây?!”

“Tại sao không thể?”

“Chưa thấy ai lắp điều hòa bao giờ.”

“Người khác không lắp, tại sao tôi lại không thể lắp.” Doãn Đường Diêu tỏ vẻ không quan tâm.

“.....” Tiểu Mễ nhất thời không nói được gì, ngơ ngác nhìn anh, cô sức lắc đầu, “Cô Thành, tại sao cô ấy để anh lên đây?”

“Không thấy.”

“Cái gì?!” Đầu óc cô quay cuồng, không thể thế được, tên du côn này thật là may mắn.

“Các anh đang làm gì thế này?”

Đang nghĩ, giọng nói của cô Thành từ bên ngoài phòng vang lên.

Tiểu Mễ vội vàng chạy ra, chỉ thấy trên tay bà cầm mấy xâu chìa khóa, có lẽ vừa ở trên lầu kiểm tra xuống. Cô Thành nhìn các nhân viên lắp đặt, hỏi: “Ai cho các anh vào đây, định làm gì vậy?”

“Cô Thành!” Tiểu Mễ vội vàng kể lại đầu đuôi cho bà, sau đó xấu hổ nói, “xin lỗi, cháu sẽ bảo bọn họ nhanh chóng đi khỏi đây.”

“À, như vậy à.”

Cô Thành nghe rồi cười, ngẩng đầu nhìn Doãn Đường Diêu, nghe các nữ sinh nói, đó là một kẻ rất ngông cuồng đáng ghét. Nhưng mà một kẻ như vậy lại bởi vì lo lắng cho bạn gái, mà trong thời tiết nóng nực như vậy lại ra ngoài để đi mua điều hòa?

“Dù thế nào thì tôi cũng muốn lắp điều hòa ở đây, cô nói thế nào cũng mặc kệ!” Doãn Đường Diêu cứng giọng.

“Mỗi một ký túc đều bị hạn chế điện, nhiều nhất chỉ có thể đun nước, thiết bị công suất quá lớn sẽ làm ngắt điện.” Cô Thành nói với anh. “Tôi biết, tỷ nữa sẽ có người của công ty điện đến cải tạo đường điện. Còn tiền điện tôi sẽ trả.”

“Cái gì?!” Tiểu Mễ kinh ngạc tròn tròn mắt. Cô Thành lại nói: “Lắp điều hòa sẽ làm hỏng tường của ký túc xá.”

“Sau này tôi sẽ sửa lại tường.” Doãn Đường Diêu tỏ vẻ không quan tâm, “còn gì nữa không?”

Cô Thành cười: “Còn nữa là, anh cần phải có sự đồng ý của các sinh viên trong ký túc.”

“Sự đồng ý của cô ta?”

Doãn Đường Diêu hung dữ trừng mắt nhìn Tiểu Mễ.

“Cô mà dám không đồng ý, cẩn thận tôi đập nát đầu cô ra!”

Vài giờ sau.

Trên tường ký túc treo điều hòa, hơi lạnh yên tĩnh thổi, không có tiếng động, cái điều hòa này chất lượng thật sự rất tốt.

Thật mát mẻ! Sau khi Tiểu Mễ dọn phòng lại cho sạch sẽ, ngồi xuống dưới điều hòa, nhắm mắt lại, gió mát thổi, mồ hôi trên người nhanh chóng biến mất. A, thế giới mát mẻ, thế giới tuyệt vời.....

Doãn Đường Diêu ôm cô từ phía sau, cầm tựa lên đỉnh đầu cô: “Như thế này thì không còn nóng nữa đúng không?”

“Vâng.”

“Này! Cô chỉ biết nói từ đó thôi à? Mẹ kiếp!” Anh có chút buồn bã.

Tiểu Mễ cười trộm, nhẹ cầm đôi tay đang đặt trên bụng cô của anh để chạm vào nhau: “Anh rất hung dữ anh biết không? Làm gì có ai dữ tợn như vậy uy hiếp người khác để lắp điều hòa.”

Trán của cô bị anh cốc bây giờ vẫn còn đau nhức.

“Đồ ngốc, không hung dữ thì cô có đồng ý không?” Bàn tay cô rất mềm rất mềm, anh không nhịn được hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô. “Cảm ơn anh, tiền điều hòa em sẽ.....”

“Điều hòa không phải cho không cô!”

“Hả?”

“Sau này cô phải thường xuyên nấu mỳ cho tôi ăn,hiểu không?”Doãn Đường Diêu vẫn muốn giả vờ hung dữ,nhưng mà giọng nói lại mang theo sự dịu dàng kỳ lạ.

“À,vâng.”Tiểu Mễ ngạc nhiên,muốn quay đầu lại nhìn anh,nhưng anh lại ôm chặt cô không cho cô quay lại,không cho cô nhìn thấy mặt anh đang đỏ lên.

Một lúc sau.

“Còn nữa,ngày mai tôi sẽ giới thiệu một người bạn cho cô,cô phải trang điểm đẹp một chút đấy.”

“Bạn của anh à?”

“Ừ,người bạn thân nhất từ nhỏ đến lớn của tôi.”

“Anh ấy là người thế nào?”

“Đồ ngốc,gặp thì sẽ biết!”Doãn Đường Diêu lại gõ lên trán cô.

“À.”

Tiểu Mễ đau đớn lại đưa tay lên xoa xoa trán,buồn bã nghĩ,bạn của anh ấy không biết chừng cũng hung dữ giống như anh ấy thôi.

16. Chương 09-10

Chương 9

Buổi chiều,bầu trời xanh ngắt,mặt trời chiếu qua các tầng mây,mặt trời rực rỡ trên các làn mây tinh khiết.Trong đài hoa trước cổng trường Thánh Du,từng bình hoa thơm hương về phía mặt trời tỏa hương thơm ngát.

Các sinh viên Thánh Du ra ra vào vào.

Tiểu Mễ đi ra khỏi cổng trường,cầm điện thoại lên nhìn thời gian,là năm giờ ba mươi phút.Phù,may quá,Doãn Đường Diêu ra lệnh cho cô không được đến muộn,bắt buộc trước sáu giờ phải có mặt tại “Hân Hân”,nơi gặp mặt với bạn của anh là ở đó.“Hân Hân” cách cổng trường Thánh Du chỉ có mười lăm phút đi bộ,cô không cần vội vàng,cứ chậm chậm mà đi là được.

Hôm này có một chút gió.

Giữa mùa hè,gió là món quà tuyệt vời nhất của thiên nhiên,bất kể ánh mặt trời có nóng bỏng thế nào,nhưng mà chỉ cần có gió,mồ hôi toát ra trên người cũng được gió thổi khô ráo.

Tiểu Mễ cầm cái ô màu trắng chậm chậm bước đi.

Bên đường,cửa kính bên trong các cửa hàng bị ánh nắng chiếu chói lòa,cô không nhìn được dừng bước lại để xem hàng hóa trên các gian hàng.Wow,những con búp bê thật là dễ thương,trong đó có hai con ếch xanh bằng sứ,hai con ếch dựa vào nhau cười ngọt ngào,trên cổ con ếch cái còn có một chiếc nơ màu hồng,ha ha,chúng cười thật hạnh phúc,Tiểu Mễ cũng cười theo,tâm trạng tự nhiên trở nên rực rỡ như ánh mặt trời.

Ánh mắt rời khỏi cặp ếch,cô đột nhiên mở to mắt,bên trái của giá trưng bày là một thiên sứ bằng vải!

Thiên sứ màu trắng.

Sau lưng là một đôi cánh trắng toát.

Đôi cánh đó không biết làm bằng chất liệu gì,hình như là thạch anh,mỏng như cánh ve,rực rỡ trong suốt,tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Cô ngẩn ngơ nhìn thiên sứ trong gian hàng.

Ngón tay không ý thức vuốt vuốt lên cửa kính, dường như có thể xuyên qua cửa kính để chạm vào đôi cánh đó của thiên sứ.

Thiên sứ đột nhiên được nhân viên bán hàng cầm đi.

Tiểu Mễ vội vàng nhìn vào trong cửa hàng, chỉ thấy nhân viên cho thiên sứ vào trong một chiếc túi giấy tinh xảo, mỉm cười đưa nó cho một thanh niên mặc áo sơ mi trắng đang quay lưng về phía cô.

Cô buồn bã thở dài.

Ngón tay vẫn đặt trên vị trí vừa rồi, nhưng mà thiên sứ đã không còn mất rồi. Trong lòng cô tự nhiên cảm thấy thất vọng, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng cửa kính được mở ra, thanh niên mặc áo sơ mi trắng cầm cái túi giấy đi ra.

Gian hàng thủy tinh được ánh nắng ngày hè chiếu sáng rực rỡ như một chiếc gương.

Tiểu Mễ đối mặt với gian hàng đó.

Bóng dáng của chàng thanh niên phản chiếu trên cửa kính.

Tay phải anh cầm cái túi giấy.

Chiếc áo sơ mi sáng trắng như có một vầng hào quang nhạt.

Anh đi đến bên cạnh một chiếc xe BMW màu trắng đỗ bên đường, mở cửa xe.

Anh nắm chặt lấy chiếc túi giấy trong tay.

Anh cúi đầu mỉm cười.

Nụ cười của anh—

Trên cửa kính—

Trên ngón tay của Tiểu Mễ—

Dịu dàng—

Dịu dàng như một vầng hào quang—

Rách toạc.....

Thế giới đột nhiên trở nên yên lặng như vậy.

Vạn vật mất đi âm thanh.

Xe cộ và người người qua qua lại lại trên phố.

Nhưng mà, yên lặng không nghe thấy gì cả, cũng không có hơi thở, cũng không có nhịp tim đập, chỉ có mạch máu của huyết thái dương đang kêu “bịch, bịch, bịch, bịch”.

Đột nhiên trời đất quá rộng lớn.

Còn cô đứng bên cửa kính quá nhỏ bé.

Chiếc xe BMW màu trắng đã đi rồi, trên con đường huyền ảo, chậm chậm đi qua trước mặt cô, cách cửa kính không đến ba mét, giống hệt như lần đó trên con đường núi yên tĩnh, chậm chậm đi qua trước mặt cô.

Dưới ánh nắng.

Tiểu Mễ chậm chậm quay người lại.

Làn môi cô không còn một giọt máu, nhợt nhạt đến kinh hoàng.

Là—

Anh ấy ư?

Là anh ấy,phải không?!

Chiếc BMW trắng dần dần mất hút cuối con đường,dần dần bị đám đông xe cộ che khuất.

Đột nhiên—

Tiểu Mễ chạy thục mạng về phía chiếc BMW trắng đã mất hút!

Tiếng chạy nhanh trên phố!

Người đi bộ ngạc nhiên quay đầu lại.

Chỉ nhìn thấy một cô gái đang gắng sức chạy rất nhanh,mái tóc ngắn của cô bị gió làm cho rối bù,chiếc váy trắng của cô bị gió thổi tung bay!

Cô gắng sức lắc lư hai vai!

Khuôn mặt cô đỏ lựng vì chạy!

Dường như chỉ là dựa vào bản năng,cô chạy nhanh vụt qua từng người,từng người trước mặt,tiếng gió mạnh cũng làm cho mọi người đi bộ cũng nhanh chóng tránh sang hai bên.

Cô chạy nhan như vậy!

Cô chạy ở phía ngoài cùng của vỉa hè,dùng tất cả sức lực để chạy,cô muốn đuổi kịp chiếc xe đó,cô muốn đuổi kịp chiếc xe đó!

Dực—

Dực!Có phải đó là anh không?

Có phải anh không?Dực!Bùi Dực!!

Đó có phải là anh không—

Bùi Dực!

Gió thổi tấp vào mặt,cô chạy nhanh đến mức mà bước chân cũng bắt đầu loạng choạng,mặt trời chiếu hoa cả mắt,nhưng cô không nhìn thấy gì cả,không nghe thấy gì cả!

“Kít——”

Tiếng phanh xe vang lên.

Tài xế xe tức giận hung dữ ngẩng đầu ra,hét lên với cô gái đang chạy điên cuồng:“Muốn chết à?!Cô muốn chết thì cũng đừng có hại chết tôi!”

Xe cộ trở nên hỗn loạn.

Tiểu Mễ ngẩn ngơ đứng giữa dòng xe,mồ hôi trên tóc cô thấm hại rơi xuống mặt.Cô không nghe thấy ông tài xế đó nói gì,chỉ là,trong tầm nhìn của cô,một chút chút cuối cùng,một chút chút bóng dáng của chiếc BMW trắng đã biến mất.

Tất cả đều biến mất rồi.....

Cô ngơ ngẩn đi trên vỉa hè.

Ánh nắng mùa hè vẫn hết sức khốc liệt,mồ hôi ướt đẫm lưng cô,gió nhẹ thổi đến,cô lạnh từng cơn.

Ngơ ngẩn bước đi.

Bên cạnh cô một người rồi lại một người đi qua,nhưng mà,tất cả đều là người lạ,tất cả đều không có một chút quan hệ gì với cô.

Cô ngơ ngác đứng lại,trong lòng cảm thấy trống trải vô cùng.Trong ánh nắng nóng bỏng,đột nhiên cô ngã xuống,dựa vào cửa gian hàng bán đồ điện tử,cứ như vậy ngồi trước mặt những người đang đi bộ.Ôm lấy đầu gối,gục mặt xuống đó,cô ngẩn ngơ nhìn ra con đường đông đúc.

Sau đó

Nước mắt trào ra khuôn mặt cô.

Trong cửa hàng vang ra một bài hát,nhẹ nhàng vang vọng trên con phố buổi chiều.

“.....”

Bạn thật sự đã quên mất đi mối tình đầu của mình rồi ư?

Giả sử như có một ngày.

Bạn nhìn thấy một người giống hệt như anh ấy.

Đó có phải thật sự là anh ấy không?

Có thể như vậy không?

Đây là sự khoan dung của vận mệnh,hai là..

Một câu chuyện cười thâm độc.

.....”

Trên vỉa hè buổi chiều,Tiểu Mễ ngơ ngẩn ngồi trên mặt đất,từng đôi chân bước đi của người đi bộ,chiếc váy trắng như cánh hoa không còn một giọt máu.

Cô khóc.

Nước mắt ướt đầm khuôn mặt.

”.....

Nếu như đây là kết cục cuối cùng

Tại sao em vẫn không thể quên được anh.

Thời gian thay đổi chúng ta,tạm biệt với sự ngây thơ

Nếu như gặp lại nhau cũng không thể tiếp tục,mất đi mới là vĩnh hằng

Trừng phạt sự nghiêm túc của em vì em quá ngây thơ

Lẽ nào em sẽ sống cả đời như thế này sao

Nụ hôn của em đã định trước là em không thể hôn người mà em yêu

Đợi anh từ khi bắt đầu cho đến bây giờ

Cũng không thể.....

.....”

Con đường huyền ảo.

Trước cửa hàng đồ điện tử,giữa hai cái loa phát ra âm thanh,Tiểu Mễ khóc thành tiếng.

Giây phút đó,cô muốn cả thế giới nghe thấy tiếng khóc của mình.

Nếu như cả đều giới đều không thể nghe thấy tiếng khóc của cô,như thế thì anh cũng không thể nghe thấy phải không?

Nước mắt ướt đầm khuôn mặt.

Cô khóc to lên.

“Tại sao lại khóc vậy?Có gì cần giúp đỡ không?”Một giọng nói ấm áp vang lên trên đầu Tiểu Mễ.

Sau đó một bóng dáng cúi xuống.

Một chiếc khăn tay sạch sẽ.

Chiếc khăn đặt vào lòng bàn tay Tiểu Mễ, còn bóng dáng cao lớn đó như một bóng cây đang che ánh nắng cho Tiểu Mễ.

Giọng nói đó.....

Quen thuộc giống như vừa qua một giấc mơ rất dài, rất dài.....

Tiểu Mễ chậm chậm chậm chậm——

Ngẩng đầu lên.

Bùi Ưu nhìn thấy một khuôn mặt đầy nước mắt, khuôn mặt của cô gái đã sưng đỏ vì khóc.

Khi dừng xe lại, nhìn thấy cô gái đang dựa vào trước cửa kính của cửa hàng khóc.

Cô khóc rất đau đớn, chiếc váy trắng tinh đã bị mặt đất làm cho bẩn thỉu. Cô khóc như chưa bao giờ được khóc, khóc như Alice bị lạc đường trong truyện cổ tích.

Cô vừa khóc vừa ngẩng đầu lên.

Trong mắt cô đầy nước mắt óng ánh.

Bùi Ưu lúng túng, quên mất phải nói gì. Ngay lúc đó, cô gái mặc váy trắng đột nhiên kinh ngạc mở to mắt ra.....

“Dực!”

Cô ôm lấy anh, cô ôm lấy anh rất chặt, nhìn lên khuôn mặt anh, nước mắt cô chảy qua má xuống cằm rồi rơi trên chiếc áo sơ mi trắng của anh.

“Dực——!”

Cô khóc nức nở, trên khuôn mặt đầy nước mắt, nhưng đôi mắt lại sáng rực đến kinh người, dường như có ngàn vạn bó đuốc đang cháy rực trong đó. Cô vừa khóc vừa gọi một cái tên rất kỳ quái, hai cánh tay ôm chặt lấy anh, ôm rất chặt, dường như cô muốn dùng cả cuộc đời của mình để ôm lấy anh.

Bùi Ưu ngăn người ra.

Anh ngăn người đứng trong vòng tay ôm của cô, cúi đầu nhìn khuôn mặt đầy nước mắt. Nước mắt óng ánh giống hệt như vầng hào quang của những vì sao, nước mắt lấp lánh xuyên qua áo sơ mi của anh, thấm vào da thịt anh, ấm ấm nồng nồng.

Ánh nắng mặt trời hôm đó thật rực rỡ.

Người người qua qua lại lại đều quay mặt lại nhìn anh và cô đứng đó.

Chàng trai nhìn rất dịu dàng.

Còn cô gái khóc như một tinh linh.

Cô và anh ôm lấy nhau

Gió nhẹ thổi

Tiếng nhạc nhẹ nhàng bay lượn trong không khí

Một bức tranh đẹp dịu dàng.

Ánh nắng giống như nghìn vạn ngôi sao đang rọi sáng lên người anh và cô.

Đến khi một thanh niên tóc nâu hùng hổ xông ra từ trong đám đông, hét lớn: “Này! Mấy người đang làm trò quái gì thế này——?!”

*** **

Trong nhà hàng Hân Hân.

Nhân viên phục vụ tò mò nhìn những khách hàng đang ngồi ở cạnh cửa sổ.

Năm nay màu trắng là mốt à?

Một chàng trai mặc áo sơ mi trắng, nụ cười dịu dàng làm cho rất nhiều nữ phục vụ thần diệu phách lạc.

Đối diện anh là một thanh niên tóc nâu ngắn, trên mũi có một cái khuyên kim cương nhỏ, đẹp trai chói mắt. Chàng trai tóc nâu cũng mặc áo sơ mi trắng, những đường thêu trên vải u nhã tinh xảo, tuy nhiên lúc đó anh cắn chặt môi, khuôn mặt nhăn nhăm nhăm....

Bên cạnh chàng trai tóc nâu là một cô gái mặc váy trắng, cô dựa vào cửa kính, ánh nắng bao vây lấy cô, khuôn mặt nhìn không rõ, mái tóc ngắn mềm mại trong ánh nắng trông thật đáng yêu.

Từ khi họ đi vào, không hề nói với nhau câu nào.

Không khí yên lặng cổ quái.

“...”Bùi Ưu xoa xoa mũi, mỉm cười, định phá vỡ đi không khí làm người to do dự, “Điều, còn không giới thiệu đi.”

Doãn Đường Điều ngón tay cứng lại, đôi môi nhợt nhạt.

Anh không quên được khung cảnh vừa nhìn thấy, Tiểu Mễ đầy nước mắt ôm Bùi Ưu, cô dường như trông cực kỳ hạnh phúc, điều này trước đây anh chưa từng nhìn thấy.

“Điều!”

Bùi Ưu trông anh lạnh lùng im lặng, gương cười, biết được là anh chắc chắn vẫn còn rất tức giận. Anh quay mặt ra Tiểu Mễ, mỉm cười nói:

“Xin chào, cô là Tiểu Mễ nhỉ?”

Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn anh.

Trong ánh mắt của cô hình như chỉ còn linh hồn, nhìn thẳng vào anh, hơi thở của cô rất nhẹ.....

Doãn Đường Điều trừng mắt nhìn Tiểu Mễ, bàn tay đặt trên đùi nắm chặt lại. Anh không biết tại sao cô lại như vậy, tại sao cô lại dùng một ánh mắt như vậy dành cho người bạn tốt nhất của anh! Anh giận không thể giật mạnh vai cô kéo ánh mắt của cô lại về phía mình.

Cô chỉ có thể nhìn một mình anh!

Nhưng mà, ánh mắt cô nhìn Bùi Ưu chăm chú như vậy.

Cơ thể Doãn Đường Điều dần dần cứng lạnh.

Trái tim đang đau nhói, cơn đau như kim đâm chầm chậm lan khắp toàn thân.

Bùi Ưu cúi đầu, ho nhẹ một tiếng, cầm chiếc túi giấy bên người lên, rồi lại ngẩng đầu lên, nói:

“Nghe nói cô rất thích thiên sứ, cho nên tôi mua cái này tặng cô, hy vọng là cô thích nó.”

Tiểu Mễ mở túi giấy ra.

Thiên sứ vải trắng tinh, sau lưng là một đôi cánh trong suốt óng ánh. Ngón tay cô nhẹ nhàng chạm vào đôi cánh đó, cảm giác lạnh lạnh, ngón tay run lên, hình như đột nhiên tỉnh giấc khỏi một giấc mộng.

“Cảm ơn.”

Cô nhẹ nhàng nói với Bùi Ưu.

“Ha ha, cô là người con gái mà Điều thích, cũng chính là bạn của tôi.” Bùi Ưu mỉm cười nhìn sang khuôn mặt lạnh lùng của Doãn Đường Điều, “cậu ta đây là lần đầu tiên mang con gái đến gặp tôi. Tiểu Mễ, mặc dù Điều rất nhiều lúc hay vô lý, nhưng mà, thực ra cậu ta là một người vừa dễ thương vừa đơn thuần. Nếu như cô giận cậu ta, để cậu ta đau khổ một chút là được rồi, không nên thực sự làm tổn thương cậu ta.”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa!”

Doãn Đường Diêu hét lên,đấm mạnh lên bàn,tiếng động làm cho các nhân viên phục vụ và khách hàng giật mình quay sang nhìn.

Bùi Ưu xoa xoa mũi,cười gượng.

Tiểu Mễ bị tiếng giận dữ của Doãn Đường Diêu đánh thức,cô hoang mang quay sang nhìn ánh.Đôi mắt anh đỏ rực,hai môi cắn chặt.Nhìn anh,cô đột nhiên có thể cảm nhận thấy cơn giận và nỗi đau của anh lúc đó.

.....

“Tại sao muốn ở bên cạnh Diêu?”Doãn Triệu Man hỏi.

“Bởi vì cháu muốn mang lại hạnh phúc cho anh ấy.”Tiểu Mễ nhìn thẳng vào mắt bà,ánh mắt trong suốt như nước suối,“Cháu muốn mang lại rất nhiều rất nhiều hạnh phúc cho anh ấy,làm cho anh ấy trở thành người hạnh phúc nhất trên thế gian này.”

.....

Điều này,hình như là không lâu trước đây cô từng nói,nhưng cái mà cô mang đến cho anh lại là đau đớn ư?

Nhưng mà——

Cô hỗn loạn nhìn chàng trai mặc áo sơ mi trắng.Anh ta là ai,anh ta rốt cuộc là ai,tại sao lại có thể giống nhau như vậy!Có phải là Dực sống lại không?Có phải là anh lại trở về bên cạnh cô không?Tuy nhiên,tại sao anh ấy không hề nhận ra cô,hình như có vẻ là lần đầu tiên gặp cô.

Cô ngơ ngác nhìn anh.

Không.....

Không phải.....

Nụ cười đó,giọng nói đó,thần thái đó.....

Mặc dù rất giống,nhưng mà vẫn không phải là anh ấy.

Anh ta không phải là Dực.

Tiểu Mễ hít thở,để cho mình bình tĩnh lại,nói với Bùi Ưu:“Xin lỗi,vừa rồi tôi quá mạo phạm.”Cô biết,vừa rồi những điều cô làm đã làm tổn thương đến Doãn Đường Diêu,cũng mang lại phiền phức cho bạn của anh.

“Cô nhận nhầm người rồi,đúng không?”

“.....Vâng.”

”Ha ha,trong rất giống nhau à?”

“.....Vâng.”Cô ngơ ngác nói,“Dáng người,tướng mạo,giọng nói,thần thái....đều rất giống.”Thậm chí kể cả động tác xoa xoa mũi cũng giống hệt,trước đây cô luôn cười Dực “này,anh học Sở Lưu Hương vuốt mũi cũng giống thật đấy nhỉ.”

Bùi Ưu cười nói:“Nói như vậy thật sự tôi rất muốn gặp anh ta,thật sự có người giống nhau như vậy à.”

“.....Anh ấy.....đã không còn nữa rồi.....”

Tiểu Mễ hít thở một hơi nhẹ,giọng nói rất nhỏ,rất nhỏ.

Không khí đột nhiên lại trở nên cổ quái.

Đôi môi Doãn Đường Diêu tím ngắt.

Thân thể anh lạnh cứng,dột nhiên nhận ra rằng mình không hiểu rõ về Tiểu Mễ.Giọng nói cô nhỏ như vậy,nhỏ đến mức giống như một cái chùy đánh mạnh vào tim anh,giọng nói của cô tiết lộ ra tình cảm làm anh đổ kỵ đến mức muốn giết người!

Hôm nay,anh mặc chiếc áo sơ mi trắng đó,cô nói anh mặc vào là người mặc áo sơ mi trắng đẹp nhất thế giới,nhưng mà,cô lại không nhìn anh,đến một cái liếc nhìn cũng không dành cho anh.

Trái tim của anh càng lúc càng đau đớn dữ dội.

Nắm chặt tay, không quan tâm đến sự đau đớn đang xé nát thân thể anh, kể cả chết thì cũng đã sao, cô thậm chí còn không thèm quay đầu nhìn anh một lần.

“Xin lỗi.”

Bùi Ưu xoa xoa mũi, cười gượng.

“Không sao.”

Tiểu Mễ yên lặng nhìn anh. Dực, anh có tin không, trên đời này lại có người giống hệt anh, có lẽ là anh biết rằng em qua nhờ anh nên mới để em có thể gặp lại anh nhỉ.

Bùi Ưu lại quay sang nhìn Doãn Đường Diêu, thở một hơi, đưa tay ra với Tiểu Mễ, mỉm cười nói:

“Thế thì để tôi tự giới thiệu một chút nhé, tôi là bạn của Diêu.”

Tiểu Mễ nhẹ nhàng bắt lấy tay anh:

“Xin chào.”

“Hy vọng sau này có thể thường xuyên gặp cô, tôi là Bùi Ưu.”

Ngoài cửa kính, mặt trời đã chuyển sang màu đỏ.

Trên phố xe qua xe lại.

Trong nhà hàng tiếng người cười nói huyên náo.

Nhân viên phục vụ đi đi lại lại.

Tiểu Mễ choáng váng, trước mặt là một lớp sương mù, đôi môi cô run lên:

“Anh—anh tên là——”

“Tôi là Bùi Ưu.” Anh không hiểu lại xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy tay cô nắm chặt lấy tay anh, trong ánh mắt có sự ngạc nhiên tột độ.

“Bùi Ưu?! Là ưu trong ưu tú nhỉ?!”

Cô kinh ngạc, không phải Bùi Ưu đã chết lúc nhỏ à?! Tại sao lại.....nhưng mà, trong giây lát, cô đột nhiên hiểu ra điều gì đó, đáng lẽ cô phải biết từ đầu mới phải, tại sao lại có thể giống nhau như vậy, tại sao cô có thể gặp anh, tại sao cô có thể ngồi trước mặt anh. Dực, Dực anh vẫn chưa chết phải không, anh vẫn luôn đi tìm anh ta, anh ở bên cạnh em, anh nhìn thấy anh ấy, anh cũng nhìn thấy anh ấy phải không!

“Vâng, là ưu trong ưu tú.”

“Là anh.....” Nước mắt lại tuôn ra trong mắt cô, cô cười, rồi lại khóc, “là anh, lại là anh à?”

Bùi Ưu không hiểu gì: “Sao vậy?”

“Dực.....”

“Ai vậy?”

“Bùi Dực.....” Trong giây lát, đôi môi cô là hơi mặn của nước mắt, đáng lẽ phải cười mới phải, nhưng mà, tại sao trên mặt chỉ có nước mắt. “.....Anh biết Bùi Dực không?”

“Bùi Dực là ai?” Cái tên này rất giống anh, Bùi Ưu Bùi Dực (pei you, pei yi), ghép lại sẽ là có cách đọc như “tuyệt vời”

“Anh không biết Bùi Dực à?! ” Tiểu Mễ ngơ ngác, trong người tự nhiên cảm thấy lạnh. “Anh chưa từng nghe thấy Bùi Dực à?”

“Anh ta rốt cuộc là ai? Tôi có biết anh ta không nhỉ?”

Cô nhắm mắt lại.

Nước mắt lại lăn dài trên má.

Dựt.....

Người đó hình như trước đây chưa từng nghe nói về anh.

Bùi Ưu trong lòng có vẻ bất an,nhìn chăm chăm vào cô:“Cho tôi biết,Bùi Dựt là ai,tại sao cô cảm thấy tôi biết anh ta?”

ANh nắm lấy tay cô.

Anh nhìn cô.

Cô nhìn anh.

Trên đời này,hình như chỉ còn Bùi Ưu và Tiểu Mễ,những người khác hoàn toàn không còn tồn tại.

Doãn Đường Diêu đứng phắt dậy,anh giơ chân đạp đổ ghế ngồi của mình.

Tiếng động mạnh làm cho tất cả mọi người quay mặt lại nhìn.

Anh bước nhanh ra cửa,dáng đi kiêu ngạo....

Tuy nhiên.....

Không ai nhìn thấy làn môi anh đã tím ngắt lại.Bởi vì cơn đau tim,anh không thể nhìn thêm nghe thêm nữa,anh không cho phép mình yếu đuối trước mặt cô.

*** **

Màn đêm đã buông xuống.

Bởi vì kỳ nghỉ hè,con đường núi trước cửa Phong Viên rất yên tĩnh.Cây cối um tùm hai bên đường,cứ cách khoảng ba mươi mét là có một cái đèn cao áp,tuy nhiên ánh đèn vàng không thể xuyên qua được vòm cây rậm rạp,cho nên,hai bên đường vẫn là một màu tối đen yên tĩnh.

Dưới núi có một cái hang,bên trong toàn là cỏ hoang và cây cối không được chăm sóc,gió đêm từ trong hang thổi đến,nghe như tiếng nấc nghẹn ngào.

Tiểu Mễ yên lặng đi trên con đường núi.

Bên đường,chỉ có bóng dáng cô đơn của cô.Gió nhẹ thổi đến,mái tóc ngắn lộn xộn xòa xuống mắt,dưới ánh đèn vàng mờ ảo,chiếc váy trắng trông như lá hoa di tử.

Cô khoong thể nghĩ gì cả.

Từ lúc nhìn thấy Bùi Ưu,thể giới của cô dường như điên đảo,trong đầu cô trống trải.Rõ ràng biết là anh ta không phải,rõ ràng biết là đó chỉ là một người trông rất giống,nhưng mà,cô vẫn không có cách nào tỉnh lại khỏi cơn mơ đó.

Cô yên lặng bước đi,đi qua một ngã rẽ,dưới ánh đèn là một bóng dáng cao cao,tuy nhiên cô không nhìn thấy.

“Tiểu Mễ.”

Giọng nói thấp trầm.

Cô ngơ ngác,quay người lại,nhìn vào đôi mắt đó.Dưới ánh đèn,thần thái đó có nỗi đau thâm trầm,anh ta là Trịnh Hạo Dương.

“.....Anh....không về nhà à?”

Tiểu Mễ đứng trước mặt Trịnh Hạo Dương,ngơ ngác nhìn anh.Anh là con một,ba mẹ rất chiều,cô nghĩ rằng kỳ nghỉ đến là anh sẽ lập tức quay về.

Trịnh Hạo Dương cười gượng:“Anh vẫn chưa về,đang sống ở lầu 3 Phong Viên,lên nhà ăn ăn cơm em thường xuyên gặp anh.Sao em không chú ý thấy à?”

“Xin lỗi.” Cô nhẹ giọng nói.

Trong mắt anh lóe lên một tia sáng: “Anh có nghe nhầm không? Em lại xin lỗi anh à. Anh nghĩ rằng em sẽ mắng anh, bảo anh về đi, tránh càng xa em càng tốt.” Từ nhỏ đến lớn, cô luôn ghét anh, ghét anh luôn xuất hiện trước mặt cô, rất nhiều lúc anh cảm thấy, cô có lẽ không muốn trên đời này tồn tại một người tên là Trịnh Hạo Dương.

Tiểu Mễ nhìn anh, cô nói: “Em hôm nay rất mệt.” Nói xong, cô vội bước quay về ký túc.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trịnh Hạo Dương chặn trước mặt cô.

“Không liên quan đến anh.”

Cô cúi đầu muốn đi qua người anh.

Anh nắm lấy tay cô, giọng nói đau đớn: “Anh ở đây đợi đã ba tiếng! Tại sao lại bảo là không liên quan đến anh? Ở trường Thánh Du này, người duy nhất có liên quan đến quá khứ của em chỉ có anh mà thôi!”

“Em nói là không liên quan đến anh! Bây giờ không liên quan, tương lai không liên quan, quá khứ cũng không liên quan!” Tiểu Mễ cố giấu đi sự hỗn loạn trong tim, hét lên với anh.

Trịnh Hạo Dương đau đớn nắm chặt tay cô:

“Tiểu Mễ!”

Cô nhắm mắt lại, hít thở sâu, cố gắng bình tĩnh lại: “Xin lỗi, em đang rất hỗn loạn.” Cô bỏ tay ra khỏi tay anh.

“Doãn Đường Diêu đã tìm anh.”

“Cái gì?” Cô giật mình ngẩng đầu lên.

“Lúc chập tối, anh ta gọi điện cho anh, bảo anh nói cho anh ta chuyện trước đây.” Trịnh Hạo Dương nói với cô, “Cho nên anh ở đây đợi em, muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Bầu trời đen kịt không có sao.

Dưới ánh đèn vàng vọt.

Bóng cây làm cho con đường núi càng trở nên u ám.

Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn Trịnh Hạo Dương, gió thổi làm chiếc váy của cô tung bay, cơ thể mỏng manh dường như không thể đứng vững.

“Anh ấy tìm anh?”

Tiểu Mễ ngơ ngác hỏi lại.

“Ừ, trong điện thoại Doãn Đường Diêu có vẻ rất hỗn loạn, anh ta ”ra lệnh” cho anh kể lại tất cả về quá khứ của em.

“Anh đã nói cho anh ấy chưa?” Cô như ngừng thở.

Trịnh Hạo Dương tỉ mỉ thăm dò biểu cảm của cô: “Không.” Anh hiểu, nếu như anh nói nguyên nhân chuyển đến Thánh Du của Tiểu Mễ cho Doãn Đường Diêu, như thế, cô sẽ giận anh rất lâu rất lâu hoặc là cả đời nay sẽ mãi mãi không tha thứ cho anh.

Cô nhắm mắt lại.

“Cảm ơn anh.”

“Nhưng mà, không thể cứ giấu mãi thế này, Doãn Đường Diêu chắc chắn sẽ biết thôi.”

“Không,” Cô lắc đầu, “Anh ấy sẽ không biết, chỉ cần em không nói, anh không nói.”

“Em có thể giấu bao lâu?”

“Có thể giấu bao lâu thì giấu bấy lâu,” Ánh mắt cô kiên quyết, như có thể bắt chấp tất cả.

“Anh không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mà, Doãn Đường Diêu đã bắt đầu nghi ngờ. Anh ta muốn biết về quá khứ của em, anh ta thậm chí đe dọa tối nay kể cả giết anh cũng bắt anh phải nói ra sự thật!” Trịnh Hạo Dương đặt tay lên vai cô, “Tiểu Mễ, anh ta nếu như muốn biết, em sẽ không giấu được đâu! Chỉ cần đến Thanh Viên tìm hiểu, thì sẽ biết được về Dục!”

Cô im lặng.

“Tiểu Mễ, em tỉnh lại đi có được không?” Trịnh Hạo Dương lắc mạnh vai cô, “Anh ta không phải là Dục, mặc dù anh ta có trái tim của Dục, anh ta cũng không phải là Dục!”

“Anh ấy là Dục.”

Cô cắn chặt môi.

“Không phải! Anh ta là Doãn Đường Diêu, anh ta không phải là Bùi Dục!” Trịnh Hạo Dương hét lớn. “cầu xin em hãy tỉnh lại đi được không?! Tên của anh ta là Doãn—Đường—Diêu!”

“Anh ấy là Dục.....”

Tiểu Mễ bịt tai lại hét lên tuyệt vọng.

“Lẽ nào em điên rồi à? Thật sự điên rồi à?! Anh ta làm gì có điểm nào giống Dục! Chỉ là một trái tim mà thôi! Nếu như mắt của Dục cũng hiến tặng thì sao? Nếu như thận cũng hiến tặng thì sao? Nếu như tử cung cũng hiến tặng thì sao? Đúng rồi, Dục đã từng đi hiến máu đúng không? Tại sao em không đi tìm! Xem ai là người đang dùng máu của Dục! Tại sao em không đi?!” Trịnh Hạo Dương không thể nhịn được nữa, hét lớn.

“Đừng nói nữa—”

Cô dùng hết sức hét lên, âm thanh xuyên qua màn đêm, cây cối hai bên đường xào xạc kêu. Sau đó, cô bắt đầu run rẩy, run rẩy cố gắng thoát khỏi đôi tay anh, run rẩy lùi lại đằng xa.

Trong màn đêm yên lặng.

Thân thể cô run rẩy giống như một đứa trẻ bị ốm.

Cô run rẩy lùi lại phía sau một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Gió đêm thổi đến, cây cối vẫn xào xạc kêu. Sắc mặt cô nhợt nhạt, giọng nói lại còn nhẹ hơn cả gió đêm:

“Nếu như....anh ấy không phải là Dục....em phải làm thế nào?”

Trịnh Hạo Dương kinh ngạc nhìn cô:

“Tiểu Mễ....”

Trong mắt của Tiểu Mễ như có sương mù, chiếc váy của cô trắng như trong suốt, cả người cô hình như có thể ngay lập tức tan biến trong màn đêm.

“Nếu như trên đời này không còn Dục nữa, thế thì, có phải sẽ chỉ còn em cô đơn một mình không?”

Giọng nói nhẹ nhẹ.

Giọng nói nhẹ nhẹ trong làn gió đêm yên lặng.

“Nếu như trên đời này chỉ còn một mình em, em sẽ phải đi đâu đây?”

Trịnh Hạo Dương đột nhiên nghĩ đến vết thương trên cổ tay cô, anh mắt cúi xuống.

Tiểu Mễ hít thở sâu, sau đó, trên khuôn mặt cô nở một nụ cười: “Cho nên anh thấy đấy, Dục không nỡ bỏ em lại một mình, anh ấy để trái tim của anh ấy bên cạnh em. Mặc dù anh ấy không còn nữa, nhưng mà, anh ấy vẫn ở bên cạnh em.”

“Tiểu Mễ.....”

“Hơn nữa,” Cô mỉm cười, đôi môi run rẩy, “Hạo Dương, anh biết đấy, em trước đây rất ích kỷ, khi Dực còn sống, em luôn bắt nạt anh ấy, đến cả thạch trái cây cũng không muốn cho anh ấy ăn. Cho nên, anh ấy không cam tâm ra đi như vậy, em phải trả lại tất cả những gì em còn nợ.”

Trái tim của Trịnh Hạo Dương đau đớn.

Có lẽ nên tiếp tục mắng cô ấy, để cô ấy hiểu hành vi của mình hoang đường như thế nào, buồn cười nhiều như thế nào, tuy nhiên, trái tim anh đau đớn như có vết thương, cuối cùng không biết nói gì nữa.

“.....Nhưng mà, nếu như Doãn Đường Diêu biết em chỉ vì trái tim.....”

“Cầu xin anh, Hạo Dương.” Cô cắn chặt môi, “Đừng nói với Doãn Đường Diêu, đừng cho anh ấy biết. Nếu như anh ấy biết, anh ấy sẽ tức giận, anh ấy sẽ không thèm quan tâm đến em nữa. Như vậy, phải làm thế nào đây?”

Trịnh Hạo Dương nhìn chằm chằm vào cô rất lâu.

“.....Được, anh hứa với em.”

Nhẹ nhàng, một nụ cười nở trên môi Tiểu Mễ, cô cười với anh trong màn đêm:

“Cảm ơn anh.”

Đây là lần đầu tiên, Trịnh Hạo Dương cười với cô, trước đây nụ cười đó hoàn toàn thuộc về Dực. Cô ấy cuối cùng cũng cười với anh, còn tim anh tại sao vẫn đau nhói như vậy.

Màn đêm yên lặng, ánh đèn vàng vọt.

Dưới ánh đèn.

Tiểu Mễ đột nhiên nghe thấy một âm thanh nào đó.

Cây lá dường như hoảng hốt.

Cô hoảng hốt nhìn ra phía xa, dưới bóng cây đen tối.

Gió đêm từ trong hang thổi ra.

Cây cối xào xạc kêu.

Trong bóng cây đen tối, hình như có một bóng dáng cô đơn lạnh lẽo. Doãn Đường Diêu đứng đó hình như đã rất lâu rồi, lâu như hàng thế kỷ. Cây lá trên đầu anh xào xạc lay động, giống như một cơn ác mộng.

Anh đứng im ở đó.

Bên tai là tiếng gió nhẹ nhàng.

Nhẹ như tiếng sét từ trên bầu trời u tối truyền xuống.

Cây cối cuồng loạn kêu.

Dưới bóng cây đen tối, đôi tay Doãn Đường Diêu lạnh ngắt, máu trong người dường như hoàn toàn đông băng. Anh cho rằng mình sẽ chết, nhưng mà trái tim đang đau đớn nói cho anh biết rằng anh vẫn còn sống, đây không phải là ác mộng, cái mà anh nghe thấy hoàn toàn là sự thật.

Gió đêm.....

Thổi qua giữa anh và cô.....

Cô nhìn thấy anh.

Cô đứng dưới bóng đèn vàng vọt.

Anh đứng dưới bóng cây u tối.

Cô kinh ngạc tuyệt vọng.

Viên kim cương trên mũi anh tỏa ánh sáng lạnh lẽo.

Trịnh Hạo Dương cũng sững người ra, anh nhìn Tiểu Mễ, cô đứng đó, kinh ngạc và hoang mang, rồi lại nhìn Doãn Đường Diêu, anh dường như bị bao trùm bởi màn đêm.

Cuối cùng cũng không thể giấu kín được.

Trịnh Hạo Dương đưa tay đỡ vai cô định an ủi. Nhưng, tay anh dừng lại giữa không trung, cô ngơ ngác nhìn Doãn Đường Diêu, trong mắt cô không hề có anh.

Giống như một vở kịch, bất kể bắt đầu, giữa chừng hay kết thúc đều không còn chỗ cho sự tham gia của anh.

Không biết bao nhiêu người đi qua.

Trịnh Hạo Dương im lặng ra đi.

Con đường núi chỉ còn Tiểu Mễ và Doãn Đường Diêu đứng đó.

Màn đêm tĩnh lặng.

Lầu 5 Phong Viên cuối con đường núi phẳng phát ánh đèn mờ ảo.

Tiểu Mễ chậm chậm đi lại gần Doãn Đường Diêu, bước chân cô hơi run rẩy, cây cối bên đường lại xào xạc kêu, càng lại gần anh lại càng cảm thấy khí lạnh đến kinh người.

Cô cắn chặt môi, nói:

“Anh.....”

Cô không biết là anh đã nghe được bao nhiêu, nhưng mà, hơi thở lạnh lẽo của anh trong màn đêm làm cô lo lắng.

Chiếc áo sơ mi trắng của Doãn Đường Diêu trong màn đêm dường như tỏa ánh sáng yếu ớt, anh không nói gì, hai môi cắn chặt.

Cô run rẩy, hít thở sâu, rồi lại hít thở sâu:

“Anh.....đều nghe thấy hết rồi à?”

Ánh mắt anh lạnh lùng:

“Cô hy vọng tôi mãi mãi không nghe thấy, phải không?”

“Em.....”

“Trong mắt cô, tôi giống như một thằng ngốc, phải không?” Cơn gió mùa hè nhưng lại mang theo hơi lạnh như mùa đông, trái tim anh đau thắt, giống như đang bị hàng nghìn nhát dao đâm vào. Anh không để cho giọng nói của mình bộc lộ bất cứ tình cảm gì, không muốn lại một lần nữa trước mặt cô biểu hiện giống như một thằng ngốc.

Tiểu Mễ không thở được, lực phủ ngũ tạng của cô đều như co thắt lại, cô hoang mang muốn giải thích một cái gì đó, mở miệng ra, nhưng lại không biết nói gì.

Doãn Đường Diêu lạnh lùng nhìn cô:

“Nói đi, nói với tôi đây chỉ là hiểu lầm, chỉ là tôi nghe lầm mà thôi.”

“.....”

“Tại sao không nói gì?” Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cô, bước lên phía trước mấy bước, đặt tay lên cằm cô, làm cô phải ngẩng đầu lên, “Cô không phải mãi mãi muốn giấu tôi chứ? Sao không tiếp tục lừa dối tôi nữa đi, cả đời lừa dối tôi đi! Đồ dối trá—!!”

Tiểu Mễ khóc.

Nước mắt cô ướt đầm rồi rơi xuống mu bàn tay anh.

Doãn Đường Diêu nhìn cô, chép chép miệng: “Hôm sinh nhật, cô cũng khóc. Gần đây cô hình như rất thích khóc lóc.....tại sao lại có nhiều nước mắt như vậy?.....Cho tôi biết, những giọt nước mắt này là vì ai?”

Khuôn mặt Tiểu Mễ ướt đẫm nước mắt.

Cô run run nhắm mắt lại.

“Tôi nghĩ rằng,nước mắt của cô là vì tôi,cho nên tôi hoang mang lo lắng như một thằng ngốc,”Doãn Đường Diêu nắm chặt tay,“Cô nhất định thấy tôi rất đáng cười phải không?Trong mắt cô,tôi luôn luôn rất buồn cười phải không?”

“Không phải,không phải!”

Cô khóc lóc lắc đầu,nước mắt cuồn cuộn trào ra.

“Xin lỗi.....”

Trong mắt là sự hối lỗi tội cùng,cô khóc lóc:

“Xin lỗi....xin lỗi....”

Cô khóc lóc thảm thương,nước mắt ướt đẫm bàn tay anh,trái tim anh như bị bóp chặt lại,đau nhói,làn môi anh tím ngắt.

Doãn Đường Diêu hít thở nhẹ.

Cố gắng đứng thẳng,anh không muốn để cho người mình run rẩy.

“Xin lỗi?Cô có lỗi gì với tôi?Tôi vì tôi mà chạy mười nghìn mét,làm bài luận cho tôi,tìm cho tôi chiếc khuyên kim cương,giúp tôi ôn bài,giúp tôi làm mỳ trường thọ,mua áo sơ mi trắng cho tôi,cô đối với tôi hình như giống một thiên sứ,cô có lỗi gì với tôi?”

Tiểu Mễ khóc,lúc đó,cô thật sự biết rằng mình đã sai.

Cô không phải thiên sứ.

Cô là một con ác ma.

Cô tiếp cận anh vì mục đích của mình,nói với anh là muốn cho anh vui vẻ hạnh phúc,cô lương thiện thuần khiết như một thiên sứ.Nhưng mà,đó đều là lời dối trá.....cô là một kẻ ích kỷ,vì Dục,vì muốn ở bên cạnh Dục,cô chưa từng quan tâm đến Doãn Đường Diêu.Cô không quan tâm đến sự hưng dữ của anh,bởi vì cô không quan tâm đến anh chút nào.Cô cho rằng mình là một thiên sứ,nhưng mà thiên sứ làm sao có thể làm tổn thương đến người khác như vậy!

Cô làm tổn thương anh.

Kể cả trong nước mắt,kể cả trong màn đêm,nỗi đau đớn trong mắt anh,làm cô hối hận đến mức muốn lập tức chết đi.

Tại sao cô làm tổn thương anh,trái tim của cô cũng đau đớn như vậy,cô phải là ma quỷ mới phải,tại sao cô đột nhiên giận không thể dùng tất cả đổi lại để chưa từng làm tổn thương anh!

Doãn Đường Diêu nắm chặt cầm cô,ngón tay lạnh ngắt,“nhìn thấy chưa,tôi hôm nay mặc áo sơ mi mà cô tặng.Cô từng nói,tôi mặc nó là đẹp nhất trên thế gian.Tại sao,cô lại không thèm nhìn tôi?”

Nước mắt làm mờ hồ ánh nhìn của cô.

Cô hối hận khóc:

“Xin lỗi.....”

Ngoại trừ câu nói này,cô hình như không biết nói gì hơn.

“Thích mặc áo sơ mi trắng có phải là cái thằng tên là 'Bùi Dục' không?Thích ăn mỳ trường thọ cũng là nó phải không?Doãn Đường Diêu đau đớn,đau đến mức toàn thân run rẩy,đau đến mức mà móng tay đều biến thành màu tím,”Bởi vì nó,cô mới tiếp cận tôi đúng không?!”

Trong tim Tiểu Mễ càng đau khổ,cô khóc:

“Xin lỗi!Xin lỗi!Xin lỗi!”

Cơn đau nơi tim càng lúc càng dữ dội,cơn đau kịch liệt dần dần lan khắp toàn thân anh,anh đau đớn,sắc mặt nhợt nhạt,đôi môi tím ngắt.

“Bởi vì tim của nó phải không?”

Doãn Đường Diêu ‘khinh khỗ vô văn’ nói,cơn đau làm anh không thể đặt tay trên cằm cô nữa,anh hạ tay xuống,nhẹ nhẹ nắm lấy cánh tay cô,rồi lấy tay cô đặt lên ngực phải.

“Rất thích tim của nó phải không?Được,thế thì cô hãy lấy nó ra.”

Cô sợ hãi rút tay lại,nước mắt ứa đầm:

“Xin lỗi,em sai rồi!Em biết em sai rồi,xin lỗi!”

Doãn Đường Diêu nắm chặt tay cô,ngón tay anh lạnh lẽo như băng hàn ngàn năm,nắm chặt tay cô,lực mạnh đó dường như có thể xuyên qua ngực anh lấy trái tim ra!

“Tôi lấy cho cô!”

Anh hét lớn lên trong màn đêm!

“Cô lấy nó ra đi!Không phải cô thích nó à?Lấy nó ra đi,là thứ mà cô yêu quý thì hãy nhanh lấy nó đi!!”

Tiểu Mễ khóc lóc thảm thiết:“Xin lỗi.....em phải làm thế nào,xin anh hãy cho em biết,em phải làm thế nào.....đừng có dọa em như vậy.....em biết là em sai rồi.....xin anh đừng dọa em nữa.....”

Cô khóc đến mức toàn thân run rẩy.

Cô biết mình sai,sự ích kỷ của cô càng lúc càng sai,nhưng mà,đã làm tổn thương đến anh,cô không biết làm thế nào để bù đắp cho anh những sai lầm mà cô đã gây ra!

Màn đêm yên lặng.

Ánh đèn vàng vọt.

Trên mặt cô đầy nước mắt.

CÔ khóc giống như một đứa trẻ không biết mình làm sai điều gì,g giống như một đứa trẻ phạm sai lầm nhưng không biết phải xử lý thế nào.

Doãn Đường Diêu buông tay cô ra.

Trên môi anh nở nụ cười gượng,anh chăm chú nhìn cô,cuối cùng,nhẹ nhàng giơ tay lên,ngón tay anh lạnh ngắt,có chút run rẩy,anh nhẹ nhẹ lau nước mắt cho cô,dòng lệ ấm nóng,nóng ấm lên ngón tay lạnh ngắt của anh.

“Tôi cũng không biết phải làm thế nào.....”

Làn môi anh tím ngắt,trái tim đau như muốn vỡ nát ra.

“.....Nếu như có thể.....tôi mong là chưa từng gặp cô.....”

Nhìn cô lần cuối.

Anh quay lưng.

Chậm chậm đi vào trong màn đêm.

Trái tim đau đớn từng cơn,anh đau đến mức không còn nhận ra phương hướng,g giống như đắm phải mây đen trong ác mộng,trong màn đêm sắc mặt anh trắng bệch như tờ giấy.

Đau,có làm sao?

Doãn Đường Diêu nhắm mắt lại.

Kể cả trái tim đau đến mức hoàn toàn chết đi,thì cũng có làm sao?Đây cũng không phải là trái tim của anh,đau đến chết đi,cô đau khổ cũng không phải bởi vì anh.

Lại một cơn đau dữ dội đến với trái tim của anh!

Mơ màng với màn đêm phía trước.....

Yên lặng.....

Thân người Doãn Đường Diêu yên lặng đổ xuống,gió đêm nhẹ thổi đến,không nghe rõ điều gì.Mặt đất lạnh lẽo,cây cối kêu lên xào xạc,gió xuyên qua hang động dưới đường,dường như có tiếng kêu của cô sau lưng anh,nhưng mà cô kêu cái gì cũng nghe không rõ.....

Thì ra.....

Cô.....

Không phải là thiên sứ của anh.....

Chương 10

Buổi sáng

Bệnh viện Nhân Ái

Cửa sổ phòng bệnh mở một nửa,mưa phùn theo gió bay vào,chiếc rèm cửa màu xanh bay lên trong mưa mùa hè,không khí mát mẻ dễ chịu.

Những dòng nước trong suốt trong ống tiếp dịch yên lặng chảy.

Từng giọt từng giọt.

Nước truyền dịch đi vào cổ tay trái của Doãn Đường Diêu.Trên giường bệnh,anh mặc quần áo bệnh nhân màu xanh,dựa vào chiếc gối trắng tinh,vẻ mặt không biểu cảm nhìn ra ngoài cửa sổ,dường như không thêm quan tâm đến giọng nói của y tá bảo anh phải nằm xuống nghỉ ngơi.

Mưa,không ngừng nghỉ.

Doãn Đường Diêu nhìn ra ngoài cửa sổ,anh dường như dừng lại một chút,không động đậy.Chiếc khuyên kim cương cũng mất đi ánh sáng,giống hệt như là bị lấy mất đi linh hồn.

Bùi Ưu ngồi trên ghế sofa bên cạnh giường bệnh,anh nhìn Doãn Đường Diêu rất lâu,không nhận được hồi nhẹ:

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Doãn Đường Diêu im lặng.

Bùi Ưu đứng dậy đi đến bên cạnh giường bệnh,nhìn thẳng vào anh:“Nói cho tôi biết được không?Xảy ra chuyện gì rồi?Tại sao cậu lại đột nhiên bị bệnh như vậy?Viện trưởng Nhiệm nói may mà cậu được đưa đến bệnh viện kịp thời,nếu không thì.....”

Từng giọt nước yên lặng đi vào trong cổ tay trái của Doãn Đường Diêu.

Làn môi Doãn Đường Diêu nhợt nhạt.

Trong dáng vẻ ngang ngạnh đó dường như chứa đựng sự yếu đuối khôn cùng.

“Cô Doãn cả đêm qua không ngủ trông bên cạnh giường bệnh của cậu,mặc dù cô ấy không nói,nhưng mà tất cả mọi người đều thấy là cô ấy rất quan tâm đến cậu.”Bùi Ưu ngồi bên cạnh giường bệnh của anh,nói với anh,“Tôi biết,có một số điều cậu không muốn nói với mẹ mình,nhưng mà,cậu có thể nói cho tôi mà.Từ nhỏ đến lớn,chúng ta đều có thể tin tưởng lẫn nhau mà,không phải thế sao?”

Bùi Ưu vỗ vỗ vai anh.

Nụ cười trên môi ấm áp.

Châm chặm—

Doãn Đường Diêu quay đầu lại,giọng nói có vẻ đau đớn:“Người mà hiến tim cho tôi,có phải tên là.....Bùi Dực không?”

“Bùi Dực....”

Bùi Ưu ngơ ngác,lần trước nghe Tiểu Mễ nói về cái tên đó,không biết tại sao,mỗi lần nghe thấy cái tên đó,giống hệt như có một vật gì đó đập vào ngực anh.

“Có phải người đó không?”

“Tôi không rõ.”Khi Diêu làm phẫu thuật thay tim anh vẫn chưa tốt nghiệp,mặc dù nói là anh đi theo viện trưởng làm thực sỹ,nhưng về tình hình của cuộc phẫu thuật lần đó viện trưởng Nhiệm dường như không hề nhắc đến.

“Ừ,giúp tôi tra xem.”Doãn Đường Diêu nói buồn bã.

Bùi Ưu xoa xoa mũi,nhìn anh:“Sao vậy,có liên quan gì đến lần bị bệnh này của cậu à?Bùi Dực.....rất cuộc là ai vậy?”

Ánh mắt Doãn Đường Diêu lạnh băng băng,đôi môi mím chặt.Vẻ mặt của anh làm cho Bùi Ưu kinh ngạc,trong lòng không yên,không hỏi thêm nữa.

“Được,để tôi tìm xem,tìm ra thì tôi sẽ cho cậu biết.”

Bùi Ưu mỉm cười nói.

Phòng bệnh lại bắt đầu trở nên yên lặng.

Chỉ có tiếng mưa phún lách tách bên ngoài.

“Cậu—có phải cãi nhau với Tiểu Mễ rồi không?”Bùi Ưu nghĩ đi nghĩ lại,cuối cùng cũng hỏi.Có lẽ là tình yêu thôi,chỉ có tình yêu mới làm cho Diêu vài ngày trước còn hạnh phúc như ở trên mây,sau một đêm lại đau khổ như phải xuống địa ngục.

Doãn Đường Diêu không biểu cảm,làn mặt dường như càng trở nên nhợt nhạt.

“Cô ấy bây giờ đang ở ngoài.”

Bùi Ưu khom vai,không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì,cũng không biết làm cách nào để giúp anh và cô hóa giải vấn đề.

”Hôm qua là Tiểu Mễ đưa cậu đến bệnh viện,lúc cậu được cấp cứu,cô ấy cứ khóc.Khi tình hình ổn định lại,cô ấy lại ở bên ngoài phòng bệnh,không ăn không uống cũng không ngủ,chỉ ngồi trên ghế băng khóc.Tôi bảo cô ấy vào thăm cậu,cô ấy cũng chỉ lắc đầu,nói là cậu gặp cô ấy sẽ tức giận.

Anh chưa từng nhìn thấy một cô gái nào có nhiều nước mắt như vậy.

Cô yên lặng khóc,không muốn bị nhìn thấy,cô gục mặt xuống đầu gối.Nhưng mà,mỗi lần anh ra ngoài,nhìn thấy dáng người run rẩy của cô,anh biết là cô vẫn đang khóc,nước mắt dường như xuyên qua người cô lóng lánh trong không trung.

Bùi Ưu chăm chú nhìn Doãn Đường Diêu vẻ mặt đang dần trở nên lạnh nhạt hơn:

“Cậu muốn gặp cô ấy không?”

Ngoài cửa sổ,mưa nhỏ lay động lá cây.

Làn mưa trong suốt.

Lá cây xanh mướt.

Trong lòng Doãn Đường Diêu đau đớn,vẻ mặt anh cô độc ngang ngạnh,ánh mắt lạnh lùng,giọng nói lạnh như băng:

“Nói cho cô ta,đã hết hạn một tháng rồi.”

*** **

Ngoài phòng bệnh.

Tiểu Mễ ngồi trên ghế băng, cô ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn Bùi Ưu trước mặt mình, đôi mắt sưng đỏ như hạt đào, trên mặt đầy dấu vết của nước mắt.

“Một tháng đã hết hạn?”

Cô hỏi lại, rồi cười gượng. Phải rồi, cô hiểu ý của Doãn Đường Diêu, anh không thích cô, chỉ là bởi vì cô nhảy xuống vòi phun nước tìm thấy chiếc khuyên kim cương anh mới đồng ý hẹn hò với cô một tháng mà thôi. Đã đến kỳ hạn, tự nhiên sẽ phải chia tay, anh và cô tự nhiên sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Là như thế à?

Nhưng mà, tại sao trong lòng cô đột nhiên giống như có một khoảng trống, khoảng trống đó càng lúc càng lớn thêm, không ngừng hành hạ cảm giác hối hận và tự trách của cô. Cô cắn chặt môi, cố sức muốn nói với bản thân như vậy! Doãn Đường Diêu không thích cô, cho nên cô không thực sự làm tổn thương anh. Tuy nhiên, cô làm thế nào cũng không thể quên được ánh mắt đau đớn và làn môi tím ngắt của anh dưới bóng cây hôm đó.....

Cô là kẻ có tội.....

Là do sự ích kỷ của cô làm tổn thương Doãn Đường Diêu.

Làn môi Tiểu Mễ nhợt nhạt, cả người cô run lên. Khi mà cô hiểu được là mình đã làm một việc tàn nhẫn như thế nào, ngay lúc đó, cô đột nhiên không còn dũng khí. Cô muốn chạy trốn, chạy thật xa, thật xa, không muốn nghĩ gì nữa cả.

“Tôi biết rồi.....”

Cô cố gắng nở một nụ cười yếu ớt với Bùi Ưu: “Thế cũng tốt.....tôi đi đây.....nếu như anh ấy có gì.....xin anh.....không.....tôi.....xin lỗi.....”

Cô giống như một đứa trẻ phạm sai lầm đang hỗn loạn, ngay lúc đó cô muốn chạy trốn thật nhanh.

“Đợi một chút!”

Bùi Ưu nhìn thấy thần sắc đau khổ và hoang mang của cô chuẩn bị rời đi, vội vàng giữ chặt vai cô lại, nói lớn.

Cô hoang mang ngẩng đầu nhìn anh.

Anh bước nhanh vào phòng nghỉ của bác sỹ, lấy ra một chiếc ô, đưa cho cô, mỉm cười: “Ngoài trời đang mưa.”

“.....Cảm ơn.” Cô ngơ ngác cầm chiếc ô.

“Còn nữa.....” Có chút do dự, tuy nhiên sự tò mò đã làm cho Bùi Ưu phải hỏi, “lần trước cô nói ‘Bùi Dực’....”

Tiểu Mễ kinh ngạc!

“Bùi Dực là ai? Là người mà tôi quen à?” Anh nhìn cô.

Bùi Dực hỏi: “Anh ta rốt cuộc là ai?”

Cô yên lặng đứng đó, trống rỗng, đối mặt với câu hỏi đó của anh. Cô hoang mang, hoang mang đến muốn cười. Dực, anh ta lại muốn hỏi anh là ai, anh ta hỏi em, anh có phải là người mà anh ta quen không.....

Tuy nhiên, cô cuối cùng cũng không thể cười, một lúc như có một nhát dao xuyên vào tim cô. Có còn ý nghĩa nào nữa đây? Để cho anh ấy biết được, cũng chỉ có đau khổ mà thôi.

Lại làm sai rồi.

Không nên nhắc đến anh trước mặt anh ấy mới phải.

Dực, tại sao, từ khi anh không còn nữa, mỗi một việc mà em làm đều là sai lầm ư?

“Nếu như từ trước đến nay không nghe nói đến anh ấy, thế thì, hãy quên cái tên này đi.” Về mặt cô có sự đau khổ khó hình dung.

Sau đó—

Cô dần dần bước đi,dần dần biến mất trong làn mưa mù.Làn mưa lạnh lẽo.....

Bùi Ưu đứng đó,nhìn về bóng dáng cô đang xa,trong lòng có một cảm giác kỳ lạ,một lúc lâu vẫn không thể nào biến mất.

*** **

Mưa rơi không ngớt năm ngày liền.

Cả ngày cả đêm rơi,có lúc là mưa lớn,có lúc mưa nhỏ.Mưa rơi không kể ngày đêm,cứ rả rích rơi,cây cối được rửa sạch không còn một hạt bụi,cả không gian dường như là một làn sương mù mịn.

Tiểu Mễ thường đứng bên cạnh cửa sổ phòng,đăm chiêu nhìn ra làn mưa ở Đông Hồ.Thực ra Đông Hồ trong làn mưa đã không còn nhìn thấy rõ nữa,chỉ có một màu xám mù mịn,liên kết thành một dải với bầu trời.

Đăm chiêu đứng cạnh cửa sổ,trong đầu cô cũng hỗn loạn rồi bởi.Không thể nghĩ điều gì,không thể hiểu ra điều gì,không còn phương hướng,không biết nên làm gì,dường như tất cả không còn ý nghĩa nữa.Cô chỉ biết,mỗi khi chỉ cần định nghĩ một điều gì đó,trong tim cô lại đau lên như dao cắt.

Ý mưa lạnh lẽo.

Làn mưa trong suốt bay lượn như không có biên giới.

Dường như trong một đêm,hơi nóng của mùa hè đã biến mất không còn dấu vết,còn mùa thu lại yên lặng bước đến,hơi lạnh đến xương làm cho vạn vật đột nhiên trở nên yên lặng như vậy.

Cho đến một buổi tối,cô Thành đột nhiên ngất xỉu trong phòng trực ban,Thành Quyên và Tiểu Mễ hốt hoảng đưa bà vào bệnh viện.

Cô Thành phải nằm viện.

Bác sỹ có lẽ đã nói gì đó với Thành Quyên,mặc dù lúc cô chăm sóc cô Thành có vẻ rất bình tĩnh,nhưng mà Tiểu Mễ lại vẫn nhận ra có điều gì đó không ổn.Nửa đêm,cô có thể nghe thấy tiếng khóc của Thành Quyên.

Tuy nhiên,Thành Quyên không muốn cho cô biết.

Tiểu Mễ cũng không miễn cưỡng Thành Quyên,cô chỉ muốn hết sức giúp chăm sóc cô Thành là được.Mỗi ngày trong bệnh viện,chạy qua chạy lại chăm sóc cô Thành mặc dù bận rộn và lo lắng,nhưng mà,cô lại không có thời gian nghĩ về vấn đề đó nữa.

Cũng là bệnh viên Nhân Ái,Doãn Đường Diêu đã ra viện rồi.Mỗi khi đi qua phòng bệnh mà anh nằm hôm đó,Tiểu Mễ luôn luôn đột nhiên thất thần,sau đó vụt chạy trốn.

Anh ấy bây giờ thế nào,có khỏe không?

Không.....

Anh vẫn còn đang hận cô,anh nhất định mãi mãi không bao giờ tha thứ cho cô.

Cô giận mình không thể biến thành một con chim(?),chỉ cần giấu đầu vào trong đất cát,giả vờ không nhìn thấy,có phải là có thể xem như không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Tiểu Mễ ngồi bên giường bệnh của cô Thành,nghe thấy tiếng cười nhân ái của bà,nghe bà kể về những điều trong quá khứ,nghe thấy nhịp thở bình thần của bà khi ngủ.Không biết tại sao,chỉ cần có cô Thành ở bên cạnh,trong lòng cô dường như có thể bình ổn trở lại.

Hôm đó.

Cô Thành yên lặng ngủ đi.

Tiểu Mễ cầm hộp cơm,yên lặng ra khỏi phòng bệnh,nhẹ nhàng đóng cửa lại.Ngày mai nấu chút cháo,cho một chút hạt sen và bách hợp,hy vọng cô Thành có thể ăn được một chút.

Cô vừa đi vừa nghĩ.

Đột nhiên—

Một dáng người cao lớn đứng chắn trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu lên,kính ngạc nhận ra người đó là Bùi Ưu.Anh mặc đồng phục bác sỹ trắng,dáng người cao ráo.

“Xin chào.”

Anh mỉm cười với cô.

Tiểu Mễ cho anh biết về tình hình của cô Thành.Anh an ủi cô không phải quá lo lắng,rồi lấy bút ghi lại phòng bệnh của cô Thành.Nhìn thấy anh,Tiểu Mễ có vẻ như yên tâm hơn rất nhiều,đường như trong nụ cười của anh có một cái gì đó có thể tin tưởng.

Nói xong,Bùi Ưu vẫn nhìn Tiểu Mễ,nụ cười trên môi dần dần mở rộng thành một niềm vui.

“Sao vậy?”

Cô hỏi anh.

“.....Tôi biết Bùi Dực là ai rồi.”Ánh mắt của anh như đang cố gắng kiềm chế hạnh phúc.

Mọi người đi qua đi lại trong hành lang bệnh viện.

Tiếng bước chân ồn ào.

Giọng nói nhỏ nhẹ.

Bùi Ưu cười nói:

“Anh ta đang ở đâu?”

Ở đâu.....

Trong mắt cô dần xuất hiện một làn sương mù,nhìn Bùi Ưu....

“Tôi....có thể gặp anh ta không?”Bùi Ưu xoa xoa mũi,cười như một đứa trẻ,lại có chút căng thẳng,“bây giờ mới biết là tôi còn có một em trai nữa,hơn nữa lại là em sinh đôi,thật là....ha ha.....tôi có thể gặp anh ta không?À,bố cũng rất muốn gặp cậu ấy.....”

Một bức ảnh

Trong bức ảnh là một thanh niên mặc áo sơ mi trắng,anh đứng dưới bóng cây ngô đồng,ánh nắng chiếu qua vòm cây um tùm tạo nên những tia nắng hiu hắt.Tay phải anh ôm một cô gái,cô gái có mái tóc ngắn mượt mà,cô đang tạo dáng trước ống kính.Anh cúi đầu nhìn cô,im lặng mỉm cười,một nụ cười dịu dàng.

Phòng khách nhà họ Bùi.

Bùi Ưu và Tiểu Mễ ngồi trên ghế sofa dài,đối diện là ba của Bùi Ưu-Bùi Chấn Hoa đang ngồi trên ghế sofa đơn.Ông khoảng ngoài năm mươi tuổi,mái tóc đã điểm bạc,ông im lặng nhìn chàng thanh niên trong bức ảnh,rất lâu không nói gì.Một lúc sau,ông nhẹ nhàng đặt tấm ảnh lên bàn,nhắm mắt lại,nhẹ nhàng tựa đầu vào ghế sofa.

Bùi Ưu cầm bức ảnh mà lúc trước ở trong ví của Tiểu Mễ lên.Anh chăm chú nhìn chàng thanh niên trong bức ảnh,ngón tay như không tự chủ được chạm lên khuôn mặt của chàng thanh niên trong bức ảnh.Biết là đó là em trai mình,biết là em song sinh,nhưng chưa từng nghĩ là có thể giống như vậy.Giống hệt như chính bản thân anh,cùng một thời gian,sống ở một nơi xa xôi.

“Cậu ấy và mẹ.....đều mất rồi à?”

Ngón tay Bùi Ưu run run,anh nắm chặt bức ảnh,chàng thanh niên trong bức ảnh đang mỉm cười với anh.

“Vâng.”

Cô cắn chặt môi,âm thanh nhẹ vang vọng trong phòng khách.

“Chết như thế nào?”

“Cô Bùi chết vì bị bệnh, Dục chết vì tai nạn.”

“Bệnh gì? Tai nạn gì?” Bùi Ưu vội vàng truy hỏi.

“Có gì khác nhau?” Tiểu Mễ nhẹ nhàng hít thở, giọng nói rất nhẹ, “không phải là từ trước đến giờ đều cho rằng họ đã chết rồi à? Là nguyên nhân gì và có khác biệt gì đây?”

Bùi Ưu không biết nói gì. Cả người anh dần dần run rẩy.

Bùi Chấn Hoa im lặng hồi lâu, nhẹ giọng nói:

“Bác cho rằng, mẹ của Tiểu Dục sẽ không nói với nó sự tồn tại của bác.”

Tiểu Mễ hít thở sâu, cô nhìn người đàn ông tên là Bùi Chấn Hoa đó, lực phủ ngũ tạng đầy vẻ phức tạp. Ông ta là ba của Dục, người ba mà Dục chưa từng gặp mặt nhưng luôn ghi nhớ trong lòng.

“Vâng, cô Bùi từ nhỏ đã kể cho Dục, bác đã qua đời từ rất lâu rồi.”

Bùi Chấn Hoa nắn nắn vai, thở dài: “Bác biết là cô ấy sẽ làm như vậy.” Cô ấy hận ông đã đến mức không thể cứu vãn được. Nhớ lại lần cuối cùng gặp cô ấy, trong mắt cô đầy thù hận, điên cuồng hét lên với ông, cô ấy mãi mãi sẽ không tha thứ cho ông, nói với người con trai mà cô ấy đã mang đi, ông là một kẻ đê tiện đã chết rồi, cô ấy muốn ông mãi mãi không được làm phiền đến cô ấy nữa, mãi mãi không được xuất hiện trước mặt cô ấy.

Cô ấy hận ông.

Cô ấy được quyền hận ông.

Ông cho rằng tình cảm của ông với người phụ nữ đó là một bí mật mà không ai phát hiện ra. Ông chôn chặt tình cảm đó trong lòng, giống như một hũ rượu bị chôn dưới lòng đất, không nhìn thấy và cũng không nghĩ thấy. Để không lộ ra bất cứ dấu vết nào, ông thậm chí đã lấy vợ sinh con, người ngoài nhìn vào sẽ thấy ông và vợ rất yêu quý nhau. Nhưng mà, vợ ông cuối cùng cũng phát hiện ra, cô ấy tổn thương, khóc lóc, cãi vã, van nài, ông cũng đã thử từ bỏ tình cảm của mình với người phụ nữ đó đi.

Nhưng mà, ông không làm được.

Tình cảm của ông với người phụ nữ đó dường như đã đi vào xương tủy, khi cuộc sống của ông vẫn tiếp diễn, tình cảm đó sẽ không thể mất đi.

Ông có lỗi với vợ mình.

Bởi vì cảm giác tội lỗi, bởi vì không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của vợ, bởi vì không còn mặt mũi đối diện với cô ấy, cho nên ông không đến làm phiền cô ấy. Đến bây giờ, ông vẫn không muốn nói ra bí mật đó, cũng sợ rằng Tiểu Ưu biết mẹ không muốn gặp mặt nó mà buồn. Ông không kể cho Tiểu Ưu về Tiểu Dục, coi như là hai mẹ con họ đã ra đi rồi.

Bùi Ưu lần đầu tiên nghe thấy ba kể về quá khứ.

Anh từng người nhìn ba.

Làn môi đắng lại, Tiểu Mễ cúi đầu, cô không muốn thất lễ với ba của Dục, nhưng mà cô có thể cảm thấy vẻ mặt mình đang lạnh lùng vô cảm.

“Cho nên, đối với Dục, bác coi như là mình đã qua đời rồi à?”

Bùi Chấn Hoa bỗng nhiên già đi giống như một ông lão.

“Nhưng mà, cháu đã từng nhìn thấy bác.” Tiểu Mễ cố gắng mỉm cười với bố của Dục, nụ cười nhẹ mang theo sự run rẩy, “Dục luôn đặt ảnh của bác ở đầu giường. Có lẽ là ảnh hai mươi năm trước của bác, bối cảnh là một sân bóng đá, bác mặc quần áo thể thao, trông rất phong độ.”

Cô cười nhẹ:

”Bác yên tâm,Dực rất kiên cường,anh ấy sống rất tốt.Khi học tiểu học,có một số trẻ hư hay trêu Dực không có ba.Chúng quây đánh Dực,nói Dực là kẻ đáng thương,nói là Dực đáng ghét nên ba không thèm Dực nên chết đi.Dực đánh nhau với chúng,bị kỷ luật rất nhiều lần,cả người thường xuyên bị đánh đến chảy máu.Có một lần,cháu đỡ Dực về nhà,anh ấy hỏi cô Bùi,có phải là bởi vì anh ấy đáng ghét hay không,cho nên ba mới chết đi.Cô Bùi tức giận tát anh ấy.

Bùi Chấn Hoa rùng mình.

Tiểu Mễ cười,tiếp tục nói:

“Từ đó về sau,anh ấy không hỏi về bác nữa,anh ấy bắt đầu cố gắng học tập.Dực học rất giỏi,tất cả các kỳ thi anh ấy đều xếp thứ nhất.À,anh ấy lại không phải là thiên tài đâu,có lúc học đến rất muộn,anh ấy rất giỏi thể thao,đá bóng rất hay,là tiền đạo trên sân,đã từng đại diện cho đại học Thanh Viễn đá trận chung kết đại học toàn quốc.Anh ấy đối xử rất tốt với mọi người,tất cả các thầy cô giáo,bạn học,hàng xóm đều rất quý anh ấy.Ảnh của bác anh ấy đặt ở đầu giường,ngày nào trước khi đi ngủ anh ấy cũng nói cho bác biết xảy ra chuyện gì.Anh ấy hoàn hảo ưu tú giống như một thiên sứ,anh ấy nói,mặc dù bác không còn nữa,nhưng mà anh ấy vẫn muốn trở thành đứa con trai mà bác tự hào nhất.”

“Tiểu Mễ!”

Bùi Ưu không nhẫn tâm nhìn ba mình đau khổ như vậy,muốn ngăn cản cô tiếp tục nói.

Chiếc váy trắng,bờ vai mỏng manh,mái tóc ngắn bóng mượt,Tiểu Mễ yên lặng ngồi trên ghế sofa,im lặng nhìn Bùi Chấn Hoa,đường như không nghe thấy Bùi Ưu nói gì,đôi mắt sáng dần dần mờ đi:

“Bác biết không?Dực rất yêu bác....”

“Bác có thể đến thăm Dực mà,tại sao không đến thăm anh ấy một chút?”Cô nhẹ nhàng nói,không khóc,“nếu như anh ấy có thể gặp bác,gặp được ba của mình,bác biết là anh ấy sẽ hạnh phúc như thế nào không?”

.....

.....

Trong phòng rất yên lặng.

Anh cầm khung ảnh trên bàn lên,bên trong là ảnh của mẹ anh.Anh dùng chiếc khăn mềm mại tỉ mỉ lau tấm kính trên khung ảnh,như sợ rằng có thể xuyên qua tấm kính làm hỏng ảnh của mẹ anh.

Cô ngồi bên cạnh anh,không dám nói gì.

Cô Bùi qua đời đã một tháng rồi,anh chỉ có một người thân duy nhất,sau này không còn mẹ nữa,anh phải làm như thế nào đây?

“Tiểu Mễ....”

“Hả?”

“Anh muốn quay trở về.....”

“Quay về?Quay về đâu?”

“Anh muốn quay trở về nơi mà ba và anh trai từng sống.”Anh chăm chú nhìn khuôn mặt trong ảnh của mẹ anh,”mẹ anh khi còn sống rất không thích nhắc đến họ,cũng không cho phép anh trở lại nơi đó.

“Ba và anh trai anh đã.....”Cô cẩn thận nói,cố gắng tránh nói những điều có thể làm cho anh đau lòng.

Cô đã nghe anh nhắc đến điều đó.

Ba và anh trai anh khi anh còn rất nhỏ đều đã chết rồi,có lẽ lúc đó anh quá nhỏ,không có chút ký ức nào về họ.Trong nhà anh có một vài bức ảnh đã ố vàng,ba anh rất phong độ,anh trai còn là một đứa bé.Anh tên là Dực,anh trai là Ưu,có lẽ có ý nghĩa là “xuất chúng” đây.Nếu như anh trai anh còn sống,không biết chừng sẽ có một cặp song sinh rất tuyệt vời đây.

“Mặc dù họ đã không còn nữa,nhưng mà ở đó có lẽ vẫn còn hơi thở của họ chẳng.”

Ánh mắt anh buồn buồn.

“Rất cuộc họ sinh ở đâu, chôn ở đâu, bùn đất và không khí sẽ có một chút hơi thở của họ. Anh nghĩ, họ cũng sẽ muốn nhìn thấy anh.....không biết họ còn nhớ anh không.....”

Cô cắn chặt môi, không biết nên nói gì mới phải.

“Ba và anh trai có thích anh không?” Anh bỗng nhiên hơi lo lắng, xoa xoa mũi, “Nếu như họ không thích anh, vậy.....”

Cô mở to mắt, cúi xuống trước mặt anh nhìn trái nhìn phải.

“Trời ơi!”

Cô tỏ vẻ kinh ngạc, hai mắt sáng lên.

“Sao vậy?”

“Trên đời này sao lại có một người hoàn hảo như thế này? Học hành giỏi giang, nhân cách ưu tú, hoàn hảo giống hệt như một thiên sứ! Hơn nữa, anh ta lại vô cùng khiêm tốn, thế mà lại còn lo lắng rằng sẽ có người không thích anh ta.....chao ôi.....”

“Em thì.....” Anh mỉm cười, ôm cô đang làm động tác pha trò cười vào lòng.

“Dược, anh thật sự muốn quay về à?”

“Ừ.”

“Được thôi, thế thì em đi cùng với anh!” Cô gục mặt vào ngực anh, ôm lấy anh, nụ cười dễ thương.

“Không cần đâu, anh tự đi được mà.”

“Không được. Nếu như anh đi một mình, anh sẽ cảm thấy cô đơn.” Cô lắc lắc đầu, “Em đã nói rồi, sau này em sẽ luôn ở bên anh, không để anh cô đơn một mình.” Nếu như quay trở về quê cũ của anh, không có người thân, chỉ có hơi thở của người lạ, Dược nhất định sẽ buồn. Mặc dù cô rất vụng về, không biết cách để an ủi anh, nhưng mà, cô sẽ cố gắng để làm cho anh vui trở lại.

Anh ôm chặt cô.

Trong phòng rất yên tĩnh, cô Bùi trong khung ảnh im lặng nhìn anh và cô, trong mắt dường như có một vẻ phức tạp khó đoán.

“Tiểu Mễ.....”

“.....?”

“Ba và anh trai nhất định sẽ thích em.” Hương thơm tươi mát từ cơ thể cô tỏa lên mũi anh, anh ôm chặt cô, chờ đợi học có thể nhìn thấy người con gái mà anh yêu.

“Ha ha, thế thì anh phải nói với họ, em rất dễ thương đấy.”

“Được.”

“Dược, em cũng sẽ thích họ.”

Anh hôn lên mái tóc ngắn của cô.

Cô cười ha ha: “Bởi vì em thích anh như vậy, cho nên chỉ cần là người nhà của anh, em đều yêu quý!”

.....

.....

Cuối cùng cũng gặp được họ rồi.

Nhưng mà, tại sao không có chút cảm giác vui nào vậy? Dược, anh có buồn không? Ông ấy làm tổn thương anh, đúng không?.....

Mọi thứ đã trở nên quá muộn rồi.....

Nếu như anh vẫn còn,em nhất định sẽ rất giận ba anh,bắt ông ấy phải xin lỗi anh,bắt ông ấy phải trả lại cho anh gấp nhiều lần.

Nhưng mà—

Bây giờ thì còn ý nghĩa nào nữa đây?

Tiểu Mễ cắn chặt môi,chằm chằm cắt tằm ảnh của Dục vào trong ví.Bất kể thế nào,vẫn đã gặp họ rồi đúng không?Cuộc sống của họ dường như rất đầy đủ,không có gì phải băn khoăn lo lắng.Có lẽ,chỉ là sự xuất hiện của chúng ta sẽ phá hỏng cuộc sống yên ổn của họ mà thôi.

Cô đứng lên,cúi người nói với Bùi Chấn Hoa đang ngồi trên ghế sofa:

“Cháu phải về đây.”

Bùi Chấn Hoa thở dài,bỗng nhiên già hẳn đi:“Bác là một người ba không có trách nhiệm.Cháu hận bác,phải không?”

Trong phòng khách rộng rãi sáng sủa.

Không một âm thanh.

Tiểu Mễ yên lặng đứng đó,một hồi lâu nhìn Bùi Chấn Hoa,lâu đến mức thậm chí Bùi Chấn Hoa cho rằng Tiểu Mễ sẽ từ chối trả lời mà quay lưng bước đi.

“Vâng,cháu hận bác.”

Cô cuối cùng cũng nhẹ nhàng nói.

“.....Đối với bác là một việc rất đơn giản,có thể mang lại cho Dục rất nhiều niềm vui,nhưng bác lại không làm.”

Bùi Chấn Hoa nắm chặt lấy tay ghế.

“Nhưng mà,cháu không thể hận bác.”Tiểu Mễ hít thở sâu,đau khổ nói,“bởi vì Dục yêu bác.Bất kể bác làm điều gì,cháu biết Dục cũng sẽ tha thứ cho bác.Anh ấy sẽ giữ nỗi đau ở trong lòng,nhưng bác là ba của anh ấy,cho nên anh ấy yêu bác,mãi mãi cũng sẽ không hận bác.Như thế,cháu có tư cách gì để hận bác đây?”

Lại một hồi yên lặng.

Cô cúi chào Bùi Chấn Hoa:

“Chỉ xin bác.Xin hãy nhớ rằng,bác từng có một người con trai,một người con trai rất tuyệt vời.Mặc dù bác chưa từng gặp anh ấy,nhưng mà—xin đừng quên anh ấy đi.”

*** **

Tiểu Mễ đi khỏi nhà họ Bùi.

Làn gió mùa hè thổi về phía sau lưng cô,trong vườn nhà đầy hương thơm của hoa,ngôi biệt thự trắng của nhà họ Bùi dưới ánh nắng giống như một tòa thành cổ.

Trong tòa thành có rất nhiều câu chuyện nhỏ.

Còn những người đã ra đi đó có quay trở lại đây không?

Ra khỏi vườn nhà họ Bùi,Tiểu Mễ ngẩng đầu,nhìn về phía tòa biệt thự gần như giống hệt ở phía đối diện.

Đó là nhà Doãn Đường Diêu.

Không lâu trước đây,cô còn vui vẻ xách theo mấy túi to đi vào trong đó,để chúc mừng sinh nhật Doãn Đường Diêu.

Hình như đã qua đi rất lâu,rất lâu.....

Mặc dù tất cả vẫn còn gần trước mắt,nhưng lại xa xôi như là đã ra đi mãi mãi rồi.

Tiểu Mễ nắm chặt tay, trong tim bỗng nhiên cảm thấy nhói đau. Cô vội dời mắt khỏi tòa biệt thự nhà Doãn Đường Diêu, quay người đi khỏi.

Dưới tán cây um tùm le lói những tia nắng, con đường núi thẳng tắp rộng rãi. Giống hệt như ngày trước, khu biệt thự nằm giữa lưng chừng núi này vô cùng yên tĩnh, không có người đi bộ, xe cộ cũng rất ít.

Lúc đó—

Một chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ tươi xuất hiện phía cuối con đường, ánh nắng làm chiếc xe tỏa ánh sáng rực rỡ, xe đi rất nhanh, có thể nghe thấy tiếng động cơ kêu lên thật cuốn hút.

Chiếc Ferrari chạy nhanh đến.

Tiếng nhạc cực lớn trong xe tỏa ra xung quanh, trong xe có một nam một nữ. Cô gái mặc váy màu hồng đào, mái tóc dài được buộc bởi cũng một chiếc cặp màu hồng đào, gợi cảm mà thuần khiết. Chàng trai mặc áo phông bó màu đen, miệng nhai kẹo cao su, thần thái ngạo mạn, ánh sáng từ viên kim cương trên mũi làm cho anh nhìn càng tà ác hơn.

Tiểu Mễ trong giây lát mất bình tĩnh.

Cô không nghĩ rằng trong hoàn cảnh như thế này lại gặp anh.

Trong chiếc siêu xe.

Na Lộ quay cuồng theo điệu nhạc, vừa nghe vừa hát. Còn Doãn Đường Diêu lái xe, trên môi nở một nụ cười lạnh lùng.

Rất nhanh—

Tiểu Mễ vội vàng trốn ra phía sau của một cây lớn, nhắm chặt mắt lại, ngón tay nắm chặt lấy thân cây, không dám hít thở. Không, cô không muốn nhìn thấy anh, cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Chiếc Ferrari phi như bay qua các hàng cây.

Bụi cát bay lên.

Trong ánh nắng, từng hạt bụi nhỏ bé bay lượn.

Sau cái cây là một cô gái mặc váy màu trắng, cô gái có mái tóc ngắn đang nhắm mắt lại để lẩn trốn.

Chiếc Ferrari dừng ở đó.

Na Lộ cười nắc nẻ dựa vào vai Doãn Đường Diêu.

Con đường núi lại trở nên vắng vẻ.

Tiểu Mễ ngơ ngác từ phía sau lùm cây đi ra, cô cúi đầu, không dám quay đầu nhìn bóng dáng chiếc xe biến mất đi, chỉ nhìn xuống dưới chân mình và tiếp tục bước đi.

Bỗng nhiên!

Sau lưng cô bỗng có tiếng lùi xe đinh tai nhức óc.

Tiểu Mễ kinh ngạc quay đầu lại.

Chỉ thấy chiếc Ferrari hồng tươi lùi như bay lại! Tiếng động cơ mạnh mẽ như tiếng sấm! Tiếng nhạc Rock điên cuồng vang vọng trong bầu trời mùa hè!

Tiếng phanh xe sát sạt!

Chiếc Ferrari màu đỏ tươi chắn trước mặt Tiểu Mễ.

Xuyên qua lớp kính chắn gió, ánh mắt lạnh lùng của Doãn Đường Diêu, ánh mắt u ám, lạnh lùng nhìn Tiểu Mễ.....

“Chào...lâu lắm không gặp nhỉ.”

Giọng nói bất cần.

Tiểu Mễ ngơ ngác đứng đó, Doãn Đường Diêu lạnh lùng ngồi trong xe, trong vòng tay anh là Na Lộ quỳn rũ ngọt ngào.

Thời gian như ngừng lại.

.....

.....

Đêm hôm đó.....

.....

Tim anh đau lên từng trận, cơn đau dữ dội lan tỏa khắp người anh, sắc mặt anh nhợt nhạt, đôi môi tím tái.

“Bởi vì trái tim của nó à?”

Doãn Đường Diêu đau đớn, cơn đau dữ dội làm anh không thể giữ chặt lấy khuôn mặt cô, anh buông tay xuống, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng đặt tay cô lên ngực trái của anh.

“Rất thích trái tim của nó à? Được, thế thì cô hãy lấy quả tim này ra đi.”

.....

Doãn Đường Diêu nắm chặt tay cô, ngón tay anh lạnh lẽo giống như băng giá nghìn năm, dùng sức nắm chặt tay cô, sức mạnh đó dường như có thể xuyên qua ngực anh để lấy đi trái tim.

“Để tôi đưa cho cô!”

Anh hét lên trong màn đêm.

“Nhanh lên, cô lấy nó ra đi! Không phải cô thích nó à? Hãy lấy nó ra ngay đi, thứ mà cô yêu quý sao cô không lấy nó ra ngay đi!!”

.....

Doãn Đường Diêu thả lỏng tay cô.

Trên môi anh là một nụ cười đau đớn, anh nhìn cô, cuối cùng, anh giơ tay lên, móng tay anh lạnh như băng, hơi run run, anh nhẹ nhàng đưa tay lên chạm vào những giọt nước mắt của cô, những giọt nước mắt nóng hổi, làm ấm ngón tay lạnh băng băng của anh.....

“Tôi cũng không biết phải làm thế nào.....”

Làn môi Doãn Đường Diêu tím tái, cơn đau tim càng trở nên dữ dội.

“.....Nếu như có thể.....tôi hy vọng chưa từng gặp cô.....”

.....

.....

Chiếc Ferrari màu đỏ tươi.

Na Lộ nũng nịu tựa đầu vào vai Doãn Đường Diêu: “Diêu, thời tiết nóng quá, chúng ta nhanh về nhà đi có được không.” Quay mặt nhìn Tiểu Mễ đang đứng đó, cô nhẹ giọng nói, “chào hỏi cô ta làm gì, không biết xấu hổ, lúc nào cũng chỉ biết theo anh mãi không chịu buông.”

Doãn Đường Diêu nở một nụ cười lạnh.

Anh nâng cằm Na Lộ lên, đặt một nụ hôn mãnh liệt lên môi cô. Nụ hôn kết thúc, Doãn Đường Diêu ngẩng đầu lên. Anh nhìn Tiểu Mễ, ánh mắt lạnh lùng:

“Tại sao lại ở đây?”

Tiểu Mễ vẫn đứng im đó.

Anh nhúm mày, nhai kẹo cao su: “Cô quả thật là không biết xấu hổ? Một tháng hẹn hò đã kết thúc rồi, tôi nhớ là đã nói với cô.”

Cô vẫn đứng im đó ngơ ngác bên đường, làn da dần trở nên nhợt nhạt.

“Cô cho rằng tôi sẽ bị cô làm cho tổn thương à? Ha ha, cô là cái quái gì!” Anh trừng mắt nhìn cô, nhổ kẹo cao su ra bên đường.

Cô đứng đó giống như một con rối không còn dây điều khiển, tất cả biểu cảm và linh hồn đã bị quên mất.

Dưới ánh nắng.

Mái tóc ngắn của Tiểu Mễ tỏa ánh yếu ớt.

Gió mùa hè thổi qua, cô đứng đó, bên tai là tiếng gió rít, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh, nhưng lại không nghe thấy anh đang nói gì.

“Lại là bộ mặt này, nhìn có vẻ khổ sở đáng thương.” Doãn Đường Diêu cười nhạt, anh nhúm mày, cúi xuống nói với Na Lộ, “xin cô hãy học tập người ta, vẻ mặt đáng thương này của cô ta thú vị hơn vẻ mặt ngốc nghếch của cô nhiều!”

Na Lộ ngơ ngác mở to miệng, đáng vẻ quả nhiên nhìn rất ngốc nghếch.

Tiểu Mễ cắn chặt môi, huyết mạch từng chút từng chút một đang đông cứng lại. Nhìn anh, cô muốn nói một điều gì đó, nhưng lại không biết rốt cuộc nên nói gì mới phải. Cô muốn rời đi, nhưng hai chân cô dường như lại cố định trên mặt đất, như không thể cử động được.

Trời đất rộng lớn, cô chỉ muốn trốn chạy!

Nhưng lại không biết trốn chạy đến đâu mới phải.....

Trong xe, ánh mắt Doãn Đường Diêu vẫn lạnh lùng, ngón tay anh nắm chặt, Na Lộ liên tục than thở kêu đau. Tuy nhiên trong ánh mắt anh chỉ có Tiểu Mễ, sự im lặng của cô làm anh tức giận!

Thế là——

Anh bước từ trong xe ra.

Bước đến trước mặt Tiểu Mễ, đưa tay lên chạm vào mặt cô: “Thế nào, lại muốn tiếp tục thử xem tôi có phải là thằng ngốc không hả? Có tiếp tục bị cô đùa giỡn không hả?”

Sắc mặt Tiểu Mễ nhợt nhạt, cuối cùng cũng nói ra một câu:

“.....Xin lỗi.”

Anh giữ lấy má cô, cười nhạt, trong ánh mắt toát lên sự thù hận:

“Tôi rất tò mò, tiếp theo cô sẽ làm như thế nào? Muốn thêm một lần nữa lừa dối sự tha thứ của tôi, đúng không? Có phải là sẽ cả ngày cả đêm đứng trước cửa nhà tôi, giả vờ không ăn không uống, hay nhất là vào lúc trời mưa rào cô run rẩy đứng đó, lúc mà cô ngắt đi tôi sẽ tha thứ cho cô?”

Cô nhìn anh.

“Anh sẽ như vậy chứ?”

“Nếu như vậy thì sao?”

“Được. Em có thể làm được.”

Đó là lỗi lầm của cô, nếu như chỉ có vậy anh mới tha thứ cho cô, làm cho anh vui hơn một chút, thế thì cứ như vậy.

“Nhưng mà.....” Nụ cười của Doãn Đường Diêu dần dần trở nên lạnh lùng tàn nhẫn, “Tôi cứ nhìn thấy cô là cảm thấy buồn nôn, cô vẫn chưa ngắt ra đó, tôi đã cảm thấy buồn nôn mà chết rồi, thế phải làm thế nào?”

“Anh——”

Mặc dù biết rằng anh sẽ không tha thứ cho cô,nhưng mà,nghe thấy anh nói như vậy,cô vẫn cảm thấy cả người ớn lạnh.

“Anh thật sự ghét em như vậy à?”

Cắn chặt lấy môi,mùi tanh của máu làm cho cả người cô run lên.

Chiếc khuyên trên mũi tỏa ánh sáng yếu ớt.

Doãn Đường Diêu lạnh lùng nhìn cô.

Bỗng nhiên—

Anh hôn lên đôi môi rớm máu của cô!

“Không.....”

Đôi môi vừa hôn Na Lộ giờ lại hôn lên môi cô,nhật nhật,có một chút mùi kẹo cao su,thêm vào mùi tanh của máu.....

“Tôi không ghét cô.....”

Anh vừa hôn cô vừa nói.

Tiểu Mễ ngơ ngác~cô lùi lại,nhưng anh giữ chặt lấy người cô,làm cô không thể cử động.

Khuôn mặt Doãn Đường Diêu gần cô như vậy,chỉ cách một hàng lông mi,anh hình như gầy đi một chút,ánh sáng từ viên kim cương trên mũi làm cho ánh mắt anh lạnh lùng u ám,làn môi lại nhợt nhạt,trong sự u ám và nhợt nhạt đó,anh lại vẫn có vẻ cuốn hút lạ kỳ.

Anh nhẹ nhàng rời khỏi đôi môi của cô,rồi nói thầm vào tai cô:

“.....Tôi,cắm,thù,cô.”

Sắc mặt cô trong giây lát trở nên nhợt nhạt như bông tuyết,máu trong người như đóng băng lại,chỉ có sự động đậy của hàng lông mày mới chứng minh rằng cô vẫn còn đang sống.

Doãn Đường Diêu thử cảm nhận nỗi đau của cô.

Nỗi đau của cô rõ ràng như vậy,làm cho người khác không thể không quan tâm,cũng chỉ có sự đau khổ tột cùng của cô lúc đó,có thể làm cho trái tim đang như tan nát ra của anh không còn cảm thấy quá đau đớn nữa.

Cô.....

Vẫn còn quan tâm đến anh ư?

Nỗi đau của cô,chỉ là bởi vì trái tim đó,hay là bởi vì anh?

Thì ra anh có thể làm cho cô đau khổ ư?

Nỗi đau của cô lúc đó là bởi vì anh,có thật không?

Bên đường núi.

Doãn Đường Diêu nhìn thẳng vào Tiểu Mễ.

Sắc mặt cô nhợt nhạt,toàn thân run rẩy,mỏng manh như bất kỳ lúc nào cũng có thể gục ngã.

Anh cắn chặt môi,thần thái bất cần và lạnh lùng,giống hệt như một đứa trẻ yếu ớt có thể bất chấp tất cả.

Na Lộ ngồi trong xe không dám nói gì,cô có thể nhìn thấy Doãn Đường Diêu lúc đó rất nguy hiểm,nếu như làm phiền anh,hậu quả sẽ khó tưởng tượng.

Gió mùa hè nhẹ thổi qua.

Hai bên đường núi là những hàng cây um tùm.

Một chiếc BMW màu trắng chậm chậm đi đến, dừng bên cạnh Doãn Đường Diêu và Tiểu Mễ. Cửa xe mở ra, Bùi Ưu bước xuống, anh nhìn Doãn Đường Diêu, rồi lại nhìn Tiểu Mễ, xoa xoa mũi cười gượng.

“Hai người đang cãi nhau à?”

Anh đoán được là đã xảy ra chuyện gì đó.

Trái tim của Bùi Dực có lẽ là được ghép vào người của Diêu, cho nên Tiểu Mễ mới đến nơi đây, cho nên anh mới biết cô, cũng biết được những điều liên quan đến em trai mình. Còn Diêu lại là bạn thân từ nhỏ của anh. Mọi thứ dường như đã được sắp đặt từ trước.

“Không liên quan đến cậu, tránh ra!”

Doãn Đường Diêu giận dữ. Mặc dù muốn cô phải đau khổ giống như mình, nhưng mà tại sao khi nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của cô, trái tim anh lại dần dần trở nên đau đớn hơn.

Bùi Ưu nhũn mày. Dáng vẻ của Tiểu Mễ trông giống như đang bị bệnh, cả người không ngừng run rẩy, sắc mặt hết sức nhợt nhạt.

Anh đỡ lấy vai cô, quan tâm hỏi:

“Cô không sao chứ?”

Cô ngơ ngác quay đầu nhìn Bùi Ưu.

Giọng nói ảm áp.....

Cô mãi mãi cũng sẽ không quên được khuôn mặt quen thuộc đó.....

Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn đôi tay Bùi Ưu đặt trên vai cô, trong người anh đang phát hỏa: “Ưu, tôi bảo cậu tránh ra! Có nghe thấy không! Ở đây không liên quan đến cậu!”

Bùi Ưu nói giọng xin lỗi: “Tiểu Mễ là khách của tôi, tôi nên đưa cô ấy xuống núi, ở đây rất khó gọi xe.” Vì anh sợ ba, anh không thể lập tức đuổi theo cô, trong lòng đã cảm thấy rất có lỗi.

Còn dáng vẻ của Diêu lúc này, có lẽ cũng không phù hợp để đưa cô về.

“Khách của cậu.....” Doãn Đường Diêu nhăn mặt.

“Ừ.”

“Cô ta..... là khách của cậu?” Doãn Đường Diêu nắm chặt tay, cổ họng anh như tắc nghẹn lại.

“Tôi đưa cô ấy về nhà tôi để hỏi một số chuyện.” Đang nói, Bùi Ưu bỗng cảm thấy đôi môi của Diêu tím tái, anh kinh hãi, biết là đó là triệu chứng của bệnh tim phát tác. Anh vội vàng đi đến bên cạnh Diêu, hỏi:

“Diêu, cậu không sao chứ?”

Cơn đau tim từng trận, tia sáng cuối cùng trong mắt Doãn Đường Diêu cũng đã bị lấy đi. Anh không quan tâm đến sự lo lắng của Bùi Ưu, nhìn thẳng vào Tiểu Mễ.

Nụ cười trên môi anh không còn nữa:

“Thì ra, tôi vẫn là thằng ngốc nhất trên thế gian này.”

17. Chương 11-12

Chương 11

Từng ngày trôi qua, bệnh của dì Thành lúc khỏe lúc yếu, có lúc có thể dựa vào thành giường nói chuyện một lúc lâu, có khi lại ngủ lịm đi cả ngày trời. Tiểu Mễ mỗi ngày đều túc trực trong bệnh viện bên dì Thành, không hay biết mùa hè đã sắp kết thúc.

Bùi Ưu hầu như mỗi ngày đều đến phòng bệnh xem xét bệnh tình của dì Thành, anh dịu dàng thông hiểu, cẩn thận tỉ mỉ, rất nhanh chóng trở thành người bạn vong niên thình lặn của dì. Khi bệnh tình của dì nặng hơn, anh cũng suốt ngày ở trong phòng bệnh để Thành Viên và Tiểu Mễ có thể nghỉ ngơi.

Một đêm trong bệnh viện.

Có lúc Tiểu Mễ đột nhiên choàng tỉnh trong giấc mộng.

Cả người toát mồ hôi lạnh, vừa thở dốc vừa mở to mắt nhìn, Bùi Ưu vẫn lặng lẽ ngồi bên cạnh giường dì Thành, ánh trăng rọi khắp phòng khiến bóng hình anh càng thanh tao cao quý. Hình như anh cũng cảm nhận được cử động của cô nên lặng lẽ quay đầu lại mỉm cười dịu dàng.

Nụ cười mỉm ấy...

Từ thần thái, cử chỉ, giọng nói cho đến từng động tác nhỏ đều giống y như Dục.

Ngớ người ra nhìn anh, Tiểu Mễ vừa bước ra từ giấc mộng lúc ấy thường không phân biệt rõ anh là ai. Ngần ra nhìn một hồi lâu, sau đó, ánh mắt của cô bắt đầu dần dần ảm đạm. Không phải là anh ấy, cho dù là tướng mạo hay trong xương tủy cũng không phải. Cô đã nhầm lẫn một lần, tàn nhẫn làm tổn thương một người vô tội. Cô không có bất kỳ lý do nào để phạm lại sai lầm một lần nữa.

Cô bắt đầu có ý thức tránh né Bùi Ưu.

Chỉ cần Bùi Ưu xuất hiện trong phòng bệnh, cô đều viện lý do bừa bãi để trốn tránh. Cô biết mình đang trong lúc tinh thần đang sa sút, ý chí sẽ yếu đến độ dễ dàng sụp đổ. Không nhìn thấy gương mặt quen thuộc, không nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô mới không bị mê hoặc lần nữa.

Nhưng mà...

Bùi Ưu lại vẫn tóm được cô một cách kỳ lạ.

Trong hành lang yên tĩnh của bệnh viện, dáng cao cao của anh đã chặn trước khi cô đang muốn né tránh, vẻ mặt ôn hòa và bất lực: “Tại sao muốn trốn tôi? Tôi đáng sợ lắm phải không?”

Tiểu Mễ thất thần không nói được câu nào.

“Nói cho tôi biết nhiều chuyện của Dục hơn được không?” Anh khẩn khoản, “Xin cô đấy!”

Bùi Chấn Hoa rất ít khi có ở nhà.

Nhưng hầu như mỗi lần đến nhà họ Bùi, Tiểu Mễ đều có thể nhìn thấy Doãn Đường Diêu ôm một cô gái ra ra vào vào, anh ta lái một chiếc xe đua đỏ mới tinh, rú ga vọt qua trên đường núi trước vườn hoa, trong xe mỗi ngày đương nhiên đều có một mỹ nữ khác nhau, âm nhạc cuồng loạn vang lên trong không gian vắng lặng, phóng đi với tốc độ nhanh như đạn bay, âm thanh mạnh mẽ của chiếc xe làm kinh sợ cả bầy chim rừng.

Nhìn xa xa...

Hình bóng của Doãn Đường Diêu lạnh lùng cô độc đến mức giống như một pho tượng lạnh lẽo thờ ơ.

Mỗi lần nhìn thấy anh, Tiểu Mễ trong phút chốc tay chân lúnh quýnh, người cứng đờ, đau lòng đến không chịu đựng nổi. Vậy mà Bùi Ưu tuy luôn mỉm cười nhưng rất kiên trì để cô ngồi trong vườn hoa kể chuyện về Dục.

Ánh nắng ban chiều rọi vào khu vườn, hương hoa lan xa trong cơn gió mùa hạ nhẹ nhàng thổi. Dưới tán cây xanh, chiếc bàn tròn nhỏ làm bằng gỗ cây đẳng, bình trà nhỏ màu trắng có những hoa văn tinh tế, hương trà thơm thơm, trà bánh bày biện đẹp đẽ. Trong chiếc ghế đẳng màu trắng, Bùi Ưu cúi đầu nhắm nháp vị trà, Tiểu Mễ dờ dẩn nhìn anh đang ngồi đối diện.

Lúc đó...

Không gian tĩnh mịch dường như chỉ thuộc về anh và cô.

Ngắm nhìn Bùi Ưu, trong hoảng hốt cô như có ảo giác thời gian đông cứng lại, nhịp tim dần chậm đến mức có thể nghe thấy cả tiếng của máu huyết lưu thông trong cơ thể mình.

“Dực học rất tốt, phải không?”

“Phải.”

“Mỗi lần thi đều xếp trong mấy hạng đầu chứ?”

“Không.” Cô lắc lắc đầu.

“...?”

Ánh mắt của cô nhẹ nhàng dừng lại trên gương mặt tuần tú của Bùi Ưu, cười : “Không phải mấy hạng đầu, anh ấy luôn luôn đứng nhất, anh không thể tưởng tượng được thế giới này có người ưu tú như thế đâu. Cho dù sau khi thi xong thế nào đi nữa, anh ấy vẫn luôn xuất sắc nhất. Thậm chí có một lần, trong cuộc thi lớn toàn quốc về tiếng Pháp, đột nhiên một bạn khoa tiếng Pháp vốn đã chuẩn bị sẵn sàng để tham gia thi thì bị ngã bệnh, anh ấy tạm thời thay thế để đi thi cũng giành được hạng nhất.”

“Cậu ấy rất giỏi tiếng Pháp?” Bùi Ưu kinh ngạc hỏi.

“Dực biết rất nhiều thứ tiếng, anh ấy nói ngôn ngữ của mỗi quốc gia đều có vẻ đẹp và đặc sắc riêng, anh ấy rất thích tiếng Pháp nên đã từng cố gắng học nó.”

Trong đáy mắt Bùi Ưu ánh lên một ánh nhìn kinh ngạc, “Vậy thì chẳng trách...”

“Sao?”

“Hồi trước vì muốn đọc tài liệu tiếng Pháp, tôi bắt đầu tự học tiếng Pháp, ha ha, lúc học cảm thấy rất thoải mái và dễ dàng. Lúc đó tôi có một cảm giác rất kỳ diệu, giống như cái thứ tiếng Pháp đó đã tồn tại sẵn trong đầu, có người cho tôi chứ không phải tôi học vậy.”

Tiểu Mễ thần thờ: “Nghe nói giữa những người sinh đôi thường có một mối liên hệ kỳ diệu.”

“Hơn nữa, tôi cũng đá bóng.” Anh sờ sờ mũi, cười. “Lần trước nghe cô nói Dực đá bóng rất cừ.”

“Anh đá ở vị trí nào?”

“Trung phong.”

Mắt cô chợt sáng lên: “Dực cũng thế.”

Nhưng, tôi chỉ ngồi ở ghế dự bị thôi.” Anh cười ngượng nghịu. “Có thể là do thân hình hơi gầy gò nên rất dễ bị hậu vệ đối phương đón ngã. Có một lần bị đối phương chơi ác đá một cái té ngã, bị thương ở đầu gối, sau đó đá bóng chẳng ra gì nữa.”

Cô run người, kinh sợ kêu lên: “Đầu gối?!”

“Ừ?”

“Hai năm trước phải không?”

“Đúng rồi.”

“Mùa thu đúng không?” Cô kiềm nén hơi thở, gấp gấp nhìn anh. “Đầu gối bên trái?! Bị thương rất nặng?”

Bùi Ưu dần dần ngạc nhiên: “Chính thế! Sao cô biết?” Đến bây giờ đầu gối bên trái của anh cũng vẫn còn vết sẹo.

Tiểu Mễ kinh ngạc đến độ không thở nổi.

Cô nhớ trận thi đấu lúc đó, trong tình huống không có người phòng thủ, Dực đột nhiên ngã nhào. Anh ngã rất nặng trên sân thi đấu, máu ở đầu gối bên phải tuôn ra như bị thương rất nặng, không cách nào thi đấu tiếp được nữa. Vì thế đã bỏ dở trận đấu quyết định của cúp bóng đá liên trường, chỉ đoạt giải á quân.

Bùi Ưu cũng kinh ngạc đến đờ đẫn.

Hồi lâu, anh nhẹ nhàng đặt ly trà trong tay lên chiếc bàn tròn, hạ ánh mắt nhìn xuống, cặp lông mày trên khuôn mặt tuần tú của anh chiếu xuống thành một vệt đen, anh nhếch nhếch môi, cười nhạt nhẽo đau khổ:

“Tiếc là đội bóng của chúng tôi đã sớm bị loại ở trận bán kết, chứ nếu vào được chung kết, nói không chừng...”

Ngọn gió cuối hạ mang đến hương vị trong lành mát mẻ.

Hương hoa lạnh nhạt.

Bên ngoài vườn hoa là đường núi yên tĩnh.

Dưới tàng cây xanh rậm rạp,

Tiểu Mễ ngồi lặng lẽ, nhìn Bùi Ưu mặc áo sơ mi trắng, đột nhiên có một cảm giác về số mệnh. Lá cây reo xào xạc, ánh nắng rọi qua tán lá lấp la lấp lánh, máu huyết lưu thông như cũng chậm rãi, Tiểu Mễ lặng ngắm anh, tim đập chậm đến độ có thể nghe thấy từng nhịp của nó.

Bùi Ưu ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trong bóng râm của tàng cây ẩm ướt, mái tóc ngắn của cô mảnh dẻ mềm mại và tròn mắt đen trắng phân minh. Ánh mắt cô trong suốt, lặng lẽ ngắm nhìn anh, trong ánh mắt có sự đau khổ và buồn thương, như thể sợ bị người khác phát hiện, đang cố gắng khắc chế nỗi đau để giấu nó vào trong tận đáy mắt.

“Cô... vẫn nhìn Dục như thế này sao?” Tim anh chợt đập nhanh, đột nhiên hỏi.

Cô vội vàng cúi đầu xuống.

“Xin lỗi.”

Cô cắn cắn môi, biết mình lại thất lễ nữa rồi. Tuy mỗi lần đều nhắc nhở mình, anh ấy là Bùi Ưu là anh của Dục, nhưng mà...

“Tiểu Mễ, cảm ơn em”, môi anh lại vẽ nên một nụ cười hiền hòa. Tuy rằng anh không có tư cách gì để nói thế này, nhưng vẫn cảm ơn em đã tốt với Dục.”

“Không!” Cô chậm chậm lắc đầu. “Anh sai rồi, không phải em nhìn Dục như thế. Em...” Cô lại cắn chặt môi. “Em không tốt với Dục chút nào, lúc nào em cũng trốn mắt nhìn anh ấy, to tiếng với anh ấy, em đối với anh ấy vô cùng tệ hại, em ương bướng lại ích kỷ lại nhỏ mọn...”

Bùi Ưu dờ dẫm.

Cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười nhìn anh: “Anh xem đấy, cho nên em rất hối hận.”

“Dục là người lương thiện và dễ hài lòng nhất thế gian, anh ấy chỉ cần một bát mì một gương mặt tươi cười dịu dàng là đã thấy vui lắm rồi. Nhưng em vẫn cứ hay ý lại và hung dữ...” Gương mặt cô rất yên tĩnh. “Nếu như đối lại là người con gái khác, anh ấy nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, người con gái ấy sẽ rất yêu quý trân trọng anh ấy.”

Bùi Ưu vừa ngạc nhiên vừa đau lòng, cô lúc này lặng lẽ ngồi trong chiếc ghế đẩu màu trắng, vậy mà lại có cảm giác linh hồn cô đã bị rút mất, đang bồng bềnh trôi dạt trong không trung.

“Bây giờ em đã học biết được nhiều điều” Nụ cười tĩnh lặng trên gương mặt cô gần như đã thông suốt, “Nhưng, cũng chẳng cần thiết nữa., em biết... đó là sự trừng phạt của thượng đế.”

Bùi Ưu biết, đó cũng là hình phạt của ông trời dành cho anh. Nếu anh sớm biết mình còn có một người em trai, anh chưa từng chăm sóc...

Anh dịu dàng nắm tay cô.

Có nói gì cũng không thể an ủi được cô, anh có thể hiểu được tất cả những tình cảm trong lòng cô, những đau khổ và hối hận sâu sắc đó, vào lúc này, anh và cô đều cảm thấy giống nhau.

Ánh nắng cuối hạ rực rỡ nhưng không chói mắt người.

Mây trắng lặng lẽ trôi trên bầu trời xanh trong vắt, vẫn một màu xanh trong từ thuở mới khai thiên lập địa cho đến tận tương lai xa vời sau này.

Gió thổi đến.

Trong vườn tràn mùi hương.

Chiếc xe đua mới màu đỏ gầm rú từ ngoài đường núi phóng đến.

Tiếng phanh xe ken két!

Chiếc Ferrari dừng ngay trước cửa ngôi biệt thự hoa viên màu trắng đối diện, một gã con trai vừa cao vừa đẹp trai bước xuống, bóng dáng cô độc của anh ta thật lạnh lẽo, mái tóc màu hạt dẻ bị nắng trưa chiếu thành một dải ánh sáng tà ác.

“Diêu.”

Mỹ nữ xinh đẹp trong xe phát hiện mình như bị bỏ rơi, chỉ có thể gọi to một tiếng, sau đó cũng mở cửa ra, tươi cười hơn hở chạy đến đi bên cạnh anh.

Trong vườn hoa.

Dưới tán cây xanh.

Tiểu Mễ cúi thấp đầu.

Doãn Đường Diêu đứng đối lưng với vườn hoa nhà họ Bùi, ánh mặt trời rọi bóng anh đổ dài trên mặt đất, chiếc bóng dài và lạnh lẽo, cách biệt với sự yên lặng của đường núi, dồn nén đến mức không thở nổi.

Anh đi vài bước.

Rồi đột nhiên

Đứng lại.

Anh đột ngột đứng đó, bất động.

Cô gái bên cạnh gơ tay che ánh nắng, nỉ quạu, la lối ồn ào, anh coi như hết tiếng ruồi vo ve vậy thôi. Anh biết cô đang ở đó, cùng với Ưu, trong vườn hoa nhà họ Bùi, cô trắng trợn xuất hiện trong cuộc đời anh, trắng trợn đùa bỡn anh, sau đó trắng trợn đi chung với bạn của anh. Anh muốn chứng minh cho cô thấy sự tồn tại của cô chẳng là cái quái gì đối với anh cả. Nhưng, khi anh phóng đảng với mấy cô gái khác chỉ chứng minh anh là một thằng ngốc nực cười mà thôi.

Doãn Đường Diêu chậm chậm... quay người...

Ánh mắt lạnh lùng và đáng sợ vẫn nhìn chằm chằm vào vườn hoa nơi cô gái mà anh rất muốn coi thường ngồi đó, mà bàn tay của Bùi Ưu vẫn đang nắm chặt tay cô.

Hương hoa vẫn thơm.

Trong không khí bỗng nhuộm một thứ mùi quái gở.

Vườn nhà họ Bùi.

Doãn Đường Diêu ngồi xuống chiếc ghế đẩu màu trắng một cách cứng nhắc, anh hướng ánh nhìn lạnh lẽo vào Tiểu Mễ lúc này khuôn mặt đang trắng bệch, hô hấp có phần rối loạn; không nói lời nào, trong đáy mắt lộ ra nét hận thù tàn khốc. Bùi Ưu cười, rót cho anh một ly trà thơm, lắc đầu nói:

“Sao có thể để cô gái kia cứ thế mà đi về? Ở đây khó bắt được xe lắm!”

Hương trà vẫn vút trong ly.

Không ai nói gì.

Đồng tử Doãn Đường Diêu co thít lại, anh mấp máy môi, cứ trừng mắt nhìn Tiểu Mễ. Cô hình như gầy đi một chút, vai càng gầy yếu, mỏng manh đến mức nếu ánh mắt anh lạnh lẽo hơn nữa chắc là hơi thở của cô cũng mất đi luôn.

Cô hồi hộp vịn chặt tay ghế.

Cô có thể cảm nhận ánh mắt của Doãn Đường Diêu mang theo sự lạnh lẽo thấu xương, từ bên ngoài dần dần tiến vào đến xương cốt. Cô lạnh đến mức run toàn thân run rẩy, cảm thấy nếu thêm một khắc nữa thôi cô sẽ chết trong ánh mắt tàn nhẫn của anh.

Bùi Ưu sờ sờ mũi, cười:

“Hai người không nói gì à?”

Đúng là đầu óc bị thương cả rồi, hai người này cứ như đứa trẻ ấy, dùng ý muốn phục thù và tránh né để làm tổn thương lẫn nhau, nhưng lại hoàn toàn không biết hận thù và tránh né đơn thuần không chỉ không giải quyết được vấn đề mà còn làm tổn thương mình đến mức rỉ máu tâm hồn.

“Tôi về đây!”

Hồi lâu sau, Tiểu Mễ lập cập nói một câu, hoảng loạn đứng dậy, cả nhìn Doãn Đường Diêu cũng không dám.

“Làm gì chột dạ thế?”

Doãn Đường Diêu cười lạnh, cũng đứng lên, từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống cô bên dưới, thân hình cao lớn của anh tạo thành bóng râm hoàn toàn che lấp cô nhỏ bé.

Cô giật mình.

Đúng, cô đang chột dạ. Vốn cho rằng thời gian trôi đi sẽ làm cô quên được việc làm tội lỗi của mình, nhưng mà, cảm giác tội lỗi này càng ngày càng sâu thêm, giống như một con sâu cứ từng ngày đục khoét gặm nhấm trái tim cô.

Doãn Đường Diêu nâng cằm cô lên đầy khinh bỉ.

Anh quan sát cô.

“Nói tôi biết, Ưu rất giống cái người tên Bùi Dực gì đó phải không?” Doãn Đường Diêu nhếch mép, ánh mắt căm hận. “Cho nên, cô không còn muốn ngo ngàng gì đến trái tim trong ngực tôi nữa, chuyển hướng sang thích khuôn mặt của Ưu chứ gì?”

Cô kinh ngạc mở to đôi mắt: “Cái gì?”

“Cô đúng là to gan thật đấy!” Doãn Đường Diêu hít hơi, tay bóp chặt cằm cô. “Chơi giỡn với tôi xong, còn dám chạy đến đùa cợt với Ưu. Trong mắt cô, tất cả đàn ông trên thế gian đều có thể chơi đùa được, đúng không?”

“Em không có!” Cô sợ hãi kêu lên. Không, sao anh có thể chỉ trích cô nặng nề như thế!

“Không có...?” Doãn Đường Diêu bóp chặt tay hơn, tàn nhẫn vuốt ve cằm cô, nghiêng răng kèn kẹt. “Vậy tại sao mỗi ngày cô đều ở bên Ưu?”

Mấy ngày gần đây, thường thấy cô và Ưu ngồi lặng lẽ trong vườn hoa nhà họ Bùi.

Có lúc cô uống trà.

Có lúc cô nhẹ nhàng nói chuyện.

Cô không giống trước kia luôn cười rất vui vẻ với anh, ở bên cạnh Ưu, thần thái của cô tĩnh lặng đến thấu suốt. Sự tĩnh lặng này anh hoàn toàn không quen, dường như cô cố ý tạo ra nó vì Ưu.

Mỗi lần đi ngang vườn hoa nhà họ Bùi

Anh không để mình nhìn thấy cô.

Cô giống như một giấc mộng, mỗi một hồi ức nhỏ bé đều có thể khiến tim anh buốt nhói. Vậy mà, cho dù luôn đứng quay lưng lại với cô, từng tế bào trong thân thể anh đều không tự chủ mà cảm thấy được cô, không khí căng thẳng đến mức chịu không nổi; cô đi rồi, không khí càng trống vắng đến không thể chịu đựng được hơn.

“Em...” Tiểu Mễ kinh sợ, mở miệng muốn phân trần, cô không trêu đùa Bùi Ưu, làm sao cô dám thế, làm sao cô bốn cột Bùi Ưu được? Nhưng, ánh mắt lạnh lẽo nhúc nhối của Doãn Đường Diêu lạnh đến mức khiến cô không thể nói tiếp, anh sẽ không nghe cô giải thích nữa, mọi lời nói của cô đối với anh đều là vô hiệu.

Doãn Đường Diêu lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: “Cô đúng là đứa con gái vô liêm sỉ nhất thế gian!”

Tim cô đau như cắt.

Cô nhắm mắt, cặp lông mày đen nhỏ xinh trên làn da trắng như tuyết run nhẹ. Đúng, cô là đứa con gái đáng ghét vô liêm sỉ, cô không thể nào viện được bất cứ cớ gì để cầu xin anh tha thứ.

Cô không phản ứng gì.

Trước mặt anh, cô trong một lúc dường như cảm lạnh như một con rối, mặc anh sỉ nhục hay làm gì, cô đều không có chút cử động nào. Những thù hận của anh như màu bóng đêm đen đặc chết chóc trước mặt, không có tiếng động nào, không có bất cứ âm thanh gì.

Doãn Đường Diêu dùng hết sức bóp chặt cằm cô.

Cô đau đến mức mặt trắng bệch, nhưng vẫn một mực im lặng, không bao biện không giải thích, cô im lặng như mãi mãi cũng không nói thêm lời nào nữa.

“Tôi hận cô.”

Doãn Đường Diêu rút hơi nói, âm thanh dồn nén trầm khàn.

Cô rùng mình.

“Tôi hận không giết được cô!”

Sự im lặng của cô thổi bùng cơn giận dữ của Doãn Đường Diêu! Tay anh lạnh băng, hơi run rẩy, muốn chế ngự nó, lại dần dần trở nên ghê gớm hơn... Đột nhiên, tay anh vận hết sức! Anh bóp cằm cô đến môi miệng méo mó lại, xương cằm kêu lắc rắc! Anh muốn cô đau! Anh muốn cô đau đến phải hét lên. Chứ không phải cứ im lặng không nói thế này.

“Đủ rồi!”

Bùi Ưu không nhìn được nữa, bước đến giữ tay Doãn Đường Diêu lại, nhú mày nói:

“Diêu! Tính trẻ con thế này không thể giải quyết được vấn đề gì!”

Tiểu Mễ đau đến mức đầu óc trống rỗng, cô có thể cảm thấy bàn tay Doãn Đường Diêu chứa đựng một ý muốn phục thù kinh hồn, khiến cô hận mình không thể chết ngay đi cho xong!

“Giải quyết thế nào? Anh nói đi phải giải quyết thế nào đây?”

Doãn Đường Diêu điên loạn hét to, quay đầu nhìn Bùi Ưu, lại quay đầu thật mạnh nhìn Tiểu Mễ. Cô vẫn im lặng im lặng. “Ừm” 1 tiếng, tim anh buốt đau!

Anh giận dữ hét:

“Sao cô không nói gì hả? Cô chuẩn bị không nói suốt đời chắc? Khiến tôi nực cười đến mức như một thằng ngu, sau đó cô cười thầm tôi, có đúng không? Cô dựa vào đâu mà không nói chứ? Cô vốn không để tâm, phải không? Cho dù tôi chết đi, cho dù tôi vì cô mà chết, cô cũng không quan tâm, đúng không? Không nói gì, cô muốn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra hết hả?”

Tiếng hét của Doãn Đường Diêu như một mũi dao găm chích máu, khoét thẳng vào tim Tiểu Mễ, đau đến mức khắp người run bắn lên, giống như đầu cô được chôn vùi trong lòng đất giờ bị đào xới tung lên.

Cô hoảng loạn mở to đôi mắt, sâu thẳm trái tim đau đớn tột cùng.

“Em không biết... em không biết...”

Cô không biết phải làm thế nào, thế là, cô chỉ biết chạy trốn. Nhưng, trốn tránh cũng sai rồi? Phải vậy không? Mỗi Doãn Đường Diêu tím tái, đầy mắt là nỗi đau khổ bị tổn thương trần trụi, nỗi đau này còn sắc nhọn buốt nhói hơn cả đêm hôm đó.

“Cái gì cô cũng không biết hả?”

Doãn Đường Diêu gào lên đau khổ.

Tâm can như cày đau buốt khổ sở đến cùng cực, anh xiết đầu cô chặt hơn, phần nộ hét lên với cô:

“Tôi hận cô!”

“Tôi hận cô!”

“Tôi – hận – cô !”

Cô có biết không?

Tôi hận cô!

Tôi hận cô lừa dối tôi, hận cô gạt tôi xong còn làm ra vẻ như chẳng có gì xảy ra, tôi mãi mãi không tha thứ cho cô, nhưng mà cô cũng không màng ném thử sự tha thứ nếu có được. Tôi hận cô; hận cô xuất hiện trước mặt tôi, nhưng lúc cô cố không xuất hiện trước mặt tôi nữa, ngoài cày hận cô thêm, tôi cũng bắt đầu hận cả bản thân mình!

Vườn hoa nhà họ Bùi.

Ánh nắng chiều xuyên qua tán lá xanh rậm rạp.

Gió mùa hè mang theo hương hoa lành lạnh.

“Diêu!”

Bùi Ưu hoảng hốt chạy bổ đến.

Doãn Đường Diêu chậm chậm chậm chậm trượt dài xuống đất, làn môi tím xanh, khóe mắt dường như có chút ánh sáng óng ánh. Lúc anh ngã quỵ hai tay vẫn xiết chặt Tiểu Mễ đang đau đớn, nặng nề ngã xuống đất, cho dù đau quặn mà ngất đi, anh vẫn có ý thức bảo vệ đầu cô.

Màn đêm buông xuống.

Ánh sao xuyên qua cửa sổ rọi xuống phòng ngủ.

Doãn Đường Diêu hai mắt khép chặt, mặt trắng bệch nằm hôn mê trên giường, hơi thở của anh rất nhẹ, môi vẫn tím tái. Gió đêm thổi đến, màn cửa bay lật phật, trong ánh sao lung linh trong suốt, Tiểu Mễ đang đỡ đầu đứng bên cạnh giường ngắm nhìn anh. Trong đầu vô cùng hỗn loạn, cô cứ thần thờ đứng đó, máu huyết trong tai rần rập chảy, cô biết mình vô phương chạy trốn.

Tất cả là do cô làm ra.

Tất cả phải do cô tự giải quyết.

Bùi Ưu đang khám cho anh, tuy nhịp tim của Diêu rất yếu ớt nhưng cuối cùng cũng đã hồi phục ổn định dần, không còn gì để quá lo lắng nữa. Anh nhẹ nhàng cau mày, trong lòng có chút nghi hoặc, Diêu đã làm phẫu thuật thay tim rồi nhưng tại sao mấy ngày gần đây bệnh phát tác ngày càng nhiều? Anh còn nhớ được nghe nói rằng phẫu thuật thay tim cho Diêu rất thành công, cơ bản đã có thể sinh hoạt như người bình thường rồi mà.

Anh nhìn về phía Tiểu Mễ đang đứng bên giường.

Bộ váy trắng của cô bị gió đêm thổi bay nhẹ nhàng, da trắng đến gần như trong suốt, đáy mắt tràn đầy nỗi ân hận day dứt, môi bị cắn chặt như sắp bật máu, đôi vai gầy yếu đang run rẩy không ngừng.

Là do cô sao?

Bùi Ưu thở dài, có lẽ mình không nên để Doãn Đường Diêu và cô qua lại nữa. Anh vốn cho rằng Diêu yêu cô sâu đậm như thế, chỉ cần ở bên cô sẽ thấy vui vẻ và hạnh phúc. Nhưng, sao anh lại quên rằng, cũng chỉ có tình yêu sâu sắc mới nhấn chìm Diêu vào nỗi đau khổ như vậy!

Thế là,

Anh mỉm cười nói với Tiểu Mễ: “Em cứ về trước đi, anh chăm sóc Diêu là được rồi.”

Nhưng cô chậm chậm lắc đầu:

“Không!”

Cô không muốn tránh né nữa, không có chỗ nào để cô trốn chạy cả, chỉ cần trong lòng Doãn Đường Diêu vẫn cầm hận và đau khổ, dù cô có chạy đến chân trời góc bể cũng không thể quên được việc mình đã gây ra.

Đêm đã khuya.

Lúc Doãn Đường Diêu từ từ mở mắt,

Tiểu Mễ đang nằm nhoài, đầu kê trên nệm trải giường. Ánh sao chiếu vào, mái tóc ngắn mềm mại của cô dường như phát ra chút ánh sáng. Hình như cô đang ngủ, đôi vai lặng lẽ co giật, chiếc váy trắng mỏng manh đến như trong suốt. Doãn Đường Diêu vô thức vươn tay ra, ngón tay khẽ chạm nhẹ vào mái tóc mềm của cô, như một con nhím mềm mại, mái tóc của cô giữa những ngón tay anh man mát và ấm áp.

Một cách lặng lẽ...

Phần gáy của cô trở nên cứng đờ.

Doãn Đường Diêu khi phát hiện ra, toàn thân cũng cứng đờ, nắm chặt tay lại, rút ra khỏi mái tóc của cô, nhãn thần trở nên lạnh lẽo u ám.

Cô ngẩng đầu lên, nở một nụ cười nhẹ nhàng với anh:

“Tĩnh rồi sao?”

Đây là nụ cười đầu tiên cô tặng anh kể từ sau đêm hôm đó, trong nụ cười có chút yếu mềm, chút ăn năn, trong đôi mắt mờ mịt như có sương mù, nhưng đó vẫn là một khuôn mặt tươi cười. Cô nhìn anh, thần thái không có chút gì lẫn tránh, cũng không trốn chạy nữa.

Tiểu Mễ đỡ Doãn Đường Diêu ngồi dậy, để gối nằm lót sau lưng anh, đắp chăn lên người anh cẩn thận, sau đó, cô nhẹ nhàng cười với anh:

“Anh muốn uống chút nước không?”

Doãn Đường Diêu trầm mặc nhìn cô, thái độ lạnh nhạt mà bướng bỉnh.

Rót một ly nước ấm mang đến, cô cẩn thận chậm rãi đặt ly thủy tinh vào trong tay anh, nhẹ giọng nói: “Nên uống bây giờ mới tốt!”

Tay nắm chặt ly nước, Doãn Đường Diêu gườm gườm nhìn cô, trong đáy mắt u tối đầy cảnh giác, khàn giọng hỏi:

“Cô muốn làm gì?”

Tiểu Mễ không hiểu ngược nhìn anh: “Kìa?”

“Tại sao, cô lại giả vờ giả vịt như vậy hả?” Giọng nói của anh lạnh lẽo tàn khốc, ngón tay cứng đờ đến mức như có thể bóp nát ly thủy tinh.

“Không phải trốn tôi như trốn rắn rết sao? Không phải cô ngay cả nói chuyện với tôi cũng không muốn sao? Lại giả bộ thể này, rốt cuộc cô muốn đùa giỡn đến mức nào nữa hả?” Chiếc khuyên trên cánh mũi anh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo châm biếm.

Nhìn anh, ánh mắt cô dần dần ủ rũ, rất nhẹ rất nhẹ nói:

“Em không có... chỉ là em... em không biết nên làm thế nào...”

Cô khổ sở cười:

“Nếu có thể chọn lựa lần nữa, em sẽ lặng lẽ đi bên cạnh anh, không quấy nhiễu anh, không để anh phát hiện ra em. Chỉ cần mỗi ngày có thể trông thấy anh, lén lút làm chút việc gì đó cho anh, em nghĩ như thế cũng đã đủ hạnh phúc rồi!”

Doãn Đường Diêu mím chặt môi.

Cô tiếp tục thấp giọng nói: “Là em quá tham lam và ích kỷ, nên mới gây ra chuyện không thể tha thứ này. Anh rất ghét em... em... em cũng cảm hận bản thân mình. Em sai rồi, em đã làm sai rồi, đã làm sai một cách không thể khoan dung nổi, nhưng mà, phải làm sao đây?”

Cô nhẹ hít hơi, nhìn anh chăm chú, trong ánh mắt có ý bất chấp tất cả:

“Xin anh nói em biết, bất luận là gì, em cũng sẽ làm !”

Rất lâu...

Ánh mắt Doãn Đường Diêu vẫn lạnh lùng như cũ: “Tôi hận cô, hận đến không thể đập nát đầu cô ra, hận đến mức khi cô chưa xuất hiện trên cõi đời này, tôi sẽ dùng mọi cách để báo thù cô, để cô nếm thử những nỗi đau khổ tôi đang phải chịu đựng.”

Tiểu Mễ cắn chặt môi.

“Được.”

Thật ra, cô đã sớm nếm trải cảm giác đau khổ đó rồi, chính là cảm giác đau khổ đến khắc cốt ghi tâm mới khiến cô đến bên cạnh Doãn Đường Diêu. Và cũng chính vì thế, lúc cô hiểu rõ cô đang khiến người khác bị tổn thương sâu sắc y như vậy, cô mới không thể tha thứ cho bản thân mình.

“Nhưng, tôi không cách gì làm được.” Doãn Đường Diêu đau khổ nhắm nghiền mắt. “Không phải vì tôi nhu nhược, mà vì... tôi biết, cô không yêu tôi!”

Cô ngậy người.

Nỗi đau khổ tột cùng trên khuôn mặt Doãn Đường Diêu đến khiến người ta phải nghẹt thở, anh trừng mắt, trong đáy mắt anh là sự yếu đuối bất lực: “Cô không yêu tôi, vì thế cô không thể nếm trải sự đau khổ đó, cho nên sự phục thù của tôi chỉ là trò chơi chán phèo của con nít, cuối cùng người bị áp bức và sỉ nhục vẫn là bản thân tôi mà thôi.”

Tim cô thất lại đau đớn.

Nếu có thể, cô nguyện khiến anh được vui vẻ, nếu nỗi đau của cô có thể khiến anh vui sướng hài lòng, có thể khiến anh quên hết tất cả những gì đã xảy ra. Vậy nhưng, vết thương trong tim cô càng xé càng to, không ngừng rỉ máu. Cô biết, việc cô đã phạm phải mãi mãi không thể được tha thứ, không phải vì sự hận thù của anh, mà vì tình yêu của anh.

Rất lâu sau đó,

Cô hết sức khó khăn nói ra:

“Nếu như, em rời khỏi nơi này thì sao?”

Cho dù cô không đành lòng, nhưng mãi mãi biến khỏi nơi này, mãi mãi không xuất hiện trước mặt anh, để thời gian xoa dịu tất cả những ký ức, chắc sẽ tốt hơn chứ?

“Cô không cần trái tim trong ngực tôi nữa sao?” Doãn Đường Diêu lạnh lùng hỏi. “Hoặc, vì không muốn nhìn thấy tôi, nên ngay cả trái tim cô yêu thích cô cũng không cần chứ gì?”

“Không phải!”

Tiểu Mễ đau khổ khàn giọng kêu lên.

“Thế thì là gì?” Anh lạnh lùng nhìn cô chằm chằm. “Vì trái tim này, cô cam tâm tình nguyện ở bên cạnh tôi, sao, giờ lại dễ dàng vứt bỏ thế à? Chẳng phải cô rất yêu nó sao? Chẳng phải thích nó tới mức xem tôi như trò chơi sao? Bây giờ, cô tùy tiện vứt bỏ như thế, cô không sợ vì hận cô mà tôi sẽ tàn nhẫn giày vò trái tim cô yêu quý sao?”

Cô bắt đầu run rẩy: “Không... không thể...”

“Thế à?”

Khóe miệng Doãn Đường Diêu nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo.

Ly nước trong tay “xoảng” 1 tiếng đập vào ngực anh, nước chảy tràn khắp nơi, tiếng va đập cực lớn, toàn thân anh run rẩy, môi bắt đầu xuất hiện sắc tím nhạt nhạt.

“Đừng mà!” Cô thất kinh nhào tới, nắm thật chặt tay anh, hoảng sợ kêu thất thanh: “Anh đang làm gì thế?”

Doãn Đường Diêu cười giễu cợt: “Quả nhiên, cái cô quan tâm vẫn là trái tim này!” Nước chảy ướt ngực anh, cảm giác thật lạnh lẽo, anh dường như lại hóa thành con rối, bất cứ đau đớn nào ở trái tim cũng chẳng liên quan gì tới anh.

Tiểu Mễ khóc.

Sao có thể thế được, cho dù mọi việc đều do cô gây ra, người sai là cô, có liên quan gì tới trái tim đó chứ? Cô rất ngốc, rất ích kỷ, rất tham lam, nhưng mà trái tim của Dục không hề sai mà? Đối với cô thế nào cũng được, nhưng tại sao lại làm tổn thương Dục và cả bản thân anh như thế?

“Nếu cô ra đi, tôi thề, cô sẽ hối hận.”

Doãn Đường Diêu lạnh lùng nói với cô.

“Chẳng phải anh hận em sao? Chẳng phải anh ghét em sao?” Cô khổ sở khóc. “Nếu vậy, không nhìn thấy em là tốt hơn chứ?”

“Tôi hận cô.”

Môi Doãn Đường Diêu tím tái đến động lòng.

“Nhưng, cô không thể ra đi như thế, cô phải làm tất cả để bồi thường cho tôi. Cô không thể khiến tim tôi đau như cắt rồi thoải mái vui vẻ mà đi được. Nếu cô cảm thấy có lỗi với tôi, vậy thì cô phải dùng toàn bộ sức lực của cô để yêu tôi. Đến lúc cô yêu tôi rồi, yêu đến mức không thể rời xa tôi, lúc đó, có thể tôi sẽ đuổi cô đi, đó là sự trừng phạt dành cho cô.”

Giọng nói của anh lạnh lùng tàn nhẫn.

Gió đêm cuối hạ mang hương hoa lành lạnh, hơi lạnh thấu cả xương, ánh sao sáng le lói, màn cửa bay nhẹ nhẹ.

Hận cô là một sự đau khổ.

Nhưng vĩnh viễn không nhìn thấy cô lại khủng khiếp ghê gớm hơn đau khổ nhiều lần, giống như chìm sâu vào một giấc mộng tồi tệ mãi mãi không tỉnh dậy được.

Tiểu Mễ thuôn người ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ đã gần một tiếng rồi, nhãn thần cô dờ dẩn, môi mím chặt, hình như đang suy nghĩ một câu hỏi gì đó mà mãi mãi cũng không tìm ra đáp án. Thành Viện điều chỉnh lại tốc độ của bình truyền dịch, đắp chăn cẩn thận cho dì Thành, thấp giọng nói vài câu với dì, lúc bắt đầu quay người nhìn về phía Tiểu Mễ, phát hiện từ nãy đến giờ cô vẫn thẫn thờ như thế.

“Có chuyện gì à?”

Tiểu Mễ thường thường cười rất vui vẻ, giống như chẳng có phiền muộn gì, vậy nhưng có lúc cô lại chất chứa biết bao tâm sự. Tiểu Mễ vui tươi đơn giản, Tiểu Mễ buồn khổ bi thương, trước đây Thành Viện không thể hiểu rõ đâu mới là Tiểu Mễ thật sự? Thành Viện không thích người ra vẻ bí mật và giả tạo quá đáng nên vẫn giữ một khoảng cách nhất định với Tiểu Mễ. Nhưng thời gian này suốt ngày ở bên nhau, Thành Viện lại bắt đầu dần thích Tiểu Mễ. Có thể mỗi người đều có một bí mật riêng của mình chẳng, không muốn để người khác khám phá ra, chỉ cần cô ấy là người hiền lành tốt bụng, hà tất phải biết hết mọi việc của cô ấy để niềm vui cô ấy cố gắng tạo ra bị hủy bỏ ư?

Tiểu Mễ dờ dẩn gật đầu.

Cô thấy ánh mắt thân thiết của Thành Viện, trong ấy chứa đựng sự quan tâm thâm lặng, sự quan tâm ấy giống như một chiếc áo bông mềm mại nhẹ nhàng đắp lên trái tim đang đau đớn của cô vậy.

Mũi Tiểu Mễ cay cay, đột nhiên cô quá xúc động, muốn đem hết mọi chuyện kể cho Thành Viện nghe. Cô đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ, đã rất rất hối hận rồi nhưng lại không biết phải làm sao để đền bù. Tiếp tục ở bên cạnh Doãn Đường Diêu ư? Thật ra, cô rất muốn ở lại bên cạnh anh, có thể nhìn thấy anh, nghe thấy anh, có thể lặng lẽ nhẹ nhàng cảm nhận nhịp tim của Dục. Nhưng, nếu cứ ở bên cạnh Doãn Đường Diêu, cô phải che giấu tình cảm của mình thế nào đây, tình cảm của cô có thể tàn nhẫn tổn hại anh thêm lần nữa không?

Ngay lúc ấy

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra.

Thành Viện và Tiểu Mễ quay người nhìn ra phía cửa.

Bùi Ưu mỉm cười dịu dàng, đồng phục bác sĩ trắng như tuyết, tay cầm hồ sơ bệnh án, vóc dáng cao cao đứng bên cửa, khí chất điềm tĩnh nhẹ nhàng khiến người ta có cảm giác yên lòng. Nhưng cạnh anh còn có một người nữa, trên cánh mũi người đó phát ra ánh sáng lạnh lạnh của kim loại, vừa cao vừa đẹp trai, ánh mắt lạnh lẽo, đôi môi mím chặt một cách ngạo mạn.

Tiểu Mễ kinh hãi.

Doãn Đường Diêu mà lại đến phòng bệnh của dì Thành!?!

Anh nhìn cô.

Ánh mắt lạnh nhạt cô độc, đáy mắt ẩn giấu sự cố chấp yếu đuối, ánh mắt anh xuyên thấu không khí, xuyên thẳng vào tim cô, khiến trái tim cô thót nghet đau đớn!

Dì Thành chậm chậm ngồi dậy, giọng nói đầy yêu thương với Doãn Đường Diêu:

“Cám ơn con đã đến thăm dì.”

Doãn Đường Diêu từ từ thu ánh mắt khỏi Tiểu Mễ về, nhìn dì Thành, trầm giọng nói: “Dì... đã khỏe hơn chưa?”

Thành Viện hơi giật mình, học chung lớp với Doãn Đường Diêu 3 năm rồi, đây vẫn là lần đầu tiên nghe cậu ta nói lễ phép lịch sự thế. Ha, mặt trời chắc mọc ở đằng Tây rồi!

Vậy nhưng, đây mới chỉ là sự khởi đầu của những gì sau đó khiến người khác phải kinh ngạc ^^~.

Hai tiếng đồng hồ tiếp theo, Doãn Đường Diêu vẫn ở lại phòng bệnh, anh trầm lặng nghe dì Thành nói chuyện, có lúc gật đầu để biểu thị anh đang nghe, có lúc anh giúp đi gọi y tá để đổi thuốc. Hình như anh chỉ đến vì bệnh tình của dì Thành, tuy lý do này khiến người ta không thể tin nổi. Hơn nữa ngoài lúc vừa đến phòng bệnh ánh mắt anh dừng lại ở Tiểu Mễ ra, thời gian còn lại anh không nhìn cô thêm lần nào nữa, giống như cô chỉ là người vô hình mà thôi.

Lúc chạng vạng, ánh tịch dương xiên xiên chiếu vào phòng bệnh.

Dì Thành đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Tiểu Mễ dọn dẹp đồ đạc xong, nhẹ nhàng chuẩn bị rời khỏi đây thì nhện không nổi, quay đầu nhìn Doãn Đường Diêu. Anh ngồi quay lưng lại, trong ráng chiều nghiêng nghiêng, tấm lưng thẳng vẫn tỏa ra một mùi vị lạnh lẽo.

Cô lén thở dài.

Cúi đầu nhẹ nhàng đi về phía cửa.

Trong đầu Tiểu Mễ vô cùng hỗn loạn, cả buổi chiều ngồi trong phòng bệnh với anh, tất cả những suy nghĩ đều biến thành căng thẳng và hoảng loạn. Thì ra, anh ấy có thể ảnh hưởng mạnh mẽ đến mình thế sao? Cô cắn cắn môi, đột nhiên cảm thấy một sự sợ hãi kỳ lạ, mạch chạy rần rật bên tai, cô không nhìn thấy gì nghe thấy gì nữa.

Cô đưa tay ra nắm vào tay vịn cửa.

Không kéo cửa ra được.

Lại cố gắng.

Vẫn không mở được.

Đường như cánh cửa bị một sức mạnh giữ chặt lại.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, một bóng cao lớn u tối từ trên cao phủ trùm lấy cô, tay phải Doãn Đường Diêu đang ghì chặt cánh cửa, lạnh nhạt nhìn cô chăm chú: “Muốn đi rồi à?”

Cô sợ hãi: “... vâng...”

“Được.”

Anh buông tay.

Cửa phòng bệnh “cách” một tiếng mở ra.

Doãn Đường Diêu lạnh lùng nhếch mép, lạnh lùng nắm chặt tay cô. Tiểu Mễ thất kinh, anh lại chẳng màng đến phản ứng của cô, cứ nắm chặt tay cô, ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh.

Thành Viện mỉm cười.

Bùi Ưu dường như cũng mỉm cười, nhưng anh nhẹ nhẹ lắc đầu, trong ráng chiều không thấy rõ nét mặt của anh.

Hoàng hôn nhuốm đỏ không gian.

Gió nhẹ nhàng ầm ập thổi tới.

Doãn Đường Diêu nắm tay Tiểu Mễ ra khỏi bệnh viện, trên đường người qua kẻ lại, xe cộ đan nhau ngược xuôi, anh nắm chặt tay cô, trầm mặc bước đi.

Tay anh rất lạnh.

Môi anh mím chặt lạnh lùng.

Ngón tay Tiểu Mễ cũng lạnh đến mức cứng đờ, nhưng cô không dám giằng tay ra khỏi tay anh, vì cách anh nắm tay cô rất cố chấp, dường như đó là sự ương gàn và kiên trì trong cả cuộc đời anh.

Đi rất lâu rất lâu.

Đi từ lúc chạng vạng đến khi trời sụp tối.

Từ lúc trời sụp tối đến khuya.

Rất trầm mặc, Doãn Đường Diêu nắm chặt tay cô, cứ thẳng tiến mà đi, đi từ đường này đến đường kia, từ đường nọ sang đường khác, ánh trăng như nước, ánh đèn như sao, những người bộ hành và xe cộ qua lại không ngớt.

Cuối cùng...

“Chúng ta... phải đi đâu?”

Tiểu Mễ phát hiện mình đã sớm lạc đường rồi, nhìn quanh quất bốn bề, một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Cô và anh như đã bước vào một không gian kỳ dị.

“Không biết.”

“Không biết...?”

“Đúng. Tôi muốn đến một nơi có thể quên đi tất cả, nhưng, tìm không ra.” Doãn Đường Diêu lãnh đạm nói.

“Nếu như...”

“Một nơi để quên hết tất cả, nhưng em vẫn ở bên cạnh tôi. Nếu như phải để em ra đi mới có thể quên được mọi việc, vậy thì...” Gương mặt Doãn Đường Diêu thờ ơ, nhưng bàn tay lạnh lẽo nhẹ siết chặt hơn, nắm chặt lấy cô hơn trong tim mình. “Thế thì, tôi nguyện giữ nguyên mọi thứ như cũ.”

Màu đêm thâm trầm mỹ lệ.

Ngọn đèn ấm áp.

Ánh sao lành lạnh.

Doãn Đường Diêu cúi người hôn Tiểu Mễ, môi anh mang chút hơi lành lạnh, run rẩy, nhưng rất dịu dàng. Trong gió đêm, anh hôn cô, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ:

“Để chúng ta trở về trước đêm đó đi, anh chẳng nghe thấy gì cả.”

Xem như đó chỉ là cơn ác mộng mà thôi.

Tĩnh mộng rồi.

Tất cả vẫn tốt đẹp như cũ.

Chương 12

Những ngày sau đó, Doãn Đường Diêu bắt đầu xuất hiện thường hơn trong phòng bệnh của dì Thành, anh trầm mặc rất ít nói chuyện, trầm mặc học cách làm nhiều việc. Khi bình truyền dịch tốc độ quá chậm hay quá nhanh, anh cũng điều chỉnh lại cho phù hợp, lúc đến giờ uống thuốc anh cũng nhớ giúp rót nước ấm cho dì Thành uống, lúc dì Thành ngủ anh sẽ nhẹ bước đi mà không gây ra tiếng động nào.

Đường như chỉ trong một đêm.

Doãn Đường Diêu từ một người cứng đầu bạt mạng biến thành chín chắn lịch sự.

Uy Quả Quả sau khi nghỉ hè xong quay trở lại trường, rất kinh ngạc trước sự thay đổi của Doãn Đường Diêu, cô hiểu kỳ cứ đeo bám theo hỏi Tiểu Mễ cả ngày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đến nỗi sự thay đổi kinh thiên động địa thoát xác đổi xương lại xuất hiện ở Doãn Đường Diêu, con người hết thuốc chữa này!

Chắc là do tình yêu đấy!

Tuy Tiểu Mễ cứ thẩn thờ nhìn cô mà không cho cô bất kỳ câu trả lời nào, nhưng Uy Quả Quả có thể hoàn toàn khẳng định đó chính là nguyên nhân tuyệt đối chính xác. Chỉ có tình yêu mới biến Doãn Đường Diêu thành một người ưu tú mê người, chỉ có tình yêu mới khiến Doãn Đường Diêu trong mắt Tiểu Mễ làm nhiều điều khiến người ta có cảm giác run sợ đến thế!

Xem ra Tiểu Mễ và Doãn Đường Diêu rất hợp nhau mà!

Uy Quả Quả hài lòng nghĩ, một người như thiên sứ, một người như ác quỷ, thiên sứ cứu vớt ác quỷ, chân thiện mỹ chinh phục tà ác, thế giới quang minh thật. Đẹp biết bao nhiêu, ha ha.

Dì Thành đã ngủ rồi, gần đây thời gian hôn mê của dì càng ngày càng dài, cơ thể hình như càng suy nhược. Tiểu Mễ ngồi bên cạnh giường lo lắng nhìn khuôn mặt đầy yêu thương của dì trong lúc ngủ, cho dù Thành Viện không chịu nói rốt cuộc là bệnh gì, nhưng cô có thể thấy được bệnh tình của dì đang dần dần chuyển thành ác tính.

Ánh nắng ban trưa nhẹ nhàng chiếu khắp phòng.

Hồi lâu sau, Tiểu Mễ đứng dậy, cô quay đầu lại, đột nhiên thất kinh trước một đôi mắt mạnh mẽ và cô độc, u tối đến giống như một đầm nước sâu, hơi lành lạnh nhưng rất nóng bỏng. Doãn Đường Diêu nghiêng nghiêng dựa vào tường, thấy cô quay đầu lại, anh tránh né đôi mắt của cô, trầm mặc mà yên tĩnh giống như anh vốn không hề tồn tại trên thế gian này vậy!

Tim cô như bị rút ra, đau đớn!

Chính là như thế.

Tốt rồi sao? Giống như mọi việc chưa từng xảy ra? Thật có thể làm được chứ? Cô và anh mỗi ngày đều gặp nhau như hình với bóng, mãi mãi ở bên nhau. Nhưng, chỉ cần nhìn thấy anh là cô lại thấy đau đến mức không thở nổi, cô không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu, chỉ biết vết thương trong tim cô không những không được cầm máu mà còn rách toạc ra rất đau đớn!

Cố gắng để tâm tình bình tĩnh lại!

Tiểu Mễ nhẹ nhàng đến bên Doãn Đường Diêu:

“Mệt lắm rồi phải không?”

Đêm qua Thành Viện có việc nên anh một mình túc trực bên dì Thành cả ngày, dưới đôi mắt hằn lên một quầng thâm mờ mờ, xem ra anh rất mệt mỏi và suy sụp, vốn phải sớm về nhà nghỉ ngơi nhưng anh lại không đi, cứ đợi trong phòng bệnh, đến lúc cô đến, cho tới tận bây giờ.

Doãn Đường Diêu lắc lắc đầu.

Cô lại nói: “Anh về nhà nghỉ ngơi trước đi, ở đây có em rồi!”

Anh nhìn chăm chú: “Em không đi?”

“Vâng, em đợi Quả Quả tan học đến đây rồi mới yên tâm được.”

Anh thờ ơ: “Được, anh đợi cùng em.”

Sau đó anh không nói gì nữa.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Trong phòng bệnh chỉ có tiếng thở rất yếu của dì Thành trong cơn mê, ánh mặt trời lặng lẽ chiếu khắp gian phòng, ngọn gió đầu thu nhẹ nhàng mang theo chút hơi lạnh lạnh.

Doãn Đường Diêu nhắm nghiền đôi mắt dựa vào bức tường trắng như tuyết.

Dường như anh rất mệt.

Môi anh mím chặt, trên má ửng lên màu đỏ khác thường.

Tiểu Mễ bất loạn nhìn anh, sự cố chấp và ương gàn của anh cô hiểu rất rõ, trước đây cô vẫn thường “nhu chế cương” đánh bại sự bướng bỉnh của anh, nhưng bây giờ cô không dám, không có can đảm đó nữa.

Cô nắm chặt tay lại.

Bỗng nhiên, cô chú ý đến y phục của anh!

Vậy mà anh lại...

Mặc chiếc áo sơ mi trắng đó!

Chiếc áo thuần trắng, bằng vải bông, màu trắng mới tinh vô cùng sạch sẽ, hoa văn tinh xảo, trông rất dịu dàng tao nhã.

Có lẽ ánh mắt kinh ngạc của cô đã quấy nhiễu anh, anh lặng lẽ mở mắt, thấy dáng điệu cô đang ngắm chiếc áo một cách đau khổ, nhếch nhếch môi, lạnh đạm nói:

“Thế nào, chẳng phải em rất thích sao?”

“Em...”

“Em nói anh mặc áo sơ mi trắng đẹp nhất thế gian mà.”

Cô cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch:

“Xin lỗi.”

Doãn Đường Diêu nhìn cô hồi lâu, lại thờ ơ cười cười, đưa tay ra nhẹ nhàng sờ lên môi cô, xoa xoa vết tím xanh trên môi cô: “Không sao, anh nói rồi, anh đã quên hết, những lời em nói trước đây chỉ xem như nói với anh thôi, không liên quan đến người khác.”

Tim Tiểu Mễ lại thít nghẹt đau đớn.

Ngón tay anh rất dịu dàng, dừng lại trên đôi môi cô, dịu dàng tựa như làn nước dưới ánh trăng sao dưới cơn gió thoảng vậy. Ngón tay lạnh lạnh nhưng lòng bàn tay lại nóng khác thường.

“Anh sốt sao?” Cô kinh sợ thấp giọng hỏi.

“Ừ.”

“Bắt đầu từ khi nào thế?”

“Đêm hôm qua.”

“Sao anh không nói sớm?” Cô vừa cuống vừa hoảng, đưa tay lên sờ trán anh, a, đúng là nóng quá! “Anh phải nói sớm cho em biết chứ. Sốt rồi sao có thể không nói ra?”

Anh nắm tay cô, cười cười nhẹ nhàng:

“Anh đợi em phát hiện ra!”

“Hả?” Cô mở to đôi mắt.

“Em là bạn gái của anh” Sắc mặt Doãn Đường Diêu đỏ rực lên, môi tái mét khô nẻ, đôi mắt u tối lại sáng lấp lánh, cười với cô. “Anh bệnh rồi, anh không biết nhưng em lại phát hiện ra, sau đó em rất rất lo lắng, thế này mới cảm thấy hạnh phúc chứ!”

Hai tay Tiểu Mễ ôm chặt cơ thể đang nóng hầm hập của Doãn Đường Diêu, đột nhiên xúc động vô cùng, cô vươn tay dùng sức ôm chặt lấy anh, ôm thật chặt thật chặt, nước mắt lưng tròng.

“Em sẽ chăm sóc anh, đúng không?”

Doãn Đường Diêu yếu đuối tựa cầm vào đỉnh đầu cô, nhẹ giọng hỏi.

Nhà Doãn Đường Diêu chẳng có ai, trong căn phòng lớn nóng bức không có tiếng động nhỏ nào, Doãn Triệu Man gọi điện thoại báo đến khuya mới về được. Bùi Ưu nghe nói Doãn Đường Diêu bị bệnh liền đến ngay, nhưng bị Doãn Đường Diêu cự tuyệt, nói anh chỉ cần một mình Tiểu Mễ chăm sóc là đủ rồi, không muốn có người khác phá rối, Bùi Ưu đành đồng ý miễn cưỡng rằng mai sẽ quay lại sau.

Ngoài cửa sổ đêm dần buông.

Trên chiếc giường lớn đen trắng đẹp đẽ, Doãn Đường Diêu nửa nằm nửa ngồi, trong miệng ngậm nhiệt kế, sau lưng anh đặt hai chiếc gối mềm mại, chăn bông lớn đắp cao tới ngang eo. Cửa mở ra, Tiểu Mễ bưng khay đồ ăn tiến vào.

“Sốt bao nhiêu độ?”

Cô đặt khay thức ăn lên chiếc tủ nhỏ đầu giường, căng thẳng hỏi.

Doãn Đường Diêu rút nhiệt kế trong miệng ra đưa cho cô, chỉ thấy cô đưa ra ánh đèn căng thẳng kiểm tra mức thủy ngân lên tới bao nhiêu, cô xem rồi lại xem, mặt tái mét nói với anh:

“39,5 độ.”

“Thế càng tốt.” Anh cười.

“Tốt? Tốt cái gì chứ? Sốt cao đó!” Tiểu Mễ vẫn nghĩ anh đã sốt cao đến mức lẫn lộn hết cả rồi, đưa tay sờ lên trán nóng hừng hực của anh, vội vã nói. “Mau nói em biết, thuốc nhà anh bình thường để ở đâu?” Phải hạ sốt trước đã mới được, sao lại hồ đồ đến thế chứ, anh kiên trì muốn về nhà, cô lại quên mua thuốc.

“Sốt cao mới là bệnh mà, mới có tư cách để người ta chăm sóc chứ.” Nói xong, Doãn Đường Diêu ngoảnh đầu về phía đồ ăn, “Nấu món gì ngon nào?”

Một bát cháo trắng.

Một đĩa rau xào.

Một ít cải muối.

Anh ủ rũ hỏi: “Chỉ có thể thôi sao?”

Tiểu Mễ nâng bát cháo lên, cười rằng: “Người bệnh vốn nên ăn những thứ này. Cháo trắng rất dễ tiêu hóa, vả lại em nấu rất lâu, rất dẻo, rất thơm rất ngon đó. Em xào rau rất nhạt, anh đang sốt, đồ ăn nhiều dầu mỡ rất khó nuốt. Nếu ăn rau xào không nổi thì chỉ ít cũng còn có cái muối hợp khẩu vị của anh.”

Doãn Đường Diêu cười ngây thơ như trẻ con: “Thật ra anh chỉ muốn ngắm bộ dạng em bận rộn vì anh thôi.”

Cô hơi giật mình, không biết nên nói sao cho phải, tâm ý bấn loạn, nên đành đặt thìa vào trong tay anh, nói: “Nguội ăn không ngon đâu.” Anh gạt đầu, nhưng sốt cao nên tay không có chút sức lực nào, cháo mức lên đổ ra giường hết cả.

“Em dứt cho anh ăn, được không?”

Anh nhìn cô nói.

Cô hơi do dự, đón lấy thìa mức một ít cháo, thổi cho nguội bớt, nhẹ nhàng đưa đến môi anh. Anh há đôi môi nóng rực nứt nẻ ra, ngậm thìa cháo, tỉ mỉ thưởng thức rồi cười với cô:

“Rất ngon.”

Chẳng hiểu do đâu, câu nói này khiến cô thấy trong lòng vô cùng chua xót, cô hoang mang cúi đầu, tiếp tục dứt anh ăn.

Bát cháo dần dần ăn hết.

Rau xào cũng hết nhanh.

Ngoài cửa sổ sắc đêm càng lúc càng đậm.

“Lần sau lại làm mì trường thọ cho anh ăn nhé.” Doãn Đường Diêu nuốt cháo, cười với cô. “Mì rất ngon, đến giờ anh vẫn còn thích ăn.”

Mì trường thọ?

Tiểu Mễ cắn chặt môi, cô cúi đầu xuống thấp, cơ hồ như vùi hẳn vào bát cháo trên tay.

“Không muốn làm cho anh ăn à?” Anh chăm chú nhìn cô.

“Ừ. Không muốn.” Giọng cô khô khan, đặt bát cháo vào khay, chuẩn bị đi.

“Thì ra, bát mì đó quả nhiên không dành cho anh.” Sự cô đơn trong mắt anh lại lướt qua, anh lại phẫn chấn cười. “Không sao, anh thích ăn, sau này làm thường xuyên cho anh ăn nhé.”

“Không.”

Cô nói.

“Tại sao?” Anh cứng người.

Cô cắn chặt môi không nói.

Đồng tử Doãn Đường Diêu co hẹp lại, giọng nói lại lạnh lẽo: “Em thích anh làm gì anh đều làm, em thích anh mặc gì anh đều mặc, em thích anh ăn gì anh cũng ăn, em muốn anh đừng để tâm anh cũng không chú ý nữa. Đã đến thế, tại sao vẫn nói “không”?”

“Không.”

Tiểu Mễ toàn thân run rẩy, khay thức ăn trên tay cũng run theo, chén đĩa va vào nhau lanh canh, mặt cô trắng bệch tựa sáp nhưng ánh mắt lại sáng đến kinh người.

“Em đã nói em sai rồi... Mọi chuyện trước đây đều là lỗi của em. Anh không cần mặc áo sơ mi trắng, không cần ăn mì trường thọ, không cần học thật giỏi, không cần mỉm cười, cứ chỉ không cần lịch sự! Tất cả đều không cần! Anh chính là anh, là Doãn Đường Diêu, không phải ai khác, em cũng không xem anh là người khác nữa, cho nên về sau anh đừng làm những việc đó nữa!”

Cô khóc, nước mắt chảy dài trên mặt.

“Anh thích.” Doãn Đường Diêu hồ hững nói. “Sau này anh cũng vẫn làm những chuyện đó, anh thích mặc áo sơ mi trắng, thích ăn mì trường thọ, thích học, thích dụ dàng giống như Ưu.”

“Nói dối!” Cô kinh sợ cắt ngang lời anh.

Ánh mắt anh lướt trên chiếc áo sơ mi trắng đang mặc, nhãn thần lạnh lùng: “Không lừa em đâu, về sau anh ngày nào cũng sẽ mặc nó.”

Tiểu Mễ bị anh dọa đến kinh hoàng.

Từ thần thái đến giọng nói của anh, cô hiểu rõ anh đang rất nghiêm túc, anh thật sự sẽ làm thế! Cô bị anh làm cho sợ hãi hoảng hốt, bắt đầu run rẩy căng thẳng.

Không...!

Cô lắc đầu thật mạnh, nhìn chiếc áo sơ mi trắng đó, cắn chặt môi rồi túm lấy nó.

Hai tay vận hết sức...

“Soạt!”

Áo sơ mi trắng bị cô xé toạc.

“Em!”

Doãn Đường Diêu nổi giận, cố gắng đứng dậy, nhưng đang sốt cao không có chút sức lực nào nên lại khụy xuống.

Áo sơ mi trắng không thể mặc được nữa!

Tiểu Mễ lòng đau như cắt, cô đứng ngây ra, nước mắt từng giọt từng giọt lấp lánh rơi xuống chiếc áo. Không khí trong phòng ngủ ngọt ngào đến ngột thở, ngoài cửa sổ bóng đêm tối mù, gió đêm thổi bay màn cửa, đêm đầu thu lại lạnh đến thấu xương. Sắc mặt Doãn Đường Diêu lạnh lẽo, anh nhắm nghiền mắt, dường như không chịu nhìn cô nữa!

Rất lâu rất lâu sau...

“Anh...”

Cô ngẩng đầu lên, dùng mu bàn tay quạt nước mắt trên mặt, đi đến bên giường, đứng bên cạnh anh. Chỉ nói một từ, lại cảm thấy ngàn vạn câu nói cũng bằng thừa, nỗi đau trong tim dường như đau đớn mãnh liệt hơn.

Doãn Đường Diêu tựa vào giường, đôi mắt nhắm nghiền, trầm mặc, hai má đỏ bừng bừng, môi khô nứt nẻ lại tím nhợt nhạt. Không nổi giận la hét như trước kia, nhưng vẻ bình tĩnh của anh lại khiến người ta cảm thấy không thở nổi.

“Anh... không cần giống anh ấy!”

Tiểu Mễ hít thật sâu, mạch đập rần rập bên tai.

Nghe câu nói này, anh nhếch nhếch mép, lãnh đạm nói: “Không có anh ta, em vốn sẽ không từ Thanh Viễn đến Thánh Du, càng không thể đến bên anh, đúng không?”

Cô á khẩu không nói được gì.

“Cho nên, anh phải cảm ơn anh ta.” Doãn Đường Diêu mở mắt, trong đáy mắt là sự ngạo mạn yếu đuối. “Cảm ơn anh ta đã cho anh gặp được em, nếu không có anh ta, sao em có thể đối xử tốt với anh như một thiên sứ được.” Anh lại nhếch môi giễu cợt. “Anh ta là tấm gương để anh học tập, là mục tiêu để anh nỗ lực, tại sao đến cả cơ hội bắt chước và học tập anh ta em cũng không cho? Em đúng là người tàn nhẫn...”

Cô cuống lên nói: “Anh không cần học theo Dục, anh ấy là anh ấy, em thề sẽ không...”

“Sẽ không thế nào?” Anh ngắt lời cô. “Sẽ không thí nghiệm cải tạo anh thành một Dực thứ hai nữa, sẽ không tiếp cận anh chỉ vì trái tim của anh ta nữa, sẽ hoàn toàn quên hết mọi thứ, từ bây giờ sẽ chỉ thích mình anh không vương vấn kỷ niệm cũ nữa?”

Tiểu Mễ chờ dẫn nhìn anh.

“Không thế, đúng không?” Doãn Đường Diêu cười đau khổ, “Anh hận em, tại sao em không nói dối anh đi? Chỉ cần em nói là em thích anh, chỉ một chút thôi không vì anh ta mà vì chính anh, cho dù là nói dối anh cũng sẽ tin mà.”

“Em...”

“Lừa dối anh đi!” Anh khàn giọng kêu lên, môi lại tím tái xanh mét, “Lừa anh một lần đi, nói em thích anh không hoàn toàn vì anh ta...”

“...”

“Nếu không...” Nếu không, làm sao anh dám khác anh ta, nếu không giống anh ta chút nào, cho dù có trái tim đó đi chăng nữa, em sẽ thích anh được bao lâu?

Cô dùng hết sức cắn chặt môi, không ngừng run rẩy, máu trong người điên cuồng chảy, trong đầu trống rỗng, chẳng suy nghĩ được gì.

“... Em thích anh...”

Doãn Đường Diêu cứng đờ người, anh nghe nhầm rồi, anh biết anh đã nghe nhầm! Chắc chắn là ảo giác đúng không? Là tiếng vọng của chính lời anh nói, đúng không? Anh...

“Nói lại lần nữa!”

Anh nhìn cô đăm đăm, hết sức chăm chú nhìn vào môi cô, chỉ cần cô nói thêm lần nữa, nếu không anh sẽ phát điên mất!

“Em thích anh!”

Tiểu Mễ nhắc lại lần nữa.

Giống hệt như bị điện giật cực mạnh! Nhịp tim Doãn Đường Diêu khựng lại trong một khắc, giống một đứa trẻ thất thần, cổ họng tắc nghẹn.

Rất lâu sau.

“Em... nói có thật không?”

Anh nín thở thì thầm hỏi.

Không!

Không!

Anh lại cật lực lắc đầu, cười với cô, cười như đứa trẻ vừa lo sợ vừa yêu thích quá độ đến hoảng loạn thất sắc, anh vươn tay ôm lấy cô. “Em không cần nói! Anh tin! Anh biết em nói thật! Em sẽ không dối gạt anh! Em thật sự thích anh...”

Ôm cô, Doãn Đường Diêu chậm chậm thoải mái dựa đầu vào vai cô. Mái tóc ngắn của cô thơm quá, cổ cũng thơm, người cô mềm mại mà thơm phức. Anh muốn mãi mãi được ôm cô như thế này, cho dù là đang mơ, anh mãi mãi cũng không muốn tỉnh dậy. Vậy mà, nỗi đau sâu sắc lại mơ hồ lướt qua trong đáy mắt anh.

Được anh ôm trong vòng tay, Tiểu Mễ khóc không thành tiếng.

Cô không biết vì sao mình lại khóc, chỉ cảm thấy tim đau nhói đến không chịu nổi, chỉ có khóc, chỉ có để nước mắt tuôn ra, cô mới không đau đớn nghẹt thở đến mức muốn chết ngay tức khắc nữa.

Màn cửa nhẹ bay bay...

Đêm yên tĩnh.

Nền gạch hoa lấp lánh ánh sáng dịu dàng của ngọn đèn.

Anh và cô ôm nhau.

Giống như những đứa trẻ muốn được dựa dẫm ỷ lại, anh và cô ôm chặt lấy nhau.

Thời gian biến thành lâu dài...

Một thế kỷ có lẽ cũng chỉ như một chớp mắt mà thôi.

*

Trong vườn hoa bệnh viện Nhân Ái, thảm cỏ mượt mềm, ánh dương buổi sáng rực rỡ huy hoàng, trong không khí có mùi hương hoa trầm lặng, những giọt sương đọng trên cỏ lung linh phản chiếu ánh mặt trời.

Chạc cây rậm rạp xanh um.

Gốc cây đặt một chiếc ghế to dài.

Tiểu Mễ mặc một chiếc váy trắng, cô vừa mân mê thiên sứ bằng vải trong tay, vừa mỉm cười nhìn ra xa, trên thảm cỏ ở bên đó Doãn Đường Diêu đang đẩy xe lăn chậm chậm đưa đi Thành đi phơi nắng. Ngắm anh dưới ánh nắng vàng rực của mặt trời, trong lòng cô dậy lên một sự tĩnh lặng thư thái đã lâu không thấy, cho dù sự tĩnh lặng này do đâu, cô đều muốn mãi mãi duy trì nó.

“Em thích thiên sứ sao?”

Vì sao lúc đầu lại nghĩ đến chuyện mua thiên sứ bằng vải tặng cô, Bùi Ưu không nghĩ ra, nhưng hình như cô rất thích nó. Lúc đau khổ hay thất thần cũng như lúc vui vẻ, cô đều hay ôm thiên sứ trong tay, vuốt ve đôi cánh của nó.

“A, vâng ạ.” Tiểu Mễ cúi đầu, ngón tay lại lướt nhẹ trên đôi cánh óng ánh của thiên sứ, cô quay đầu nhìn anh cười. “Cứ quên cảm ơn anh, em rất rất thích nó.”

Bùi Ưu mỉm cười: “Anh cũng thích thiên sứ.”

Cô hiểu kỳ mở to mắt lắng nghe.

“Từ khi còn rất nhỏ, anh đã hi vọng mình là một thiên sứ, có một đôi cánh để bay lượn, thuần trắng tinh khiết, hoàn mỹ không có một khuyết điểm nào, đồng thời có thể mang đến cho những người thân yêu của mình nhiều hạnh phúc nhất.” Anh ngượng ngập sờ sờ mũi. “Nghe ra có vẻ ảo tưởng quá nhỉ, rõ ràng biết là không thể nhưng đến bây giờ anh vẫn muốn biến thành thiên sứ.”

“Vậy nên anh thích mặc quần áo màu trắng?”

“Ha ha, đúng thế.” Ánh mặt trời xuyên qua tán lá tạo thành bóng râm, Bùi Ưu mặc áo trắng cũng có một ánh sáng rực rỡ và dịu dàng.

“Anh ấy cũng vậy.”

Tiểu Mễ nhẹ giọng nói.

Từ nhỏ Dục đã thích sưu tầm đủ loại hình thiên sứ khác nhau, thích những câu chuyện về thiên sứ, đam mê vô hạn những chuyện thần kỳ của thiên sứ. Cô hoàn toàn không tin, cười lớn chọc ghẹo anh rằng trên đời này làm gì có thiên sứ, tất cả chỉ là sản phẩm của người lớn bịa ra để lừa con nít mà thôi.

“Các thiên sứ đều ở chung trong một nước, nơi đó họ sống rất hạnh phúc vì xung quanh mình đều là những thiên sứ lương thiện. Thiên sứ sẽ chỉ gặp thiên sứ, cho dù lúc ban đầu có là ác quỷ đi nữa cũng sẽ được biến thành thiên sứ. Tuy chúng ta không thấy được các thiên sứ ấy, nhưng họ có thể nhìn thấy chúng ta, thiên sứ mong muốn bảo vệ hạnh phúc của con người, vậy nên chỉ cần chúng ta hạnh phúc, thiên sứ cũng sẽ rất hạnh phúc.”

Lời cô nói có hơi lộn xộn, nhưng thật kỳ lạ là Bùi Ưu nghe lại hoàn toàn hiểu.

Trời xanh mây trắng.

Ánh dương đầu thu.

Trên thảm cỏ, Doãn Đường Diêu đẩy xe lăn của dì Thành, hai người tinh khiết dịu dàng trong ánh nắng vàng, nhìn xa xa đẹp như một bức tranh sơn dầu.

“Đã tốt đẹp rồi chứ?” Bùi Ưu hỏi.

“... Vâng.”

Anh mỉm cười. Thật vui khi thấy cô và Doãn Đường Diêu lại quay về bên nhau, đoạn thời gian trước đó, nhìn thấy bộ dạng đau khổ suy sụp của Diêu, anh không chịu nổi. Nhưng sự thất thần như bị rút mất linh hồn của cô cũng khiến anh ngày đêm nghĩ ngợi.

Lúc này, cô đang lặng lẽ ngắm nhìn Diêu ở phía xa xa.

Bùi Ưu lặng lẽ nhìn cô.

Cúi đầu, ánh mắt anh lại rơi trên đôi cánh thiên sứ trong tay cô, đôi tay thuần khiết, đôi cánh thuần khiết...

Anh nhìn sang nơi khác.

Tiểu Mễ nhìn Doãn Đường Diêu đang đẩy xe lăn trên thảm cỏ, đột nhiên cau mày: “Vì sao dạo gần đây anh ấy thường bệnh thế?”

“Hử?”

“Rất nhiều lần bệnh tim tái phát, mấy hôm trước còn sốt cao, chẳng phải đã thay tim rồi sao? Lẽ ra phải khỏi bệnh rồi mới phải chứ?” Cô lo lắng nói. “Tim của Dục rất khỏe mạnh, chắc sẽ không...”

“Sau khi thay tim phải cần một thời gian để hồi phục, có thể sẽ còn lặp lại nhiều lần, cũng có thể sẽ bị bài trừ...” Bùi Ưu nói, bỗng nhiên hoảng sợ, anh nhớ đến chuyện Diêu nhờ anh kiểm tra nhưng anh không phát hiện ra điều gì, một ý nghĩ kỳ quái nhưng đáng sợ xuất hiện trong đầu anh.

“Thế sao, vậy bình thường phải chú ý những chuyện gì?”

Cô cuống quýt hỏi.

Đúng lúc này,

Dì Thành ngồi trong xe lăn phía xa mỉm cười với họ và đưa tay vẫy.

Tiểu Mễ trông thấy liền vội vã giơ tay đáp lại, sau đó chạy đến.

Trong lúc vội vã, búp bê thiên sứ bằng vải bị bỏ quên trên ghế, cô độc nằm nơi đó. Bùi Ưu thần thờ, đưa tay nhặt lấy nó, ngón tay chạm vào đôi cánh, có một cảm giác lạnh lạnh.

Những lùm cây bên cạnh thảm cỏ đã nở đầy hoa tím, cả một vùng, cả một khu, cảnh hoa rất thấp, chỉ cần ngồi xuống là có thể phát hiện ra. Sắc tím nhạt nhạt, giống những ngón tay dài ngắn thô thô, nói nó là hoa nhưng thật ra chẳng có đóa hoa nào, hương thơm không mấy nồng đậm, thế nhưng sắc tím của hoa và sắc xanh của lá có một vẻ đẹp thanh tân thoát tục.

“Đây là cỏ oải hương.”

Dì Thành hiền hòa nói, giọng nói yếu ớt nhưng tinh thần vẫn tốt.

“Cỏ oải hương.”

Tiểu Mễ ngạc nhiên mở to mắt nhìn, không nhìn được ngắt một nhánh hoa trên đất, nhìn không chớp mắt, lại đưa lên mũi ngửi, dùng hết sức hít hương thơm của nó. Trên tivi và sách báo nhắc đến cỏ oải hương vô số lần, cứ cảm thấy loại hoa này lãng mạn cực kỳ, lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, thì ra là nó ư!

“Kỳ cục thật!” Cô ngửi rồi lại ngửi, nghi hoặc gãi gãi đầu. “Sao chẳng thơm nhỉ? Oải hương chẳng phải là hương thơm rất thường dùng hay sao? Tại sao mình ngửi mãi mà chẳng thấy thơm tí gì nhỉ?” Nói xong cô muốn ngắt mấy nhánh gần đó, nhưng không cẩn thận lại nhào người ra quá đà, cứ thế trượt dài trên đám hoa đó.

Lúc đó, Bùi Ưu đang đi đến trông thấy, anh hoảng hốt vươn tay ra muốn đỡ lấy cô, nhưng khoảng cách quá xa, đã không kịp nữa rồi.

Một bóng người thoáng qua!

Tiểu Mễ vụng về ngã nhào vào người ấy

Hai tay người ấy ôm chặt lấy cô.

“Bình!”

Tiếng va chạm cực lớn vang lên.

Bóng người cao lớn nặng nề ngã bịch xuống đám hoa, một đồng cỏ phủ loạn trên người, anh ngã trên đất bùn, bên má còn vương mấy phiến cỏ xanh xanh, trên mặt lốm đốm bùn đất, áo sơ mi bị mấy nhánh hoa cào rách, cả người nhìn rất thảm hại.

Oải hương cười thầm trong gió.

“Này! Cười cái gì?”

Doãn Đường Diêu chặt vật đứng lên, vừa lúng túng vừa bực bội, chưa nghĩ gì đã vội đưa tay lên cổ vào đầu Tiểu Mễ. Lúc này cô mới hoàn hồn, trời ơi, cô đang cười anh ấy mới chết chứ, thôi rồi, quá đáng rồi, cô vội vã ngậm chặt miệng, xấu hổ nói:

“Xin lỗi, cảm ơn!”

Doãn Đường Diêu trợn mắt với cô:

“Ngốc!”

“Ồ.” Cô bất lực cúi đầu. Được rồi, ai bảo cô ngốc thật làm chi.

“Siêu ngốc!”

“... Ô...” Cho dù thế nào thì mắng một tiếng là đủ rồi mà. =,=

“Em muốn chết à? Ngốc ngốc siêu ngốc! Ngốc ngốc siêu ngốc!”

Doãn Đường Diêu nổi giận thắp giọng hét, đến nổi mặt đỏ cả lên.

Tiểu Mễ bị anh hét đến nổi chẳng biết gì nữa, đầu óc trống rỗng nhìn anh, không biết nếu mình hét lại thì có gọi là bất lịch sự với “ân nhân cứu mạng” không nhỉ?

Nhìn anh như thế, đột nhiên tim cô nhói đau.

A, dường như anh đã trở về là Doãn Đường Diêu như trước kia. Thời khắc này cô hiểu rất rõ ràng, cô hoàn toàn không mong muốn anh biến thành người lịch sự ưu tú, cô muốn được nhìn thấy anh lười biếng, ham ngủ, thích đập cửa như một tên điên như trước kia, Doãn Đường Diêu như thế mới đúng là Doãn Đường Diêu thật sự!

“Đồ ngốc! Mau đứng dậy!” Doãn Đường Diêu mặt đỏ bừng hét.

Tiểu Mễ tiếp tục dờ dẩn.

“A...!”

Bỗng nhiên, cô luống cuống. Ôi ngượng chết mất, giờ cô mới biết tại sao anh lại gào hét thế. Là do anh nhào đến đỡ lấy cô, cô không bị ngã xuống đất mà lại ngã ngối xuống đùi anh, phần hông của cô lọt gọn trên đùi của anh (O_____o), dựa sát vào bụng của anh, hơi ấm từ người anh xuyên thấu qua người cô. (^_____^)
Mặt cô thoáng chốc đỏ bừng bừng, giữa hai người có một luồng khí nóng bao phủ tựa như đặt quả trứng gà vào lập tức sẽ được luộc chín ngay vậy.

Trong hỗn loạn,

Cô ngượng ngừng len lén nhìn anh.

Mặt Doãn Đường Diêu đỏ bừng bừng, hạt kim cương bên cánh mũi lấp lánh ánh sáng tuyệt đẹp. Mắt anh lộ ra vẻ xấu hổ ngại ngùng, sau khi phát hiện ra cô đang len lén nhìn mình, anh càng ra sức trừng mắt với cô.

Bùi Ưu vừa cười vừa đưa tay ra, đầu tiên anh kéo Tiểu Mễ đứng dậy, sau đó kéo Doãn Đường Diêu lên, vỗ vỗ vai Diêu, chỉ cười không nói gì.

Ngồi trên xe lăn, dì Thành quan tâm hỏi:

“Ngã rồi sao?”

Doãn Đường Diêu nói cho dì biết cô không bị thương gì cả rồi gạt gạt bùn đất và cỏ vương trên người xuống, vừa phúi vừa nhìn Tiểu Mễ, thấy cô vẫn còn đỏ mặt, không ngăn được, anh nhìn đến thất thần.

Dì Thành nhìn ba người trẻ tuổi trước mặt mình đầy yêu thương:

“Cỏ oải hương bản thân nó hương thơm rất nhẹ, nhưng sau khi được chiết xuất, mùi hương của nó mới lộ ra, giống cậu bé Doãn Đường Diêu này vậy!”

“A...?” Tiểu Mễ ngạc nhiên.

Doãn Đường Diêu và Bùi Ưu cũng không hiểu, nhìn dì Thành thắc mắc.

Dì Thành cười, nói với Doãn Đường Diêu: “Con có trái tim lương thiện và dễ xúc động, nhưng lại che giấu dưới sự bạt mạng và ương ngạnh của mình. Giống như cỏ oải hương, chỉ với người con thích và đến bên con, con mới cho người ấy biết được tấm lòng của mình.”

Tiểu Mễ đỡ người.

“Con không có!” Doãn Đường Diêu la nhỏ, mặt càng đỏ phừng phừng.

Dì Thành nắm tay Tiểu Mễ, giọng nói yếu ớt hiền hòa:

“Phải yêu quý cậu ấy nhé!”

Tiểu Mễ ngây người chẳng biết nên phản ứng thế nào mới thích hợp, tay dì Thành tuy không có chút sức lực nào nhưng chứa đựng một sự ấm áp vô bờ.

“Đừng làm tổn thương nhau nữa, đừng cứng đầu bướng bỉnh nữa, bây giờ hãy biết yêu quý những gì đáng được yêu quý. Nếu con yêu quý cậu ấy, cậu ấy sẽ trở thành thiên sứ hạnh phúc đồng thời mang lại niềm vui cho rất nhiều người. Nếu con rời bỏ cậu ấy...”

Dì Thành không nói thêm nữa, lắc lắc đầu, cảm thấy mình hình như nói nhiều quá rồi.

“Thiên sứ?”

Là Thiên sứ sao?

Tiểu Mễ thần thờ nhìn Doãn Đường Diêu đứng kế bên, hạt kim cương trên cánh mũi anh lóe sáng dưới ánh mặt trời, rực rỡ, tinh khiết như thiên sứ.

*

Tiệm ăn Lục Châu.

Sau quầy treo mấy chục cái bảng gỗ nhỏ, trên đó ghi vô số đủ loại thức ăn nhẹ, có “đậu phụ”, “Sủi cảo miền Bắc”, “sủi cảo chiên”, “rượu trứng” ...

“Anh muốn ăn gì nào?”

Tiểu Mễ cười ha ha nhìn Doãn Đường Diêu sắc mặt ủ dột đang trốn mắt ngắm mấy tấm bảng gỗ đến đờ đẫn, nói: “Anh muốn ăn gì cũng được mà, hôm nay em khao! Đồ ăn ở đây ngon lắm nhé!”

Trong tiệm đầy khách lơ lửng, phần lớn đều là học sinh của học viện Thánh Du, tiếng nói cười ồn ào náo nhiệt như một cái chợ. Hình như đồ ăn cũng ngon lắm, chưa thấy cửa hàng nào vào giờ cao điểm lại đông khách như thế, chẳng còn cái bàn trống nào cả, muốn ăn vẫn phải đợi.

Cho nên Doãn Đường Diêu hơi thất vọng.

Lúc cô nói mời anh đi ăn, anh cứ nghĩ cô chỉ ít sẽ chọn một địa điểm yên tĩnh, đồ ăn có ngon hay không cũng mặc, chỉ cần yên lặng ngắm cô, nghe cô nói là được. Ai mà biết cô lại đưa anh đến tiệm ăn Lục Châu

ở ngay sát trường học thế này. Vốn định phản đối rồi nhưng thấy bộ dạng cô vui mừng hơn hở, tiếng phản đối của anh bị nhấn chìm trong tiếng ồn ào của tiệm.

“Không biết.”

“Hở?”

“Chưa từng ăn ở đây bao giờ nên không biết món nào ngon.” Doãn Đường Diêu trợn mắt ngấm mấy cái tên đồ ăn lạ lùng. Giá cả gì mà rẻ thế này, chắc là chẳng ra gì rồi.

“Chưa ăn á? Rất nhiều thứ ở đây đều là món ăn nổi tiếng đó!”

“... Vì trước đây anh bị bệnh...”

“A, xin lỗi anh.” Cô ngượng nghịu gãi gãi đầu, đúng là liều thật.

“Em thích ăn hả?”

“Vâng.” Cô ra sức gật đầu.

“Vậy mỗi thứ gọi một phần là được chứ gì.” Anh ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ. “Này!”

“Đừng!” Cô vội vã níu tay anh. “Gọi hết làm sao ăn nổi? Ha ha, thế này nhé, anh tìm chỗ ngồi đi, em phụ trách mua đồ cho!”

“Em?” Anh có phần nghi hoặc, “Không phải chỉ cần ngồi và chọn món đưa phục vụ là được à?”

Sau khi Doãn Đường Diêu nhìn đôi tình nhân đã ăn xong rồi, đồ dọn đi hết rồi mà vẫn anh em em em tình tứ không chịu đi bằng ánh mắt lạnh lùng và khó chịu, họ đi rồi anh bắt đầu ngồi xuống, cho rằng Tiểu Mễ sẽ về ngay, ai biết được thời gian tiếp theo chỉ nhìn thấy cô xoay như chong chóng chạy tới chạy lui, đến nỗi mồ hôi chảy đầm đìa.

Cái tiệm Lục Châu này đúng là nơi kỳ quái!

Tiệm ăn bình thường thì chỉ cần chọn món và đưa cho phục vụ, sau đó ngồi chờ là xong, ở đây thì lại bắt người ta đứng mua phiếu ăn, rồi tự mình đi lấy món, cháo bên ô bên phải, bún bên trái, mì các thứ ở phía ngoài, gia vị lại giấu tuốt ở bên trong, dưa, muống, đĩa, giấm các loại đều nằm ở những chỗ khác nhau, người mới đến chắc là sẽ bị quay mòng mòng, anh chỉ nhìn cô chạy tới chạy lui thôi mà đã chóng mặt hoa mắt rồi.

Cô chạy đến đặt một đĩa thức ăn lên bàn.

Sau đó chạy đi.

Lại chạy đến đặt một tô đồ ăn lên bàn.

Lại chạy đi.

Lại chạy đến đặt một bát đồ ăn lên bàn.

Lại chạy mất...

Lại chạy đến đặt một tô đồ ăn...

Tiếp tục chạy đi...

Doãn Đường Diêu cau mày, anh cố gắng kiềm chế lửa giận trong người, nói với người phục vụ đang lau lau dọn dọn bàn kế bên:

“Lại đây!”

Phục vụ ngoảnh nhìn anh một cái, thấy bàn anh ngồi không dơ bẩn gì, lại quay đầu trở lại tiếp tục vừa lau bàn vừa ngâm nga điệu dân ca chậm rãi...

Nguồn: ketnoibanbe.vn/forum/showthread.php?t=44972&page=4#ixzz1RR6JBGqw

Diễn Đàn Kết Nối Bạn Bè VN

“Này! Anh là đồ ngốc à? Tôi gọi tới đây không nghe hả?” Lửa giận lại bốc lên, Doãn Đường Diêu trừng mắt nhìn cậu phục vụ, giọng nói phát ra từ hai hàm răng đang nghiến chặt.

“Để làm gì?”

Chỉ vào Tiểu Mễ đang vội vã chạy tới chạy lui lấy đồ ăn, hít thở thật sâu, Doãn Đường Diêu cố kiềm chế cơn giận, trầm giọng nói: “Anh không thấy cô ấy đang cần giúp đỡ sao? Mau đi!”

Anh phục vụ nhún nhún vai, nói: “Tôi chỉ lo phần dọn dẹp”. Nói xong anh ta vẫn rất chậm rãi gạt đồ dơ trên bàn vào thùng rác.

Doãn Đường Diêu tức giận thực sự!

Anh đứng phắt dậy, trán hằn gân xanh, co tay thành nắm đấm, xương cốt kêu rắc rắc. Một vài khách xung quanh sợ hãi nhìn anh, chỉ thấy đốm lửa giận dữ dường như phóng ra từ mắt anh chàng vừa cao vừa đẹp trai, chỉ chốc lát nữa thôi, chuyện xô xát gây gỗ sẽ xảy ra ở tiệm Lục Châu này!

Mọi người lo sợ cho anh phục vụ đến đổ mồ hôi đầm đìa.

Mấy người phục vụ khác cũng thuôn mặt ra.

Nhưng...

Doãn Đường Diêu hít thở, lại hít thở thật sâu, cố gắng kiềm chế bản thân, cho đến lúc lửa giận trong mắt từ từ tắt hẳn.

Anh buồn bực ngồi xuống.

Tay anh vẫn nắm chặt, uể oải ngồi, cũng chẳng phát hiện ra Tiểu Mễ đã quay trở lại, đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

Đặt một bát rượu gạo hoa quế xuống bàn.

Doãn Đường Diêu ừ ừ không nói gì, liếc nhìn cô, vẫn buồn bực im lặng.

“Xong rồi, thức ăn đây hết bàn, bắt đầu ăn thôi!”

Tiểu Mễ cười hi hi nói.

Doãn Đường Diêu uể oải nhìn thức ăn ê hề.

“Vừa nãy anh... muốn đánh người ta hả?” Đột nhiên cô quay đầu lại hỏi.

“...”

“Tại sao lại không muốn đánh nữa?”

“...” Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt tối tối.

Tiểu Mễ cắn chặt môi, tim nhói đau, nhưng lại lập tức mỉm cười giống như chẳng may may phát hiện ra điều gì.

“Vậy anh còn giận không?”

“Không.”

“Nhưng rõ ràng hình như anh vẫn đang tức giận.” Cô nghi ngờ gãi gãi đầu.

“Anh nói không có là không có mà.”

Cô nghĩ ngợi một lúc, cười rất dễ thương, nói: “Vậy anh có vui không?”

“Tại sao phải vui?”

“Vì anh đã từng nói, anh muốn nhìn bộ dạng em bận rộn vì anh mà.” Cô tươi cười nhìn anh, ánh mắt trong veo, mái tóc ngắn mềm mại dịu dàng.

Doãn Đường Diêu ngây người.

“Anh thấy rồi chứ? Em vì muốn mua những đồ ăn này mà đi đi về về bao nhiêu lần, xem này, trán em đầm mồ hôi hết. Có phải anh vui lắm không?” Cô nghịch ngợm nói.

“Ngốc!”

Ngực anh nóng hực, tay nắm chặt lại.

Tiểu Mễ le lưỡi, vẫn cười hi hi không chút tức giận.

“Vì thế mà em mới tới đây à?” Giọng nói Doãn Đường Diêu cứng nhắc, nhưng trong đáy mắt lại có ánh sáng khác lạ. Ở tiệm ăn khác, khách hàng chỉ cần ngồi đợi là được, cô sẽ không có cơ hội tự đi lấy đồ ăn cho anh. Phải vậy không?

“Vâng... một phần là thế! Hơn nữa đồ ăn ở đây rất ngon!” Cô hào hứng bắt đầu giới thiệu tên các món ăn. “Đây là mì xào, đây là rượu gạo hoa quế...”

Trên bàn đầy ắp thức ăn ngon mắt.

Ngón tay xinh xắn trắng muốt của cô vui vẻ chỉ đồ ăn, giới thiệu cho anh biết.

Doãn Đường Diêu ngấm cô.

Tiểu Mễ đột nhiên im lặng, ngoái đầu lại nhìn anh đắm đắm, từ từ thu nụ cười lại, nhẹ nhàng nói:

“Anh có biết không?”

“...”

“Em cũng rất vui.”

Anh hơi ngây người.

“Khi này anh tức giận là vì người phục vụ đó, nhưng... em lại cảm thấy rất vui”. Lòng mi cô đen nhánh, tròn mắt đen trắng phân minh, “Đó mới là anh, đúng không, tuy hay giận là không tốt, nhưng đó mới là Doãn Đường Diêu, đúng không?”

Anh nhìn cô chăm chăm.

“Cám ơn anh.” Cô lại mỉm cười. “Em thích Doãn Đường Diêu như trước đây, cũng thích Doãn Đường Diêu cố gắng học cách kiềm chế bản thân... Em rất ngốc, không biết nên nói thế nào, nhưng mà... em thật sự rất muốn cám ơn anh.”

Thích?

Thích sao?

Hạt kim cương trên cánh mũi lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

Anh nhìn cô chăm chú.

Cô nhìn anh chăm chú.

Ánh mắt cô trong veo như nước, không chút lẩn trốn né tránh, cô lặng lẽ mỉm cười với anh, nụ cười đó giống như một đóa hoa hạnh phúc.

...

“Ăn nhanh lên, ngốc, để nguội không ngon đâu!”

Anh căng thẳng nói, không nhìn cô, gấp mì lên cho vào miệng, nhưng ngón tay cứng ngắc lại làm rơi xuống bàn.

Cô cười.

“Cười cái gì? Mún chết à?”

Anh thẹn quá hóa giận giờ nắm tay cốc lên trán Tiểu Mễ, cốc một hơi mấy cái đến khi thấy cô nhăn mặt đau đớn mới dừng lại.

“Cái này gọi là gì?”

“Cơm nếp gà.”

Doãn Đường Diêu cắn môi mấy lần, rất lạ lùng nhìn nhìn rồi hỏi: “Em có chắc đây là cơm nếp gà không?”

“Chắc mà.”

Anh trừng mắt với cô: “Em lừa anh phải không? Ở đây chỉ có nếp, làm gì có gà, phải gọi là cơm nếp nắm mới đúng!”

“Ha ha.” Tiểu Mễ vỗ tay cười lớn. “Chính xác! Trước đây em cũng giống anh, lúc mới đến Thánh Du thấy nhà ăn bán cơm nếp gà, em rất ngạc nhiên. ”Gà” to thế chỉ có 5 hào (đọc là jiao, 10 jiao = 1 tệ), vội mua ngay 2 tệ để ăn, cắn trái cắn phải cũng chẳng thấy thịt gà đâu. Nhưng, nó chính xác là cơm nếp gà, kỳ quặc nhỉ!”

“Đúng là kỳ quặc...”

“Anh thử xem, đây là rượu gạo hoa quế, rất ngon đó, có mùi thơm của hoa quế, vị lại rất nhẹ, hợp khẩu vị lắm!”

“Ừm, rất ngon.” Doãn Đường Diêu cười, “Mỗi lần đến mùa thu, vườn trường Thánh Du nở rất nhiều hoa quế, anh đã thấy mấy bác trong nhà ăn làm một cái thùng to đặt dưới gốc cây, sau đó ra sức lay cành, rất nhiều hoa rơi xuống, sau đó họ phơi khô hoa rồi lấy một ít làm rượu này!”

“Làm thế sao?” Cô hơi lo lắng, “Vậy có sạch không nhỉ? Em sợ là hơi dơ...”

“Cái đó thì anh không biết.”

“Ồ.” Cô chờ người.

“Í. Món này ngon quá!”

“Nó là bì đậu.” Cô giải thích ngay. “Cũng là món đặc sản đó, bên trong là nếp có thêm ít sợi thịt gà, đậu phụ và nấm hương... bên ngoài là ... hình như là trứng gà và gì gì đó cùng chiên lên. Rất ngon đúng không? Nhưng đừng ăn quá nhiều, ăn nhiều sẽ thấy ngán !”

Tiệm Lục Châu ồn ào huyền ảo, tivi chiếu những tiết mục rất vui nhộn, khách tấp nập đến rồi đi, mùi thơm thức ăn bao phủ. Doãn Đường Diêu và cô mặt đối mặt cùng ngồi ăn, nghe cô hào hứng giới thiệu đồ ăn, không ngừng gấp mì xào và bì đậu vào trong đĩa cho anh, liến thoắng nói món này phải cho thêm giấm mới ngon, món kia phải cay một chút mới hợp.

Doãn Đường Diêu ăn rất nhiều.

Mỗi món Tiểu Mễ mua về anh đều ăn rất nhiều rất nhiều.

Rất ngon.

Quả thật rất ngon.

Mấy món ăn nhẹ này ngon tới nỗi khiến tim anh dường như nở căng ra, Doãn Đường Diêu đột nhiên không thể nói nữa, vì anh sợ rằng máu lưu thông trong người từ ngực sẽ dồn hết lên mặt mất thôi.(^____^)

Cứ như thế một lúc lâu sau,

Doãn Đường Diêu mới phát hiện ra một chuyện kỳ lạ.

“Sao em không ăn?”

“Đợi anh ăn xong em mới ăn.” Cô cười, giống như đó là chuyện đương nhiên. Vì sợ lãng phí nên mỗi thứ cô mua một ít, cũng không biết món nào mới hợp khẩu vị của anh, đợi anh ăn hết món anh thích, phần còn lại để cô ăn là được.

“Em...”

“Không sao đâu mà, trước đây em cũng ăn rồi. Anh chưa ăn thì bây giờ mỗi món đều thử một lượt đi.”

Doãn Đường Diêu trợn mắt nhìn cô một lúc lâu, không nói được gì, đột nhiên, anh đứng phắt dậy, sải bước dài đến quầy thức ăn, hung hăng quăng lại một câu:

“Em ngồi yên đó, không được động đây!”

Tiểu Mễ toát mồ hôi hột.

Không lâu sau cô cũng hiểu ra.

Doãn Đường Diêu bắt đầu chạy qua chạy lại trong tiệm Lục Châu không ngừng nghỉ, anh mua bì đậu, canh mì, cơm nếp gà, rượu gạo hoa quế, sủi cảo, thịt bò xào, mì lạnh...

Tất cả các món ăn nhẹ trong tiệm anh đều mua hết.

Đồ ăn chất cao ngất trên bàn, tất cả nhân viên phục vụ và khách ăn đều chờ người há hốc miệng nhìn theo, Tiểu Mễ mấy lần ngăn anh lại đều bị anh hung hăng ấn ngồi xuống ghế.

Mấy chục phút sau.

Cuối cùng Doãn Đường Diêu cũng ngồi lại vào ghế đối diện Tiểu Mễ:

“Được rồi, ăn đi!”

Cô chờ đợi nhìn anh.

“Ăn nhanh đi chứ, nguội rồi đây này!” Anh cúi đầu xuống tiếp tục ăn, quát nhỏ với cô.

“...Cám ơn”

“Im miệng! Ăn đi!” Giọng anh càng hung dữ hơn.

Nhưng mà, nhiều đồ ăn thế này ăn sao cho hết đây?

Lúc Tiểu Mễ ăn đến nỗi bụng muốn bực ra, cuối cùng phải thở hắt một hơi dựa vào lưng ghế, chuẩn bị gói đồ ăn còn lại mang về (ở TQ khi ăn không hết có thể gọi phục vụ gói lại mang về nhà, không như ở VN rất ngại chuyện đó nhỉ), cô quay đầu lại, mới phát hiện ra Doãn Đường Diêu đang chăm chú nhìn cô đến xuất thần.

Anh nhìn cô như thế rất lâu.

Cô không hay biết gì.

Nhưng ánh mắt anh vừa bướng bỉnh lại vừa hạnh phúc, hạnh phúc ấy giống như bong bóng xà phòng lấp lánh năm màu bảy sắc nhưng lại mong manh dễ vỡ, bởi vì dễ vỡ cho nên mới kiên trì đến mức căng rung động lòng người hơn.

Cô kinh ngạc.

Doãn Đường Diêu quay đầu sang nơi khác, đợi đến lúc anh lại nhìn cô, vẻ mặt anh lại tự nhiên đến mức dường như ban nãy chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

“Này, em nhìn anh cũng chẳng ích gì đâu! Mấy thứ này em phải ăn cho hết!” Anh đành mặt lại nói.

“Gì cơ?” Cô thuôn mặt ra.

“Trừ phi...”

“...”

“Trừ phi em tìm ra món em thích ăn nhất.”

“...” Sắc mặt Tiểu Mễ đột nhiên trắng bệch, không ai phát hiện ra cô đang khẽ run rẩy.

“Em có món nào thích ăn nhất không?”

Doãn Đường Diêu nhìn cô, anh muốn biết tất cả về cô, thích ăn món gì, có mơ ước gì, muốn đi đâu chơi, thích nghe bài hát nào nhất... Tất cả những điều về cô, anh đều muốn biết.

“Không có.”

Cô lắc đầu cười, môi hơi tái đi, nhưng nụ cười vẫn tự nhiên.

“Tiểu Mễ!”

“Hử?” Cô mỉm cười.

“Anh hỏi sai điều gì rồi hả?”

“Không đâu, chỉ là không có món ăn nào em đặc biệt thích cả.” Cô vội vã cười tươi hơn.

Bàn tay Doãn Đường Diêu nâng cằm cô lên, anh quan sát cô thật kỹ: “Nếu anh hỏi sai gì thì cứ nói anh biết.”

“Không có mà...”

“Em thích ăn món gì nhất?”

“... Không có!”

“Em không có món ăn thích nhất à?”

“... Không có!”

“...”

“...”

“Nếu em không thích anh hỏi, nếu em không thích nói anh biết, em cứ nói thẳng với anh, tại sao phải nói dối anh?” Ngón tay anh xiết cầm Tiểu Mễ mạnh hơn, lạnh lạnh.

“Em... không có món ăn nào thích nhất.”

Cô hít hơi sâu, nói.

Câu trả lời của cô khiến toàn thân anh lạnh cứng.

Đây chỉ là một câu hỏi đơn giản, không phải sao? Anh đã hỏi gì sai? Hoặc là nói, đến cả việc đơn giản thế này cô cũng chỉ muốn chia sẻ với bạn trai cũ, mà anh, không có tư cách để biết.

“Em không muốn nói anh biết, đúng không?”

Ngón tay anh lạnh như băng.

Môi cô run run, khóe mắt hơi ươn ướt:

“Em...”

Anh đợi cô một lúc.

Nhưng cô chẳng nói gì nữa.

Doãn Đường Diêu rút tay lại, anh hít thở thật sâu, nhếch mép cười nhạt, vừa như đau khổ vừa như tự trào.

Anh lãnh đạm nói: “Anh cũng không có món ăn nào thích nhất.”

“...”

“Anh thích nhất mì trường thọ em tự tay nấu.”

Nói xong, Doãn Đường Diêu quay lưng cứng đờ đi ra khỏi tiệm Lục Châu.

Tiểu Mễ đỡ đầu nhìn theo anh.

Thức ăn trên bàn đã nguội hết rồi, khách ăn cũng dần thưa thớt, trong quán trở nên vắng lạnh, chỉ có âm thanh ồn ào từ các tiết mục tivi đang phát ra.

Cô nhắm mắt lại.

Món ăn thích nhất?

Lông mày cô khẽ run run trên gương mặt tái nhợt.

Không...

Đừng nghĩ nữa, nếu không, cô sẽ chết, cô sẽ chết mất.

Nước mắt từ từ lăn trên má, dần dần, rơi ướt môi cô, vừa mặn vừa lạnh, rơi xuống mặt bàn, cô khóc không thành tiếng...

Trời đã tối...

Ánh đèn vàng vọt chiếu sáng những con đường.

Trong một góc tối tăm yên ắng...

Một chàng trai cao cao đứng cô độc rất lâu rất lâu.

Xuyên qua cửa kính quán Lục Châu, anh có thể trông thấy cô gái mặc váy trắng đang nằm nhoài úp mặt xuống bàn, đôi vai run rẩy.

Anh nhìn cô.

Đau khổ mím chặt môi.

Anh có thể nhìn thấy cô.

Nhưng người trong quán không thể thấy được anh đang bị màn đêm che khuất.

Những tấm kính cửa tiệm lấp loáng trong đêm.

Doãn Đường Diêu đơ lạnh đứng trong đêm u tối.

Cô đang khóc trong quán ăn sáng trưng, nước mắt và bi thương gần đến nỗi như có thể vươn tay ra là chạm được, nhưng cửa kính đã ngăn cách anh và cô, cửa kính lấp loáng lấp loáng, gió đêm thổi qua, đèn đường phản chiếu qua tấm kính ánh sáng lạnh lẽo cô tịch.

Tại sao, tại sao cô không chịu nói cho anh biết gì cả? Quá khứ của cô anh không kịp tham dự vào, vậy cũng có nghĩa là mãi mãi cũng chẳng có cơ hội tham dự hay sao?

18. Chương 13-14

Chương 13

Doãn Đường Diêu không đi học.

Nếu là trước đây thì chuyện anh không đến lớp chẳng có gì là lạ. Trên thực tế, mấy tuần lễ sau khi nghỉ hè bắt đầu đi học lại anh đều đi học mỗi ngày, không đến trễ cũng chẳng về sớm, không ngủ gục cũng chẳng gây lộn với giáo viên, thậm chí cũng không đập cửa nữa, trả lời câu hỏi giáo viên đặt ra giành được cả lời khen thưởng, làm cho các bạn học cùng lớp Kinh tế 2 kinh ngạc đến rơi nước mắt!

Nhưng, cả hai ngày rồi Doãn Đường Diêu không đến lớp, trong phòng học chẳng hiểu thế nào lại có một bầu không khí kỳ dị bao phủ, dường như có gì đó đang ấp ủ chờ đợi, giống như bão táp sẽ thành hình xuất hiện như trước kia khiến người ta thấy ngạt thở sắp chết đến nơi.

Tiết học buổi sáng đã kết thúc.

Các bạn học trong lớp Kinh tế 2 đang thu dọn đồ đạc sách vở chuẩn bị ra về.

Nắm chặt cây bút trong tay, sách mở ra từ đầu đến giờ vẫn không lật tiếp, Tiểu Mễ hoàn toàn không biết đã tan học, cô thần thờ ngồi nhìn lũ chim trên cây bên ngoài cửa sổ, chờ đợi. Lũ chim vỗ vỗ đôi cánh, bay vút lên bầu trời xanh. Ánh mặt trời chiếu qua tầng mây bàng bạc khiến Tiểu Mễ nhìn nhói đau cả mắt.

Một bóng người cao cao đứng che lấp cô đang ngồi thần thờ.

Cô ngậy người.

Sau đó, vui mừng quay đầu lại.

“Anh...”

Không phải!

Nhân thần do kích động mà trở nên ảm đạm, không phải anh, người đang đứng cạnh cô không phải anh, mà là Trịnh Hạo Dương. Cô cúi đầu, tim trống rỗng. Đã hai ngày nay không thấy anh rồi...

“Khỏe chứ?”

Trịnh Hạo Dương trầm giọng hỏi, đáy mắt đen nhánh đang cố đè nén một thứ tình cảm gì đó.

“Vâng.”

Cô trả lời, ngón tay lật lật trang sách.

“Em và hắn... cãi nhau hả?” Trịnh Hạo Dương nhìn cô chăm chú.

“Hử?”

Trịnh Hạo Dương cười khổ, đã tự cảnh cáo mình đừng làm phiền cô ấy nữa, cuối cùng cô cũng đầu thềm nhìn anh lấy một cái. Nhưng mấy hôm nay thấy bộ dạng cô hồn xiêu phách lạc, lại vẫn không cách nào tỏ ra thờ ơ, không chút động lòng với cô được.

“Hôm qua thằng nhóc Doãn Đường Diêu gọi điện, nó muốn anh nói cho nó biết...”

Đột nhiên...

Âm thanh huyền não ồn ào từ ngoài vọng vào lớp học.

“A!”

“Trời ơi!”

“Ôi...”

Bên ngoài phòng học giống như đang sôi sục lên, các bạn học kinh ngạc sững sờ không dám tin hét lên nhỏ, sau đó, một số bạn nữ bắt đầu hào hứng hét vọng vào từ bên ngoài:

“Tiểu Mễ! Tiểu Mễ! Mau ra ngoài này!”

Cửa lớp học từ từ được mở ra, Tiểu Mễ toát mồ hôi chạy ra ngoài, nghi ngờ chẳng hiểu tại sao mọi người lại gào hét hưng phấn thế, giống như sắp xảy ra chuyện lớn sao Hỏa đâm vào trái đất vậy.

Sau đó,

Cô chờ người!

Bên ngoài hành lang lớp học là vô số những quả bóng bay đang bay lơ lửng. Những quả bóng bay màu hồng! Màu tím! Màu vàng! Màu cam... Những quả bóng năm màu sáu sắc đang bay lơ lửng ngoài hành lang, mỗi quả bóng đều treo thạch trái cây, những miếng thạch óng ánh lấp lánh dưới nắng! Màu hồng là vị dâu tây, màu tím là hương khoai môn, màu vàng là vị xoài, màu cam là vị cam... có loại thạch trái cây, có loại thạch hình chuối tiêu, có loại thạch hình xoài...

Ánh mặt trời lung linh chiếu lên những quả bóng bay.

Vô số những quả bóng đang sáng lấp lóe.

Thạch trái cây như thủy tinh đang phản xạ ánh sáng như trong truyện cổ tích.

Ngoài hành lang lớp học những quả bóng mang thạch trái cây bay cao cao thấp thấp đáng yêu vô cùng, phẳng phất như vương quốc thủy tinh trong giấc mơ, Tiểu Mễ ngây dại bước đi giữa những miếng thạch trái cây, có lúc bị những miếng thạch va vào trán vào mũi.

Cô bước ra từ hành lang dài hút mắt.

Trong không trung vô số bóng bay và thạch trái cây.

Nhưng sân rộng bên ngoài phòng học lại có một trái tim cực lớn, một trái tim kết bằng vô số thạch trái cây màu hồng trên những giá gỗ mà thành. Vừa đúng lúc ánh nắng ban trưa rực rỡ nhất, những tia nắng chiếu lung linh lấp lánh trên trái tim bằng thạch trái cây, ánh nắng vàng rực, thạch trái cây màu hồng trong suốt, hoàn mỹ như câu chuyện cổ tích trong truyền thuyết.

Mà Doãn Đường Diêu là hoàng tử trong truyện cổ tích đó.

Anh mặc một chiếc áo thun màu trắng, quần jean, vừa cao vừa đẹp, còn đẹp trai tuần tú hơn mọi hoàng tử trong truyện cổ tích. Hoàng tử lặng lẽ ngắm nhìn công chúa đang ngây người bước đi từ xa, trong tay anh nâng một ly thạch trái cây thật to, bên trong là thạch trái cây óng ánh vàng, là vị đào!!!

Ánh mặt trời hôm đó vô cùng chói mắt, xuyên qua những tán lá um tùm, ngàn vạn tia nắng chiếu lấp lóa trên người cô gái mặc váy trắng. Cô đứng trên bậc thang bên ngoài tòa nhà giảng đường, váy trắng mong manh phẳng phất như đôi cánh của thiên sứ, cô dờ dẫm đứng đó, dờ dẫm ngắm nhìn vô số những thạch trái cây, giống như đang ngây dại trong thế giới của thạch trái cây vậy, màu môi dần dần tái mét.

Trong tiếng hò reo kinh ngạc của các bạn nữ.

Doãn Đường Diêu chậm chậm bước về phía cô.

Các bạn đang đứng xem dạt ra thành một con đường, trời đất, chính là hoàng tử trong truyện cổ tích sẽ bước đến bên công chúa như thế đó! Doãn Đường Diêu bước về phía Tiểu Mễ, trong mắt anh chỉ có cô. Trong sự nín thở lặng phất của đám đông, Doãn Đường Diêu đi qua sân rộng, đi qua những bậc đá cầu thang, bước đến trước mặt Tiểu Mễ!

Bậc cầu thang cao cao.

Doãn Đường Diêu đứng trước Tiểu Mễ thấp hơn một bậc thang.

Anh ngắm nhìn cô.

Tán cây xanh khê reo lên xào xạc.

Thạch trái cây trong suốt, bên trong là màu đào tươi mới trong veo, dưới ánh mặt trời, ly thạch trái cây dường như đang chuyển động trong nắng.

“Là thạch trái cây phải không?”

Anh nhẹ nhàng hỏi.

Anh kéo tay cô, đặt ly thạch vào giữa lòng bàn tay cô.

Thì ra thứ cô thích chỉ là thạch trái cây, thích nhất là thạch vị đào! Khi anh rót cuộc cũng nghe được từ Trịnh Hạo Dương, trong tim lại càng có một sự thất lạc sâu sắc hơn! Vốn cho rằng chỉ có anh chàng kia mới biết được cô thích ăn món gì nhất, cô không muốn chia sẻ thêm với bất kỳ người nào khác, vậy nên mới không muốn nói cho anh nghe. Thế mà đến cả Trịnh Hạo Dương cũng biết, có phải tất cả mọi người đều biết, người duy nhất không biết chính là anh không?

Tay Tiểu Mễ lạnh cóng.

Ánh mắt cô trống rỗng nhìn vào ly thạch vị đào trên tay, ngón tay từ từ nắm chặt lại, trong ly thạch như có hơi lạnh băng xuyên thấu qua tay cô, máu trong người cô như bị đông cứng lại, dần dần dần dần, cô bắt đầu run rẩy.

Doãn Đường Diêu kinh sợ.

Thời khắc đặt ly thạch vào tay cô, tất cả dường như đã sai rồi! Giống như trong cơn ác mộng, Tiểu Mễ run bần bật đến nỗi như trong một khoảnh khắc thôi sẽ chết ngay, môi tái mét trắng bệch đến mức cảm giác máu sẽ chảy ra tức thì, cô run rẩy, run rẩy không ngừng, cơn run rẩy ấy giống như bị một nỗi đau cực kỳ lớn xuyên thấu qua người!

Doãn Đường Diêu đột nhiên sợ rằng Tiểu Mễ sẽ trượt ngã từ bậc cầu thang xuống. Anh vội ôm chặt lấy cô đang run lẩy bẩy, khẩn trương gọi nhỏ nhỏ:

“Sai rồi sao? Thứ em thích ăn nhất không phải là thạch sao?”

Những tán lá rậm rạp.

Trong ánh nắng mùa thu khuya động xào xạc.

Thạch trái cây...

Lòng bàn tay nắm chặt thật chặt, rìa sắc cứng của ly thủy tinh như con dao cứa vào thịt cô, cứa thật sâu vào lòng bàn tay cô, nhưng chẳng thấy đau, chỉ thấy lạnh, cái lạnh ngợp trời ngợp đất...

...

Kế bên tám biển trạm xe một buổi sáng sớm...

Một chàng trai áo sơ mi trắng khoác một túi ba lô to, im lặng ngắm nhìn con đường ngựa xe như nước trước mặt. Ánh ban mai đầu tiên ló rạng dần dần phủ lên gương mặt hiền hòa của anh.

“Đợi lâu quá rồi...”

Cô gái tóc ngắn ngáp một cái kéo tay trái của anh, chán chường lắc qua lắc lại. Cái xe 562 chết tiệt này, cứ đợi, đợi rồi đợi, đợi tới bây giờ vẫn chưa thấy đến!

Chàng trai đưa tay phải lên dụi dằm vuốt ve mái tóc ngắn của cô.

“Chắc là buổi sáng người đi làm nhiều quá nên bị kẹt xe một chút thôi...”

Nói xong, anh liền đưa mắt nhìn ra con đường phía trước đến xuất thần.

Cuối cùng cũng đến được thành phố này, tuy là một thành phố xa lạ, những người qua lại trước mắt cũng toàn là người lạ, nhưng ba và anh trai đã từng sống ở đây. Họ có đi qua con đường này không, cũng đã chờ đợi tuyến xe ở đây chưa, thậm chí, họ cũng đứng kế bên tám biển trạm xe này chứ?

Cô mở to mắt nhìn anh: “Í, lòng bàn tay anh đang đổ mồ hôi kìa!” Bàn tay anh bao giờ cũng ấm nóng sạch sẽ, nhưng ban này dường như ẩm ướt hẳn, có mồ hôi đang rịn ra từ từ.

“A!”

Thế là anh muốn rút tay về, không muốn làm ướt cô. Nhưng cô nắm chặt bàn tay anh không chịu buông, nhìn anh không chớp mắt hỏi:

“Anh đang căng thẳng lắm phải không?”

“Hử?”

“Vì người thân của anh đã từng sống ở đây mà!”

Anh ngượng ngập cúi đầu cười:

“Ừ. Anh hơi căng thẳng một chút thôi.”

“Em biết ngay mà.” Cô dương dương tự đắc. “Anh khẩn trương đến trạm xe lửa chẳng ăn uống gì cả, hại người lắm đó.” Cô tự tính ra mình đã ăn hai gói bánh khô, một tô mì gói, ba gói đậu phụ khô và một thanh chocolate.

“... Anh không đói!”

“Nói xạo! Làm gì mà không đói cho được?”

Anh cười, vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô.

“Em đói rồi à?”

“Không phải. Người ta đang lo anh đói sẽ hại sức khỏe đó.” Cô túm tay anh lắc lắc, nhìn anh van lơn rất tội nghiệp. “Cái xe rửa bò này vẫn chưa đến, chúng mình đi ăn một chút đi được không?”

Ánh mắt anh có nét cười trong veo và ấm áp.

“Được. Em muốn ăn gì nào?”

Oa! Thành công rồi!

“Hừm...” Cô suy nghĩ, đột nhiên hai mắt sáng bừng lên, nhìn chăm chăm vào siêu thị mở cửa 24/24 phía đối diện, hào hứng nói: “Vậy ăn món anh thích ăn nhất nhé!”

“Hử?”

“Ngốc, là thạch trái cây đó!”

Anh cười: “Đó là thứ em thích ăn nhất mà!”

“Món em thích nhất đương nhiên cũng là món anh thích nhất rồi. Hừ, nếu chẳng phải anh thích nhất là ăn thạch trái cây thì tại sao lần nào anh cũng giành với em, hại em chẳng bao giờ được ăn hết một ly cả!” Cô phụng phịu nói, đau khổ vì lần nào ly thạch trái cây vị đào cô thích ăn nhất cũng bị anh xơi mất một miếng.

Anh không nhịn cười nổi, ánh mắt tràn đầy nét cười. Thật là thích chơi xỏ nhau mà, rõ ràng lần nào cô cũng lên lút ăn một mình, xấu xa quá, mới miễn cưỡng cho anh nếm một tí.

Con đường rộng rãi xe cộ ngược xuôi.

Những người bộ hành vội vã vừa đi vừa lật xem báo buổi sáng đang cầm trong tay.

Cửa kính siêu thị bị ánh sáng phản chiếu chói cả mắt.

Cô gái đứng ven đường tay nâng thật cao một ly thạch trái cây siêu lớn, ngược nhìn mặt trời, thạch trái cây đông lạnh lấp lánh tươi mới, ánh nắng chuyển động trong ly trong veo.

Chàng trai mặc áo sơ mi trắng một tay xách ba lô, một tay nhẹ nhàng ôm vai cô gái, không để những người đi qua lại đụng vào cô. Nhìn bộ dạng cô mở to mắt ngắm nghía ly thạch trái cây một cách hớn hở, đôi môi mỏng của anh vẽ ra thành một đường cong đáng yêu.

Đèn đỏ bật sáng.

Người đi bộ dừng lại ở vạch ven đường.

“Mai sau đợi đến lúc chúng mình có tiền, chúng mình sẽ mua thật nhiều thật nhiều thạch để ăn, được không?” Cô hào hứng nghĩ, áp ly thạch vào một bên má, như thể thật là hạnh phúc!

“Được.”

“Đợi lúc mình có tiền, có thật nhiều thật nhiều thạch trái cây, tủ lạnh toàn là thạch, trong ngăn kéo cũng toàn là thạch, trong túi xách cũng toàn là thạch, em sẽ chia một nửa cho anh ăn!”

“Được!”

Ánh nắng chiếu trên chiếc áo sơ mi thuần trắng, ánh nắng trong veo giống như nụ cười trên môi anh.

“A...” Cô thở một hơi dài nhìn ra phía sau, thạch trái cây óng ánh vàng trong tay lắc qua lắc lại. “Khi nào chúng mình mới có tiền mua thật nhiều thạch như thế nhỉ?”

Thạch trái cây...

Thạch trái cây mê người...

Cao thật cao, thạch trái cây được ném lên trên không, ánh nắng chiếu qua lớp thạch đông lỏng lánh, ánh lên nét tươi mới và sống động.

Bỗng nhiên...

Chẳng hiểu vì sao thạch trái cây rơi xuống, rơi rất nhanh xuống đất. Cô nhào tới đỡ lấy nó, ly thạch rơi xuống đám bùn đất bên đường, lăn lông lốc rất nhanh. Cô cuống lên vội đuổi theo, hình như đằng sau có tiếng anh gọi cô, cô tiện miệng đáp lại một tiếng, vội vã đuổi theo ly thạch đang lăn tròn phía trước.

Thạch trái cây vẫn lăn rất nhanh.

Cô đuổi theo, vươn tay ra định tóm lấy nó.

Nhưng mà...

Có gì đó không đúng rồi!

Có một bóng đen kinh dị ken két lao tới rất nhanh...

Bánh xe cực lớn...

Tiếng thắng xe chói tai...

Bóng đen của xe cực lớn phủ trùm...

Cô đỡ đầu ngã bệt xuống đất...

Ngây người...

Hình như có một sức mạnh rất lớn đẩy cô văng ra, nhìn không rõ, chỉ ngửi thấy mùi xà bông thơm nhẹ nhẹ, mùi vị này quen thuộc lắm, bóng màu trắng đang bay như cánh diều trong gió cũng rất đỗi quen thuộc, ánh lên trong bầu trời xanh, áo sơ mi trắng nhẹ nhàng bay lượn, giống như một áng mây nhẹ nhàng trôi lơ lửng trong không trung bao la...

Đường bay của cánh diều màu trắng ấy...

Như là một chuỗi máu tươi...

Tí tách tí tách...

Máu trong trẻo rơi xuống mặt đường trải nhựa, cô ngây dại khụy xuống đường, giống như đột nhiên rơi vào một giấc mộng dài thật dài...

Thế giới ồn ào.

Tiếng thắng xe ghê người cuồng loạn. Tiếng kêu thét của con người trần tục qua điện thoại và di động, dòng người đen kịt kẹt hoảng loạn chen chúc chỉ rơi vào trong khoảng không trống rỗng.

Chàng trai mặc sơ mi trắng giống như thiên sứ bị gãy cánh nằm im lìm bất động trong vũng máu giữa không gian bao la.

Một hồ máu tươi...

Nằm trong vũng máu, cần cổ của chàng trai dường như không cách nào nhúc nhích được, anh cố hết sức, cố hết sức mở mắt ra, muốn nhìn về một hướng nào đó.

Dòng người đen kịt nháng lên từ phía đó chặn cả con đường.

Một cô gái ngây dại từ trong đám đông bò dậy, dường như cô quên luôn cả cách đi đứng, ngây dại nhìn chàng trai đang nằm trong vũng máu, cô ngây dại bò tới bên cạnh chàng trai, sau đó, cô bắt đầu đỡ người.

Hôm đó,

Ánh nắng ban mai vàng rực rỡ.

Ánh nắng chiếu xuống mặt đường trải nhựa, phản xạ lại thành những tia sáng chói chang. Những cửa kính chắn gió của từng đoàn xe hơi cũng phản chiếu ánh sáng chói mắt. Hàng cây hai bên đường, những chiếc lá cũng lóe sáng lấp lánh những tia nắng.

Từng đoàn dài xe kẹt cứng hỗn loạn.

Thủy tinh bị vỡ, những mảnh thủy tinh vỡ lấp la lấp lánh, ánh lên dưới ánh nắng những đốm sáng lung linh, cả thế giới bỗng nhiên im ắng đến mức chẳng có một tiếng động nào.

Chẳng có tiếng động nào...

Giống như một giấc mộng không có âm thanh.

Một giấc mơ...

Cô phủ phục xuống đất.

Là một giấc mơ...

Cô đỡ đầu ngậy đại phủ phục giữa đường nhìn anh.

Là một giấc mộng chỉ cần tỉnh dậy là sẽ kết thúc!

Chàng trai mặc áo sơ mi trắng ấy tĩnh lặng nằm giữa khoảng không nắng mai vàng rực ấm áp.

Ánh nắng chiếu rọi lên khuôn mặt yên tĩnh của anh.

Gió sớm mai thổi mép áo sơ mi trắng tinh khiết bay bay, anh lặng lẽ nhìn cô, dường như muốn mỉm cười với cô, dường như muốn nói cho cô biết, đừng sợ hãi, anh chỉ là hơi đau thôi, anh sẽ đứng dậy, anh sẽ không sao, anh vẫn khỏe.

Gió sớm nhẹ nhàng lướt qua.

Cô đỡ đầu phủ phục bên cạnh anh.

Cô không dám lay động anh.

Tại sao môi của anh tái mét thế, tại sao lại có máu tươi chảy từ khóe môi của anh, tại sao anh cứ nằm dưới đất không chịu dậy thế, tại sao anh rõ ràng biết là cô đang sợ hãi mà vẫn dọa cô?

“Dừng...”

Cô ngu ngơ vươn tay ra, đỡ đầu chạm nhẹ vào mép môi của anh, nóng quá, máu nóng quá, nhuộm đỏ cả ngón tay cô.

Áo sơ mi trắng bị máu nhuộm đỏ, giống một đóa hoa bị nhuộm đỏ rực, càng nở càng to, từ từ, đóa hoa đỏ tươi dần nở lan ra khắp đầu của anh. Sắc mặt anh sao trắng bệch thế, nhưng đôi môi tái mét lại đang hé nở nụ cười, anh đưa tay phải về phía cô, bàn tay run nhè nhẹ.

“...”

“Van anh, đừng dọa em nữa, được không?” Cô đỡ đầu nói, “Em sợ... em sợ lắm!”

“...”

Tiếng anh nhẹ như gió thoảng.

Cô khóc: “Xin anh... em sợ lắm...”

Máu sao cứ chảy mãi vậy, cứ chảy thế thì sẽ chết phải không? Cô đặt tay lên trên đầu anh nơi máu đang chảy, nhưng máu vẫn chảy ra từ kẽ tay cô, cô ra sức dùng tay bịt chặt lại, nhưng máu vẫn trào ra từ bên cạnh bàn tay. Cô khóc, cô không biết phải làm thế nào, nhưng không thể dùng sức ép vết thương của anh lại, đúng không, như thế anh sẽ rất đau.

Cô bắt đầu gào khóc.

Bắt đầu cuồng loạn gào thét hết mức.

Anh nhìn cô chăm chú, đáy mắt vừa đau buồn vừa không nổi, nhưng khóe môi vẫn cố sức nở nụ cười dịu dàng, máu tươi dần dần nhuộm đỏ áo trắng.

Cố hết sức...

Nắm chặt bàn tay cô bị máu chảy ướt đỏ, giọng anh nhẹ như lá trên cây khua động rì rào.

“ ... ”

Cô không nghe được.

Cô nhào ra đất gào thét điên cuồng.

Dòng người đen kìn kịt, ánh mặt trời chói mắt, không kiềm chế nổi, giống như rơi vào một cơn ác mộng mà chẳng cách nào dậy nổi, cô đau khổ điên loạn gào thét, tiếng gió bên tai, ánh nắng đâm nhói xương cốt, cô như con thú cùng đường sắp chết run rẩy gào thét.

Máu, cứ chảy mãi giống như sông.

Mặt đường đỏ máu.

Đỏ và tuyệt vọng như tiếng hét của cô.

Gió thổi lạnh lẽo...

Đột nhiên cô không gào thét nữa, nhân thần trở nên trống rỗng, đầu gối quỳ trên mặt đường, chờ dẫn nhìn anh tĩnh lặng nằm giữa một vùng máu tươi. Anh nhìn cô, khóe môi máu đang rỉ ra vẫn cố nở nụ cười dịu dàng, giống như anh chẳng đau chút nào, chỉ là hơi mệt một chút, chỉ là có chuyện muốn nói với cô thôi.

“ ... ”

Cổ hết sức, anh nắm chặt tay cô.

Cô nín thở lắng nghe.

“ ... ”

Cô nghe thấy rồi.

“ ... yêu em...”

Cô ngậy đại khóc, nước mắt lăn dài trên gò má:

“Dực... em cũng yêu anh...”

Anh cũng nghe thấy rồi.

Cho nên khóe môi anh lại nở nụ cười dịu dàng, nụ cười ấy dịu dàng như ánh nắng chiếu rọi qua những tàng cây.

Buổi sớm mai có gió nhẹ nhẹ.

Gió lạnh lẽo vi vu thổi qua.

Ánh nắng rực rỡ.

Trên những tán cây rơi rớt những đốm nắng, sáng đến nhức mắt.

Trong dòng người đen nghịt.

Cô gái tóc ngắn nhào người tới, nhẹ nhàng ôm lấy chàng trai. Cô khụy xuống mặt đường, nhẹ nhàng ôm chàng trai nằm trong vùng máu, cô nhẹ nhàng vuốt ve gò má anh, rất nhỏ nhẹ, mọi người đang hoảng loạn xung quanh không thể nghe thấy rõ cô đang nói những gì.

Đầu chàng trai run nhẹ nhẹ...

Nằm trong vòng tay của cô, anh bắt đầu ho nhẹ, trong máu tươi có cả bọt trào ra bên khóe miệng. Môi anh run nhẹ nhẹ, nhưng lại không hề nghe thấy gì.

Cô càng cúi thấp người xuống.

Cuối cùng, cũng nghe được câu anh đang lặp đi lặp lại rất nhỏ:

“ ... Tiểu Mễ...”

Cô phủ người xuống ôm chặt lấy anh.

Nước mắt giống như ánh sao rơi xuống môi anh.

Rất nhẹ...

Anh nằm trong vòng tay cô nhẹ nhàng khép mắt lại, tiếng nói rất mơ hồ.

Hôm đó...

Gió rất yên lặng, ánh nắng rất yên tĩnh, hàng cây hai bên đường rất yên tĩnh, đèn xanh đèn đỏ rất yên tĩnh, vạch kẻ đen trắng trên đường rất yên tĩnh, tất cả tất cả đều yên tĩnh như thế, yên tĩnh như tiếng nói của anh.

“... yêu em... Tiểu Mễ...”

Ánh nắng trong suốt lấp lánh như thủy tinh.

Máu đỏ, nhẹ nhẹ chảy dài trên mặt đường.

Như một thiên sứ tĩnh lặng, chàng trai ngủ yên trong lòng cô gái, ánh nắng như phủ lên một lớp óng vàng lên người anh.

Xa xa có tiếng hú của xe cấp cứu vọng tới.

Cô gái lặng lẽ ôm chặt chàng trai hơn, gió thổi rối mái tóc mềm mượt như tơ của cô, mép váy trắng ướt đầm máu tươi chảy trên đường...

Thế giới yên tĩnh đến mức...

Chẳng còn âm thanh từ lúc ấy nữa!

.....

.....

Bậc thang cao cao.

Ánh nắng chói chang nhức mắt giống y như ngày hôm đó.

Cũng là những tán lá màu xanh.

Lá cây cũng đang khua động xào xạc.

Thạch trái cây trong suốt, thạch trái cây trong mộng ảo, thạch trái cây trong ánh nắng phản chiếu lóa mắt, toàn thế giới khắp nơi đều là thạch trái cây lấp lánh đang bay lơ lửng, bong bóng năm màu bảy sắc tuyệt đẹp, thạch trái cây tuyệt đẹp.

Một thế giới khiến con người phải xoay vòng vòng đến chóng mặt hoa mắt.

Cô gái đứng trên bậc thang trắng bệch như màu trắng của chiếc váy cô đang mặc.

Thạch trái cây vị đào vàng rực rỡ.

Bị nắm chặt cứng trong lòng bàn tay cô.

Không nghe thấy Doãn Đường Diêu đang kinh hãi lay gọi, không nghe thấy tiếng ồn ào trên sân trường, cả thế giới yên tĩnh như chẳng hề có chút âm thanh nhỏ nào, yên tĩnh đến như một giấc mộng mãi mãi không thể tỉnh dậy...

Tí tách.

Tí tách.

Ngoài cửa sổ mưa bay bay.

Cơn mưa mùa thu mang theo mùi vị của sự yên tĩnh, tí tách, tí tách, mưa rơi trên những phiến lá xanh trên cây. Tí tách, tí tách, mưa lại nương theo mép lá rơi xuống mặt đất.

Trong phòng y tế.

Tiểu Mễ yên lặng nằm trên giường bệnh, sắc mặt cô tái nhợt, màu môi nhạt đến mức như chẳng có giọt máu nào, rèm mi cong dài trong cơn hôn mê chốc chốc lại run giật, dịch thể trong bình treo trên đầu giường lặng lẽ truyền vào cổ tay phải cô, trên cổ tay có một vết sẹo mờ mờ.

Doãn Đường Diêu phủ phục bên giường bệnh.

Hai tay anh áp tay trái cô, hình bóng cô độc, trong phòng hơi u ám, bóng anh dần dần ngả dài trên mặt đất.

Lòng bàn tay trái cô vẫn nắm chặt ly thạch trái cây vị đào.

Những ngón tay yếu ớt nắm chặt nó, dù thế nào đi nữa cũng chẳng thể lấy nó ra khỏi tay cô. Thế là anh nắm chặt tay cô, để cô có thể không cần cố sức như thế, để cô trong cơn mê man không nấc lên những tiếng khóc bi thương run rẩy nữa.

Không biết đã bao lâu.

Ngón tay cô trong tay anh khẽ nhích nhích.

Dường như cùng lúc ấy.

Anh nín thở ngẩng đầu nhìn cô!

Lông mi cô run run, rất chậm rất chậm, cô mở mắt ra, trong mắt là một khoảng không trống rỗng và mờ mịt, giống như đối với tất cả những việc xảy ra cô không hề hay biết gì hết.

“Tiểu Mễ!”

Anh thấp giọng gọi cô, tay anh nắm chặt tay cô hơn.

Cô rên rỉ, đau đớn chau mày, thân người như con thú nhỏ co rúm lại, cố rút tay ra khỏi tay anh.

Doãn Đường Diêu vội buông ra: “Anh làm em đau phải không?”

Giống như cô căn bản chẳng nghe thấy anh đang nói gì, chỉ nhìn đờ đẫn lên trần nhà của phòng y tế, đờ đẫn như đang suy nghĩ việc gì đó, sau đó, cô thần thờ đưa tay trái lên, ngây dại nhìn thạch trái cây trong lòng bàn tay.

Thạch trái cây trong căn phòng y tế mờ tối vẫn trong suốt long lanh.

Rất lâu sau.

Cô nhìn thạch trái cây trong tay, nhẹ nhàng mỉm cười :

“Anh có biết không?”

“Sao?”

“... Thạch trái cây rất ngon!”

Cô nhẹ nhàng hé nở nụ cười thuần khiết như trẻ con.

Doãn Đường Diêu ngây người.

Ngắm nhìn thạch trái cây vị đào, nụ cười thuần khiết của cô như một thiên sứ: “Bất cứ thạch trái cây mùi vị nào em cũng thích ăn hết, thật sự rất ngon. Cứ hi vọng sau này sẽ có một ngày, có thể không cần ăn cơm, ngày nào cũng đều ăn thạch trái cây, có nhiều thật nhiều thạch trái cây đủ cho em tận tình ăn... thạch đào là vị ngon nhất trong tất cả các loại thạch, thứ em thích ăn nhất chính là nó...”

Ngón tay trắng bệch bên ngoài ly nhẹ nhàng sờ vào thạch đào bên trong.

Đột nhiên cô lặng lẽ thở dài.

Bàn tay nhẹ nhẹ mở ra, ly thạch rất nhanh tuột ra lăn trên giường bệnh, lại lăn từ giường xuống dưới đất, nảy tung tưng, rồi cũng rất nhanh lăn vào một góc phòng.

Cô nhẹ nhàng quay đầu, nhân thần rất kỳ lạ nhìn chằm chằm anh, nói:

“Nhưng, bây giờ em không còn thích thạch trái cây nữa.”

Cổ họng Doãn Đường Diêu nghẹn lại.

“... Anh có biết vì sao không?”

Anh không nói được gì.

“Em à...” Ánh mắt cô như nhìn xuyên qua người anh, dời đến một nơi xa xăm nào đó, nói như trong cơn mơ: “Em dùng thạch trái cây... hại chết một người rồi...”

“Tiểu Mễ!”

Anh gào nhỏ, muốn ngắt lời cô.

“Em hại chết anh ấy...” Nằm trên giường bệnh trắng như tuyết, giọng Tiểu Mễ nhỏ nhẹ đến như mưa rơi trên lá ngoài cửa sổ, “Anh có biết em yêu anh ấy đến mức nào không? Cả thế giới này người em yêu nhất chính là anh ấy... nhưng mà, chỉ vì thạch trái cây, em đã hại chết anh ấy...”

“Đủ rồi!”

Doãn Đường Diêu đứng phắt dậy, lưng ưỡn thẳng cứng đờ.

Giọng của cô rất nhẹ rất nhẹ:

“Anh không biết đâu... em hối hận biết bao nhiêu... anh ấy đã đến nơi này, có thể rất nhanh anh ấy sẽ phát hiện ra ba và anh trai anh ấy thật ra vẫn còn sống, thật ra anh ấy sẽ có được hạnh phúc thật nhanh chóng, anh ấy đã được học lên nghiên cứu sinh... anh ấy hoàn mỹ ưu tú như mọi thiên sứ khác, nhưng mà... em dùng một ly thạch trái cây hại chết anh ấy...”

Cô không hề rơi lệ, trong đáy mắt chỉ là một khoảng trống rộng và mờ mịt.

“Tại sao... em lại thích ăn thạch trái cây chứ... em không thích ăn nữa... thật sự không còn thích ăn nữa... nhưng... tại sao cho dù em không thích ăn nữa... anh ấy cũng không quay về...”

“Đừng nói nữa!”

Trong cổ họng Doãn Đường Diêu cứ từng đợt nóng rực như lửa lại từng đợt lạnh cứng như băng, anh nhắm nghiền mắt, thân hình cô đờ nhưng cứng lạnh.

Mưa nhẹ nhẹ.

Tại sao vừa nãy vẫn là nắng chói chang, bây giờ đã tí tách rơi mãi không ngớt. Mưa trong suốt, lá cây trong suốt, gió cũng trong suốt, trong không trung có mùi hương thoang thoảng trong suốt.

Trên giường bệnh.

Môi Tiểu Mễ tái nhợt đến trong suốt, cô lặng lẽ nằm trên gối, trong ánh mắt dường như chẳng có linh hồn, trống rỗng ngược nhìn lên trần phòng y tế, hơi thở cũng rất nhẹ, chỉ có những ngón tay khẽ cử động mới chứng tỏ cô vẫn còn sống.

Doãn Đường Diêu cứng đờ người đứng bên cạnh giường cô.

Anh muốn được ôm lấy cô.

Thế nhưng từng đợt giá lạnh ủa đến đóng băng máu trong người anh.

Sau đó, bỗng nhiên anh muốn nhào đến nắm vai cô lay lắc thật mạnh! Để cho những ký ức của cô về người khác bị lắc rơi hết, bị lắc mạnh đến chẳng còn chút nào, để trong ký ức của cô chỉ còn có anh! Chỉ có anh! Không còn người nào khác!

Nhưng...

Cô giống như một con búp bê giấy nằm lặng lẽ yên tĩnh ở đó, như chỉ cần có một cơn gió thổi qua, cô sẽ rách toạc ra, hoàn toàn sẽ rách toạc!

“Em... đang đau lòng vì anh ta sao?”

Cổ họng thít nghẹt đau đớn lại thốt ra câu nói này.

Doãn Đường Diêu cảm lạnh bật cười khan.

Ha, điều anh vốn muốn nói là anh sẽ không để ý đến quá khứ của cô nữa, là anh sai rồi, anh không nên cứng đầu như con nít thế, anh không nên chẳng biết tự lượng sức mình mà đòi hỏi được biết tất cả những chuyện liên quan đến cô. Nhưng, cuối cùng bật ra khỏi miệng lại là câu nói đáng buồn cười này.

Tiểu Mễ nhãn thần trống rỗng nhìn mãi lên trần nhà.

“Em...” Giọng anh bỗng nhiên hơi nghẹn lại, ngừng một chút, giọng đã trở lại lạnh lùng, giống như vừa nãy chỉ là ảo giác, “Rất yêu anh ta phải không?”

Cô không trả lời.

Dường như cô chẳng nghe thấy gì cả. Nhưng, chậm chậm, những giọt lệ từ khóe mắt cô chậm chậm chảy dài, rơi xuống chiếc gối đầu trắng như tuyết loang thành một khoảng ướt đầm.

“Đã yêu anh ta như thế, tại sao không chết đi?” Doãn Đường Diêu mím chặt môi, “Yêu anh ta sâu sắc như thế, vậy em phải chết cùng anh ta mới phải. Tại sao, tại sao em không chết đi?”

Cô nhắm nghiền đôi mắt.

Nước mắt từ rèm mi rơi tí tách xuống gối, người cô bắt đầu run rẩy, run rẩy từng đợt không ngừng.

Doãn Đường Diêu cúi thấp đầu, dùng tay lau nước mắt trên mặt cô. Nhìn những giọt nước mắt trong veo đó, anh nắm chặt tay lại, chặt đến trắng bệch ra: “Em đã yêu anh ta như thế, vậy thì, anh là gì hả?”

Trên giường bệnh trắng như tuyết.

Cô run rẩy như một con thú sắp chết.

“Trong tim em rốt cuộc tôi là gì hả?” Anh túm lấy cằm cô, ngón tay cứng đờ đến nỗi như không cách nào kiềm chế nổi sức mạnh của bản thân, “Em nói tôi không cần giống anh ta, em nói muốn tôi quay trở về con người ban đầu, em nói... em thích tôi, nhưng, những gì mà em thấy trên người tôi rốt cuộc là tôi hay là anh ta?”

Trong sự ghen tuông mạnh mẽ, Doãn Đường Diêu bóp chặt cằm cô hơn, môi cô bị anh bóp chặt đến dấu cả ra, nước mắt rơi xuống ướt cả lòng bàn tay anh. Anh muốn khiến cô đau để tỉnh ra, chỉ có thể nhìn anh, nhìn thật rõ người ở bên cạnh cô là anh chứ không phải là cái người đã chết rồi kia!

“Nói đi, tôi rốt cuộc là gì hả?”

Nước mắt rơi ướt đầm gối đầu.

Sắc mặt Tiểu Mễ trắng bệch như tờ giấy, nước mắt đọng trên hàng mi lóng lánh. Rất chậm, cô từ từ mở mắt, nhìn Doãn Đường Diêu thân hình cứng lạnh như băng đang đứng bên giường, trông mắt đen nhánh lặng lẽ nhìn anh, lặng lẽ, trống rỗng, cứ nhìn anh thôi.

Phòng y tế yên tĩnh như thế.

Tí tách tí tách.

Tiếng mưa rơi trong suốt.

Nước mắt như dòng suối nhỏ lặng lẽ tràn ra hai bên gò má.

Cô trống rỗng mơ hồ nhìn anh.

Một đợt giá lạnh có thể đánh mất đi toàn bộ sức mạnh trong cuộc đời đã cướp đi toàn bộ sức lực của Doãn Đường Diêu. Con thịnh nộ và đố kỵ của anh đột nhiên biến mất hết. Trong ánh mắt của cô, toàn thân anh đều cảm nhận thấy một sự sợ hãi, sợ hãi câu trả lời của cô sẽ đẩy anh rơi xuống địa ngục không đáy, sau đó sẽ phải mãi mãi ở lại nơi đó.

Sự cô tịch đến ngạt thở.

Cô lặng lẽ hé đôi môi tái mét: “... Xin lỗi...”

Doãn Đường Diêu mím môi thật chặt thật chặt.

Anh hít thật sâu.

Nắm tay buông thông bên mình run nhè nhẹ.

“Xin lỗi anh...” Tròng mắt cô rất yên tĩnh, những giọt mưa đọng trên lá cây trong suốt lấp lánh, rơi xuống đất không một tiếng động. “Những gì anh vừa nói... em không nghe thấy...”

Doãn Đường Diêu chờ người. Anh cảm thấy thật nực cười nhưng lại không cười nổi, mạch chạy rần rật trong tai. Anh không biết mình nên phản ứng thế nào đây, giống như mới từ địa ngục đáng sợ bò lên, nhưng bất kỳ lúc nào cũng có thể rơi xuống trở lại.

Anh nhìn cô chăm chú.

Cô yếu đuối nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, môi tái mét, như có thể biến mất đột ngột, yếu đuối nhỏ nhoi như cô lại nắm cả địa ngục và thiên đường của anh trong lòng bàn tay.

Trong lòng mờ ảo hoang hốt.

Anh không nghĩ rằng mình lại hỏi câu đó thêm lần nữa.

“Đối với em, anh rốt cuộc là gì?” Một nỗi thống khổ dần dần chìm vào trong huyết mạch, “Anh chỉ là trái tim của anh ta... hay là...” Hay là cho dù không có anh ta, em vẫn thích anh vẫn ở lại bên anh.

Doãn Đường Diêu vẫn tiếp tục không nói gì nữa.

Bỗng nhiên anh thấy cứ đi truy hỏi chuyện này thật là tức cười quá!

Thật ra, anh đã biết đáp án rồi, đúng không? Cho dù cô làm bất cứ chuyện gì, cho dù cô vui sướng hay đau khổ, vẫn chỉ là vì người kia thôi. Anh chỉ là một chiếc túi áo, cái cô quan tâm là món đồ nằm bên trong túi áo đó, chứ chẳng phải là chính cái túi đó... hơn nữa, cho dù biết đáp án như thế nào, cô giống như thuốc độc đã ngấm vào xương tủy của anh rồi, cho dù anh chết đi, cô cũng sẽ mãi mãi không biến mất.

Nhưng mà...

Anh phát hiện ra mình đang nín thở chờ nghe câu trả lời của cô.

Ngoài cửa sổ từng vệt mưa dài bay bay, lá cây khẽ reo lên xào xạc, tất cả đều yên lặng như thế, cô nằm trên giường bệnh cũng yên lặng nhìn anh, tròng mắt trong suốt phản chiếu, lặng lẽ nhìn anh.

Rất lâu...

Cô nói với anh: “Em không biết.”

Doãn Đường Diêu nhè nhẹ thở ra, trái tim đau đốn nhức nhối, nhưng máu huyết ngưng đọng trong người lại bắt đầu dần lưu thông trở lại.

Tiểu Mễ khổ sở nói: “Xin lỗi... em thật sự không biết...”

“Không sao!”

Anh nắm bàn tay trái cô, nhếch môi cười nhạt, môi hơi tím tái.

“Là anh đã hỏi sai .”

Nhìn nụ cười của anh, tim cô từng đợt cứ nhói lên đau buốt, nghĩ ngợi rất lâu, cô cắn chặt môi: “Em không cách nào phân rõ ra, em cũng không muốn xác định rõ, phần nào là Dục, phần nào là anh...”

Anh nhìn cô.

Cô cười khổ não: “Tệ hại quá phải không...”

“Tại sao không muốn xác định rõ?” Doãn Đường Diêu nhìn cô chăm chăm, “Em vẫn rất rõ ràng, cái em thích là trái tim đó, không phải là anh.”

Môi cô nhích nhích.

Sắc mặt trắng nhợt, cô muốn nói gì đó, vậy nhưng tròng mắt lại nhuộm màn sương mờ mịt, cuối cùng chẳng nói gì cả.

Nhìn chăm chú từng biểu hiện nhỏ nhất nhất của cô, giọng nói từ trong cổ họng Doãn Đường Diêu chật vật nhả ra:

“Em muốn nói gì?”

“Em...”

“...”

“...”

“Nói anh biết, em sẽ mãi mãi yêu anh ta chứ?”

Tay phải của cô co chặt lại, nắm thật chặt chéo khăn trải giường trắng toát, tim khựng lại không thể thở nổi, dưới ánh nhìn đau khổ yếu đuối của anh, trái tim cô từng đợt lại từng đợt buốt nhói.

“Phải.”

Nhưng, cô vẫn trả lời anh như thế.

Môi của anh như bỗng nhiên mất đi toàn bộ sắc máu, màu tím tái đến kinh sợ lại làm cho khuôn mặt anh kỳ dị đến mức như có vẻ đẹp đến kinh động lòng người. Nhìn chăm chăm cô, ánh sáng trong đáy mắt anh vụt tắt, như ban đêm đen kịt không có chút ánh sáng nào.

Cô tưởng anh sẽ quay người bỏ đi.

Nhưng anh vẫn cứng đờ đứng trước giường bệnh không nhúc nhích.

Trong giây phút đó...

Cô cho rằng mình sẽ chết đi trong sự trầm mặc của anh.

Vậy nhưng,

Doãn Đường Diêu lại lạnh nhạt nói:

“Vì yêu anh ta, nên em cũng sẽ yêu tôi, phải không?”

Tiểu Mễ kinh hãi chờ người.

Nét cười của anh rất nhạt:

“Vì yêu anh ta nên em cũng sẽ mãi mãi không rời xa anh, phải không?”

Nhắm nghiền mắt lại, rèm mi trên khuôn mặt trắng bệch của cô run run từng chớp, không thể nhìn anh thêm nữa, trái tim của cô đau nhức đến mức dường như muốn nứt toác ra.

“Phải không?”

Anh cố chấp hỏi thêm lần nữa.

Tiểu Mễ cắn chặt môi.

Doãn Đường Diêu ra sức bóp chặt tay cô, một nỗi đau nặng trĩu từ lòng bàn tay anh xuyên vào da thịt cô.

“Phải không?”

Nỗi đau cuối cùng này rốt cuộc đã đè sập toàn bộ tinh thần của cô.

Cô gào nhỏ:

“Phải!”

Màn mưa trong suốt ngoài cửa sổ.

Mặt trời dần dần lại xuất hiện.

Giữa những kẽ lá xanh um tùm có thể nhìn thấy được cầu vồng, cầu vồng bảy màu rực rỡ. Phía đông mưa vẫn rơi lất phất, phía tây là ánh nắng rạng rỡ, trong không gian có mùi hương thoang thoảng bao phủ lòng người.

Doãn Đường Diêu nhẹ nhàng ôm Tiểu Mễ đang nằm trên giường bệnh vào lòng, nhẹ nhàng dựa cằm lên mái tóc ngắn mềm mượt của cô, anh thấp giọng nói:

“Cám ơn em... thế này đã rất hạnh phúc rồi...”

*

Cuối thu rồi.

Con đường núi trong vườn cây phong tràn ngập sắc lá phong đỏ đỏ. Không gian xanh thắm bao la, từng cụm từng cụm mây trắng lững lờ trôi, quả ngân hạnh màu vàng kim, lá phong đỏ tươi như máu reo lên xào xạc trong gió thu. Con đường núi cong cong dưới ánh nắng mùa thu vàng rực rỡ, đẹp mê người như trong thế giới của truyện cổ tích.

Trong ký túc xá.

Uy Quả Quả vừa ăn táo vừa quan sát Tiểu Mễ đang nghe điện thoại một cách hiếu kỳ. Cô ngồi sát cửa sổ, đầu mày cuối mắt lộ ra nét cười nhẹ nhàng, nhỏ giọng nói chuyện điện thoại, chốc chốc lại gật đầu, cứ nói chuyện như thế hơn mười mấy phút, sau đó cô ngẩng người nhìn điện thoại, một lúc sau mới đặt nó xuống, bắt đầu dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ về phía Đông Hồ xa xa, trên gương mặt có biểu hiện rất khó đoán.

“Là Doãn Đường Diêu hả?” Uy Quả Quả gặm một miếng táo, hỏi mơ hồ không rõ.

Tiểu Mễ thần thờ, quay người lại đáp: “Ừ.”

“Ha ha, tớ biết mà. Mỗi ngày đều gọi mấy cuộc điện thoại, lần nào cũng lâu, không phải Doãn Đường Diêu thì còn là ai được?” Uy Quả Quả đắc ý nói, ngẫm nghĩ một hồi lại hươ hươ quả táo trong tay, nói. “Nhưng mà, dạo này anh ta thay đổi rất tốt đó. Tuy là xem ra vẫn còn cáu bẳn khó ưa, nhưng mà không còn tùy tiện nổi giận vô cớ nữa, thế lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ tuyệt vời.”

Tiểu Mễ cười với cô.

Tiểu Mễ trở về bàn của mình, ngồi xuống, lật trang sách đang xem dở ra.

“Tiểu Mễ...”

“Ừ?”

“Cậu rất thích Doãn Đường Diêu, đúng không?” Uy Quả Quả tiến lại gần, nhìn không chớp.

Mấy ngón tay Tiểu Mễ đang lật sách khựng lại trong giây lát.

“Nói thật nhé, khoảng thời gian cậu vừa đến Thánh Du đối xử với Doãn Đường Diêu rất tốt, tớ cũng cảm thấy rất kỳ quặc, vừa viết luận văn, vừa chạy 10.000 mét giùm anh ta, lại còn nhảy vào hồ nước nữa chứ, quả thật rất kỳ quái! Mà anh ta lúc đó tính khí ác nghiệt tàn nhẫn, cho nên các bạn học đều cảm thấy cậu có hơi... ừ... hoặc là đầu óc có vấn đề, hoặc là có mưu mô gì đó...” Uy Quả Quả cười ha ha nói. “Nhưng bây giờ mọi người đã không nghĩ như thế nữa rồi, Doãn Đường Diêu quả thực thay đổi nhiều quá, nếu như không phải do tình yêu của cậu đã cảm động được anh ta, làm sao anh ta có thể giống như hoàn toàn biến thành một người khác được? Vậy nên chắc là cậu phải rất thích rất thích anh ta, đúng không? Chắc là tiếng sét ái tình hả? Từ cái nhìn đầu tiên cậu đã thích anh ta rồi phải không?”

Tiểu Mễ ngẩng người nhìn cô.

“Nói đi mà, nói đi.” Uy Quả Quả đặt quả táo sang một bên, hào hứng nói. “Tớ chưa từng yêu ai bao giờ, những cặp tình nhân đang yêu có phải đều hạnh phúc như hai người không?”

“Hạnh phúc?.....”

“Chứ gì nữa, cậu không biết nhìn hai cậu hạnh phúc thế nào đâu!” Uy Quả Quả cười toe toét nói với cô. “Lúc đi học thì ngồi cùng nhau, Doãn Đường Diêu vừa cao vừa đẹp trai, cậu thì nhỏ nhắn đáng yêu, cảnh tượng đó còn đẹp hơn cả trong truyện tranh thiếu nữ nữa; tan học về thì Doãn Đường Diêu đeo túi giùm cậu, cánh tay ôm vai cậu, bảo vệ như thế, woa, bao nhiêu bạn nữ đi sau hai cậu ngưỡng mộ biết chừng nào! Buổi sáng mấy hôm trước cậu chưa ăn sáng đã đi học, sau khi tớ nói cho Doãn Đường Diêu biết, anh ta bỏ luôn nửa tiết học chạy ra ngoài mua đồ ăn ngon về cho cậu, đã vậy, anh ta lại còn biết xin lỗi thầy nữa chứ! Ôi trời, dù cho thái độ vẫn còn đôi chút hung dữ, nhưng mà đúng thật là mê hoặc chết người mà không đền mạng mà!”

Tiểu Mễ nghe đến ngây dại.

Uy Quả Quả càng nói càng hào hứng: “Lãng mạn nhất là ánh mắt hai người nhìn nhau ấy!”

“...”

“Nhãn thần Doãn Đường Diêu nhìn cậu... chà, biết hình dung thế nào đây...” Uy Quả Quả vắt vẻo suy nghĩ. “Đen nhánh, nhưng mà lại lóe sáng, nhìn thấy cậu giống như là nhìn thấy ánh sáng vậy, nhưng mà, vẫn có chút gì đó, chút gì đó... sợ hãi cậu, thật ra cũng không thể nói như vậy được... giống như sợ cậu sẽ không vui, sợ cậu sẽ thấy không hạnh phúc vậy. Doãn Đường Diêu trước kia hay nổi điên lên đột nhiên tình cảm căng thẳng như thế khiến cho đám tụi mình đứng bên cạnh dò xét quan sát bị mê hoặc đến chết rất nhanh đó!”

Tiểu Mễ nhè nhẹ cắn chặt môi, trong tim như bị một thứ gì đó rất mạnh đâm sầm vào một cái.

“Mà ánh mắt cậu nhìn Doãn Đường Diêu...” Uy Quả Quả nghịch ngợm nghiêng đầu quan sát cô, vỗ tay cười lớn. “Đúng, đúng! Chính là biểu cảm thế này! ... Tiểu Mễ, dạo này cậu rất hay thần thờ, thường ngồi chờ dẫn bất động không nhúc nhích gì cả, không biết là đang nghĩ ngợi những gì. Tớ nghĩ, có lẽ Doãn Đường Diêu sợ cậu sẽ ngơ ngẩn như thế, mỗi lần cậu trầm mặc xuất thần, tuy anh ta không nói cũng không quấy rầy cậu, nhưng giống như ngửi thấy một mùi vị đau khổ từ người anh ta toát ra ấy...”

“.....” Tại sao trước giờ cô lại không hề để ý đến điều đó?

“Nhưng, mỗi khi cậu nhìn Doãn Đường Diêu thì lại khác.” Uy Quả Quả nhặt lại quả táo, tiếp tục ăn, “Nhãn thần của cậu vẫn rất dịu dàng, ừ, vô cùng dịu dàng, dịu dàng như thể cậu sẽ sẵn sàng làm bất cứ điều gì chỉ để cho Doãn Đường Diêu vui vậy đó. Đúng thế, chính là biểu hiện của cậu lúc ấy...”

“Tớ...”

“Ha ha, cậu quá yêu Doãn Đường Diêu rồi phải không?” Uy Quả Quả dương dương đắc ý phác ra cử chỉ giống như “tớ biết ngay mà”.

“...”

“May là Doãn Đường Diêu cũng yêu cậu chết đi sống lại, chứ nếu không cậu lại mất công toi rồi.”

Tiểu Mễ cúi đầu, gió ngoài cửa sổ thổi vào nhẹ nhàng lật bay những trang sách, trái tim cô dường như cũng bị thổi đến lay động, một cảm giác chua xót cùng cực lấp đầy trí óc.

Đông Hồ mờ mờ ảo ảo bên ngoài tòa nhà ký túc.

Nước hồ xanh trong và màu trời xanh trong liền lại thành một dải.

“Nhưng tại sao cậu có vẻ không được vui nhỉ?” Uy Quả Quả tò mò quan sát cô, nhíu mày. “Cậu yêu Doãn Đường Diêu, Doãn Đường Diêu cũng yêu cậu, thế thì đáng lẽ cậu phải vui mới đúng chứ? Vì sao cậu vẫn hay thờ ơ dẫn xuất thần thế?”

“...” Tiểu Mễ không biết nên nói thế nào.

“Í... có phải là vì sinh nhật không?” Quả Quả nhướn to mắt.

“Sinh nhật?”

“Ừ. Ngày kia chẳng phải là sinh nhật của cậu sao?”

“Ồ.” Tiểu Mễ vuốt vuốt tóc, ngượng ngịu cười. “Ừ nhỉ.”

“Cậu đang lo Doãn Đường Diêu sẽ quên không chúc mừng cậu nhưng lại ngại nhắc anh ta chứ gì?”

“Không phải đâu, tớ...”

“Yên tâm đi!” Uy Quả Quả ra sức an ủi cô, “Tuy là trước kia Doãn Đường Diêu rất đĩnh đoảng, nhưng tớ thấy anh ta sẽ không thể nào quên sinh nhật của cậu đâu, chắc chắn sẽ tặng cho cậu một món quà sinh nhật đặc biệt mà!”

“Quả Quả...”

“Tin tớ đi!” Uy Quả Quả vỗ vỗ vào tay cô thật mạnh, tràn đầy tự tin nói thế, căn bản không cho cô có cơ hội nói lời nào.

Thế là Tiểu Mễ cũng không nói nữa.

Cô mỉm cười ngồi bên bàn, nghe Uy Quả Quả phấn khích hào hứng phân tích và dự đoán đủ thứ chuyện lãng mạn có thể sẽ xảy ra, trong ký túc đầy ắp tiếng cười nói náo nhiệt vui vẻ.

Ngoài cửa sổ ký túc là Đông Hồ nổi liền với chân trời.

Nước Đông Hồ trong cơn gió cuối thu nhẹ nhàng lướt lên những đợt sóng lăn tăn.

Chương 14

Một đêm cuối thu.

Ra khỏi cửa Lãng Ba vườn trường Thánh Du là một con đường rộng rãi thoáng mát. Đèn hai bên đường đã được bật sáng, phía Nam con đường có rất nhiều cửa hàng, đèn đuốc trên các bảng hiệu lung linh rực rỡ trong đêm tối.

Phía Bắc con đường là Đông Hồ.

Ánh trăng nhẹ nhàng rải khắp mặt hồ gợn sóng, vô số ngọn đèn đường chiếu xuống mặt nước, giống như vô số những ánh sao sáng lấp lánh.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt trên mặt hồ.

Uy Quả Quả như đang bị một lời nguyên cực mạnh ếm vào người.

Ánh mắt cô nhìn đăm đăm không chớp, chờ đợi đứng bên Đông Hồ có đến mười mấy phút. Cho đến lúc Thành Viện đến bên vỗ vỗ vào vai cô, cô mới “a” một tiếng giật mình sợ hãi.

Uy Quả Quả đã tưởng tượng ra rất nhiều rất nhiều kịch bản liên quan đến chuyện Doãn Đường Diêu sẽ mừng sinh nhật Tiểu Mễ như thế nào, nhưng cô chưa hề nghĩ tới cảnh tượng như thế này bao giờ.

Ánh nền.

Ánh nền nhẹ nhàng lay động.

Vô số những ánh nền lung linh.

Vào mùa hạ, để thuận tiện cho học sinh trường Thánh Du bơi lội và hóng mát, người ta đã cho dựng bàn đá bên Đông Hồ, một chiếc bàn đá mặt vuông to khoảng mười mấy mét vuông, từ đó nhìn ra tứ phía có thể thấy một cây cầu nhỏ quanh co uốn theo hồ. Trên mặt bàn đá lúc này tràn ngập những ngọn nến, ánh nến ấm áp, long lanh trong đêm, lung linh chiếu khắp mặt hồ.

Gió đêm nhẹ nhàng dịu dịu.

Ánh nền lấp lánh lung linh.

Ánh sáng nền ven hồ và những đốm sao sáng trên trời liền nhau thành một dải, lại còn có thêm ánh đèn đường, vô số những đốm sáng lấp lánh, mờ mờ ảo ảo, lung linh nhấp nháy từ mặt hồ long lanh chiếu đến mặt đất long lanh, rơi vào không gian.

Trên sân khấu bằng đá có một chiếc bàn đá.

Trên chiếc bàn bằng đá đặt một chiếc bánh gato trái cây đẹp tuyệt.

Trên sân khấu đó có mấy chiếc đôn nhỏ bằng đá.

Trong ánh sáng của hàng vạn ngọn nến bao quanh, Thành Viện dẫn Uy Quả Quả này giờ vẫn ngậy người bước đến.

Doãn Đường Diêu đã đến rồi.

Trong sắc đêm, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tóc chẳng biết từ bao giờ đã nhuộm lại màu đen, vì Tiểu Mễ vẫn chưa đến, anh tỏ ra hơi cô độc và trầm mặc, nhưng trên gương mặt lại toát ra vẻ điển trai kỳ lạ.

Uy Quả Quả vẫn cảm thấy ngoài mái tóc ra, Doãn Đường Diêu còn có những điểm khác hẳn với thường ngày, nhưng cụ thể thế nào thì không nói ra được, chỉ có nước giương mắt lên nhìn anh mà thôi.

Dì Thành cũng đến rồi.

Dì mặc một bộ y phục thật dày ngồi trên xe lăn, thần thái rất điềm tĩnh ôn hòa, Bùi Ưu đi bên cạnh để chăm sóc, nhỏ nhẹ nói chuyện với dì, hỏi dì vài câu về tình hình sức khỏe. Thành Viện chỉ đứng bên cạnh lắng nghe.

Trời dần tối.

Tiểu Mễ vẫn chưa đến.

Ánh nến lay động chiếu khắp sân khấu.

Uy Quả Quả cảm thấy hơi bồn chồn bất an, thật là, Tiểu Mễ đang làm cái gì vậy. Cô lo lắng nhìn về phía Doãn Đường Diêu, sợ anh ta sẽ nổi giận với Tiểu Mễ.

Nhưng ngược lại,

Doãn Đường Diêu chỉ yên lặng đứng trên sân khấu bên mặt hồ, trong bóng đêm, áo sơ mi trắng trên người anh như một vệt sáng yếu ớt. Không tức giận, cũng không phát điên, chỉ yên lặng đợi Tiểu Mễ.

Có tiếng nhạc vẳng tới từ cửa hàng bên kia đường.

Bài hát đó hình như là bài hát chủ cửa hàng đặc biệt yêu thích, cứ lặp đi lặp lại mãi, trong đêm tối tĩnh mịch, giọng hát rõ ràng như đang ở ngay bên tai.

“... Lãng quên bao lâu rồi

Chưa được nghe em nói với anh

Về câu chuyện em yêu thích nhất

Anh đã suy nghĩ rất lâu

Và bắt đầu lo lắng

Có phải anh đã làm điều gì sai?

...

Em khóc nói với anh rằng

Truyện cổ tích chỉ là trò lừa gạt

Anh không thể là hoàng tử của em

...”

Doãn Đường Diêu lặng lẽ đứng đó, quay lưng về phía mọi người. Ánh trăng tỏa sáng bóng hình anh cao lớn cô độc, hình như anh đã đợi rất lâu rồi, bởi vì đã sớm chờ đợi rất lâu cho nên mới không để ý đến chuyện phải chờ đợi thêm nữa.

Không biết đến lúc nào.

Hình bóng Doãn Đường như bị điều gì đó lay động, ánh trăng nhàn nhạt, ánh nến chiếu sáng óng ánh, anh quay người về phía cửa Lãng Ba (chắc, không biết cửa này dịch thể nào đây =,=), dõi nhìn về phía đó, một nụ cười sáng rõ như ánh sao xuất hiện trên môi anh.

Bùi Ưu cũng nhìn về phía đó.

Cửa Lãng Ba, một cô gái mặc một chiếc váy dài màu trắng, mép váy nhẹ nhàng bay trong gió đêm.

Trên đường có một chiếc xe vụt qua.

Cô gái đứng bên đường, mái tóc ngắn mềm mượt như tơ tỏa ánh sáng dịu dàng dưới những ngọn đèn đường, da thịt mỏng manh, đôi môi nhàn nhạt. Cô nhìn về phía Đông Hồ. Những ánh nến lấp lánh khiến ánh mắt cô cũng sáng lên như những đốm sao trên trời. Mép váy thuần trắng đang nhảy múa, cô giống như một tinh linh màu trắng trong đêm.

Nhạc từ cửa hàng ven đường văng đến.

“... Em khóc nói với anh rằng,

Truyện cổ tích chỉ là trò lừa gạt

Anh không thể là hoàng tử của em

...

Có thể em sẽ không hiểu

Từ khi em nói yêu anh

Bầu trời của anh ngàn vạn ngôi sao đều tỏa sáng...”

...

“Tiểu Mễ!”

Uy Quả Quả phấn khích nhảy cẫng lên bên bờ Đông Hồ ánh sao rợp trời, ánh nến ngợp trời vẫy tay với Tiểu Mễ.

Màu đêm tuyệt đẹp.

Mặt hồ thoáng lướt qua cơn gió nhẹ, ánh trăng thuần khiết trong màn đêm, trên chiếc bàn đá gập khúc sáng lên vô số ánh nến.

Ánh nến nhẹ nhàng lay động.

“Chúc bạn sinh nhật vui vẻ ~ Chúc bạn sinh nhật vui vẻ ~ Chúc bạn ~ sinh~ nhật~ vui vẻ ~ Chúc bạn sinh nhật vui vẻ!” Uy Quả Quả, Thành Viên và Bùi Ưu vỗ tay hát.

Doãn Đường Diêu nâng chiếc bánh sinh nhật trên cằm đẩy nến lên, đưa đến trước mặt Tiểu Mễ, anh không hát, chỉ là nhìn cô thật sâu thật chăm chú, ánh sáng của những ngọn nến chiếu lấp lánh trong đáy mắt anh.

Dì Thành ngồi trong xe lăn mỉm cười.

Tiểu Mễ chu môi thổi tắt nến.

Mọi người hoan hô, Uy Quả Quả không chờ đợi nổi bắt Tiểu Mễ phải cắt bánh sinh nhật. Tiểu Mễ cắt bánh chia thành từng phần cho mỗi người, Uy Quả Quả sau khi nếm thử hét lên khen ngon, tiếp thêm hai lần bánh mới ngồi xuống ghế thở một hơi đầy thỏa mãn.

“Tiểu Mễ, sao cậu đến trễ thế?” Uy Quả Quả hiếu kỳ hỏi, “Bọn tớ đợi cậu có đến hơn nửa tiếng đồng hồ rồi đấy!”

Đang cắt bánh sinh nhật, nghe cô hỏi thế, lưng Tiểu Mễ đột nhiên có phản ứng lạnh.

Bùi Ưu nhìn Tiểu Mễ. Trong ánh nến nhìn không rõ, nhưng trộm nhìn cũng có thể thấy rõ khóe mắt cô vẫn còn vết nước mắt chưa kịp khô. Tim anh đau nhói, tự nhiên nhớ ra, đây chắc là sinh nhật đầu tiên cô phải trải qua một mình kể từ sau khi Dực chết.

“Tôi nói với cô ấy là giờ này.” Doãn Đường Diêu bước đến, ôm vai Tiểu Mễ, nói với mọi người. “Cho nên thật ra cô ấy đến rất đúng giờ.”

Tiểu Mễ hơi ngậy người ra.

Doãn Đường Diêu ôm chặt vai cô, sau đó đẩy cô ra, đón lấy con dao trên tay cô giúp cô cắt bánh.

“Tại sao thế?” Uy Quả Quả mở to mắt, “Tại sao lại phải để Tiểu Mễ đến trễ quá lâu như vậy?”

“...”

Con dao cắt bánh khựng lại giữa chừng.

“Vì thế này Diêu mới có đủ thời gian để chuẩn bị chứ.” Bùi Ưu cười chọc. “Các bạn không biết đấy thôi, tiệc sinh nhật này Diêu rất căng thẳng. Tuy là chuẩn bị rất lâu rồi nhưng cậu ấy vẫn lo không kịp tự tay thắp sáng từng ngọn nến, nên mới để Tiểu Mễ đến trễ như thế, tránh xảy ra sai sót.”

Thành Viên nhìn Bùi Ưu.

Anh đang sờ sờ mũi, nét cười rất tự nhiên.

“Ai da!” Uy Quả Quả bật một tiếng kinh ngạc, “Doãn Đường Diêu đúng là rất tốt rất tốt với Tiểu Mễ!”

“Em mới biết hả?” Bùi Ưu mỉm cười.

“Đương nhiên là em biết lâu rồi.” Uy Quả Quả không chịu thua, nói, “Chỉ là... a, đúng rồi! Trời ơi! Vậy chắc là món quà sinh nhật Doãn Đường Diêu chuẩn bị cho Tiểu Mễ còn vô cùng vô cùng tuyệt vời hơn, đúng không?”

Dưới sự thúc giục nôn nóng của Uy Quả Quả, tiến trình của buổi tiệc sinh nhật rất nhanh tiến đến màn tặng quà. Người đầu tiên tặng quà đương nhiên là Uy Quả Quả rồi, cô tặng Tiểu Mễ một chiếc khăn lụa màu trắng rất đẹp.

Thành Viên tặng Tiểu Mễ một cây bút máy.

Nhưng dì Thành...

Dì lại lấy ra một chiếc bình sứ, bên trong là rượu nếp lên men, vị ngọt dịu, mùi thơm nồng nồng.

Tiểu Mễ thấy thế liền ngẩn ra một lúc.

Dì Thành vẫn phải nằm viện, sức khỏe còn yếu, tối nay xuất hiện ở đây đã khiến cô lo lắng rồi, đã thế còn tự tay lên men rượu dành tặng cho cô sao?!

“Thích không?” Dì Thành mỉm cười vuốt vuốt mái tóc ngắn của Tiểu Mễ đang quỳ bên xe lăn.

“Thích ạ.”

Tiểu Mễ gật đầu.

Tay dì Thành hơi run run yếu ớt, nhưng nụ cười hiền từ như người mẹ: “Lúc đói bụng, con đập một quả trứng cho vào bát, sau đó đổ ít rượu vào, thêm ít nước sôi, chính là món rượu trứng con thích đấy!”

Tiểu Mễ cắn cắn môi, khóe mắt hoe đỏ.

“Dùng xong rồi nhớ nói với dì nhé, dì sẽ làm thêm cho con nữa, chịu không?” Giọng dì Thành hơi thấp, nhìn Tiểu Mễ, bên bờ hồ trong bóng đêm, dì dịu dàng vuốt mái tóc ngắn mềm mượt của Tiểu Mễ.

“Dạ.”

Tiểu Mễ hít một hơi, nở một nụ cười vui vẻ. Ừ, cô muốn mọi người đêm nay phải thật vui.

Ánh nền trên mặt hồ lung linh chiếu sáng.

Gió đêm thổi tới.

Bùi Ưu sờ sờ mũi, nụ cười có phần gượng gạo, anh ngó ý xin lỗi Tiểu Mễ: “Xin lỗi em, anh quên mua quà tặng em mất rồi...”

Uy Quả Quả trợn mắt nhìn anh: “Hả?”

Tiểu Mễ cũng ngẩn người ra một lúc, sau đó cười, không ngờ một người tỉ mỉ như anh cũng có lúc quên mất chuyện gì đó. Nhìn bộ dạng anh lúng túng, cô liền vội vã lắc đầu, cười nói:

“Không sao đâu mà.”

“Này! Đây đâu phải tác phong của anh!” Uy Quả Quả nghi ngờ nói. “Trước kia cho dù là chuyện nhỏ đến cỡ nào, đến như chuyện Tiểu Mễ ăn tiêu chứ không ăn ớt anh đều nhớ rõ, sao giờ có thể...”

Bùi Ưu vừa xin lỗi rồi rít vừa nhìn về phía Tiểu Mễ mặc bộ váy trắng dài đứng giữa ánh nến lung linh, cô đang cười, đôi mắt cong tròn như mặt trăng. Anh cười nhẹ cúi thấp đầu, không ai có thể thấy được ánh mắt anh đang biểu hiện những gì.

Thành Viên cũng không nhìn thấy.

Vậy nên cô cũng thấy rất hiếu kỳ, tròn mắt nhìn anh hồi lâu.

Trong màn đêm ngàn ngôi sao tỏa sáng.

Mặt nước hồ bị gió đêm nhẹ nhàng lay động, ánh nến lung linh trên những gợn sóng, những đốm nến sáng, những đốm sao sáng, ánh sáng những ngọn đèn đường cũng rơi xuống làn nước, sáng rực óng ánh như vô số những viên đá quý lấp lánh.

“Doãn Đường Diêu!”

“Doãn Đường Diêu!”

Trên sân khấu sáng rực ánh nến, Uy Quả Quả hào hứng vỗ tay gọi lớn, cuối cùng cũng đến sự xuất hiện của nam nhân vật chính gây xúc động lòng người rồi, woa, sẽ có điều ngạc nhiên kỳ diệu nào đây?

Ánh trăng mờ ảo.

Trong ánh trăng, chiếc áo sơ mi trắng Doãn Đường Diêu mặc như có chút ánh sáng cô tịch. Nghe tiếng gọi của Uy Quả Quả, anh quay đầu lại nhìn Tiểu Mễ đang đứng bên cạnh.

Tiểu Mễ cũng đứng lúc đó quay nhìn anh.

Thế là...

Ánh mắt anh và cô gặp nhau trong gió đêm của tiết trời cuối thu.

Doãn Đường Diêu mặc áo sơ mi trắng, Tiểu Mễ mặc váy trắng, anh nhìn cô, cô nhìn anh, ánh nến rơi lấp lánh xuống mặt nước hồ, một bức họa đẹp tuyệt duy nhất như vậy, dường như mọi ánh sao trên trời đều tỏa sáng lấp lánh quanh hai người.

Trong tay Doãn Đường Diêu cũng có ngôi sao lấp lánh.

Ngôi sao nho nhỏ, nho nhỏ, sáng rực, tỏa ánh sáng trong lòng bàn tay anh.

Anh nhìn cô chăm chú, sâu sâu.

Đưa ngôi sao sáng lấp lánh đó ra trước mặt Tiểu Mễ.

Trong không gian có vô số những ngôi sao.

Sao sáng lấp lánh .

Ngôi sao trong tay anh sáng đến mê người, lấp lánh lấp lánh, sáng rực rơi vào trong mắt cô. Cô ngẩng người ngẩng đầu lên, viên kim cương trên mũi anh không còn nữa, chỉ còn lại một vết sẹo nho nhỏ ở đó. Viên kim cương nho nhỏ đang nằm trong lòng bàn tay anh, dính trên một chiếc nhẫn nho nhỏ.

Bùi Ưu nhận ra viên kim cương đó.

Diêu rất thích nó, cảm thấy nó rất đẹp, nên mới dính nó lên trên mũi. Nói theo cách của cậu ấy thì, như thể chỉ cần liếc mắt nhìn xuống dưới là có thể nhìn thấy ngay.

Diêu đã từng kể anh nghe câu chuyện về viên kim cương đó.

Đó là mấy năm về trước, cậu ta tình cờ phát hiện ra một chiếc nhẫn kim cương nho nhỏ. Mẹ nói với cậu, đó là món quà đầu tiên khi còn yêu nhau ba cậu đã tặng cho mẹ cậu, về sau lúc kết hôn ba cậu đã dùng viên kim cương lớn hơn để thay thế nó. Mẹ đã tặng chiếc nhẫn kim cương đó lại cho cậu, ngón tay cậu lúc ấy nhỏ quá không đeo vừa nên đã lấy viên kim cương ra, đính nó lên mũi.

Rất nhiều người cười nhạo viên kim cương trên mũi cậu quá xấu không nên giữ lại làm gì.

Không ai biết rằng, Diêu thật sự rất thích viên kim cương đó.

Viên kim cương đính trên chiếc nhẫn óng ánh, sáng lên trong ánh nến, sáng lên trong ánh sao, ánh sáng nho nhỏ đó sáng đến nỗi khiến trái tim Tiểu Mễ thít chặt lại đau đớn.

Doãn Đường Diêu chăm chú nhìn cô.

Giọng anh rất trầm, nhưng nương theo gió đêm vắng rất rõ đến tai từng người đứng trên sân khấu.

“Lấy anh nhé, được không?”

Anh nói với cô.

Đêm yên tĩnh, thế giới sáng rõ như thế, trong màn đêm có vô số những ngôi sao lấp lánh, mặt hồ phản chiếu vô số ánh nến, trên đường xe cộ phóng qua như bay, đèn đường xanh đỏ rực rỡ như ảo mộng.

Uy Quả Quả kinh ngạc há hốc mồm.

Bùi Ưu nhẹ mỉm cười, anh quay đầu lại nhìn từng đợt sóng nhấp nhô trên mặt hồ.

Ánh mắt Thành Viện nhìn lướt qua Doãn Đường Diêu, lướt qua Tiểu Mễ đang chờ dẫn đứng đó, lướt qua Bùi Ưu với nét cười trên khóe môi, cô hạ mắt nhìn xuống.

Dì Thành ngồi trên xe lăn, ánh sao trên trời tỏa sáng trên người dì khiến dì như biến thành trong suốt.

Trên mặt nước tầng tầng lớp lớp những ánh sao và ánh nến.

Sóng nhẹ nhàng cuộn lên từng đợt.

Từng đợt từng đợt cuộn lên.

Tiểu Mễ thần thờ nhìn Doãn Đường Diêu đang đứng trước mặt cô, môi cô bàng bạc, chiếc váy trắng nhẹ bay tung như cánh hoa trắng bị cơn mưa phùn thổi rơi lả tả.

Chiếc nhẫn kim cương tỏa sáng giữa anh và cô.

“Lấy anh nhé, được không?”

Doãn Đường Diêu nhìn chăm chăm cô, hỏi lại lần nữa.

Cô chờ dẫn thần thờ, cổ họng không phát ra nổi âm thanh nào.

Sắc đêm yên tĩnh.

Nước hồ nhẹ gợn sóng.

Đáy mắt Doãn Đường Diêu như có một ngọn lửa cuồng nhiệt, anh nhìn cô thật lâu thật sâu. Nhưng cô rất lâu rất lâu chẳng có câu trả lời, khiến bàn tay anh dần dần biến thành lạnh cóng.

Tim lại ứa tới một cơn đau.

Sắc máu trên môi anh biến mất.

Chỉ vì muốn giữ cô lại, sợ gì chuyện trong tim cô không có anh, nhưng chỉ cần cô ở bên anh đã rất tốt rồi.

Đêm tịch mịch.

Trong ánh mắt cô ánh lên vẻ hoảng loạn và bất lực: “... Tại sao?”

Doãn Đường Diêu lãnh đạm nhếch môi mỉm cười, đôi môi hơi tái: “Vì... như thế anh sẽ thấy rất vui.” Cô đã từng nói, chỉ cần khiến anh vui, chỉ cần khiến anh thấy hạnh phúc, việc gì cô cũng sẽ làm. Bây giờ, cô có còn nhớ câu nói đó không?

Tiểu Mễ nhìn anh.

Ánh mắt cô như xuyên thấu qua người anh, giống như đang nhìn một người nào đó không tồn tại, ánh mắt có chút sợ hãi, ánh mắt ấy khiến Doãn Đường Diêu càng thấy tim mình nhói đau hơn.

Hồi lâu.

“Anh... sẽ vui chứ?”

Cô nhẹ nhàng hỏi.

Môi Doãn Đường Diêu xuất hiện sắc tím nhợt nhạt, nhưng lưng lại cứng thẳng hơn bao giờ hết: “Có, anh sẽ rất vui, rất vui.”

Bài hát bên kia đường lại vọng đến, lặp đi lặp lại:

“... Em khóc nói với anh rằng,

Truyện cổ tích chỉ là trò lừa gạt

Anh không thể là hoàng tử của em

Có thể em sẽ không hiểu

Từ khi em nói yêu anh

Bầu trời của anh ngàn vạn ngôi sao đều tỏa sáng...”

...

“Anh nguyện biến thành thiên sứ

Mà em hằng yêu mến trong truyện cổ tích

Dang rộng vòng tay biến thành đôi cánh che chở cho em

Em phải tin

Tin rằng chúng mình sẽ được như trong truyện cổ tích

Hạnh phúc và vui vẻ bên nhau...”

...

Tiểu Mễ nhìn anh, một nét cười nhẹ nhàng hiện trên môi cô, phớt lên ánh sáng dịu dàng sáng rõ như ngôi sao trong đêm, cô nhẹ giọng nói:

“Vâng.”

Bên cạnh vang lên tiếng thở phào kinh ngạc của Uy Quả Quả.

Thành Viên cũng ngây người.

Ánh nền trên sân khấu lay động trong màn đêm.

Doãn Đường Diêu ôm cô thật chặt, hơi thở nóng rực của anh bên tai cô, anh ôm cô chặt như thế, tưởng chừng hai tay anh siết chặt như xuyên qua xương tủy cô, tiến vào huyết mạch của cô.

Anh ôm cô thật chặt.

Trong đầu trống rỗng, anh quá vui đến không thở nổi, không chú ý đến trong tim cuộn lên từng đợt từng đợt đau đớn, anh ôm chặt ôm chặt lấy cô, kề sát bên tai cô, giọng anh nóng hực như có lửa:

“Em có biết em vừa chấp nhận điều gì không?”

Cô trong vòng tay anh, nhắm nghiền mắt lại:

“Em biết.”

“Em có biết anh là ai không?” Hai tay Doãn Đường Diêu ôm chặt cô, môi anh tím tái đi, cơn đau dữ dội khiến toàn thân anh hơi run rẩy, nhưng gương mặt anh đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

“Em biết.”

“Gọi tên anh đi...”

“Doãn Đường Diêu...”

“Gọi lại lần nữa!”

“Doãn Đường Diêu...”

Nước mắt từ gò má Tiểu Mễ rơi xuống. Đúng thế, là Doãn Đường Diêu, cô nguyện khiến anh được vui vẻ, nguyện khiến anh sung sướng, nguyện làm bất cứ việc gì khiến anh có được hạnh phúc.

Trái tim lại đang đau như cắt!

Doãn Đường Diêu nhẹ nhàng hít hơi.

Anh buông cô ra, nhìn cô thật kỹ. Trong ánh sao đầy trời, anh nhẹ nhàng kéo tay cô, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn lên bàn tay cô, viên kim cương nho nhỏ, trên ngón tay xinh xắn của cô lóe lên ánh sáng rung động lòng người.

Gió đêm ẩm áp lướt qua mặt hồ.

Sân khấu với ánh nền lay động.

Uy Quả Quả nhìn đến thuôn người ra, bị hai người đang đứng trước mặt làm cho cảm động đến mức thấy vừa ngọt ngào vừa xót xa. Di Thành ngồi trên xe lăn mỉm cười hiền từ. Thành Viên trầm lặng nhìn Bùi Ưu bên cạnh mình với nụ cười nhẹ như phảng phất có sự cô đơn.

Tiểu Mễ đột nhiên lại đỡ đầu.

Cô ngẩng người nhìn lòng bàn tay của Doãn Đường Diêu, ở đó, như có phép thuật biến ra một vật nho nhỏ tinh xảo, cô nín thở, khóe mắt lấp lánh ánh lệ.

“Giúp anh đeo vào.”

Môi Doãn Đường Diêu tím ngắt, nhìn chăm chăm cô.

Hàng mi Tiểu Mễ run run, nhẹ nhàng lấy nó ra từ lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng đưa tay lên, dính vào trên cánh mũi anh, thế là, nơi đó vốn đeo một viên kim cương, giờ đã thay đổi.

Ánh trăng lặng lẽ tỏa sáng.

Một thiên sứ nho nhỏ trên cánh mũi anh.

Cánh thiên sứ ánh lên bằng bạc, tung bay trên cánh mũi Doãn Đường Diêu, rơi vào mắt anh cũng có một tia sáng lấp lánh, mặc áo sơ mi trắng, trong mơ hồ, sau lưng anh dường như dần dần xuất hiện một đôi cánh.

Ngón tay cô đỡ ra trên mặt anh.

Ánh sáng viên kim cương trên ngón tay cô và ánh sáng của thiên sứ trên cánh mũi anh cùng lấp lánh. Đốm sao lung linh trong đêm tối, ánh nền lay động trên mặt hồ. Đêm đó, ánh sáng chiếu rọi nhân gian.

Đêm đó,

Bùi Ưu ngẩng đầu ngắm màn sao trong đêm, ánh sao cũng trải đều trên chiếc áo sơ mi trắng anh mặc, anh không nhìn Doãn Đường Diêu và Tiểu Mễ nữa, nụ cười trên môi dường như càng lúc càng cô đơn.

Nhưng...

Vì không nhìn nữa...

Anh không phát hiện ra môi Diêu dần dần tím ngắt đến kinh hãi, cũng không phát hiện ra sắc mặt Diêu dần dần trắng bệch ra như đôi cánh trong suốt của thiên thần, càng không phát hiện ra đôi tay Diêu đang ôm chặt Mễ, móng tay cũng tím bầm, tím đến nỗi như sẽ bật máu ra.

Lúc Uy Quả Quả hét lên một tiếng đầy sợ hãi,

Bùi Ưu quay đầu lại.

Doãn Đường Diêu sắc mặt trắng bệch ngã quỵ trên sân khấu, những ngọn nến xung quanh bị gió đêm thổi tắt một khoảng lớn, Tiểu Mễ nhào đến ôm chặt lấy anh.

Mà lúc Ưu vội vàng chạy bổ đến bên anh,

Doãn Đường Diêu nằm trong vòng tay Tiểu Mễ, nhịp tim của anh đã ngừng đập rồi, rất nhẹ, một nhịp đập cũng không có, chỉ có thiên sứ trên cánh mũi anh vẫn lấp lánh sáng.

Cửa hàng phía bên kia đường, chẳng biết mắc chứng gì, một lần lại lần nữa, vẫn phát đi phát lại bài hát đó:

“... Lãng quên bao lâu rồi

Không được nghe em nói với anh

Câu chuyện em yêu thích nhất

Anh đã suy nghĩ rất lâu

Và bắt đầu hoảng sợ

Có phải anh đã làm điều gì sai?

Em khóc nói với anh rằng

Truyện cổ tích chỉ là trò lừa gạt

Anh không thể là hoàng tử của em

...

Có lẽ em sẽ không hiểu

Từ khi em nói yêu anh

Bầu trời của anh ngàn vạn ngôi sao đều tỏa sáng

...

Anh nguyện biến thành

Thiên sứ em hằng yêu mến trong truyện cổ tích

Dang rộng vòng tay biến thành đôi cánh che chở cho em

Em phải tin

Tin vào kết cục của chúng mình sẽ như truyện cổ tích

Hạnh phúc và vui vẻ bên nhau”

...

...

Đêm đã khuya ở bệnh viện Nhân Ái.

Xe cấp cứu thảng “két” một tiếng rồi bật mở, đèn xe sáng chói cả mắt, bác sĩ và các y tá từ cửa lớn gấp gấp chạy ra, cửa sau xe cấp cứu mở toang, băng ca được đưa ra!

Trong bóng đêm hoảng loạn...

“Tránh đường!”

Chiếc băng ca có bánh lăn chạy như bay trên nền đất, các bác sĩ vừa kiểm tra sắc mặt trắng bệch tím tái của bệnh nhân vừa lo lắng đẩy giường chạy nhanh, y tá treo cao bình dịch, bước chân vội vã căng thẳng, khung cảnh vội vã căng thẳng, các bác sĩ chạy trên hành lang trắng toát hun hút ánh đèn sáng như chớp, tiếng thở đứt khúc, nhịp tim sợ hãi.

Doãn Đường Diêu yên tĩnh nằm đó.

Hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, cánh tay bên phải trắng nhợt đến tím tái đi, nằm bất động trên băng ca.

Các bác sĩ vội vã vừa chạy vừa hét:

“Tránh đường!”

“Mau tránh đường!”

Mọi người đi trên hành lang đều vội vã dạt ra hai bên.

“Rầm!”

Cửa lại đóng vào nặng nề.

Uy Quả Quả đứng chờ dẫn trước cửa phòng cấp cứu, cô kinh hãi tột độ, chưa từng nghĩ rằng thì ra sinh mệnh con người lại có thể yếu ớt như thế, vậy mà chỉ trong chớp mắt, nhịp tim Doãn Đường Diêu lại dừng lại, phải đưa ngay vào bệnh viện.

Trên đường đi đến bệnh viện, Bùi Ưu và các bác sĩ cấp cứu cố gắng ổn định nhịp tim cho Diêu, làm hô hấp nhân tạo cho anh, tiêm thuốc cho anh. Nhưng Doãn Đường Diêu vẫn nằm yên, giống như đã chết rồi.

Không có nhịp tim...

Chẳng phải là đã chết rồi hay sao?

Uy Quả Quả kinh hãi đến phát run, cô sợ hãi nhìn về phía Tiểu Mễ.

Đèn đỏ được bật lên trên cánh cửa phòng cấp cứu.

Ánh đèn đỏ u ám rọi trên khuôn mặt tái mét của Tiểu Mễ. Cô cũng đang run rẩy, giống như muốn xông vào phòng cấp cứu ngay, lại như không dám, chỉ hai cánh tay ôm chặt đôi vai, run lên từng đợt từng đợt. Dưới ánh đèn đỏ của phòng cấp cứu, sắc mặt cô càng trắng bệch như tờ giấy, dường như còn trắng hơn cả Doãn Đường Diêu đang nằm trên giường bệnh, môi tái mét run run. Châm chậm, đôi chân cô cũng run lên như không đứng vững nổi, dựa vào cửa phòng cấp cứu, cô dần dần trượt xuống, cánh tay ôm vai co rúm lại lỏng ra, không ngừng run rẩy, cô co rúm lại thành một khối nhỏ nhỏ.

“Tiểu Mễ...”

Uy Quả Quả sợ hãi gọi to, không biết nên an ủi cô thế nào.

Hành lang yên tĩnh.

Một bầu không khí tịch mịch chết chóc.

U ám đến khiến người ta tức thở.

Xuyên qua cửa kính phòng cấp cứu có thể thấy được máy điện tâm đồ đang kêu “tíc – tíc”, trên màn hình vẫn là một đường thẳng không thay đổi.

Bùi Ưu mặt tái nhợt nhào đến.

Trên giường bệnh, Doãn Đường Diêu nhắm nghiền hai mắt, màu môi tím đến đáng sợ, hai tay anh buông lỏng đặt trên giường, không có chút biểu hiện nào của sự sống, chỉ có thiên sứ trên cánh mũi anh tỏa ánh sáng dịu dàng.

Bác sĩ cầm lên máy kích tim.

“Bình!”

Thân người Doãn Đường Diêu nảy giật lên.

“Tăng điện áp!” Bác sĩ vội vã hét.

“Bình!”

Doãn Đường Diêu lại nảy lên, mềm nhũn đổ ập xuống.

“Tăng nữa!”

“Bình...”

Giống một con rối mềm oặt, người Doãn Đường Diêu bị hút lên cao cao, sau đó lại đổ vật xuống. Điện tâm đồ vẫn kêu “tít...”, chỉ là một đường thẳng, không có bất kỳ đường lên xuống nào của nhịp tim.

Ngoài phòng cấp cứu...

Uy Quả Quả ra sức cắn chặt môi, sợ hãi khiến cô không thốt được lời nào, cô không cách nào an ủi Tiểu Mễ, một câu cũng không nói ra nổi.

Tiểu Mễ co rúm người, ôm lấy mình thật chặt, như đang rơi vào một thế giới trống rỗng, chẳng có gì cả, tất cả đều đã biến mất, một thế giới trắng toát vô hồn, có chết đi cũng mãi mãi không thể tỉnh dậy nổi. Không ngừng run rẩy, sắc mặt cô dần dần, màu môi tái nhợt đến phát sợ, giống như vào khoảnh khắc tim Doãn Đường Diêu ngừng đập, cô cũng chết đi ngay lúc đó.

Đầu hành lang phòng cấp cứu bỗng vang lên những bước chân gấp gáp.

Bước chân đó đến gần, dưới ánh đèn nhúc nháy, một phụ nữ đang chạy thật nhanh thật vội vã đến, tóc bà bù xù, ánh mắt hoảng loạn mở to, khóe mắt đỏ đỏ vẫn còn vương ngấn nước mắt chưa khô. Vậy nhưng tuy bị cơn sợ hãi khống chế bản thân, nhưng xem ra bà vẫn đẹp đến nỗi dường như quanh người đều có một lớp khói nhẹ bao phủ.

Nhìn về phía đèn đỏ phòng cấp cứu bật sáng.

Nước mắt rơi ra từ khóe mắt của bà, bà cố gắng để mình bình tĩnh hơn, nắm chặt hai tay, người bà run lên nhẹ nhẹ.

Đằng sau bà còn có một người đàn ông cao cao, tóc mai người đàn ông đó đã có sợi bạc. Ông đặt tay lên bả vai bà, ra sức nắm chặt, trầm giọng nói:

“Yên tâm, Diêu sẽ không sao đâu.”

Cửa phòng cấp cứu bật mở.

Bùi Ưu sắc mặt trắng bệch đi ra.

Uy Quả Quả, người phụ nữ và người đàn ông cùng nhìn anh, một bầu không khí yên tĩnh chết chóc kỳ dị bao phủ, ba người sợ hãi nhìn anh, không ai dám lên tiếng. Có một sự ám ảnh kinh hoàng dường như đang nhẹ nhàng va vào nhau, thế giới sẽ bị biến mất hoàn toàn.

“Nhịp tim hồi phục rồi.”

Bùi Ưu run run trả lời, cho dù đã cố trấn tĩnh nhưng vẫn bị nỗi sợ hãi ban nãy làm cho mình không thể bình tĩnh nổi.

Người phụ nữ loạng choạng khuỵu xuống.

Bùi Ưu vội vã đỡ lấy bà: “Di Doãn...”

Doãn Triệu Man hít thở thật sâu, người hoàn toàn rã rời, nhưng lại run bần bật, bên gò má gần thái dương lấp lánh những giọt mồ hôi, Bùi Chấn Hoa nhẹ nhàng giữ lấy vai bà, đỡ bà ngồi xuống chiếc ghế dài ngoài hành lang.

Sau đó,

Bùi Ưu quay người lại.

Anh nhìn về phía Tiểu Mễ đang ngồi co rúm trong một góc.

Cô giống như một đứa trẻ lạc đường, chìm sâu vào một thế giới trống rỗng, sắc mặt tái mét, ôm chặt đôi vai, run rẩy một cách vô ý thức, không thể cảm nhận được tất cả mọi thứ đang diễn ra xung quanh mình. Không khí xung quanh cô dường như cũng chỉ là trắng bệch và run rẩy mà thôi. Lúc Bùi Ưu đến gần cô, cô đột nhiên ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh, trong ánh mắt có một sự tuyệt vọng đến bất chấp tất cả, như một con thú sắp chết sẽ chụp lấy yết hầu của anh.

Bùi Ưu quỳ xuống.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Cô hoảng sợ muốn chống cự, giống như cái ôm của anh truyền đến một luồng khí đáng sợ và nguy hiểm. Bùi Ưu dịu dàng ôm cô, để cô đừng sợ hãi nữa, tất cả đều tốt đẹp rồi, Điều không sao cả, cậu ấy vẫn sống.

*

Trong phòng hồi sức cấp cứu chỉ thấp sáng một ngọn đèn nho nhỏ.

Doãn Đường Điều trắng bệch nằm trên giường bệnh, ngón tay trong vô thức khẽ nhúc nhích. Sắc đêm đen đặc bên ngoài xuyên qua màn cửa sổ vào phòng, màn hình máy điện tâm đồ hiển hiện những đường gấp khúc lên xuống, “tic - tic - tic” vang lên rất có nhịp điệu.

Tiểu Mễ đỡ đầu ngậy đại nhìn anh.

Cô muốn lại gần hơn để nhìn anh, nhưng, giống như vừa tỉnh dậy sau một cơn ác mộng, tất cả sức lực đều tiêu tan hết cả, đến tay cũng chẳng nhấc lên nổi.

Viện trưởng Nhậm điều chỉnh tốc độ bình truyền dịch, thấp giọng nói: “Đã tiêm thuốc cho cậu ấy rồi, phải đến trưa mai mới tỉnh dậy được, hơn nữa ở đây đã có chúng tôi chăm sóc cho cậu ấy, mọi người nên về nhà nghỉ ngơi đi.”

Doãn Triệu Man ngồi xuống bên giường.

Bà nhìn con trai đang hôn mê, rất lâu rất lâu, chỉnh lại chăn đắp cho con, không quay đầu lại, nói: “Mọi người về đi, tôi ở lại đây.”

“Anh ở lại với em.”

Bùi Chấn Hoa quan tâm nói.

“Không.” Giọng bà rất bình tĩnh. “Nó là con trai tôi, xin mọi người hãy về đi, tôi muốn ở một mình với nó.”

Ánh mắt Bùi Chấn Hoa lướt qua một tia u ám, ông nhìn dáng lưng Doãn Triệu Man, một lúc sau, lặng lẽ rời khỏi đó. Viện trưởng Nhậm và Uy Quả Quả cũng theo sau. Bùi Ưu vỗ vỗ vai Tiểu Mễ, Tiểu Mễ đỡ đầu nhìn Doãn Đường Điều đang nằm trên giường bệnh, cuối cùng quay người ra ngoài với anh.

Hành lang yên tĩnh.

Ánh đèn trắng mờ chiếu lên bức tường trắng toát.

Trên chiếc ghế dài ngoài hành lang.

Tiểu Mễ trầm mặc ngồi đó, lưng cô cứng đến thẳng đờ, không nhúc nhích, giống như một con rối bằng gỗ cứng. Bùi Ưu ngồi xuống bên cạnh, đặt một ly sữa đậu nóng vào lòng bàn tay cô. Ngón tay cô run lẩy bẩy, hai tay vô ý thức nắm chặt ly sữa, nhưng không uống chút nào, chỉ là nắm chặt lấy nó. Hương sữa nhạt xuyên qua ống hút lan tỏa trong không gian, viên kim cương nhỏ trên tay cô lấp lánh lấp lánh.

Cô không nói lời nào.

Anh cũng không nói lời nào.

Hai người im lặng ngồi trên chiếc ghế dài trên hành lang bệnh viện.

Rất lâu sau.

Sữa đậu đã nguội lạnh.

Bùi Ưu lại đi mua một ly mới thật nóng đặt vào tay cô.

Hai người vẫn không nói gì.

Ánh đèn sáng nhức mắt kéo dài bóng anh và cô trên nền gạch hoa.

Đêm, rất khuya rất khuya.

Cửa phòng hồi sức cấp cứu lóe ra ánh đèn yếu ớt.

Trên chiếc ghế dài ngoài hành lang, Bùi Ưu và Tiểu Mễ vẫn trầm mặc ngồi, cho đến lúc có tiếng bước chân đi đến dừng lại trước mặt hai người.

“Sao? Vẫn chưa về à?”

Viện trưởng Nhậm nhìn hai người, kinh ngạc hỏi.

Bùi Ưu ngẩng đầu, đứng lên, cười nhẹ giải thích: “Muộn thế này rồi, về nhà cũng không ngủ được, chẳng thà ngồi đây còn dễ chịu hơn.”

Viện trưởng Nhậm biết tình nghĩa giữa Bùi Ưu và Doãn Đường Diêu từ nhỏ đến nay, nên ông thở dài gật đầu, không khuyên anh về nữa.

“Viện trưởng...?”

“Ừ?”

“Cháu có một câu hỏi...” Bùi Ưu nhú mày, do dự nói.

“Nói đi.”

Bùi Ưu lại nhìn Tiểu Mễ ngồi trên băng ghế, cô trầm lặng ngồi, như búp bê vải đã bị mất đi linh hồn. Anh không dừng được lại do dự một lúc, nhưng cái điều thắc mắc đáng sợ này đã tồn tại trong đầu anh quá lâu rồi, giống như một đám mây đen lớn vờn mà anh không thể xua đi nổi.

“Phẫu thuật thay tim của Diêu...”

Như bị cái gì quật trúng, hàng mi Tiểu Mễ khe khẽ run, cô ngược mắt lên, đáy mắt u ám mờ mịt nhìn Bùi Ưu.

Gương mặt Viện trưởng Nhậm thoáng lướt qua một vẻ kỳ lạ khó tả.

Bùi Ưu đã chú ý thấy điều đó, anh thấy sợ hãi cùng cực, đang muốn hỏi tiếp nữa thì đúng lúc này, cửa phòng hồi sức cấp cứu mở toang.

Doãn Triệu Man bước ra.

Trên khuôn mặt đẹp đẽ mỹ miều của bà không có chút biểu hiện nào, y phục toàn màu đen khiến bà có một vẻ lạnh lùng và kiên định, dưới khóe mắt có ngấn nước mắt mờ mờ khiến trông như chỉ là ảo giác. Bà liếc mắt về phía Tiểu Mễ đang ngồi trên băng ghế, trong con ngươi bà dường như chỉ nhìn thấy Tiểu Mễ, những người khác hoàn toàn không tồn tại.

Đi thẳng đến.

Bà dừng trước mặt Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ đứng dậy.

Doãn Triệu Man đứng trước mặt cô, nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt vừa có sự hận thù lại vừa lạnh lùng.

“Cô đi đi!”

Giọng bà bình tĩnh, không có bất cứ giận dữ nào.

“Về sau, đừng xuất hiện trước mặt Diêu nữa.”

Tiểu Mễ chờ người, ngây dại nhìn bà.

“Nếu không, cô nhất định phải hại chết Diêu trước mặt mình, cô mới cam tâm hả?” Doãn Triệu Man hít hơi sâu, nhưng trong giọng nói đã có phần không ổn định.

“Cháu...” Môi Tiểu Mễ run run.

“Mấy lần nó phát bệnh gần đây đều là do cô, phải không?” Doãn Triệu Man ra sức bóp chặt hai tay, muốn khống chế giọng nói đang chao đảo của mình, nhưng lại không biết đôi môi của chính bà cũng giống như Tiểu Mễ đang run lên không kiềm chế nổi.

Tiểu Mễ toàn thân cứng đờ.

Trong tim có một khoảng trống đen tối đang trào máu rất đau, đang gào khóc, vật vã, khiến cô như vĩnh viễn rơi xuống vực sâu vô đáy.

“Phải...”

Cô nhè nhẹ trả lời như thế.

“Tiểu Mễ...”

Bùi Ưu đau lòng gọi nhỏ.

Viện trưởng Nhậm lắc lắc đầu, thở dài.

Đồng tử Doãn Triệu Man co hẹp lại, trên vẻ mặt mỹ lệ của bà lộ ra nét thù hận càng lúc càng mạnh: “Nếu đã như thế...”

“Chỉ cần cháu rời khỏi đây, anh ấy sẽ không bệnh nữa chứ?”

Trên gương mặt trắng bệch không có một giọt máu nào, Tiểu Mễ nhìn bà, nhãn thần u tối ảm đạm, hai hàng mi run run nhè nhẹ, cô nhỏ nhẹ hỏi.

“Nếu như cháu rời khỏi đây, anh ấy sẽ không bệnh nữa, sẽ vẫn sống tốt... thế thì... cháu sẽ rời khỏi đây, không bao giờ xuất hiện trước mặt anh ấy nữa, cháu sẽ rời khỏi Thánh Du, rời khỏi thành phố này, đi đến một nơi thật xa, thậm chí muốn cháu chết cũng được...”

Về tuyệt vọng nhưng cuồng nhiệt trên gương mặt cô bỗng khiến Doãn Triệu Man dờ dãn cả người.

Bùi Ưu lặng lẽ quay mặt đi không nhìn cô nữa.

“Được không?”

Tiểu Mễ ngây dại nhìn Viện trưởng Nhậm.

“Chỉ cần cháu đi, anh ấy sẽ khỏe chứ?”

Cô giống như một đứa trẻ trong tuyệt vọng liều mạng bám chặt vào cọng rơm cuối cùng, sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt lại sáng đến kinh người đăm đăm nhìn Viện trưởng Nhậm.

“Sẽ như thế chứ?”

Ngọn đèn sáng trắng chiếu rọi trên hành lang bệnh viện.

Hành lang dài hun hút.

Vắng vẻ không có một ai khác.

Viện trưởng Nhậm chau mày, ông chậm chậm lắc đầu, một cảm giác thất bại bất lực khiến ông trong khoảnh khắc trông già đi rất nhiều.

Tiểu Mễ sợ hãi nhìn ông, hơi thở cô dồn dập: “Tại sao không được? Tại sao bác sĩ lại lắc đầu? Nếu cháu đi khỏi đây, anh ấy sẽ không đau lòng cũng không vui vẻ nữa, như thế cũng không được sao?”

Bùi Ưu cũng kinh hãi nhìn Viện trưởng Nhậm.

Doãn Triệu Man sắc mặt tái mét, hai tay lạnh cóng.

Viện trưởng Nhậm lại lắc đầu, trong giọng nói bất lực của ông tràn đầy nỗi xót thương và tiếc nuối: “Rất tiếc...”

“Chẳng phải đã làm phẫu thuật thay tim rồi sao?” Tiểu Mễ thất thanh, người cô run lên từng chập, “Trái tim của Dực rất khỏe mạnh, trái tim của anh ấy không có vấn đề gì cả, rất khỏe mạnh mà!”

Viện trưởng Nhậm nhìn Doãn Triệu Man, không trả lời.

“Không làm phẫu thuật thay tim, phải không?”

Bùi Ưu nhìn đăm đăm Viện trưởng Nhậm, nói.

Trong hành lang tĩnh mịch như vang lên một tiếng sấm.

“Có phải là... căn bản không làm phẫu thuật thay tim nào cả?”

Đêm rất khuya.

Viện trưởng Nhậm bỗng thở ra, nhìn Doãn Triệu Man. Sắc mặt bà tái xanh, giống như có một thứ gì đó rất nặng đập vào người, một cảm giác đau khổ và bi thương cùng cực toát ra.

Bùi Ưu kinh hãi:

“Chẳng lẽ là thật sao? ... Điều vốn chẳng làm một cuộc phẫu thuật thay tim nào cả, cho nên chỉ có những mô tả đơn giản nhất về phẫu thuật, còn những ghi chép cụ thể về bệnh lý, tài liệu và quá trình phẫu thuật thì tìm không ra, nên những bác sĩ tham gia cuộc phẫu thuật cũng giữ kín không tiết lộ ra... bởi vì vốn không hề làm phẫu thuật nào cả nên Điều cũng không hề có bất kỳ phản ứng bài xích nào.”

Anh đã sinh nghi từ lâu rồi.

Làm gì lại có người trải qua một cuộc phẫu thuật tim lớn như thế mà chẳng có một chút phản ứng bài xích nào cả, thích hợp với nhau đến mức như chính là tim của cậu ấy vậy. Từ cái hôm Điều nhờ anh đi kiểm tra xem người hiến tạng tim có phải là Dực hay không, cảm giác nghi ngờ đó càng lúc càng đậm hơn, anh quả nhiên chẳng tìm thấy tài liệu hay ghi chép nào về ca phẫu thuật đó cả.

Nhưng mà, sau cuộc phẫu thuật thay tim một năm trước đó, bệnh tình của Điều quả thực đã có chuyển biến tốt, rất ít khi phát bệnh, mà lúc đó anh lại là sinh viên sắp tốt nghiệp ra trường nên chẳng nghĩ gì đến chuyện ca phẫu thuật đó có nảy sinh vấn đề gì không. Chỉ là anh cứ lạc quan mà cho rằng, đã không có phản ứng bài xích nào, mà trái tim thay thế lại mạnh khỏe, nên Điều đã có thể sống bình thường như bao người khác.

Doãn Triệu Man nhắm nghiền mắt lại, sắc mặt trắng bệch như sáp, nỗi đau không cách nào tiếp nhận nỗi khiến bà phát run lên nhẹ nhàng. Nhưng bà lại cố gắng kiềm chế, khoe môi đẹp của bà dần nở một nụ cười nhạt nhẽo, trấn tĩnh như chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả.

“Viện trưởng Nhậm... không giấu được nữa rồi... đúng không?”

Bùi Ưu giữ lấy vai Doãn Triệu Man, cảm thấy từng đợt lạnh buốt đến run người tỏa ra từ cơ thể bà khiến anh cũng run rẩy theo.

Hành lang bệnh viện Nhân Ái.

Cửa phòng hồi sức cấp cứu lọt ra ánh sáng nhờ nhờ, chiếc ghế dài trên hành lang phản chiếu ánh sáng nhợt nhạt.

Sáng như ban ngày...

Tiểu Mễ ngây dại đứng đó, dưới ánh đèn trắng toát, cô như người mộng du đứng đờ đẫn, mạch chạy rần rật bên tai, cột sống như bị vô số cây kim từ từ châm vào, nhói lên, đau buốt...

Cô bỗng nhiên nghe không hiểu họ đang nói gì.

Chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt hoặc sợ hãi hoặc đau khổ hoặc bị thương của họ, chỉ có thể nhìn thấy môi họ đang cử động. Trong không khí bao phủ một màn sương mờ nhạt, tất cả đều giống như giả, như đang diễn kịch rồi vậy, là giả, tất cả đều là giả.

Sự yên lặng sáng như ban ngày.

Chẳng có một âm thanh nào, giống như ngày hôm đó, ánh nắng mặt trời vàng rực rỡ, lá cây vàng rực rỡ, những mảnh thủy tinh vàng rực rỡ, máu tươi chảy khắp nơi vàng rực rỡ, anh như thiên sứ nằm trong vòng tay cô yên tĩnh ngủ thiếp đi...

Đêm khuya.

Chiếc bàn to trong phòng viện trưởng chất đầy những hồ sơ bệnh án, những tấm phim nhựa đen trắng treo đầy trên tấm bảng sáng trưng ánh đèn, tất cả đều là những tấm phim X-quang của cùng một trái tim dưới nhiều góc độ khác nhau. Doãn Triệu Man ngã dài trên ghế sofa, trên gương mặt trắng bệch không có biểu hiện của sự yếu đuối, nhưng môi lại tái mét đi.

Bùi Ưu đứng đó, chờ ra ngắm nhìn những tấm phim treo trên bảng, ngón tay vô tình nắm chặt thật chặt:

“Đây là của Diêu?”

Viện trưởng Nhậm mệt mỏi ngồi trên chiếc ghế sau bàn làm việc, thoáng nhú mày, thấp giọng trả lời:

“Phải.”

“Tại sao lại thế này?” Bùi Ưu hỏi thất thanh.

Viện trưởng Nhậm thở dài: “Bệnh tim của Diêu là bệnh di truyền, đã từng tính toán rằng sẽ ghép máy trợ tim cho cậu ấy, nhưng bệnh tình cậu ấy nặng và phức tạp vượt xa tưởng tượng của cậu, lúc đó cho dù là máy trợ tim hiện đại của nước ngoài cũng không thể lắp đặt vào trong cơ thể cậu ấy được. Hầu như tất cả chuyên gia ngoại khoa về tim trong cả nước đều tham gia chẩn đoán chữa trị cho bệnh cậu ấy, nhưng mà, cũng không có cách nào cả.”

“Thế thì tại sao phải lừa Diêu là đã làm phẫu thuật thay tim?”

“Thật ra, tình hình sức khỏe cậu ấy cực kỳ tệ hại, hoàn toàn không thích hợp để làm phẫu thuật thay tim, tỉ lệ thành công dường như chỉ là con số 0, hơn nữa dù là như thế, cậu cũng không thể nào tìm cho ra trái tim nào thích hợp để cấy ghép cho Diêu”. Viện trưởng Nhậm đứng lên, đi đến tấm bảng treo phim trên tường, cây bút trong tay chỉ vào trái tim đó, “Nhưng cháu xem này, ở đây bệnh đã chuyển thành nghiêm trọng rồi, trên lý thuyết y học thì, thời gian sống của cậu ấy không còn nhiều nữa đâu.”

Bùi Ưu kinh hãi chờ người.

Tiểu Mễ ngây người đứng bên cửa, giống như một linh hồn lang thang trống rỗng. Cô không có hơi thở, không có nhịp tim, mạch đập không ngừng rần rập bên tai, máu trong cơ thể lưu thông cực chậm cực chậm, dường như chẳng biết nên chảy tới đâu.

Sắc mặt Doãn Triệu Man không biểu lộ tình cảm gì nhìn lên những tấm phim X-quang treo trên bảng.

“Nhưng, lúc đó nghiêm trọng nhất lại không phải là bệnh tình của Tiểu Diêu, mà chính là bản thân cậu ấy lúc đó đã hoàn toàn buông trôi hi vọng.” Viện trưởng Nhậm nhìn Doãn Triệu Man một cái, không nhìn nổi lại chau mày thở dài, “Cậu ấy biết mình sắp chết rồi, thế là chẳng quan tâm đến bất kỳ điều gì nữa, hành xử vô cùng cực đoan. Cậu ta không ngừng sinh sự trong trường, cãi nhau đánh nhau, ăn chơi phóng đãng, bệnh tình cũng theo đó mà nguy kịch thêm...”

Mới Doãn Triệu Man tái mét không chút máu.

“Cuối cùng chúng tôi chỉ có thể nghĩ ra một giải pháp.” Viện trưởng Nhậm cười khổ sở, “Làm một cuộc phẫu thuật cho cậu ấy, không cách nào làm một cuộc giải phẫu mang tính căn bản, nhưng vẫn là một giải pháp có thể khiến tình hình xoay chuyển tốt hơn. Cái đáng để tự chúc mừng là, cuộc phẫu thuật ấy rất thành công. Thế là, chúng tôi nói cho Tiểu Diêu biết, đó là một ca mổ thay tim, trái tim được thay thế rất khỏe mạnh, hơn nữa hòa hợp rất tốt với cơ thể cậu ấy, cho nên bệnh của cậu ấy sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn nữa, có thể sống khỏe mạnh như người bình thường.”

“Không, đó là do tôi cứ bắt ép anh phải nói dối.” Giọng nói trầm tĩnh, Doãn Triệu Man thẳng lưng, “Tôi nói rồi, đó là ý muốn của tôi, không liên quan đến anh.”

“Nhưng,” Bùi Ưu đau lòng, “Làm như thế sẽ sai lầm...”

“Nó còn sống được bao lâu nữa nào?” Doãn Triệu Man cười nhạt nhẽo, “Bắt đầu khi còn là một cậu bé, nó đã sống dưới bóng đen của căn bệnh di truyền ác nghiệt này rồi. Không thể chơi đùa được, không thể làm gì được, những đứa trẻ khác được đến công viên chơi đùa, nhưng nó chỉ có thể ra thăm cỏ ngoài sân bệnh viện phơi nắng. Cho dù lừa dối nó, tôi cũng muốn nó tin rằng bản thân nó đã khỏe mạnh hẳn rồi, có thể trải qua một cuộc sống bình thường như bao người, có thể cùng các bạn nam đồng trang lứa đi tán tỉnh yêu đương những cô gái mà nó thích, có thể cảm thấy bản thân có rất nhiều hoài bão để thực hiện trong tương lai...”

“Nếu Tiểu Diêu hồi phục lại ý chí muốn được cứu sống, không nổi điên không buông thả nữa, hiện nay y học phát triển nhanh như thế, có lẽ có thể đợi đến ngày đầy hi vọng đó.” Viện trưởng Nhậm nói. Đây cũng là lý do ông nhận lời Doãn Triệu Man diễn vở kịch này.

Đêm trắng ngoài cửa sổ là sắc đêm đen kịt.

Những tấm phim đen trắng treo trên bảng phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Bùi Ưu không nói lời nào nữa.

Bóng anh kéo dài bất lực, đôi môi đẹp dần dần trắng bệch, nhãn thần cũng dần dần u ám. Thì ra, tất cả những biểu hiện bình phục khỏe mạnh của Diêu mà anh vẫn tin vào từ trước đến nay, chỉ là một lời nói dối, một lời nói dối khiến anh kinh ngạc sai lầm nhưng lại không thể phản bác được câu nào.

Trong lòng thấy đau đớn.

Anh bỗng nhiên nhìn về phía Tiểu Mễ đang đứng bên cửa.

Cô đỡ đầu ngây dại giống như một con búp bê vải đối với tất cả những việc xảy ra đều nhìn không hiểu nghe không hiểu. Tư thế và biểu cảm trống rỗng hết như ban nãy lúc ở ngoài hành lang. Chiếc váy trắng dài, mái tóc ngắn mềm mượt, cô trông giống như một con búp bê vải bị rút mất linh hồn, ánh mắt đỡ đầu và hoang hoải, ngây dại đứng đó, nhưng lại chẳng có ai chú ý đến sự tồn tại của cô.

Theo ánh nhìn của Bùi Ưu, Doãn Triệu Man cũng nhìn cô, nhìn thấy cô trong khoảnh khắc đó, sự hận thù trong phút chốc thoát ra từ đáy mắt:

“Cô vẫn chưa đi sao?”

Tiểu Mễ đỡ đầu chìm trong thế giới của riêng cô, như chẳng nghe thấy bất kỳ điều gì.

Viện trưởng Nhậm nói: “Triệu Man, bình tĩnh một chút. Hiệu quả cuộc phẫu thuật cho Tiểu Diêu duy trì thời gian như thế có lẽ cũng không liên quan gì đến sự xuất hiện của cô ấy đâu, dù là không có cô ấy, tim Diêu cũng vẫn sẽ...”

“Không!” Doãn Triệu Man ngắt lời ông, hít thở sâu nói, “Nếu không có cô ta, Diêu sẽ không đau khổ như thế, mấy lần gần đây phát bệnh nguyên nhân đều là do cô ta!”

Một cách lặng lẽ...

Con người vô hồn của Tiểu Mễ động dậy.

Sau đó, lại dừng lại.

Doãn Triệu Man đứng phắt dậy, đi đến trước mặt cô, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, đôi gò má đẹp đẽ của bà ngạo mạn như một nữ vương:

“Mời cô đi cho! Đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc đời Diêu nữa!”

Dù Diêu có phải chết đi, bà cũng mong muốn những ngày cuối cùng của nó sẽ bình thản và yên tĩnh. Vì Diêu, bà cũng đã thử chấp nhận cô gái này. Nhưng, từ đó về sau, bà phát hiện ra Diêu càng đau khổ hơn, một nỗi đau dường như yếu ớt đến nỗi sẽ chết ngay tức khắc. Bà muốn bảo vệ Diêu, ngại gì phải dùng đến

móng vuốt và răng nanh, ngại gì phải biến thành một bà già chanh chua đánh đá, bà cũng muốn bảo vệ con trai rồi xa đau khổ.

Tiểu Mễ chờ dẫn nhìn bà.

Vẻ thất thần của cô khiến tim Bùi Ưu thất thành nút đau đớn. Anh bước đến, giữ lấy hai vai cô, thấp giọng nói: “Chúng ta ra ngoài trước đã...”

Tiểu Mễ không nhúc nhích.

Đờ dại, ánh mắt cô dời khỏi Doãn Triệu Man, chờ dẫn, ánh mắt trống rỗng của cô rớt trên khuôn mặt Viện trưởng Nhậm. Cổ họng cô động đậy, giống như nói điều gì đó, nhưng âm thanh phát ra lại khò khè nhẹ hắng, chỉ có Bùi Ưu đứng gần cô nhất mới nghe thấy:

“... Ở đâu?”

Viện trưởng Nhậm không nghe thấy, nghi hoặc hỏi lại: “Hả?”

Sắc mặt Tiểu Mễ trắng bệch, môi run rẩy: “... Ở đâu?”

“Cái gì ở đâu?” Viện trưởng Nhậm nhíu mày.

“... Trái tim... ở đâu?” Cô hoảng hốt hỏi, trong ánh mắt có ánh sáng đáng sợ, nhìn thẳng vào Viện trưởng Nhậm, tiếng nói nhẹ như đang thì thầm. “... Thế thì... trái tim của Dục... ông để ở đâu rồi...?”

Viện trưởng Nhậm chờ người.

Doãn Triệu Man cũng ngây người, bà trừng mắt nhìn Tiểu Mễ, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

Tiểu Mễ nhìn chằm chằm Viện trưởng Nhậm, âm thanh thấp như tiếng chim lú rú: “... Thế thì... ông để trái tim của Dục... ở đâu rồi... có phải là... không dùng được nữa... cho nên... vứt đi rồi phải không...”

“Tiểu Mễ!”

Bùi Ưu nắm chặt vai cô, muốn lay cho cô thức tỉnh.

“... Ông vứt trái tim của Dục... ở đâu rồi... nói tôi biết... cầu xin ông... nói tôi biết được không...” Nước mắt thần thờ rơi trên gò má của Tiểu Mễ, cô nắm lấy áo của Viện trưởng Nhậm, ngây dại hỏi. “... Ông vứt trái tim của Dục đi rồi hả... nếu không cần nó nữa... tại sao không để lại chỗ cũ... trong cơ thể có một khoảng trống... trống rỗng... sẽ rất lạnh... ông không biết sao?”

Viện trưởng Nhậm bị cô hỏi đến thuôn người ra.

“Cái cô quan tâm chỉ là trái tim đó thôi hả?”

Doãn Triệu Man giận đến phát run, giơ tay phải lên cao muốn tát Tiểu Mễ.

“Dì Doãn!”

Bùi Ưu hét nhỏ, nắm chặt tay của bà.

“Cháu đang làm gì thế hả?” Doãn Triệu Man đau lòng đến khó mà chịu nổi, người đang ngăn cản bà trước mắt lại là bạn thân nhất của con trai bà, không dùng được nổi giận, “Bệnh của Diêu nặng như thế, cô ta luôn mồm nói lại là quan tâm đến trái tim kia! Vậy mà cháu còn bênh vực cô ta nữa sao?”

“Xin lỗi...”

Bùi Ưu cúi thấp đầu về có lỗi.

Doãn Triệu Man nhìn anh, rồi lại nhìn cô, khóe môi lộ ra nét cười lạnh lùng tự trào, cuối cùng từ từ rút tay về, quay người rời khỏi phòng Viện trưởng.

Tiểu Mễ như không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Nước mắt dần dần chảy dài trên gò má, cô nhìn về phía Viện trưởng Nhậm, trong người trống rỗng, giống như chẳng có gì hết, trống rỗng, như thể rất lạnh lẽo. Nếu chỉ là nước mắt mà còn khiến khoảng trống lạnh

lẽo đến thế, thế thì, lúc cô nhìn thấy Dục, anh nằm trong tủ đông lạnh, khói lạnh trắng toát, ở ngực có một khoảng trống đen đen. Anh nằm ngủ như thế, có phải càng lạnh, càng lạnh không?

Bùi Ưu ôm chặt vai cô.

Thế là nước mắt cô chảy ra thấm ướt cả ngực anh.

Cô khóc, khóc, khóc như một đứa trẻ chẳng biết mình sai ở chỗ nào, cô bắt đầu khổ sở khóc thất thanh, khóc to, dường như chỉ cần ra sức mà khóc thì có thể không cần phải tin vào chuyện gì nữa, có thể sẽ chết đi, có thể không cần phải tỉnh dậy nữa.

Cô vừa khóc vừa ngước đầu nhìn anh.

Nước mắt như ánh sao lấp lánh trên má cô.

Cô nhìn anh qua làn nước mắt.

Đột nhiên, cô ngậy người, ngốc nghếch nhìn anh, nhè nhẹ đưa tay lên, nhè nhẹ chạm vào mặt anh, giống như chạm vào một giấc mơ mong manh dễ vỡ. Cô đột nhiên cười, ôm lấy anh, cô ôm chặt lấy anh vừa khóc vừa cười, khóc cười rồi gọi to:

“Trời ơi...! Chỉ là một giấc mộng thôi! Thì ra anh vẫn khỏe! Anh vẫn khỏe! Anh sẽ không rời xa em, anh đã nói sẽ không rời xa em mà! Em biết anh sẽ không lừa dối em đâu! Phải không? Trời... thì ra anh vẫn ở đây...”

Bùi Ưu đau lòng ôm chặt cô.

Nước mắt như ánh sao.

Ngón tay cô đang vuốt ve má anh cũng có một vì sao nho nhỏ.

Lướt nhẹ tay trên mặt anh, cô vừa khóc vừa cười:

“Em sai rồi, Dục, em thề từ nay về sau sẽ không to tiếng với anh nữa, không hung dữ với anh nữa, không ăn thạch trái cây nữa, em sẽ nấu mì trường thọ cho anh ăn, em sẽ học thật chăm, sẽ cố gắng rèn luyện sức khỏe, em không ngủ gục cũng không giận ba nữa, em sẽ ngoan ngoãn học làm một cô gái tốt, anh nói gì em cũng nghe theo... Được không? ... Cầu xin anh, có thể nào đừng để em mơ thấy ác mộng nữa được không?...”

“Được!”

Bùi Ưu ôm chặt cô, lòng đau như cắt. Giờ phút này, anh bỗng nhiên hận mình không thể biến thành Dục, chỉ cần khiến cô thấy khá hơn, chỉ cần cô không khóc nữa, chỉ cần khiến cô vui...

Thì ra thật sự chỉ là một giấc mộng...

Tiểu Mễ cười một cách vui vẻ.

Cô nhìn anh cười, trong làn nước mắt là nụ cười đẹp không gì so sánh được, nụ cười như một thiên sứ, thiên sứ thuần khiết hoàn mỹ.

Cô mềm mại dựa vào anh, ngã khụy trong vòng tay anh, ngất đi.

Màn đêm đen kịt bên ngoài xuyên qua cửa chớp phòng Viện trưởng.

Bùi Ưu nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô đang trong vòng tay anh, cứ ngủ như thế nhé, không cần suy nghĩ gì cả, nhẹ nhàng yên tĩnh ngủ ngoan nhé. Anh lặng lẽ vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô, trong tim đau thắt từng cơn, bế cô lên, chuẩn bị rời khỏi đây.

Lúc xoay người, anh trông thấy Viện trưởng Nhậm đã hoàn toàn đờ đẫn.

“Viện trưởng?”

“Ừ...”

“Trái tim đó giờ đang ở đâu?” Nhân thần anh u tối. Bình thường mà nói, bệnh viện gặp được người tự nguyện hiến tạng nội tạng khi gặp phải tai nạn xe là rất hiếm có rồi, mà nếu như trái tim người đó hiến tạng khỏe mạnh thì chẳng thể nào vứt đi được.

Viện trưởng Nhậm nhìn anh.

Bùi Ưu nhẹ nhàng nói: “Xin cậu hãy nói cháu biết, bởi vì người hiến tạng đó – là em trai của cháu!”

19. Chương 15-16 (end)

Chương 15

Sáng sớm, ánh ban mai đầu tiên rọi vào phòng bệnh.

Những hạt bụi trong không trung nhảy múa trong ánh nắng vàng.

Khi Thành Viện mở mắt ra từ trong giấc mộng, cái nhìn đầu tiên đã thấy ngay bóng Tiểu Mễ vẫn ngồi bên cạnh giường bệnh.

Tiểu Mễ đã ở đây có đến ba ngày rồi.

Trong suốt ba ngày, Tiểu Mễ không hề rời khỏi phòng bệnh của cô cô (tức là dì Thành í ^^), không đi học, không về ký túc, thậm chí cũng chẳng đi thăm Doãn Đường Diêu đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt ngay sát bên.

Thành Viện không hiểu chuyện gì đã xảy ra, từ hôm sinh nhật Doãn Đường Diêu tái phát bệnh tim, vì phải chăm sóc cô mình nên không đi thăm anh được, sau đó mọi việc lại trở nên không thể hiểu nổi. Uy Quả Quả nói Doãn Đường Diêu bệnh nặng lắm, suýt nữa là chết, thế thì, Tiểu Mễ phải căng thẳng lo lắng cho anh mới phải chứ.

Tại sao suốt ngày suốt đêm, Tiểu Mễ cứ như bức tượng ngồi lì bên cạnh giường của cô cô? Từ ban ngày đến đêm tối, thời gian dài thế Tiểu Mễ vẫn dờ dẫm ngồi nhìn cô cô đến xuất thần, đôi vai gầy yếu như một tờ giấy mỏng.

Thành Viện bước đến bên, thấy cô cô vẫn đang chìm trong giấc ngủ, thế là cô nhẹ nhàng hỏi Tiểu Mễ: “Tình hình vẫn tốt chứ?”

Tiểu Mễ gật đầu: “Suốt đêm qua dì Thành không tỉnh dậy.”

Thành Viện im lặng.

Thời gian ngủ mê của cô cô càng ngày càng dài, trong một ngày thời gian tỉnh táo không vượt quá năm, sáu tiếng. Tuy cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, tuy nhiên cứ nhìn thấy bệnh tình chuyển biến xấu của cô cô lại cảm thấy đau lòng bất lực, làm cô mỗi lần ngủ đều mơ thấy ác mộng.

“Tại sao không làm phẫu thuật?”

Tiểu Mễ cắn môi hỏi.

Thành Viện nhìn nhìn cô, thờ ơ nói: “Bác sĩ nói cũng vô ích thôi.”

Tiểu Mễ rùng mình một cái, sắc mặt tự nhiên trắng bệch: “Tại sao? Chúng ta đổi bệnh viện khác đi, nói không chừng...”

Thành Viện nhìn gương mặt cô cô đang chìm trong giấc ngủ sâu, đôi mày nhíu lại thật chặt, cô xoay người tiến đến cửa sổ. Tiểu Mễ cũng bước theo, trong đáy mắt có sự bừng tỉnh kinh người.

“Chúng ta có thể tìm bệnh viện khác tốt hơn...”

“Sao cậu lại biết chuyện cô mình đã từng thay tim?” Lúc đầu bên phía bệnh viện miễn phí ca phẫu thuật thay tim cho cô cô, điều kiện duy nhất yêu cầu họ đáp ứng là không được nói cho bất kỳ người nào biết về cuộc phẫu thuật thay tim này. Nhưng ba ngày trước, Tiểu Mễ lại vô tình biết được, hơn nữa Bùi Ưu cũng biết rồi, Viện trưởng Nhậm đường như cũng ngầm thừa nhận việc thay tim cho cô cô từ đây có thể công khai.

“...”

Tiểu Mễ trầm lặng, trong ánh ban mai, môi cô tái nhợt gần như trong suốt.

Thành Viện lãnh đạm nhìn bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ: “Chúng tôi không có tiền, trước giờ vẫn rất nghèo, may mắn là gặp được nhiều người tốt bụng, cho nên cô mới có thể trở thành người quản lý của ký túc xá, tớ cũng có thể tới Thánh Du học. Cô tớ có bệnh về tim, sức khỏe rất kém, nếu như không phải là lần phẫu thuật thay tim ấy, chắc lúc đó cô tớ đã mất rồi. Phẫu thuật thay tim nào phải là chuyện chúng tôi có thể làm được, cho nên quãng thời gian cô tớ có thể sống thêm trên thế gian này giống như là món quà thiên sứ ban tặng vậy...”

Thành Viện lặng lẽ nói:

“Nhưng mà, thời hạn của món quà đã đến rồi. Bác sĩ nói, do sức khỏe của cô tớ trước đây đã quá yếu, lại thêm phản ứng bài xích của cuộc phẫu thuật thay tim, đã dẫn đến sự suy kiệt nghiêm trọng của toàn bộ cơ quan trong cơ thể.”

Tiểu Mễ kinh sợ.

“Nếu chữa trị mà còn có tác dụng thì cho dù nghèo cỡ nào mình cũng đưa cô đến tất cả các bệnh viện.” Thành Viện im lặng nhìn về phía dì Thành đang ngủ thiếp đi trên giường bệnh, rất lâu sau mới nói tiếp, “Cô đã rất mệt rất mệt rồi... cậu có biết để tặng cậu rượu nếp, cô mình đã mệt đến nỗi ngủ mê mệt suốt hai ngày không hề mở mắt lần nào không...”

Hàng lông mi cô đồ đẫn không nhúc nhích.

Nước mắt lóng lánh từ hai gò má trắng bệch chảy xuống.

Thành Viện cười nhẹ, nói với cô: “Tớ không có ý phiền trách gì cậu đâu. Vì lúc cô mình ủ rượu cho cậu đã rất vui vẻ, cô luôn mỉm cười, nụ cười đó thậm chí còn khiến mình ghen tị nữa, dường như chỉ là vì ủ rượu cho cậu cô mới có thể hạnh phúc như thế... Tiểu Mễ, cô thật sự rất thích cậu đấy!”

Ánh nắng ban mai.

Trên giường bệnh, dì Thành lặng lẽ ngủ, dì ngủ rất bình yên, đôi mắt có những nếp nhăn mờ mờ, khóe môi có nét cười yên tĩnh.

Những hạt bụi nhỏ nhỏ nhảy múa chuyển động trong ánh nắng vàng rực rỡ.

Tiểu Mễ thần thờ đứng bên cửa sổ, ngoài kia là bầu trời xanh biếc, từng cụm mây trắng nhẹ nhàng trôi. Bên tai cô là một khoảng yên tĩnh, máu trong cơ thể lưu thông chậm rãi, phẳng phất như có tiếng vọng, trong ánh nắng như lặng lẽ lay động tầng tầng lớp lớp.

“Vậy nên, mình không muốn cô phải chịu quá nhiều đau khổ nữa.” Thành Viện mở cửa sổ cho gió mát ùa vào phòng, thấp giọng nói, “Chúng mình ở bên cạnh cô thể này có lẽ sẽ tốt hơn.”

Tiểu Mễ không nói nổi lời nào.

Gió nhẹ thổi tung mái tóc ngắn của cô, đôi mắt cô đã đánh mất đi thần thái mọi ngày, u ám trống rỗng, cứ ngẩn ngơ đứng mãi mà không định thần lại được.

Cửa phòng bệnh mở ra không một tiếng động.

Bùi Ưu bước vào, anh đến bên giường nhìn dì Thành đang say ngủ, nhẹ nhàng thay bình truyền dịch khác cho dì, điều chỉnh lại tốc độ cho phù hợp. Sau đó anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thành Viện và Tiểu Mễ đang đứng bên cửa sổ.

Thành Viện gật đầu với anh.

Anh mỉm cười gật đầu, ánh mắt lặng lẽ dời sang Tiểu Mễ đang đứng cạnh đó. Tiểu Mễ thất thần nhìn anh, trong ánh mắt có một nỗi đau không biết nên thế nào, đôi môi hơi run run, thế là trong ánh mắt anh cũng dần dần xuất hiện một nỗi đau như thế.

Rất lặng lẽ.

Ánh mắt anh và cô giao nhau trong không trung.

Thành Viện cúi thấp đầu, không muốn nhìn thấy bộ dạng anh và Tiểu Mễ nhìn nhau chăm chú thế nữa, cảm giác đó giống như cô bị tách biệt hẳn ra vậy. Cô cầm lấy bình thủy, chuẩn bị đi đun nước sôi, mới bước đến bên cửa thì “rầm” một tiếng, cửa bị đẩy mạnh mở toang.

Khuôn mặt trắng bệch.

Đôi môi tím ngắt.

Cánh mũi lấp lánh thiên sứ nhỏ nhỏ bằng bạc.

Doãn Đường Diêu yếu ớt tựa vào cửa, anh mím chặt đôi môi, đồng tử u ám co nhỏ lại, trừng mắt nhìn chăm chăm vào người đó trong phòng bệnh, lồng ngực nhấp nhô rối loạn, đôi chân mềm nhũn, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể ngã quỵ.

“Bác sĩ nói anh không được cử động!”

“Anh không thể xuống giường!”

“Bác sĩ! Bác sĩ...”

Các y tá phía sau Doãn Đường Diêu ra sức ngăn cản anh, một y tá còn giơ cao bình truyền dịch, đầu kim truyền gắn vào tay anh dường như tứa ra chút máu tươi, giống như bị người ta ra sức bẻ gãy, một cô y tá hoảng loạn đẩy xe lăn đến, một cô y tá đang hoảng sợ giữ lấy anh.

“Cút ra!”

Doãn Đường Diêu hét, một luồng nộ khí thoát ra khiến cô y tá sợ đến nỗi phải lập tức buông anh ra.

Bùi Ưu thất kinh, vội chạy đến:

“Diêu! Em đang làm gì vậy? Em vẫn chưa được xuống giường!”

Doãn Đường Diêu nhìn về phía cô.

Ánh nắng sớm mai từ cửa sổ tràn vào phòng, cô đứng quay lưng lại cửa sổ, ánh nắng nhảy nhót lung linh trên người cô. Cô giống như một thiên sứ xinh đẹp, mái tóc ngắn, chiếc váy trắng, ánh nắng vàng, nhưng đứng trong ánh sáng rạng rỡ, khuôn mặt cô nom không rõ.

Tim anh đau thắt.

Đôi môi tím tái của nhếch lên thành một nụ cười:

“Có phải là... gần đây phải thi... nên em không có thời gian đến thăm anh?”

Thành Viện quay mặt đi nơi khác.

Bước chân Bùi Ưu khựng lại, anh không tự chủ được quay lại nhìn Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ đứng quay lưng lại với ánh nắng.

Sắc mặt cô còn tái nhợt hơn cả Doãn Đường Diêu, trắng bệch đến kinh người, như chỉ trong một giây nữa thôi sẽ ngất xỉu ngay. Cô nhìn Doãn Đường Diêu, đôi môi tái mét run rẩy, trong đáy mắt như có một khoảng trống rỗng, lại còn có cả những tia máu.

Cô nhúc nhích.

Nhưng lại đứng nguyên đó, chờ đợi nhìn Doãn Đường Diêu.

Doãn Đường Diêu ra sức nhìn cô, muốn đến gần hơn để nhìn mặt cô cho rõ, nhưng ngực cứ đau buốt từng cơn khiến anh bắt đầu ho dữ dội.

Đôi môi tím tái ho từng chập đau đớn.

Người anh chao đảo.

Bùi Ưu đỡ lấy anh, đỡ lấy toàn bộ sức nặng của anh nên anh mới không bị ngã.

Doãn Đường Diêu ho nhẹ, cổ nhếch nhếch khoe môi, mỉm cười với cô: “Em... có thể đến gần hơn không... anh rất nhớ em...”

Trong phòng hồi sức cấp cứu.

Viện trưởng Nhậm bất lực đành để những người chăm sóc đi hết, ông nói Tiểu Mễ tuyệt đối không được làm Doãn Đường Diêu kích động, nếu lỡ mà bệnh tim Diêu tái phát thì phải gọi người tới ngay. Tiểu Mễ đỡ dần gập đầu. Viện trưởng Nhậm chau mày rời khỏi phòng bệnh, trong lòng biết rằng chỉ để hai người này ở lại với nhau là không được, nhưng nếu không đáp ứng yêu cầu của Diêu thì e rằng bệnh tim của cậu ta sẽ chuyển biến xấu hơn nữa.

Phòng bệnh yên tĩnh...

Doãn Đường Diêu nửa nằm nửa ngồi trên giường, anh lặng lẽ nhìn Tiểu Mễ đang ngồi bên giường, đôi môi tím ngắt nở một nụ cười: “Hôm đó có phải đã dọa em sợ không...”

Cô cắn môi, sắc mặt trắng bệch.

Anh nhắc người ngồi lên thẳng hơn, ra sức nắm chặt lấy tay cô, ngón tay cô run lấy bầy, tay hai người đều rất lạnh rất lạnh. Anh áp bàn tay cô vào lòng bàn tay mình, nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh giữa những ngón tay cô, nét cười trên khoe môi rất yên tĩnh:

“Đều là anh không tốt... không nên bệnh trong ngày mình đính hôn...”

Đột nhiên...

Tay cô giật nảy lên, rút về thật nhanh.

Doãn Đường Diêu ngây người.

Lòng bàn tay anh đột nhiên trống vắng...

Anh đỡ đầu nhìn Tiểu Mễ: “Em giận thật sao? Cho nên mới không chịu đến thăm anh...”

Tim Tiểu Mễ buốt nhói.

Cô đứng phắt dậy, run run nói: “Xin lỗi, em có việc, phải đi trước!”

Cô dậm bước đi.

Anh nhanh như cắt tóm lấy tay cô.

Anh ra sức giữ chặt tay cô, giữ rất chặt, có thể cảm thấy hơi lạnh và tay cô cứng đờ, thế là, tay anh cũng từ từ lạnh cứng theo.

Cô quay lưng lại với anh.

Ánh nắng buổi sáng theo cửa sổ ủa vào phòng, chiếu sáng lấp lánh, cô đứng quay lưng với anh, ánh sáng trên mái tóc êm dịu nhưng lạnh lẽo, lạnh như ngón tay của cô vậy. Doãn Đường Diêu không thấy được khuôn mặt cô, anh không hiểu, đêm đó cô đã nhận lời đính hôn với anh rồi, tại sao bây giờ ngay cả nhìn anh một cái cô cũng không muốn?

Lòng bàn tay nắm chặt hết sức!

Anh muốn khiến cô phải đau đớn.

Người cô hơi run rẩy, nhưng vẫn nhất quyết quay lưng lại với anh.

Trong phòng có một bầu không khí yên tĩnh đến kỳ dị.

Trên giường bệnh.

Doãn Đường Diêu đau khổ nhắm nghiền mắt:

“Thế thì... có lẽ chuyện họ nói là thật rồi...”

Môi anh tím tái đến đáng thương.

Sắc mặt trắng bệch.

“Anh hoàn toàn không trải qua ca phẫu thuật thay tim đó...”

Thiên sứ trên cánh mũi anh lấp lánh tia sáng lạnh lẽo.

“... Cho nên thật ra tôi không có trái tim đó, cho nên thật ra em đã tìm sai người rồi, cho nên em không muốn nhìn thấy tôi nữa, vì em không muốn lãng phí thêm phút nào bên cạnh tôi nữa phải không?”

Tiểu Mễ run rẩy sợ hãi.

Cô từ từ quay đầu lại, trong ánh mắt có sự tuyệt vọng yếu đuối, cô run rẩy, răng cắn chặt lấy môi, không để mình nói ra lời nào, cô không cho phép mình lên tiếng.

Doãn Đường Diêu không nhìn thấy, cổ họng anh thít chặt lại, toàn thân cứng đờ, nỗi đau khổ cực độ khiến anh không thể kiềm chế nổi nữa. Anh vận sức kéo mạnh tay Tiểu Mễ, sức mạnh lớn vô cùng ấy khiến cô ngã ngồi xuống giường bệnh. Chẳng có chút thương xót nào, hai tay anh bóp chặt vai cô, trừng mắt giận dữ, đáy mắt là sự hận thù không gì so được, hệt như một con thú hoang bị thương, anh thấp giọng hét:

“Tôi là gì??? Rốt cuộc tôi là gì hả?”

Người Tiểu Mễ bị anh lắc nghiêng ngả, như con búp bê vải bị rách toạc.

“Không có trái tim đó thì tôi chẳng là gì đúng không? Tim, tất cả đều là vì trái tim đó! Nhận lời đính hôn với tôi, cũng là vì trái tim đó đúng không? Nên biết tôi hoàn toàn không có trái tim đó, cho nên em mới bước đi không thềm quay đầu lại chứ gì? Tôi chết cũng không sao nhĩ! Tôi có yêu em bao nhiêu cũng vô ích thôi! Mỗi ngày tôi đều nằm trên giường bệnh mong chờ em đến thăm tôi, dù chỉ nhìn một cái rồi đi cũng được, mỗi ngày đều ngóng mắt lên chờ em đến thăm, nghĩ ra đủ thứ lý do để an ủi mình là do em không có thời gian chứ không phải em đã quên tôi, tôi đáng thương đến như một thằng ngu, tất cả những thứ này đều chẳng là gì, đúng không?”

Nước mắt từ trên mặt cô chảy dài xuống.

Cô đã khóc.

Doãn Đường Diêu ngoảnh đầu lại nhìn cô, mép môi màu tím tái nhếch lên thành nụ cười giễu cợt: “Tại sao khóc? Trái tim đó đã không ở chỗ tôi nữa, vì tôi mà khóc nhiều thế này chẳng phải quá lãng phí sao?”

Tiểu Mễ cắn môi thật chặt, nước mắt như ánh sao lặn dài, người cô run rẩy dữ dội.

“Em đúng là thích khóc.”

Anh lạnh lẽo nói, ngón tay ướt đẫm nước mắt lóng lánh của cô.

“Vì em thấy là, khóc thì không cần nói nữa, đúng không? Chỉ cần em khóc là tôi sẽ mềm lòng bỏ qua cho em, đúng không? Trước kia em cũng dùng những giọt nước mắt này đối phó với anh ta phải không?”

Nước mắt rơi càng nhiều hơn trên gò má cô.

Đồng tử Doãn Đường Diêu u tối.

Lồng ngực đau như bị xé toạc ra, nhưng anh lại dùng những ngón tay trắng bệch túm chặt vai cô, hét nhỏ: “Nói đi! Không được khóc! Tôi muốn em nói! Có nghe chưa, tôi muốn em nói!”

Tiểu Mễ hoảng loạn càng khóc dữ dội hơn.

Cô khóc nức nở, khóc thật to, toàn thân run lẩy bẩy. Cô không biết phải làm thế nào, không biết, cô không biết gì cả, cô chỉ biết khóc thôi, cô đã làm sai hết rồi, cô là một con ngốc, là một con ngu, là một con đần, từ khi anh ấy ra đi, việc gì cô cũng làm sai cả! Cô chỉ biết khóc! Ngoài khóc ra, cô chẳng biết gì.

“Tôi nói không được khóc!”

Giọng Doãn Đường Diêu khào khào giận dữ.

Anh ra sức lay lắc vai cô, lắc đến khiến toàn thân cô chao đảo dữ dội, nhưng càng lắc cô càng khóc kinh khủng hơn, giống như đã sa xuống một thế giới mà anh không cách nào xâm nhập được, linh hồn cô như bị rút đi mất rồi, đang khóc trong tay anh chỉ là một con búp bê vải bị rách mà thôi.

Đột nhiên, anh im lặng trở lại.

Anh nhìn cô đang khóc.

Rồi chồm đến.

Anh hôn lên đôi môi cô đang ướt đầm nước mắt.

Cô ngậy người dờ dẩn.

Nước mắt rơi trên đôi môi anh và cô, lạnh ngắt, ướt đầm, anh hôn cô, nhẹ như lời thì thầm, nhưng lại mang theo sự yếu đuối đau khổ.

“Tiểu Mễ!”

Bị anh hôn, nỗi sợ hãi khiến đôi mắt cô dần dần mở to, cô bắt đầu chống cự, ra sức mà chống cự.

“Buông em ra!”

Cô né tránh đôi môi của anh, hét to:

“Buông em ra! Buông – em – ra!”

Đồng tử Doãn Đường Diêu co lại, trái tim đau đớn như cắt khiến ngón tay anh càng cứng đờ, màu môi nhạt cũng dần chuyển sang tím ngắt, anh trừng mắt nhìn cô như không thể tin nổi, nhưng càng ra sức hôn cô mạnh hơn.

“Buông em ra...”

Cô vừa khóc vừa hét, liều mạng chống cự.

Một mùi tanh tanh từ giữa môi anh và cô xộc ra, máu tươi, không biết là của anh, hay là của cô, từng giọt từng giọt, rơi trên tấm chăn trắng toát.

Tuyệt vọng giữ chặt lấy cô.

Tuyệt vọng hôn lên đôi môi né tránh của cô.

Giọng anh trầm mặc đau khổ như đêm đen kịt tĩnh không có chút tia sáng nào: “Không có trái tim của anh ta... đến cả nụ hôn... cũng không thể hay sao?”

Giọng nói của anh đau khổ như thế!

Giống như một cây kim, xuyên qua không khí, đâm thật sâu vào tim cô. Cô đột nhiên dờ dẩn bất động, ngây dại nhìn anh, đôi con ngươi trống rỗng vô hồn từ từ chao đảo, tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc u ám phủ quanh!

Doãn Đường Diêu buông cô ra.

Lòng ngực đau như xé khiến anh bắt đầu ho nhẹ.

Môi anh tím ngắt, trong ánh mắt ngập tràn đau khổ, nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má trắng bệch đầm nước mắt của cô, ngón tay anh run rẩy sờ lên mặt cô:

“Làm sao... làm sao mới giữ được em...”

Tiểu Mễ thần thờ nhìn anh, nước mắt lại từ hàng mi đen nhánh rơi ra.

Môi anh bị cô cắn, bây giờ màu tím lại có cả màu máu tươi, giống như một cây kim sắt điên cuồng đâm mạnh vào tim cô! Cô đỡ dần đưa tay lên, ngón tay đặt nhẹ vào môi anh, mềm mại, lạnh lẽo. Đột nhiên, cô như bị điện giật, hoảng loạn rút tay về, viên kim cương nhỏ xinh trên tay cô lóe lên ánh sáng chói mắt!

Cô run rẩy cúi thấp đầu.

Cô nắm chặt tay mình, viên kim cương nhỏ giữa những ngón tay khiến lòng bàn tay cô đau nhói!

Ánh nắng buổi sáng rất yên tĩnh!

Cửa kính cửa sổ phản quang ánh sáng chiếu vào, sáng sáng lấp, khiến người ta rùng mình.

Gió rất nhẹ.

Máu trên đôi môi tím tái của anh dần dần đọng lại.

Tay Doãn Đường Diêu từ mặt cô hạ xuống cánh tay cô, cánh tay gầy nhỏ giống như một cành hoa mềm mại, ngón tay anh mân mê phần thịt nóng ấm trên tay cô, anh nhẹ giọng nói:

“Tôi hận cô!”

Tiểu Mễ run rẩy nhắm nghiền mắt lại.

Anh trầm giọng nói, đáy mắt sáng lên nét thù hận đau khổ: “Từ khi biết cô tiếp cận tôi chỉ vì trái tim kia, tôi đã bắt đầu hận cô. Tôi hận cô đã khiến tôi trở thành bất lực, yếu đuối như một đứa trẻ con, hận cô đã phá bỏ toàn bộ sự tự tôn và kiêu ngạo của tôi. Thế nên, tôi muốn trả thù cô.”

Sắc mặt cô càng tái nhợt hơn.

Ngón tay anh siết chặt hơn trên cánh tay cô, anh cười nhạt: “Tôi muốn cô ở lại bên cạnh tôi, tôi làm tất cả những việc cô thích, mỗi một phút tôi đều cố gắng hết sức để khiến cô vui, thậm chí, tôi cũng đi bắt chước theo anh ta... Tôi làm tất cả những việc đó là vì, tôi mong muốn... khiến cô yêu tôi...”

Ngón tay cô đặt trên giường bệnh cứng đờ, viên kim cương nhỏ nhỏ giữa các ngón tay run run lóe sáng.

Doãn Đường Diêu mím chặt đôi môi.

Môi anh tím bầm.

“Khiến cô yêu tôi, sau đó, tôi mới rời xa cô.”

Trong ánh nắng buổi sáng.

Thân người Tiểu Mễ đã hoàn toàn cứng đờ.

“Tôi muốn cô phải nếm trải mọi nỗi đau khổ tôi đã phải chịu đựng, mỗi một phút đều đau khổ, mỗi một phút đều yếu đuối, đều muốn cô phải đích thân nếm trải một lần...” Ngón tay anh hằn lại trên cánh tay cô một vết mờ mờ, “Tôi sẽ rời xa cô mãi mãi, cho dù cô có khóc lóc, tôi cũng sẽ không quay lại.”

Cô cứng đờ như một con rối gỗ.

Doãn Đường Diêu cười nhạt:

“Tôi chết đi rồi, có lẽ cô cũng sẽ nhớ tôi y như nhớ anh ta nhỉ... chính là chờ đợi như thế, chờ đợi cái gì khác tôi chết đi, cô sẽ đau khổ khóc nói với tôi rằng, cô yêu tôi, cô không muốn tôi rời xa cô, nhưng, tôi sẽ mãi mãi rời xa cô... có biết không??? Đây chính là sự báo thù của tôi.”

Khuôn mặt cô trắng bệch như sáp, hàng lông mi run rẩy dữ dội, trên gương mặt vẫn còn những vết nước mắt chưa khô, sức lực cô dường như đã bị rút cạn, trống rỗng...

Trái tim đau đớn khiến môi Doãn Đường Diêu càng lúc càng tím hơn.

Anh lãnh đạm nói:

“Nhưng... vẫn không thể... cái gọi là phẫu thuật thay tim chỉ là một lời nói dối... không có trái tim đó thì sao cô có thể quan tâm đến cái chết của tôi được nữa...”

Trái tim nhói lên từng đập, đau buốt...

Anh không chịu nổi rên rỉ nhỏ nhỏ.

Ngón tay vô ý thức bấu chặt cánh tay cô hơn.

Tiểu Mễ đã nghe thấy.

Cô run rẩy mở to đôi mắt, nhìn anh, hoảng loạn hỏi liên tục: “Anh đang đau sao? Rất đau hả? Có cần em gọi bác sĩ không?”

Anh nhìn lại cô.

Nhãn thần u ám nhưng đau khổ.

“Làm sao đây... tôi hận em... tại sao không yêu tôi... tôi lại yêu thích em đến như thế...”

Ngón tay nhẹ siết chặt cánh tay cô.

“Tôi hận em...”

Ngón tay bấu chặt tay cô hằn lên vết đỏ mờ mờ.

“Tôi muốn giết chết em...”

Đầu cô hoàn toàn trống rỗng, không cách nào thở nổi, cổ họng đang đau... dường như cả thế giới đang bị sương mù mù mịt bao phủ, “lắc rắc”, cô nghe tiếng xương mình đang kêu lên.

Ánh nắng ban sáng.

Tấm kính cửa sổ sáng rực phản quang.

Gió rất dịu nhẹ.

Bầu trời xanh trong xanh trong.

Những hạt bụi theo ánh nắng trong không trung đang quay vòng.

Doãn Đường Diêu sắc mặt tái mét, môi tím tái đến kinh người, ngón tay anh run rẩy đặt lên trên cổ họng cô, trong ánh mắt là sự yếu đuối đau khổ và cố chấp bướng bỉnh như trẻ con.

Đầu Tiểu Mễ bị đẩy ngược lên.

Cô mơ màng nhìn anh, không hề chống cự, không hề la hét, chỉ là dờ dẫm nhìn anh. Khuôn mặt cô trắng bệch đến trong suốt, nhưng trong mắt lại lộ ra ánh dịu dàng, mái tóc ngắn mềm mại mượt mà trong ánh sáng mặt trời, cả người cô như đều phát quang. Nhìn anh, khóe môi tái mét của cô lại nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Cổ tay run lên nhẹ nhẹ.

Vết sẹo mờ mờ trên cổ tay cô dường như cũng phát sáng.

.....

.....

Mau mau chết đi!

Phải mau mau chết đi!

Trên giường bệnh, cô lặng lẽ nằm đó.

Phòng bệnh trong đêm khuya yên tĩnh như thế, có thể nghe thấy tiếng mạch máu lưu thông trên cổ tay đang vang lên.

Máu, giống như một dòng suối nhỏ...

Rất nhanh rất nhẹ, cuộc sống từ cổ tay cô chảy ra, nhuộm đỏ khăn trải giường trắng toát, tí tách, tí tách, rơi từ trên giường xuống mặt đất, dòng máu tươi trên đất chảy lan ra thật nhanh...

Chết...

Thì ra, chẳng đau chút nào cả...

Trên chiếc gối đầu trắng như tuyết, cô nhẹ nhẹ mỉm cười, ánh mắt chăm chăm nhìn lên trần nhà, nước mắt lặng lẽ rơi ra từ khóe mắt.

Thật sự không đau...

Không đau chút nào...

Ý chí dần dần mờ nhạt, cô cười ngốc nghếch, máu từ cổ tay vẫn chảy xối xả. Trong phòng bệnh dày đặc sương mù mờ mờ, ánh mắt cô dần dần mơ hồ, những ngón tay buông rơi con dao đã nhuộm đỏ máu, đầu kim truyền dịch lắc lư chao đảo trong không trung, thời gian lặng lẽ trôi qua, máu trên mặt đất dần đọng thành sông...

Sương mù như khói...

Sương mù trắng toát dần dần tụ lại thành một ánh sáng trắng...

Ánh sáng trắng chói đến mức cô phải mở to mắt.

Cô nheo mắt lại, nụ cười vui sướng cực độ. Cô biết đó là gì, tất cả những bộ phim đều như thế, là thiên sứ, thiên sứ đến đón cô đi...

Dực...

Em đến rồi...

Ánh sáng trắng dần trở nên dịu dàng...

Trong ánh sáng dịu dàng, đôi cánh thuần khiết trong suốt, ánh sáng đang lưu chuyển trên đó, lấp lánh, vô số ánh sáng đang nhảy nhót, nụ cười của thiên sứ dịu dàng như ánh mặt trời xuyên qua tầng cây chiếu rọi xuống.

Dực...

Cô vui mừng tột độ gọi to, đưa tay về phía anh đang đứng trong ánh sáng...

Dực à...

Máu tươi ngoài cánh tay vẫn chảy tràn...

Trong ánh sáng thuần khiết trong suốt...

Dực ngắm nhìn cô.

Anh đau buồn ngắm nhìn cô, trong thân người sáng lên lấp lánh, đôi cánh trong suốt sau lưng khe khẽ lay động, nhưng lại mang theo nỗi buồn đau, buồn đau như chính nụ cười dịu dàng trên môi anh.

Tại sao phải thế này...

Anh nhẹ nhàng hỏi, buồn thương nhìn ngắm cô.

Anh trở thành thiên sứ rồi sao...

Rất đẹp đó...

Cô cười, cổ gồng nhô người dậy để gần anh hơn.

Anh... đến đón em đi phải không...

Anh đứng trong ánh sáng mờ ảo, ánh mắt đau buồn, muốn đập cánh bay đi ngay, nhưng, dường như anh bị khóa chặt trong vùng ánh sáng đó, không nhúc nhích nổi. Anh không đi được, thế nên, ánh mắt càng lúc càng đau buồn hơn.

Em quên rồi sao...

Tiểu Mễ?

Sao?

Cô cố gắng nhồm dậy, bò đến gần anh hơn, đầu gối dính nhớp máu, cố gắng đấu tranh đến gần vùng ánh sáng của anh.

Thiên sứ chỉ có thể ở bên thiên sứ.

Cô đỡ dần, cổ tay nhói lên cơn đau ác liệt, khuỷu trong vũng máu, cô ngậy đại ngược mắt nhìn anh. Không hiểu, anh đang nói gì thế, cô nghe không hiểu.

Tự sát thì không thể biến thành thiên sứ ư...

Tiểu Mễ...

Thiên sứ chỉ có thể ở bên thiên sứ...

Anh gạt em!

Tiểu Mễ thần thờ lắc đầu.

Em biết anh đang gạt em, anh không muốn em chết nên anh mới gạt em... nhưng không có anh...

Sống thật đau khổ biết đường nào...

Để em được ở bên anh nhé...

Được không?

Dực...

Trong ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt anh trắng bệch, đôi cánh sau lưng trong suốt nhưng đang vẫy động đầy đau khổ, anh nhìn cô, lòng đau như cắt...

Tiểu Mễ...

Em còn nhớ không...?

Sao?

Anh yêu em...

Anh mỉm cười dịu dàng, ánh sáng ấm áp trải đều trên người anh, trong suốt óng ánh, chiếu sáng nơi nơi.

Tiểu Mễ...

Dù em không yêu anh nữa, dù cho em có quên anh, dù cho anh có biến mất khỏi thế gian này, anh vẫn yêu em...

Anh sẽ đi tìm một thiên sứ khác...

Để thiên sứ ấy thay anh yêu em...

Em cũng yêu anh...

Cô vừa khóc vừa nói, đầu gối vẫn quỳ bệt trên vũng máu, máu tươi từ cổ tay vẫn chảy ra như suối.

Nhưng em không cần thiên sứ nào cả...

Dực!

Em chỉ cần anh...

Em muốn được ở bên anh...

Ánh sáng trắng bỗng chuyển thành mạnh mẽ,

Chói mắt đến khiến người ta quay cuồng.

Hình bóng u buồn của anh dần dần biến mất, dù cho anh ra sức vẫy mạnh đôi cánh, ánh sáng mãnh liệt ấy vẫn xuyên thấu qua người anh, sáng chói mắt người đầy đau thương, sau đó, như bọt bong bóng, dần dần cũng biến mất.

Chỉ thiên sứ mới có thể ở bên thiên sứ...

Cô đau khổ quỳ dưới ánh sáng, trong vũng máu, cổ tay cô đau nhói, đầu gối cô đau nhói, cô khóc, thỏa sức khóc to, sau đó, từng bước từng bước cô cố bò lên làn ánh sáng trắng đó.

Nhưng mà...

Mất hết rồi...

Chẳng còn gì nữa...

Cô hận thiên sứ!

Cô thề cô hận thiên sứ!

Cô gào khóc...

Cô lại ngã khụy xuống đất ngất đi.

Đêm khuya tịch mịch.

Chỉ có máu trên cổ tay vẫn đều đặn trào ra...

.....

.....

Ngoài cửa sổ phòng bệnh, ánh sáng thật rực rỡ.

Bầu trời xanh thẳm.

Ánh sáng được tấm kính cửa sổ phản chiếu lại lấp lóe trên trần nhà.

Ngón tay trên cổ Tiểu Mễ siết chặt lại.

Cô dần dần mất đi ý thức, sắc mặt trắng bệch đến tím tái, hai tay buông thõng, cổ họng nhe nhè kêu lên, nhe nhè, hết như nét cười trong suốt trên làn môi tái nhợt.

Sắp chết rồi sao...

Tốt quá...

Không phải tự sát thì có thể biến thành thiên sứ rồi nhỉ!

Doãn Đường Diêu đau khổ gào nhỏ, hai tay đột nhiên buông lỏng ra, ôm cô vào lòng chặt thật chặt, mặt cô trắng bệch, run rẩy ho, trong vòng tay anh như con chim bồ câu bé nhỏ sắp chết. Anh ôm cô thật chặt, môi anh mím chặt lại, tím tái, cơn đau nhói từng trận trong tim cũng khiến anh ho dữ dội hơn.

Hận cô như thế, hận đến mức muốn giết chết cô, nhưng tại sao nhìn thấy khuôn mặt cô trắng bệch đau khổ, anh lại muốn ôm cô thật chặt, muốn dùng cả sinh mạng mình để khiến cô sống vui vẻ?

Anh ra sức ôm cô thật chặt.

Run rẩy trong vòng tay anh, cô nức lên: “Giết em đi, xin anh, hãy tiếp tục đi, giết chết em đi...”

Doãn Đường Diêu cứng đờ.

Anh chậm chậm buông cô ra, cứng người, cúi thấp đầu hỏi: “Tại sao...”

“Xin anh hãy giết chết em đi!”

Nước mắt từ khuôn mặt trắng bệch của cô rơi xuống.

“Cầu xin anh, hãy giết em đi!”

Từng cơn đau nhói chậm chậm tiến vào trái tim, anh nhẹ nhẹ hít hơi: “Thà chết để khỏi phải nhìn thấy tôi nữa sao?”

“Phải!”

Tiểu Mễ khóc nói.

Doãn Đường Diêu ho nhẹ, anh không dám ho đến mức phải cố hết sức, trong ngực có khí tanh đang cuộn cuộn chảy, anh trống rỗng hỏi: “Tại sao em phải tàn nhẫn thế này...”

“Phải! Nên xin anh hãy giết chết em đi...” Cô run rẩy khóc, dường như đã sụp đổ hoàn toàn, không muốn che đậy gì nữa hết, cứ để cô chết đi, cứ để cô chết đi!

Ngực anh nhói lên từng hồi.

Những cơn đau chậm chậm, lạnh lẽo, trống trải, cứng đờ đâm nhói vào tim anh, giống như tim đã bị moi ra vậy, trong người hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn một lỗ trống tối om om, sâu trong đó như có tiếng vọng. Trên giường bệnh, anh ngồi nhìn cô, dần dần bình tĩnh trở lại.

“Được!”

Mặt anh không có biểu cảm gì, khóe môi tím ngắt bật ra máu tươi, vô hồn nhìn cô, thiên sứ trên cánh mũi lấp lánh ánh sáng trống trải.

“Vậy cứ để tôi chết đi!”

Anh chậm chậm nói.

“Tôi chết rồi, em không cần phải nhìn thấy tôi nữa, tôi cũng sẽ không quấy nhiễu em nữa.”

Máu tươi, từng dòng từng dòng máu tươi, theo khóe môi anh chảy ra, da thịt tái mét, màu đỏ chói mắt, anh trống rỗng cười nhạt. Từng giọt máu tươi bưng bình chảy xuống cằm, rơi xuống tấm chăn trắng toát, anh lẳng lặng nhìn cô, trong đáy mắt như có khoảng trống tối om nhìn không rõ năm đầu ngón tay.

Tiểu Mễ kinh hoàng gọi to lên.

Bác sĩ và y tá bên ngoài chạy bổ vào, hoảng loạn nhào tới bên giường bệnh, đồ nghề chẩn bệnh, thiết bị cấp cứu, kim tiêm, dụng cụ kích tim v.v...

“Cút ra...”

Doãn Đường Diêu hét, máu tươi vẫn nhỏ rùng rùng từ bên khóe môi.

Mọi người hoảng loạn vây quanh giường bệnh, bận rộn đưa đến bên anh đủ thứ các thiết bị máy móc cấp cứu, Tiểu Mễ ngậm chặt miệng, chờ đợi đứng bên giường, nước mắt chờ đợi trào ra.

“Cút ra...”

Doãn Đường Diêu run rẩy gạt hết mọi thứ thiết bị đồ nghề y tế xuống dưới đất, mặt anh trắng bệch ho nấc lên, máu bên khóe môi chảy ra như suối.

Y tá bác sĩ lóng nga lóng ngóng.

Một y tá đến tiêm thuốc an thần cho anh, mọi người vây lại kèm giữ anh, anh chống cự la hét, la hét dữ dội, máu càng chảy đầm đìa, sắc mặt càng tái nhợt, đôi môi tím bầm nổi bật kinh người khiến y tá bác sĩ chẳng ai dám đến gần. Nếu anh lại vùng vằng dữ dội nữa, e rằng mọi thiết bị cấp cứu và kích điện cũng đi tong cả.

“Phải làm sao đây?”

Đứng bên giường bệnh, Tiểu Mễ đột nhiên vừa khóc vừa hét lớn.

“Vậy phải làm sao đây?”

Cô khóc gào lên với Doãn Đường Diêu, nước mắt kinh sợ chảy điên cuồng trên mặt cô.

Ánh nắng buổi sáng sáng đến chói mắt.

Gió mang đến hơi hướm lạnh lẽo của mùa thu.

Bác sĩ và y tá trong phòng bệnh bị cô gào khóc đến đờ cả người.

Tiểu Mễ gào khóc trong nước mắt, trước mắt cô một khoảng hỗn loạn, sương mù mờ mịt bao phủ, mạch chạy rần rật bên tai, cô gào khóc :

“Em không thể thích anh được... em làm sao có thể thích anh được chứ...”

Doãn Đường Diêu đau đớn ho nấc lên.

Máu vẫn chảy nơi khóe môi.

Bác sĩ và y tá kinh ngạc đờ đẫn.

“Khi mới bắt đầu chỉ là vì trái tim của Dục... nhưng mà...” Cô khóc, “Dần dần... em không phân biệt rõ nữa, rốt cuộc là Dục hay là anh... em không phân biệt rõ nổi, em cũng không muốn phân cho rõ làm gì, anh có trái tim của Dục nhưng suy cho cùng là anh ấy hay là anh... đúng thế, em đã thích anh rồi, không biết là do trái tim của Dục hay là do anh... nhưng... điều đó chẳng quan trọng nữa, vì em thích anh, em đã thích anh mất rồi...”

Doãn Đường Diêu cứng người.

Đôi môi tím ngắt nhuộm đỏ màu máu bắt đầu run run.

Tiểu Mễ nhìn anh khóc: “Nhưng tất cả đều sai rồi! Anh không có trái tim ấy, anh không phải Dục, anh căn bản không phải là Dục, sao em có thể thích anh được!... Không thể thích anh được! Em chỉ có thể thích Dục thôi! Tuyệt đối không thể thích anh!... Em mãi mãi sẽ chỉ yêu mình Dục, chỉ yêu mình anh ấy, cho dù anh ấy đã chết rồi, cho dù anh ấy không còn ở đây, cho dù mãi mãi cũng không thể nhìn thấy anh ấy, em cũng chỉ có thể thích mình anh ấy ... vậy nên... em làm sao có thể thích anh...”

Doãn Đường Diêu run rẩy thẫn thờ.

Đáy mắt anh dường như lấp lánh ướt.

Cô khóc, gào nhỏ: “Nhưng... em có lỗi với Dục... em đã thích anh rồi... Em cũng xin lỗi anh, vì mãi mãi em cũng không thể nào quên được Dục... em không thể trở thành thiên sứ, mãi mãi không thể... cho dù có thể biến thành thiên sứ, em làm sao có thể đi gặp Dục được... phải làm sao đây... van xin anh nói cho em biết... em phải làm sao đây...”

Anh vươn tay về phía cô.

Trong ánh nắng, anh nín thở đưa đôi bàn tay tái nhợt ra...

Cô vừa khóc vừa lùi dần...

Vừa ra sức lắc mạnh đầu vừa khóc, cô khóc giống như một con thú nhỏ sắp chết, toàn thân run lẩy bẩy, vừa khóc vừa thụt lùi, cô tuyệt vọng gào hét...

“Em quyết không thể thích anh được ...”

Tiểu Mễ vừa khóc vừa giật tay nắm cửa chạy ra...

Cánh cửa phòng bệnh lại nặng nề đóng sập vào!

“Rầm!”

Bác sĩ y tá cứng đờ đến thuôn người ra, hồi lâu sau cũng chẳng hoàn hồn.

Những tấm kính cửa sổ sáng lóa.

Tia nắng lấp lánh lung linh.

Những hạt bụi xoay vòng nhẹ nhàng trong không trung.

Khuôn mặt Doãn Đường Diêu trắng bệch tái nhợt, màu môi tím đến kinh động lòng người, máu tươi vẫn chảy bên khóe môi.

Rất lâu,

Anh nhắm nghiền mắt lại.

Người bắt đầu run rẩy.

Nước mắt trôi xuống đôi cánh trong veo của thiên sứ bằng bạc, ánh nắng rạng rỡ, mà những giọt nước mắt lại khúc xạ thành bảy màu đẹp tuyệt.

Từ hôm đó về sau, đều là những ngày tươi sáng.

Mây trắng trôi bồng bềnh.

Bầu trời cao xanh thăm.

Khi có gió thổi đến, những chiếc lá vàng xào xạc rơi rụng.

Mỗi ngày Tiểu Mễ đều ở bên cạnh giường dì Thành.

Nhỏ nhẹ đọc báo cho dì nghe.

Kể vài câu chuyện thú vị.

Gọt vỏ táo thật sạch, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ nhỏ, đặt vào trong bát rồi đưa đến tận tay cho dì. Lặng lẽ nhìn dì Thành, Tiểu Mễ vẫn lẳng lặng nhìn dì như thế, hỏi dì muốn ăn gì, muốn nghe chuyện gì, có cần gì không để cô làm giúp, trong người có khó chịu chỗ nào không.

Thành Viên đã từng khuyên cô.

Nhưng dường như Tiểu Mễ vốn không nghe thấy, cô không đi học cũng chẳng về ký túc, một ngày hai mươi bốn tiếng túc trực trong bệnh viện, cô gây đi rất nhanh chóng, sắc mặt tái nhợt như giấy, cầm nhọn hẳn, nhưng cô cười suốt ngày, ánh mắt lấp lánh sáng như những ngọn nến sắp cháy hết.

Trước mặt dì Thành

Tiểu Mễ vẫn cười rất vui vẻ.

Giống như một cô bé mười bốn tuổi vô tư lự, tiếng cười của cô nhẹ nhàng rải đều trong phòng bệnh, thế là mỗi ngày dì Thành cũng mỉm cười vui vẻ.

Những chiếc lá vàng theo chiều gió bay ngang cửa sổ.

Xoay vòng

Khiêu vũ.

Lướt bay đến cửa sổ một phòng khác.

Dịch truyền trong suốt nhẹ nhàng chảy trong ống.

Cánh tay trắng bệch.

Đầu kim cắm sâu vào da thịt.

Doãn Đường Diêu nửa nằm, ánh mắt lãnh đạm nhìn ra ngoài cửa sổ, dây đo nhịp tim kề sát quanh ngực, “tíc tíc tíc”, trong phòng chỉ có duy nhất âm thanh ấy.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lâu lâu cửa phòng lại bị đẩy ra.

Bác sĩ và y tá đến rồi lại đi, đi rồi lại đến.

Anh lặng lẽ nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, thiên sứ trên cánh mũi lấp lóe ánh sáng bạc, đôi cánh nhỏ nhỏ như trong suốt, ánh lên trên gương mặt tĩnh lặng của anh.

Ngoài cửa sổ.

Lá cây đều đã vàng rực.

Trên thảm cỏ của bệnh viện, lá cây vàng óng ánh, Tiểu Mễ chậm chậm đẩy xe lăn trên thảm lá, nghe “xào xạc” rất khẽ. Cô vừa cười vừa kể những câu chuyện thú vị, nhẹ nhẹ đẩy xe cho dì Thành, có lúc nghiêng người cúi đầu nhìn dì để xem ánh hoàng hôn có làm chói mắt dì không.

Dì Thành cười vỗ vỗ tay cô.

Thế là Tiểu Mễ lại cười rất vui, tiếp tục kể những câu chuyện hài hước thú vị. Nhưng chẳng biết từ khi nào, trên thảm cỏ chỉ còn mỗi tiếng cô nói.

Cô quỳ xuống.

Đờ đẫn phát hiện ra dì Thành đã lại ngủ mê trong xe lăn, ánh hoàng hôn ngợp trời, dì suy nhược như không thể tỉnh dậy được nữa.

Tiểu Mễ quỳ bên xe lăn thẫn thờ nhìn dì Thành, rất lặng lẽ, ánh tịch dương đẹp như bức tranh sơn dầu rải đều trên người cô, đỏ đỏ phát sáng trên mái tóc ngắn, giống như khóe mắt ngây dại của cô.

Ngàn vạn những tia hoàng hôn tỏa sáng.

Xuyên qua kính cửa sổ vào phòng bệnh.

Ánh hoàng hôn chiếu lên thiên sứ trên cánh mũi ánh sáng dịu dàng.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Không nghe thấy tiếng một người vừa bước vào phòng.

Bùi Ưu bước đến bên cửa sổ.

Xa xa, trên thảm cỏ ngoài kia, một cô gái mặc váy trắng đang quỳ bên xe lăn, bóng cô thất thần đờ đẫn, như một thiên sứ bị lạc đường.

Ánh hoàng hôn rực rỡ phía chân trời trải đều trên người cô.

Cũng trải trên thân người Doãn Đường Diêu đứng bên cửa sổ với khuôn mặt tái nhợt tĩnh lặng.

Hoàng hôn dần dần đi mất.

Trời tối rồi.

Trong phòng bệnh sáng lên một ngọn đèn nho nhỏ.

Dì Thành hôn mê trên giường bệnh, hơi thở nhẹ đến nỗi dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể mất đi. Các bác sĩ đều thở dài lắc đầu, sau đó rời khỏi phòng.

Phòng bệnh yên tĩnh không tiếng động.

Tiểu Mễ lặng lẽ ngồi bên giường dì Thành, lặng lẽ nắm tay dì thật chặt, rất lâu rất lâu, nhìn dì đến xuất thần.

Đêm ngày càng khuya.

Doãn Triệu Man nhìn Doãn Đường Diêu đang nằm trên giường.

Anh yên tĩnh nằm đó.

Không một tiếng động, dường như đã ngủ thiếp đi rồi, đôi mắt anh lặng lẽ khép lại. Hơi thở rất nhẹ, thiên sứ bằng bạc trên cánh mũi lấp lánh sáng theo từng nhịp hô hấp của anh. Trong phòng bệnh ánh sáng mờ tối, anh lặng lẽ ngủ, sắc mặt hơi tái, đôi môi tím tím, nhưng lại đẹp kỳ lạ.

Doãn Triệu Man lặng lẽ ra ngoài.

Anh mở mắt, thất thần nhìn lên trần nhà, hơi thở rất nhẹ, hệt như chỉ có hơi thở nhẹ đến đường ấy mới có thể đợi một người nào đó mở cửa phòng bệnh của anh ra.

Nhưng...

Không có ai...

Người ấy vẫn không hề đến!

Ngoài cửa, Doãn Triệu Man mím chặt môi, lặng lẽ rơi nước mắt. Bà biết con trai bà không ngủ, bà biết nó đã không ngủ rất lâu rất lâu rồi.

Trời, lại dần dần sáng.

Tiểu Mễ cầm tờ báo buổi sáng trong tay, cô đợi dì Thành tỉnh dậy. Nước ấm rửa mặt đã sẵn sàng, bữa sáng đã sẵn sàng, những câu chuyện tin tức mới thú vị trong tờ báo đã sẵn sàng, gương mặt tươi cười của cô cũng đã sẵn sàng.

Chỉ cần đợi đến lúc dì Thành mở mắt.

Cô sẽ lập tức biến thành một Tiểu Mễ vui vẻ yêu đời.

Từ buổi sớm tinh mơ đến khi sáng hẳn, từ buổi sáng đến buổi trưa, từ buổi trưa đến buổi chiều, từ buổi chiều đến lúc hoàng hôn.

Cô lặng lẽ đợi bên giường bệnh.

Ngày hôm đó, dì Thành chỉ tỉnh dậy có một tiếng đồng hồ thôi.

Ánh nắng ban sớm rọi vào đồng tử Doãn Đường Diêu.

Trên giường bệnh.

Anh lặng lẽ khép hờ đôi mắt.

Đột nhiên...

Bên tai vang lên tiếng động nào đó...

Anh nín thở, quay đầu nhìn về hướng cửa phòng.

Là y tá mang thuốc đến.

Anh lại quay đầu đi.

Lặng lẽ nhắm mắt lại.

Thời tiết càng ngày càng lạnh.

Cuối thu rồi.

Trong không trung những chiếc lá vàng bay bay ngợp trời.

Một khoảng lá thu.

Vàng rực rỡ, hết những con bướm đang bay lượn, xoay vòng, nhẹ nhàng đáp xuống phủ đầy mặt đất. Những thảm lá vàng rải trên đất, cả thế giới dường như đều là thứ ánh sáng vàng kim ấy.

Bác sĩ nhẹ nhàng đắp lên mặt dì Thành một tấm khăn trải trắng muốt.

Tiểu Mễ túm chặt lấy tay bác sĩ.

Không thể, không được để ông đắp thứ ấy lên mặt dì Thành được, như thế làm sao dì Thành thở nổi, sẽ không thể mở mắt, sẽ không thể tỉnh dậy được nữa.

Trong một góc phòng bệnh.

Nước mắt lặng lẽ trào ra trên gương mặt Thành Viện.

Đó là lần đầu tiên cô khóc kể từ khi trưởng thành đến nay.

Tiểu Mễ lại không khóc.

Cô cố chấp túm chặt tay bác sĩ, không để cho ông đắp tấm khăn trải màu trắng lên mặt dì Thành. Bác sĩ cứ đắp lên là cô lại gỡ xuống, bác sĩ lại đắp lên, cô lại kéo xuống.

Cô trừng mắt nhìn bác sĩ.

Bác sĩ thở dài , đành phải rời khỏi đó.

Phòng bệnh trống rỗng.

Thành Viện dựa vào bức tường khuất trong góc lặng lẽ khóc.

Tiểu Mễ đỡ dẫn ngồi bên cạnh giường.

Trên giường bệnh trắng toát, dì Thành lặng lẽ nằm ngủ, ngủ rất yên tĩnh, hơi thở nhẹ đến nỗi không nghe thấy, trong phòng bệnh tĩnh mịch chỉ nghe mỗi tiếng lá cây rơi ngoài cửa sổ.

Ánh nắng ban trưa vàng rực rỡ.

Những chiếc lá vàng rực rỡ trôi dạt ngoài kia.

Gió cũng vàng rực rỡ.

Thế giới tĩnh mịch này cũng vàng rực rỡ.

Ánh nắng chiếu vào phòng bệnh.

Tiểu Mễ đỡ dẫn ngồi, cô đỡ dẫn ngắm nhìn dì Thành đang say ngủ, ánh nắng vàng rực nhẹ ôm lấy người cô, mái tóc ngắn mềm mại dịu dàng phát ra ánh sáng vàng kim rực rỡ.

Cô nhìn dì Thành.

Mỉm cười ngây dại.

Nụ cười hiện trên khóe môi, cô nắm chặt tay dì Thành, dịu dàng mỉm cười, rất dịu dàng mỉm cười với dì.

Ngoài cửa sổ phòng bệnh lặng lẽ vọng vào một bài hát.

Tiếng hát líu ríu...

“Nếu như mây là hơi thở của bầu trời

Gió là tiếng thở dài rối loạn của em

Hồi ức là sự tiếp diễn của tình yêu

Chỉ là vì em và anh không thể ở bên nhau

.....

Khi chúng ta ở bên nhau

Ở bên nhau ở bên nhau

.....

Trong không khí có hơi thở ấm áp của buổi chiều

Em nghe tiếng radio lạo xạo

Bỗng nhiên trời đổ cơn mưa

Mưa khiến em rất nhớ anh rất nhớ anh muốn ôm anh vào lòng

Khi em bên anh, chúng ta ở bên nhau

Ở bên nhau ở bên nhau

Niềm vui ấy sao so sánh được

.....

Anh là những ngọt ngào em từng có
Em là quá khứ tình yêu của anh
Đoạn ký tức tốt đẹp ấy
Chúng mình đều không thể quên được
Vì em rất yêu anh rất yêu anh
Nên mới có thể mỉm cười mà ra đi
Tuy rằng em không nhìn thấy anh được nữa
Hạnh phúc là khi chúng mình đã từng ở bên nhau
.....”

Buổi chiều hôm ấy, ánh nắng rọi chiếu khắp phòng bệnh, ánh nắng vàng rực rỡ, dịu dàng, ấm áp, rực rỡ
chầm chậm phớt đầy căn phòng.

Thế giới sáng rõ.

Thế giới vàng rực sáng rõ tốt đẹp.

Trên giường bệnh trắng toát, dì Thành lặng lẽ nằm ngủ.

Tiểu Mễ nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn ánh nắng sáng rực ngoài cửa sổ, những cụm mây trắng tinh được ánh
nắng chiếu đến trong suốt, cửa kính phản xạ nhức cả mắt, từng sợi từng sợi nắng vàng rực.

Cô nắm chặt bàn tay lạnh như băng ấy.

Bầu trời xanh xa thăm, lá cây rơi xào xạc, gió đang thổi đến, lá cây khiêu vũ trong không trung.

Tiếng hát ngoài cửa sổ nhẹ nhàng vang đến.

“.....

Không khí có mùi vị ấm áp của buổi chiều

Em nghe tiếng radio lạo xạo

Đang hát gì em không nghe rõ

Vì em đang cười ngốc nghếch

Nhớ đến anh...

.....

Khi chúng mình ở bên nhau

Ở bên nhau ở bên nhau

Ở bên nhau ở bên nhau...

Niềm vui gì so sánh được

.....”

Không một tiếng động, dường như đã ngủ thiếp đi rồi, đôi mắt anh lặng lẽ khép lại. Hơi thở rất nhẹ, thiên
sứ bằng bạc trên cánh mũi lấp lánh sáng theo từng nhịp hô hấp của anh. Trong phòng bệnh ánh sáng mờ
tối, anh lặng lẽ ngủ, sắc mặt hơi tái, đôi môi tím tím, nhưng lại đẹp kỳ lạ.

Doãn Triệu Man lặng lẽ ra ngoài.

Anh mở mắt, thất thần nhìn lên trần nhà, hơi thở rất nhẹ, hết như chỉ có hơi thở nhẹ đến đường ấy mới có
thể đợi một người nào đó mở cửa phòng bệnh của anh ra.

Nhưng...

Không có ai...

Người ấy vẫn không hề đến!

Ngoài cửa, Doãn Triệu Man mím chặt môi, lặng lẽ rơi nước mắt. Bà biết con trai bà không ngủ, bà biết nó đã không ngủ rất lâu rất lâu rồi.

Trời, lại dần dần sáng.

Tiểu Mễ cầm tờ báo buổi sáng trong tay, cô đợi dì Thành tỉnh dậy. Nước ấm rửa mặt đã sẵn sàng, bữa sáng đã sẵn sàng, những câu chuyện tin tức mới thú vị trong tờ báo đã sẵn sàng, gương mặt tươi cười của cô cũng đã sẵn sàng.

Chỉ cần đợi đến lúc dì Thành mở mắt.

Cô sẽ lập tức biến thành một Tiểu Mễ vui vẻ yêu đời.

Từ buổi sớm tinh mơ đến khi sáng hẳn, từ buổi sáng đến buổi trưa, từ buổi trưa đến buổi chiều, từ buổi chiều đến lúc hoàng hôn.

Cô lặng lẽ đợi bên giường bệnh.

Ngày hôm đó, dì Thành chỉ tỉnh dậy có một tiếng đồng hồ thôi.

Ánh nắng ban sớm rọi vào đồng tử Doãn Đường Diêu.

Trên giường bệnh.

Anh lặng lẽ khép hờ đôi mắt.

Đột nhiên...

Bên tai vang lên tiếng động nào đó...

Anh nín thở, quay đầu nhìn về hướng cửa phòng.

Là y tá mang thuốc đến.

Anh lại quay đầu đi.

Lặng lẽ nhắm mắt lại.

Thời tiết càng ngày càng lạnh.

Cuối thu rồi.

Trong không trung những chiếc lá vàng bay bay ngợp trời.

Một khoảng lá thu.

Vàng rực rỡ, hết những con bướm đang bay lượn, xoay vòng, nhẹ nhàng đáp xuống phủ đầy mặt đất. Những thảm lá vàng rải trên đất, cả thế giới dường như đều là thứ ánh sáng vàng kim ấy.

Bác sĩ nhẹ nhàng đắp lên mặt dì Thành một tấm khăn trải trắng muốt.

Tiểu Mễ túm chặt lấy tay bác sĩ.

Không thể, không được để ông đắp thứ ấy lên mặt dì Thành được, như thế làm sao dì Thành thở nổi, sẽ không thể mở mắt, sẽ không thể tỉnh dậy được nữa.

Trong một góc phòng bệnh.

Nước mắt lặng lẽ trào ra trên gương mặt Thành Viện.

Đó là lần đầu tiên cô khóc kể từ khi trưởng thành đến nay.

Tiểu Mễ lại không khóc.

Cô cố chấp túm chặt tay bác sĩ, không để cho ông đắp tấm khăn trải màu trắng lên mặt dì Thành. Bác sĩ cứ đắp lên là cô lại gỡ xuống, bác sĩ lại đắp lên, cô lại kéo xuống.

Cô trừng mắt nhìn bác sĩ.

Bác sĩ thở dài , đành phải rời khỏi đó.

Phòng bệnh trống rỗng.

Thành Viện dựa vào bức tường khuất trong góc lặng lẽ khóc.

Tiểu Mễ đỡ dẫn ngồi bên cạnh giường.

Trên giường bệnh trắng toát, dì Thành lặng lẽ nằm ngủ, ngủ rất yên tĩnh, hơi thở nhẹ đến nỗi không nghe thấy, trong phòng bệnh tĩnh mịch chỉ nghe mỗi tiếng lá cây rơi ngoài cửa sổ.

Ánh nắng ban trưa vàng rực rỡ.

Những chiếc lá vàng rực rỡ trôi dạt ngoài kia.

Gió cũng vàng rực rỡ.

Thế giới tĩnh mịch này cũng vàng rực rỡ.

Ánh nắng chiếu vào phòng bệnh.

Tiểu Mễ đỡ dẫn ngồi, cô đỡ dẫn ngắm nhìn dì Thành đang say ngủ, ánh nắng vàng rực nhẹ ôm lấy người cô, mái tóc ngắn mềm mại dịu dàng phát ra ánh sáng vàng kim rực rỡ.

Cô nhìn dì Thành.

Mỉm cười ngây dại.

Nụ cười hiện trên khóe môi, cô nắm chặt tay dì Thành, dịu dàng mỉm cười, rất dịu dàng mỉm cười với dì.

Ngoài cửa sổ phòng bệnh lặng lẽ vọng vào một bài hát.

Tiếng hát líu ríu...

“Nếu như mây là hơi thở của bầu trời

Gió là tiếng thở dài rối loạn của em

Hồi ức là sự tiếp diễn của tình yêu

Chỉ là vì em và anh không thể ở bên nhau

.....

Khi chúng ta ở bên nhau

Ở bên nhau ở bên nhau

.....

Trong không khí có hơi thở ấm áp của buổi chiều

Em nghe tiếng radio lạo xạo

Bỗng nhiên trời đổ cơn mưa

Mưa khiến em rất nhớ anh rất nhớ anh muốn ôm anh vào lòng

Khi em bên anh, chúng ta ở bên nhau

Ở bên nhau ở bên nhau

Niềm vui ấy sao so sánh được

.....

Anh là những ngọt ngào em từng có
Em là quá khứ tình yêu của anh
Đoạn ký tức tốt đẹp ấy
Chúng mình đều không thể quên được
Vì em rất yêu anh rất yêu anh
Nên mới có thể mỉm cười mà ra đi
Tuy rằng em không nhìn thấy anh được nữa
Hạnh phúc là khi chúng mình đã từng ở bên nhau
.....”

Buổi chiều hôm ấy, ánh nắng rọi chiếu khắp phòng bệnh, ánh nắng vàng rực rỡ, dịu dàng, ấm áp, rực rỡ
chầm chậm phớt đầy căn phòng.

Thế giới sáng rõ.

Thế giới vàng rực sáng rõ tốt đẹp.

Trên giường bệnh trắng toát, dì Thành lặng lẽ nằm ngủ.

Tiểu Mễ nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn ánh nắng sáng rực ngoài cửa sổ, những cụm mây trắng tinh được ánh
nắng chiếu đến trong suốt, cửa kính phản xạ nhức cả mắt, từng sợi từng sợi nắng vàng rực.

Cô nắm chặt bàn tay lạnh như băng ấy.

Bầu trời xanh xa thăm, lá cây rơi xào xạc, gió đang thổi đến, lá cây khiêu vũ trong không trung.

Tiếng hát ngoài cửa sổ nhẹ nhàng vang đến.

“.....

Không khí có mùi vị ấm áp của buổi chiều

Em nghe tiếng radio lạo xạo

Đang hát gì em không nghe rõ

Vì em đang cười ngốc nghếch

Nhớ đến anh...

.....

Khi chúng mình ở bên nhau

Ở bên nhau ở bên nhau

Ở bên nhau ở bên nhau...

Niềm vui gì so sánh được

.....”

“Tiểu Mễ... tình yêu là gì?”

Trên chiếc ghế dài đâm ánh hoàng hôn, anh lặng lẽ ngắm bầu trời tuyệt đẹp.

“.....”

Anh cười cười:

“Yêu là hạnh phúc! Vì yêu một người nên lúc nào cũng mong muốn cô ấy vui vẻ, bất kỳ điều gì cũng có thể
làm vì cô ấy. Mong muốn cô ấy được hạnh phúc, mong muốn được nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô ấy,

khi cô ấy hạnh phúc cũng chính là lúc hạnh phúc nhất của người yêu cô... Bị cô quên lãng, trong ánh mắt cô không còn có mình nữa, chắc sẽ hụt hẫng lắm. Nhưng nếu từ phút ấy mà cô cũng không vui vẻ được nữa thì người ra đi sẽ thấy vui thế nào đây?”

Ngón tay cô dờ dẩn nắm chặt lại.

“Trân trọng tình yêu của em, càng trân trọng hơn hạnh phúc của em. Nhìn em sống vui vẻ yêu đời, có thể sẽ có người cũng yêu em như cậu ấy, cho dù hụt hẫng, cũng sẽ mỉm cười, cũng sẽ thấy hạnh phúc.” Anh nhẹ nhàng nói. “Tiểu Dục chính là như thế đấy!”

Gió hoàng hôn nhẹ lướt qua, anh lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời ráng chiều đỏ rực, những đám mây tím trên cao nhuộm đỏ óng ánh, lộ ra ánh hào quang rực rỡ, đẹp như đôi cánh trong suốt của thiên sứ.

Lá cây rơi reo xào xạc.

Trong người anh lặng lẽ lưu thông dòng máu hết như của Tiểu Dục.

Mặt trời lặn về phía Tây, ráng chiều cũng dần dần đi mất. Hôm đó bên chân trời, dải màu còn sót lại đẹp tuyệt đến khiến người ta không thể thở nổi. Cô trầm mặc ngồi trên chiếc ghế dài, lại một phiến lá vàng rơi la đà, đậu xuống đôi vai mỏng manh của cô.

Nhìn bóng hình cô tái nhợt run rẩy.

Anh mỉm cười nhẹ, gỡ chiếc lá vàng trên vai cô xuống, nhẹ giọng nói: “Yêu quý những người quanh em, trong tim mãi mãi ghi nhớ những người yêu em, sau đó, hãy để mình sống hạnh phúc đi!”

Lá rơi bay lượn.

Ánh hoàng hôn vàng đỏ chân trời.

Anh lặng lẽ bước đi không một tiếng động.

Trên chiếc ghế dài.

Chỉ có cô lặng lẽ ngồi.

Lặng lẽ ngồi.

Nước mắt chậm rãi lăn tròn.

Khi mặt trời mọc lên từ đằng đông, lại là một ngày mới. Xe tưới nước bắt đầu chậm chậm lăn bánh trên con đường râm mát dưới tán cây, những giọt nước trong veo được ánh mặt trời chiếu vào tỏa ánh sáng lấp lánh, mặt đất tươi nhuận thanh tân, trong không khí có mùi lá rơi và đất ẩm. Trong khu rừng nhỏ nhẹ nhàng vang lên tiếng sinh viên trường Thánh Du đang đọc tiếng Anh, tiếng ồn ào trong sân bóng rổ cũng vừa vẳng đến, trên con đường râm mát có lúc có tiếng bước chân sáng sớm ngang qua, đã có bạn vừa ăn sáng vừa đi đến lớp học rồi.

Dưới bóng cây to vàng rực.

Trong chiếc ghế dài.

Tiểu Mễ ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn ánh ban mai phía chân trời, sau đó cô cầm lấy túi xách, sắc mặt tái nhợt kinh người hết như một linh hồn phiêu lãng, chậm rãi bước trên con đường mát mẻ, bước đi trong ngàn vạn ánh ban mai rực rỡ tỏa chiếu.

Con đường rộng rãi sinh viên qua qua lại lại.

Tiểu Mễ chậm chậm bước đi, có phần hoảng hốt, trong đầu dường như trắng xóa một vùng, chẳng nghĩ được gì cho rõ ràng, tất cả đều hỗn loạn, không biết sai chỗ nào, tìm đâu nói.

Xe tưới cây lặng lẽ phát ra tiếng nước rào rào, vòi tưới phun ra những tia nước như hoa, trong ánh ban mai trong suốt tươi mát, buổi sáng mùa thu mang theo không khí lạnh lạnh, lá cây vẫn xoay tròn khiêu vũ trong không trung.

Đột nhiên.

Cô ngậy người dừng bước.

Xa xa dưới tán cây bạch quả rậm rạp, có một người phụ nữ đang đứng đó. Thân hình tuyệt đẹp, bộ váy đen, trên cổ có một chuỗi trân châu óng ánh khiến da thịt bà như trong suốt, đứng trong đám lá rơi ngợp trời, khuôn mặt mỹ miều của bà lại càng biểu hiện gì, đôi môi lạnh lẽo lại tỏ ra một nỗi chán chường.

Tiểu Mễ toàn thân run run, cứ cho rằng mình đã nhìn sai, cả đêm không chớp mắt khiến cô bắt đầu có ảo giác.

Lúc này, Doãn Triệu Man cũng nhìn thấy cô.

Cách nhau mười mấy mét.

Doãn Triệu Man lạnh lùng nhìn Tiểu Mễ, đi về phía cô. Sinh viên trên đường trở mắt nhìn theo, rất ít khi tận mắt nhìn thấy một người phụ nữ tuyệt đẹp cao quý như thế, tuy dường như có hơi lạnh lẽo, thế nhưng khí chất cao ngạo không thể nhìn gần càng lạnh hơn đến khiến mọi người kinh sợ.

Tiểu Mễ ngậy người nhìn bà.

Người cô đã cứng đờ không nhúc nhích nổi, sắc mặt cô tái mét nhìn theo Doãn Triệu Man đang đi từng bước từng bước đến trước mặt mình, đầu óc trống rỗng, lồng ngực bị cảm giác hoảng loạn dồn nén đến tức thở. Lá rơi nhẹ xoay vòng, Doãn Triệu Man lạnh lùng đứng trừng mắt nhìn cô.

Trên đường người qua kẻ lại.

Doãn Triệu Man lạnh lùng trừng mắt nhìn cô.

Môi Tiểu Mễ run run, cô muốn nói gì đó nhưng lại không nói nổi câu nào, chỉ là đứng đó đờ đẫn nhìn Doãn Triệu Man, trắng bệch yếu ớt như một linh hồn dật dờ vô định.

Doãn Triệu Man lạnh lùng giơ cao bàn tay lên...

“Chát!”

Một cái tát tai nặng nề giáng xuống má Tiểu Mễ, mặt cô chao đi, nửa thân người đau nhói lên, đầu cô bị cái tát đó làm cho bay hết suy nghĩ, cô run rẩy ngã ngồi bệt xuống đất.

“Á...”

Tiếng kêu kinh ngạc của những người đi đường vang lên.

Các bạn nữ kinh sợ đến há hốc cả miệng, không nghĩ rằng lại có thể chứng kiến được cảnh bạo lực trong trường. Có vài nam sinh muốn chạy đến, nhưng khi họ thấy người bị đánh chỉ đờ đẫn chịu đựng mà không có bất kỳ phản ứng nào, mọi người đều dừng bước chân, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Xe tưới nước lặng lẽ đi mất.

Tiểu Mễ bị đánh đến xây xẩm, gò má có vết đỏ rất rất đau, máu nóng rất nhanh dồn hết lên đó. Cô đứng dậy, run run khép hờ hàng lông mi, cảm giác đau rất đầu tiên đã qua đi, cô lại không cảm thấy đau nữa, chỉ là khoảng trống trong tim cô bị xé toạc ra, không ngừng trào máu.

Doãn Triệu Man co chặt tay lại.

Sắc mặt bà không hề có biểu hiện gì, ánh mắt lạnh lùng mà kiêu ngạo.

“Đi đến bệnh viện!”

Bà nói với Tiểu Mễ.

Không, không phải là nói, mà là ra lệnh.

Tiểu Mễ không hề nghĩ sẽ nghe câu nói này, đầu óc cô trống rỗng hỗn loạn, cô run rẩy, đáy mắt tràn đầy nỗi kinh hoàng e sợ.

“Hôm nay, ngay bây giờ, đi tới bệnh viện!”

Doãn Triệu Man lạnh lùng, trong giọng nói mang nét thù hận. Bà không thể nào ngờ được, con bé này quả nhiên lại không hề đến thăm Diêu lần nào, Diêu mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút giây đều mong ngóng đứa con gái này, thế mà cô ta thật sự không hề đặt chân đến phòng bệnh của Diêu nữa.

Diêu càng ngày càng trầm mặc.

Tuy nó chịu uống thuốc, không chống cự điều trị bệnh, nhưng lại trầm mặc như đã chết đi rồi, hô hấp chỉ là cơ thể nó mà thôi. Bệnh tình càng ngày càng trầm trọng, Viện trưởng Nhậm nói trừ phi ra nước ngoài điều trị, bằng không thì khó thể cầm cự được lâu hơn.

Bà hận đứa con gái này.

Bà mãi mãi không tha thứ cho con bé này.

Nhưng...

Bà không thể cứ đứng giường mắt nhìn con trai chết đi trong sự trầm lặng và cô độc như thế...

Cây lá reo lên xào xạc trên con đường râm mát.

Gió lớn hơn hôm qua.

Lá cây và bụi bay cuồng loạn ngợp trời.

Lá cây bạch quả vàng kim.

Lả lướt xoay vòng đan kín.

Tiểu Mễ hoảng loạn lắc đầu, cô lúng ta lúng túng, đầu nhức đến nỗi khiến cô không thể suy nghĩ rõ ràng bất cứ chuyện gì, cô từ từ lùi lại, hoảng loạn lắc đầu, cô lùi dần, góc váy trắng bị gió thổi bay phần phật, cô run rẩy lùi từng bước từng bước.

Đồng tử Doãn Triệu Man co thắt lại, giọng nói càng thêm lạnh lẽo:

“Cô không muốn đi hả?”

Cô run rẩy hoảng hốt lắc đầu, run rẩy lùi về phía sau, tựa như một linh hồn phiêu bạt, một cơn gió cũng có thể xuyên suốt qua thân thể cô.

“Nếu là vì những lời trước kia của tôi...” Doãn Triệu Man lạnh lùng ngạo mạn nói, “Tôi có thể rút lại.”

“Không...”

Nước mắt chậm chậm lăn dài xuống gò má Tiểu Mễ, môi cô tái mét run rẩy, cô hoảng sợ không biết làm thế nào, cho cô thêm chút thời gian, hãy cho cô thêm chút thời gian đi, đầu cô đau nhức đến độ chẳng thể suy nghĩ được gì.

Doãn Triệu Man nhìn cô.

Lá vàng bay đầy trời, nhẹ nhàng, không chút phiền não, vô tư lự... bay lượn.

Doãn Triệu Man lãnh đạm nhìn cô.

Sau đó.

Bà khuyu đầu gối.

Quỳ xuống đất.

Quỳ xuống trước mặt Tiểu Mễ.

Hôm đó, trên con đường râm mát của trường Thánh Du, mọi người đều kinh ngạc sững sờ.

Lá vàng rơi trải đầy con đường.

Doãn Triệu Man quỳ trên đám lá vàng dày như tấm thảm, khuôn mặt đẹp tuyệt của bà có nét bi thương mờ nhạt, quỳ xuống trước mặt Tiểu Mễ. Lá vàng nhẹ nhàng rơi. Bà lặng lẽ quỳ trước mặt Tiểu Mễ.

Từ giây phút Diêu được sinh ra, bà đã biết đứa bé này sẽ phải chịu một cái chết như cha nó. Thế là, bà không cho nó quá nhiều tình yêu, cũng rất ít khi ở bên nó. Chỉ cần không yêu nó, thế thì lúc nó chết đi, chắc sẽ không đau lòng quá nhiều. Bà vẫn nghĩ như thế.

Nhưng, bà đã sai rồi.

Vẫn đau như thế, thậm chí còn đau hơn gấp bội. Vì bà đã thiếu hụt nó, thiếu hụt quá nhiều tình yêu của con trai bà...

Lá rơi la đà.

Tiểu Mễ nét mặt kinh hoàng vội nhào xuống.

Quy xuống trước Doãn Triệu Man.

Cô ra sức muốn đỡ bà đứng dậy, nhưng hai cánh tay đang run bần lên không có chút sức nào. Cô hoảng loạn vừa khóc vừa quỳ trước mặt bà, khóc nói liên mấy tiếng:

“Xin lỗi... cháu đi... cháu đi...”

Ánh ban mai vàng rực rỡ.

Mọi người ngây người.

Tán cây bạch quả vàng rực hai bên đường.

Lá rơi ào ào.

Cuối thu rồi...

Sáng sớm, ngoài vườn cỏ bệnh viện chẳng có ai, trên ngọn cỏ óng ánh giọt sương mai, sáng lấp lánh. Nắng sớm mai chiếu lên giọt sương tinh khiết, óng a óng ánh bảy màu thật rực rỡ, sáng xuyên qua cả ô cửa kính phòng bệnh. Y tá nhìn Doãn Đường Diêu đứng bên cửa sổ một cách khó xử, bác sĩ đòi hỏi anh phải tuyệt đối tĩnh dưỡng, nhưng anh mỗi ngày đều đứng ở cửa sổ, giống như đang chờ gì đó, cũng giống như chẳng đợi chờ gì cả. Cô y tá muốn đi khuyên can anh, nhưng từ người anh toát ra sự trầm mặc lạnh lẽo khiến cô chùn chân kinh sợ.

Cuối cùng y tá cũng đành bất lực rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng chỉ còn mỗi anh đang lặng lẽ đứng bên cửa sổ.

Anh trầm lặng nhìn thắm cỏ dưới lầu, sắc mặt hơi tái, môi tím tím yếu ớt, nhưng thiên thần bằng bạc bên cánh mũi lại sáng óng ánh khiến cho khuôn mặt anh phẳng phất nét tuần tú dịu dàng kỳ lạ.

Những ngón tay trắng bệch níu chặt chấn song cửa sổ.

Anh trầm mặc, yên lặng.

Lặng lẽ ngấm nhìn thắm cỏ trống vắng dưới lầu, anh trầm lặng rất lâu, dáng người cao cao đứng bên cửa sổ, tựa hồ như chẳng suy nghĩ gì, cũng chẳng nghe thấy gì. Anh đã chẳng còn như trước kia, đi suy nghĩ những chuyện không thể nữa, cũng chẳng còn lắng nghe xem cửa có đang được ai đó đẩy ra nhẹ nhàng không. Anh chỉ trầm mặc đứng đó, dường như tất cả những gì thuộc về thế giới này chẳng còn bất cứ liên quan gì đến anh nữa.

Cho nên, lúc cửa phòng bệnh được đẩy ra,

Anh không nghe thấy.

Ánh nắng từ cửa sổ rọi vào gay gắt, Tiểu Mễ đứng ở cửa phòng hơi chao đảo, cô nheo mắt lại, trong đầu như có vô số ánh sao chớp lóa. Không biết thế nào, chân cô có phần run rẩy, giống như cô đã bước vào một nơi mà lẽ ra cô không nên đến, mà tất cả đều là do sự xâm nhập vào đây của cô mà biến đổi cả hình dạng.

Doãn Đường Diêu đứng bên cửa sổ.

Anh quay lưng lại với cô.

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu rọi toàn thân anh, sáng chói đến khiến người khác không mở nổi mắt, sáng rực nhưng lạnh lẽo, một sự lạnh lẽo trầm lắng, dường như anh đang chìm vào một thế giới lạnh lẽo khác. Trái tim cô đau thít lại, ánh nắng tỏa sáng trên người anh dường như giống hệt lúc Dực ra đi, giống đến nỗi khiến cô rùng mình từng chập.

Cô đỡ đầu ngẩng nhìn anh.

Đột nhiên phát hiện, mái tóc anh từ màu nâu hạt dẻ đã nhuộm trở lại màu đen, ban đầu nhìn anh, cả nét ngỗ ngược ngang bướng hay nổi điên cũng đã biến mất, hình bóng anh chỉ còn lại sự trầm mặc mà lạnh lẽo, chỉ là cô độc và lặng lẽ.

Thế là, lồng ngực của cô đau đớn vô cùng.

Khi Doãn Đường Diêu chậm chậm quay lưng lại, từng đợt gió ngoài cửa thốc vào, anh trông thấy cô đang đứng ở cửa, không biết đã đứng đó bao lâu rồi. Cô ngây dại ngẩng nhìn anh, dường như không quen biết anh, ánh mắt lạnh lẽo, hình như vừa khóc xong nên vẫn còn vết nước mắt, khóe mắt đỏ đỏ của cô khiến tay anh buông xuôi bên người nắm chặt lại.

Anh lặng lẽ nhìn cô.

Giống như cảnh tượng trong mộng trăm ngàn lần đều giống nhau nhưng tất cả chỉ là giấc mộng.

Gió nhẹ thổi lay động cánh cửa phòng.

Ngón tay anh cứng đờ siết chặt lại bấm vào lòng bàn tay, đau nhói, và cùng với sự yếu đuối dần dần hiện rõ trong đáy mắt cô khiến anh cuối cùng cũng đã tin. Thế là anh bắt đầu run rẩy.

“Em...”

Cổ họng anh phát ra khàn khàn, đáy mắt ánh lên đốm lửa sáng kinh người, sau đó, dần dần, lại có phần trầm lắng.

Ngoài cửa sổ lá không ngừng rơi, ánh nắng ban mai chiếu qua những chiếc lá rơi lả tả rơi xuống đất, trong không khí có mùi vị cuối thu, lạnh lạnh, trong sạch.

Doãn Đường Diêu nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh.

Anh nhìn cô, đáy mắt có nét đau khổ, lạnh lẽo, anh vươn tay ra nhẹ sờ lên gò má cô, ngón tay rất nhẹ xoa vết đỏ trên đó, đau lòng hỏi:

“Có ai đánh em hả?”

Tiểu Mễ lúc đó hoảng sợ, cô áp tay vào mặt, ra sức lắc mạnh đầu:

“Không... không có...”

Anh chăm chú nhìn cô, bỗng nhiên nghĩ đến mẹ anh suốt đêm túc trực bên anh mà sáng sớm nay đột nhiên đi mất giờ vẫn chưa thấy quay lại. Là thế sao, thì ra là thế, thế nên cô mới đến đây, thế nên hoàn toàn không phải là cuối cùng cô đã nhớ đến anh. Ánh mắt anh dần dần trở nên u tối, có phần lạnh lẽo.

Rất lâu sau.

Anh lặng lẽ nhìn cô, nói:

“Thời gian này anh đã suy nghĩ rất nhiều, mới phát hiện, thật ra anh đối xử với em rất tệ.”

Ngón tay nhẹ vuốt trên má cô.

“Anh vẫn hay cốc trán em, cho dù vui hay không vui đều thích cốc em. Thấy em nhăn mặt kêu đau, không biết tại sao, trong lòng cảm thấy rất vui.” Anh cười nhẹ. “Có phải là anh thường cốc em rất đau nhưng em vẫn không dám nói không?”

Ngón tay anh nhẹ nhàng ve vuốt trên khuôn mặt cô như thế, trái tim cô lại run rẩy nhẹ nhẹ, đôi mắt đen trắng phân minh lại nhuộm một màn sương mù mờ mịt.

“Anh nói bản thân không suy tính gì, nhưng lại đắn đo tính toán quá kỹ lưỡng, chỉ cần em hơi thất thần thôi, là anh đã hận bản thân không liều mạng tóm em lại, để em chỉ nhìn anh, chỉ nhớ đến anh, cho nên mới để mọi chuyện tồi tệ đến thế.”

Doãn Đường Diêu cười khổ, nói, rất nhẹ nhàng, ngón tay đang ve vuốt trên mặt cô trượt xuống.

“Cho nên...”

Anh nhìn cô chăm chú.

“... em không muốn nhìn thấy anh nữa, phải không?”

Mặt trời đã nhô lên cao.

Ánh nắng nhẹ nhàng rơi vào phòng bệnh, bức tường trắng, trần nhà trắng, hình bóng mờ nhòa của hai người kéo dài trên mặt đất.

Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt cô lặng lẽ, phủ một lớp sương mờ, lộ ra ánh sáng lấp lánh nhìn anh:

“Xin lỗi anh...”

Một giọt nước từ khóe mắt cô rơi xuống.

Doãn Đường Diêu giật mình, anh chồm người tới trước, muốn đưa tay chùi nước mắt cho cô, nhưng, bàn tay khựng lại giữa chừng, rất lâu sau, anh lại chậm chậm rút tay về.

“Tại sao... em vẫn nói lời xin lỗi?”

“Em...”

“...”

“Rất nhớ rất nhớ anh... nhưng...” Lòng mi bị nước mắt nhuộm đến ướt đẫm đen nhánh, cô run nhẹ nhẹ, “...nhưng... không dám gặp anh...”

Một khoảng trầm mặc.

Đôi mắt anh cũng ướt ướt:

“Thế thì, lời em nói hôm đó là thật sao?”

Nước mắt càng rơi nhiều hơn, run rẩy, cô nhẹ nhẹ gật đầu.

Anh mỉm cười.

Anh cười với cô, cười như một đứa trẻ con ngây thơ. Chỉ cần cô thật sự đã từng thích anh, thế thì đã quá đủ rồi. Được gặp gỡ cô ấy là món quà thiên sứ ban tặng anh, nếu như không gặp được cô ấy, có lẽ sẽ không vui vẻ, hạnh phúc và đau buồn như thế.

“Cám ơn em.”

Anh nói, đôi môi nhuộm nét cười tim tím.

Sau đó anh không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn cô, nhìn cô như thể sẽ không bao giờ được gặp cô nữa.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy hơi thở của anh và cô.

Tiểu Mễ cố gắng nuốt hết nước mắt vào trong, hít thở sâu, lộ ra khuôn mặt tươi cười nói với anh: “Nghe nói các bác sĩ nước ngoài có được những cách trị bệnh tiên tiến nhất, bệnh của anh chắc sẽ được chữa khỏi, đúng không?”

“Có liên quan gì?” Anh lặng lẽ nói.

Cô ngây người.

“Cho dù chữa khỏi thì cũng chỉ duy trì được khoảng hai năm, lúc nào cũng có thể chết, thời gian sống trên thế giới này dài hơn hay ngắn hơn một chút, thì có quan hệ gì?”

“Mẹ anh rất yêu anh.”

Anh nhàn nhạt nhếch môi: “Anh biết... nhưng, bà vẫn còn trẻ đẹp thế, nếu anh đi rồi thì bà có thể bắt đầu một cuộc sống mới.”

Cô kinh ngạc đến cứng người, sau đó, từng cơn đau đớn ập đến khiến giọng nói cô bắt đầu run rẩy: “Anh đang nói gì thế... anh có biết nỗi đau đó không? Anh có biết cảm giác đau khổ khi phải mở to mắt nhìn người thân chết đi mà không làm được gì không? ... Giống như cả trái tim đã bị khoét đi mất, giống như cả thế giới đều đổ sụp... Nỗi đau và tổn thương đó, sau này bao nhiêu hạnh phúc cũng không thể nào bù đắp được...”

Doãn Đường Diêu trầm lặng nhìn cô.

“Cho nên em mãi mãi sẽ không quên được anh ta.”

Âm điệu rất nhạt, nhạt đến mức chuyện đó như chẳng có liên quan gì với anh nữa, đã không còn để ý gì đến nữa, sự lặng lẽ và lạnh nhạt đó như một quả chùy nặng nề giáng vào tim Tiểu Mễ!

Cô sợ hãi.

Cô thật sự sợ hãi.

Đột nhiên cô biết được sự sợ hãi của Bùi Ưu và mẹ của anh, nỗi sợ hãi như thế khiến toàn thân cô phát run, cô ước mong anh lại nổi điên và gào thét như xưa, ít ra còn chứng tỏ là anh vẫn đang sống. Bây giờ anh lạnh nhạt thế khiến cô thấy anh đã cách cô rất xa rất xa rồi.

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu vào phòng.

Cô run lấy bầy như bị rơi vào nỗi sợ hãi cùng cực, hỏi anh:

“Phải làm sao?”

Anh rất yên tĩnh, giống như chẳng hề nghe thấy cô nói gì.

Cô túm chặt cánh tay anh, ngẩng mặt lên, nước mắt chảy đầm đìa: “Phải làm sao anh mới có thể sống tốt đây?”

“Em quan tâm à?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Cô ra sức gật đầu.

Nước mắt trên gò má cô rơi tí tách xuống chiếc giường bệnh trắng toát.

“Đừng khóc...” Anh cuối cùng vẫn nhẹ nhàng đưa tay lên, chùi sạch ngấn nước mắt trên mặt cô, “Em không cần áy náy, cho dù không gặp em thì căn bệnh này cũng khiến anh phải ra đi sớm thôi.”

Môi anh nhếch lên thành một nụ cười nhạt nhẽo, anh tỉ mỉ chùi hết nước mắt trên mặt cô.

“Có thể gặp được em thật đã rất vui rồi, như thế, cho dù có phải đến một thế giới khác cũng sẽ có rất nhiều kỷ ức để hồi tưởng lại.”

“Không phải áy náy!” Cô khóc, lồng ngực thất lại từng cơn đau nhói, “Nếu chỉ là áy náy thì em sẽ giả vờ như chẳng có gì xảy ra để ở bên anh, giống như trước đây, em có thể lừa anh, có thể giả như đang rất tốt... nhưng mà...”

Doãn Đường Diêu chăm chú nhìn cô.

Cô rơi nước mắt nói: “Em đã thích anh rồi...”

Môi anh tím ngắt đến kinh động lòng người.

Anh nhẹ nhàng nín thở.

Ngón tay trắng bệch cứng đờ run rẩy.

“Vì thích anh nên em không thể giả vờ được nữa, vì nếu trong tim em vẫn có anh ấy, mãi mãi không quên anh ấy, nếu những gì em mang lại cho anh chỉ là tổn thương, không ngừng tổn thương anh...” nước mắt như ánh sao, cô khóc nói, “... thì làm sao em có thể ở bên anh được...”

Anh ôm lấy cô.

Nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Để cả người cô lọt thỏm vào lòng mình, Doãn Đường Diêu nhẹ hít hơi, tựa trên mái tóc ngắn mềm mượt của cô, anh nhắm nghiền mắt, trong tim trào máu đau đớn, cổ họng nghẹn lại, hồi lâu mới khàn khàn nói:

“Tiểu Mễ... em biết anh thích em... anh thích em, nên anh sẽ không để ý trong tim em có phải còn có một người khác nữa hay không... chỉ cần em ở bên anh là anh đã thấy hạnh phúc rồi...”

Anh nhẹ nhàng ôm chặt cô.

Người cô run bắn lên trong nước mắt.

Anh ôm chặt cô, đau khổ nói:

“Nhưng mà... cuối cùng anh cũng sẽ chết thôi... có lẽ sẽ chết rất nhanh... có lúc, anh muốn bất chấp tất cả giữ em lại bên mình... nhưng cũng có lúc... lại thấy rằng nên để em ra đi... như thế, lúc anh chết đi, em sẽ không thấy đau buồn ... phải làm sao đây... rốt cuộc phải làm sao...”

Cô chặt vật ngang đầu lên, đáy mắt lấp lánh ánh nước mắt:

“Đừng chết!”

Anh đau khổ nín thở nhìn cô.

Nước mắt lóng lánh như ánh sao chảy dài trên mặt, cô dùng tay gạt hết đi, sau đó, cố gắng cong môi lên, cười với anh:

“Xin anh mà... hãy sống thật tốt...”

Doãn Đường Diêu nín thở nhìn cô chăm chú, đôi môi tím tím, khàn giọng nói: “Nếu như, anh xin em hãy ở lại bên anh, đừng xa anh nữa thì sao?”

“Như thế, anh sẽ sống thật khỏe chứ?”

“Nếu là...”

Cô nhìn anh chăm chú, đáy mắt lướt qua một mối tình cảm yếu đuối mà phức tạp, nụ cười bên khóe môi có phần tái nhợt trong suốt, lặng lẽ, cô nói với anh:

“Được.”

“Thật không?”

Ánh sáng ảm ướt trong đôi mắt anh lấp lánh.

“Thật!”

Cô nhẹ nhàng nói, ánh mắt cũng lấp lánh ướt, vậy nhưng cô vẫn cố gắng mỉm cười, không để nước mắt từ rèm mi lại chảy xuống: “Em sẽ ở bên anh, khi anh sống sẽ sống cùng anh, khi anh ra đi cũng sẽ đi với anh.”

Người Doãn Đường Diêu cứng đờ: “Không...”

“Nếu những người em yêu, họ đều ra đi sớm hơn em, thế thì, em bằng lòng đi trước họ.” Cô lặng lẽ nói.

Doãn Đường Diêu cứng người, anh dờ dẫm nhìn cô đến ngây dại: “Nhưng, anh muốn em sống thật tốt...”

“Em cũng muốn anh sống thật tốt...” Cô cũng nhìn anh ngây dại. “Ở bên anh thì sẽ càng thích anh nhiều hơn, nếu anh cũng đi rồi, em sẽ sống tốt như thế nào đây?”

Thiên sứ trên cánh mũi lóe lên ánh sáng đau khổ bàng bạc.

Anh khàn khàn giọng, nói:

“Vậy thì, đợi anh đi rồi thì quên anh là được.”

Tiểu Mễ cười rồi cười, cười đến gốc nghếch hoảng loạn, trên tấm trải giường trắng như tuyết, viên kim cương giữa những ngón tay cô sáng lấp lánh, sáng đến nỗi như cũng đang hoảng sợ.

Ánh nắng ngàn vạn sợi óng ánh.

Phòng bệnh ngập đầy ánh nắng.

Vàng rực rỡ.

Ánh nắng sáng rực nhưng mang theo cả nét lạnh lạnh nhàn nhạt.

Doãn Đường Diêu nhìn cô, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, đôi môi tím tái mím chặt yếu đuối.

Anh đột nhiên nói:

“Em đi đi...”

Cô ngẩn người ngây dại, nhìn anh như không hiểu anh đang nói gì.

“Em đi đi.” Anh nhẹ nhàng lặp lại thêm lần nữa, “Anh không cần em ở bên anh nữa, em đi đi...” Giọng anh rất nhẹ rất nhẹ, giống như tiếng vọng từ đáy trái tim cô đơn vẳng ra, trong căn phòng bệnh trắng toát, tầng tầng lớp lớp vọng ra.

“Em đi rồi, anh sẽ chết ư?”

Tiểu Mễ chờ dẫn hỏi.

“Anh yêu em.”

Doãn Đường Diêu khàn giọng trả lời cô.

“Vì yêu em nên anh sẽ không chết chứ?”

“..... Phải!”

“Được, vậy em sẽ chờ anh...”

“Chờ bao lâu?”

“Chỉ cần anh không chết, em sẽ vẫn chờ ...”

“... Nếu như, anh chết thì sao?”

“Vậy thì em sẽ không chờ nữa. Em sẽ quên anh, cho dù là trên thiên đàng hay dưới địa ngục, em sẽ quên hết tất cả, một chút ký ức nhỏ về anh cũng sẽ không có.”

“..... Tại sao?”

“Vì... em sẽ hận anh!” Cô lặng lẽ trả lời.

Ánh nắng lạng lẽ.

Lá vàng bay lượn ngoài cửa sổ.

Bầu trời xanh thẳm.

Trên nền nhà phòng bệnh sáng lên hình bóng thần thờ của hai người.

Môi Doãn Đường Diêu tím tái, nhân thần anh u tối, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, để bàn tay cô lọt gọn vào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng nắm chặt nắm chặt.

Viên kim cương nho nhỏ sáng lên giữa những ngón tay cô.

Cũng tỏa sáng giữa lòng bàn tay anh.

Anh nhìn cô.

Cô cũng nhìn anh.

Lặng lẽ, phòng bệnh chẳng có âm thanh nào, chỉ có thiên sứ nho nhỏ bằng bạc vẫn tỏa ánh sáng lấp lánh trong suốt trên cánh mũi anh.

Cuối thu.

Lá cây ngoài kia đều đã vàng cả rồi.

Thảm cỏ dưới tòa nhà bệnh viện cũng phủ đầy lá vàng rơi.

Gió nhè nhẹ.

Ánh nắng sáng rực đẹp đẽ.

Bùi Ưu lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế dài trên thảm cỏ.

Lá trên cây sắp rơi hết rồi, một phiến lá vàng bay la đà theo gió rơi trên đầu gối anh. Đôi tay dài của anh giữ một con búp bê thiên sứ bằng vải màu trắng, đôi cánh thiên sứ không biết được làm bằng chất liệu gì, tựa hồ như pha lê, mỏng như cánh ve sầu, óng ánh trong suốt.

Anh nhìn nó đến xuất thần, như đang nghĩ gì đó, đáy mắt có ánh sáng dịu dàng, khóe môi yên tĩnh cũng mang theo nét cười nhè nhẹ như gió.

Không biết từ lúc nào.

Có người ngồi xuống bên cạnh anh.

Thành Viện cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn anh, rất lâu sau anh mới quay đầu nhìn sang, mỉm cười nói với cô: “Thời tiết đẹp quá!”

“Sao không đi học?”

Thành Viện hít thở sâu: “Thời tiết đẹp như thế, bỗng nhiên muốn nghỉ học. Từ nhỏ cho đến lớn, đây là lần đầu tiên em ngang ngạnh bỏ học đó.”

Bùi Ưu mỉm cười.

Anh không nói thêm nữa.

Ánh nắng phản xạ trên những tấm kính cửa sổ của tòa nhà bệnh viện.

Tia nắng sáng lấp lánh chói cả mắt.

Thiên sứ bằng vải trong tay anh cũng lấp lánh ánh sáng trong suốt như pha lê.

Thành Viện cúi đầu nhìn thiên sứ trong tay anh, nói: “Hôm sinh nhật Tiểu Mễ, thật ra anh đã chuẩn bị sẵn quà tặng cho bạn ấy rồi, phải không?”

Anh ngẩn người.

“Đã chuẩn bị quà cho Tiểu Mễ rồi, sao anh không tặng bạn ấy?” Cô thấp giọng hỏi.

Ánh mắt anh lại lặng lẽ rơi trên thiên sứ bằng vải trong tay, lại có phần xuất thần, đôi cánh trong suốt của thiên sứ khúc xạ ánh sáng lấp lánh, ánh lên nụ cười của anh dịu dàng như ánh nắng từ tàng cây rậm rạp chiếu xuống.

“Anh thích Tiểu Mễ, phải không?” Cô nhìn anh chăm chú.

Bùi Ưu lặng lẽ đứng dậy.

Anh rời khỏi chiếc ghế dài.

Trên ghế, Thành Viện đờ đẫn nhìn theo anh, cô nghĩ rằng anh sẽ nói gì đó, nhưng anh chẳng nói câu nào mà lặng lẽ rời khỏi đó, lặng lẽ đi vào tòa nhà bệnh viện.

Lá vàng lặng lẽ từ trên trời bay la đà xuống mặt đất.

Ánh nắng màu vàng rực rỡ.

Thế giới âm áp vàng rực rỡ.

VĨ THANH

Hai năm sau.

Một buổi sớm mùa xuân.

Trong không khí tràn ngập hương hoa thơm ngát, cỏ trên đất xanh mướt, hồ nước phun thành từng chùm cao cao lên không trung, những giọt nước trong suốt, tiếng nhạc trong trẻo đẹp dễ, vườn hoa phía sau bệnh viện vui vẻ như một vườn trẻ.

Một bầy trẻ nhỏ mặc đồng phục bệnh nhân của bệnh viện đang vây quanh một chị tóc ngắn mặc váy trắng, hào hứng lao nhao hỏi liên tục:

“Chị ơi, có thiên sứ thật không?”

“Thiên sứ trông như thế nào hả chị? Bọn họ đều có cánh cả chứ?”

“Chị có thấy thiên sứ chưa?”

“Có thể cùng chơi đùa với thiên sứ không?”

“Thiên sứ có thích ăn khoai và đùi gà chiên không?”

.....

Cô gái mặc váy trắng quỳ giữa đám trẻ nhỏ, đem những viên kẹo ngon cô mang đến chia đều cho chúng, sau đó nheo nheo mắt suy nghĩ một lát rồi cười nói:

“Chị đã nói cho các em nghe nhiều lần rồi mà, đương nhiên là có thiên sứ rồi, thế gian có rất nhiều rất nhiều thiên sứ!”

“Thật không?” Một bé gái tròn trĩnh hưng phấn hét.

“Ừ!” Cô gái mặc váy trắng gật đầu, sau đó ra vẻ thần bí nói, “Chị nói cho các em biết một bí mật nhé...”

“Ồ... nói nhanh đi, chị!”

“Các thiên sứ đều thích mỉm cười, hơn nữa họ cũng thích mặc y phục màu trắng!”

Đám trẻ nhìn nhau, kinh ngạc đến há hốc mồm, sau đó đồng thanh nói: “Trời ơi, chúng em đều mặc đồ màu trắng!” Đồng phục bệnh nhân của bệnh viện này đều là màu trắng.

Cô gái mặc váy trắng ánh mắt sáng lấp lánh như sao:

“Các em cũng thích cười chứ?”

“Đương nhiên ạ!”

Đám trẻ lúc đó đều lộ ra những nụ cười toe toét vô cùng đáng yêu.

“Cho nên... mỗi người các em đều là thiên sứ! Là thiên sứ đáng yêu nhất, mọi người đều yêu thích thiên sứ các em đấy!”

Đám trẻ vui thích reo hò.

Những bệnh nhân và y tá xung quanh đều mỉm cười nhìn về phía họ.

“Chị ơi, chị cũng là thiên sứ phải không?” Một cô bé có bím tóc dài nằm chéo váy của cô gái lay nhẹ nhẹ, “Chị là người tình nguyện làm việc cho bệnh viện, vừa xinh đẹp vừa thân thiết, thường đến chơi với chúng em, mọi người đều thích chị đó!”

“Chị không biết nữa.” Cô gái mặc váy trắng tinh nghịch lè lưỡi.

Đám trẻ ngạc nhiên hỏi: “Tại sao ạ? Sao chị không phải là thiên sứ được?”

“Vì chị đã từng làm sai.”

Một bé trai gầy gầy sợ hãi nói: “Em cũng đã làm việc xấu, hôm nay em tè dầm... vậy em... cũng không phải là thiên sứ... ôi...”

Cô gái mặc váy trắng vội vã ôm lấy cậu bé, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng cậu, nói: “Ngoan nào, đó không phải là việc xấu mà. Hơn nữa cho dù em có làm việc xấu đi nữa, sau này cố gắng sửa chữa thì vẫn có thể trở thành thiên sứ...”

“Thật không?” Cậu bé chùi nước mắt hỏi.

“Thật!” Cô gái váy trắng cười, lau sạch mặt cho cậu.

“Anh kia có phải là thiên sứ không?” Cô bé có bím tóc dài chỉ đám trẻ phía đối diện hồ nước, hỏi. “Anh ấy cũng mặc áo màu trắng, nhưng mà, anh ấy không thích cười!”

Bầu trời xanh trong có những đám mây nhẹ nhàng trôi.

Khi cô nhìn theo hướng tay chỉ của cô bé, một tia nắng đột nhiên khiến cô chói cả mắt, gió thổi chiếc váy trắng của cô bay nhẹ nhẹ, những bụi nước từ hồ bắn lên cao tạt ướt mép váy cô. Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong ánh nắng sáng rực nhìn thấy trên thảm cỏ đối diện hồ nước có một đám trẻ đang cười nói náo nhiệt vây quanh một chàng trai cao lớn mặc áo sơ mi trắng.

“Anh ấy không phải thiên sứ!” Một cậu bé nói, “Anh ấy hung dữ lắm, có một lần Tiểu Bằng sợ chích thuốc, anh ấy liền đè cứng bạn ấy xuống giường để chị y tá chích thuốc cho bạn ấy!”

“Nhưng mà...” Cậu bé gầy gầy đỏ mặt nói, “Lần trước em chơi trên cỏ bị ngã tẹo chân, cũng chính anh ấy đã bế em về đây.”

“Anh ấy đẹp trai quá!” Cô bé tròn tròn kêu lên kinh ngạc.

Gió xuân thổi tung mái tóc ngắn mềm mượt của cô gái, cô lặng lẽ ngắm chàng trai mặc áo sơ mi trắng phía đối diện hồ nước, hơi thở của cô bỗng nhiên trở nên rất nhẹ. Trong hơi thở nhẹ nhàng, trong một khoảnh khắc, cô tưởng đó là Dục trên thiên đàng, nhưng, hơi thở lại trở nên nhẹ hơn, cô nhẹ nhàng mỉm cười. Dục đã không còn nữa rồi, người cô chờ đợi vẫn là anh ...

“A! Trên mũi anh ấy có một thiên sứ kìa...”

“Đúng đúng! Bằng bạc đó, hình như còn phát sáng nữa...”

“Thế thì chắc là anh ấy cũng là thiên sứ đó...”

“Nhưng mà anh ấy hung dữ thật mà...”

“Anh ấy là người tốt đó...”

“Đẹp trai quá chừng, y hệt hoàng tử trong truyện tranh mà mẹ cho em xem ấy...”

Trong ánh nắng.

Nước trong hồ bắn lên cao rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Bụi nước trong suốt.

Óng ánh.

Trên cánh mũi lấp lánh ánh sáng thiên sứ, Doãn Đường Diêu mặt không chút biểu cảm trừng mắt nhìn đám trẻ mặt mày hớn hở muốn vây chặt lấy anh để cùng chơi đùa.

Trong không trung như vang đến tiếng nhạc nhẹ nhàng.

Chậm chậm...

Anh đột nhiên ngây người, trong tai như có cái gì đó đang chạy rần rật, chậm chậm, anh ngẩng đầu nhìn về phía đối diện hồ nước đang phun lên những tia nước mát lạnh.

Trong bụi nước trong suốt vui tươi, hồ nước đang ngân lên một bài hát:

“.....”

Có lẽ em không hiểu

Từ khi em nói yêu anh

Bầu trời của anh ngàn vạn ngôi sao tỏa sáng

.....

Anh nguyện biến thành thiên sứ

Mà em yêu thích trong truyện cổ tích

Dang rộng tay biến thành đôi cánh che chở cho em

Em phải tin rằng

Tin rằng chúng mình sẽ như câu chuyện cổ tích

Vui vẻ và hạnh phúc bên nhau...”

Bụi nước trong suốt bay lượn, hồ nước tĩnh lặng. Trên bầu trời trong xanh, những đám mây dịu dàng nhẹ nhàng xuyên qua ánh nắng, nét dịu dàng của ánh nắng giống như gương mặt tươi cười dịu dàng mà mãi mãi không thể quên được.

Áo sơ mi của anh có hào quang mờ ảo.

Váy trắng của cô nhẹ nhàng bay.

Hơi thở biến thành trong suốt mà lỏng lẻo, sau đó, nụ cười trong hương hoa thơm mùa xuân lặng lẽ nở. Anh và cô ngẩng người nhìn nhau, giữa hai người, một cầu vồng tuyệt đẹp lặng lẽ tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời vàng rực rỡ.

“...Anh muốn biến thành thiên sứ

Mà em yêu thích trong truyện cổ tích

Dang rộng tay biến thành đôi cánh che chở cho em

Em phải tin rằng

Tin rằng chúng mình sẽ như câu chuyện cổ tích

Vui vẻ và hạnh phúc bên nhau...”

...

Anh sẽ biến thành thiên sứ

Mà em yêu thích trong truyện cổ tích

Dang rộng tay biến thành đôi cánh che chở cho em

Em phải tin rằng

Tin rằng chúng mình sẽ như câu chuyện cổ tích

Vui vẻ và hạnh phúc bên nhau...”

...

Cùng viết nên kết cục tốt đẹp của chúng mình...

...”

—————The End—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/se-co-thien-than-thay-anh-yeu-em>